

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

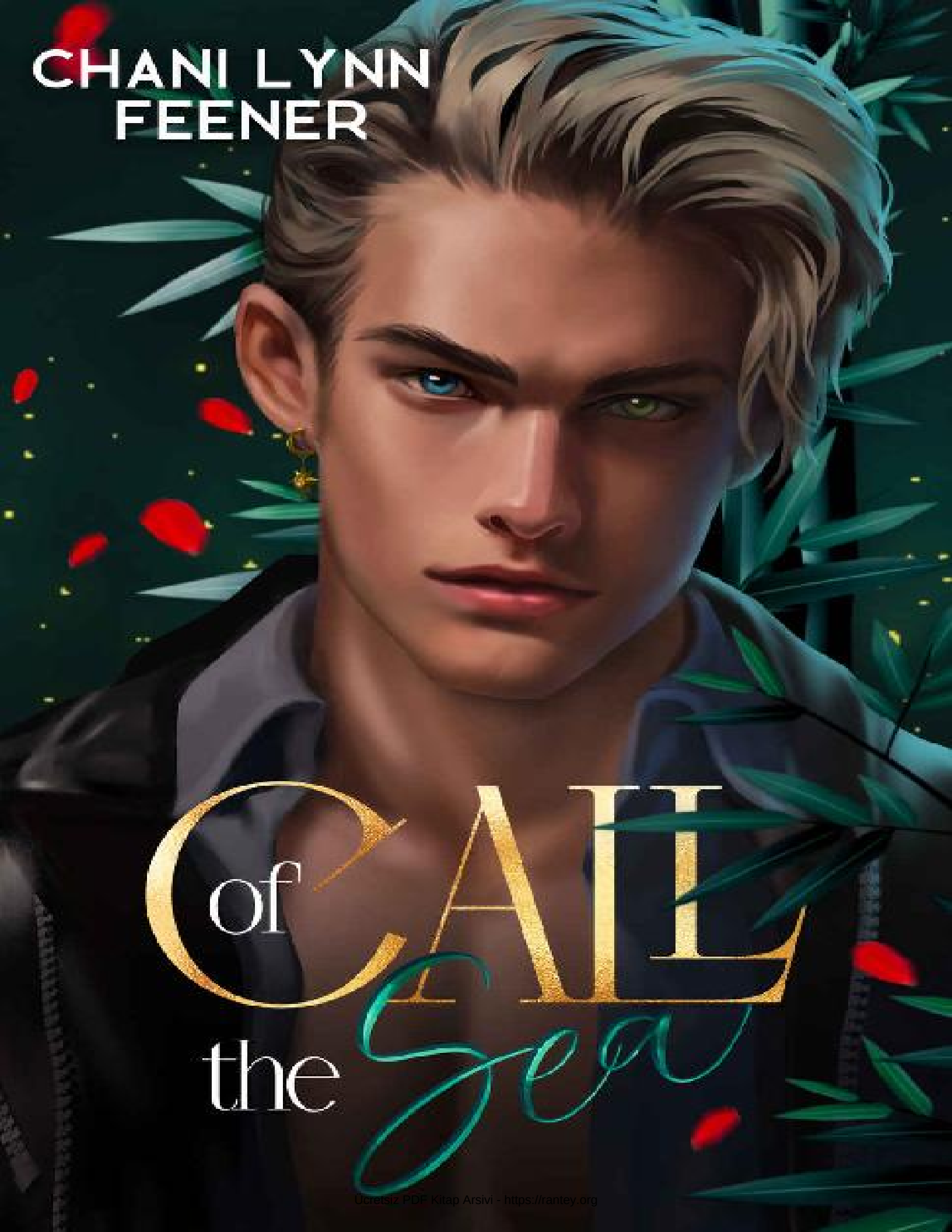
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHANI LYNN
FEENER

Of
the
Caille
Gear

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Deniz
in
Çağrı
S1

Chani Lynn Feener

OceanofPDF.com

CHANI LYNN FEENER TARAFINDAN DA

*Bu yazarın YA kitaplarının bir listesi için lütfen web sitesine bakın. Aşağıda listelenen tüm kitaplar yetişkinlere yöneliktir.

Kötü Şeyler Burada Oynar

Sis ve Kargaşa Tanrıları

Parlak Göksel Bir Deniz

Sonsuz Işık Denizi

Karanlıkta Bir Fısıltı Üçlemesi

Asla Bilmeyeceksin Tek

Kelime Etme Beni Bırakma

Şeytan ve Deniz Arasında

Terk Edilmiş Şeyler

Echo

Bu Sessiz Yıldızlar

Onun Karanlık Paradoksu

Avery Tu adı altında

Deniz
in
Çağrı
S1

Chani Lynn Feener

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Denizin Çağrısı

Telif hakkı © 2023 Chani Lynn Feener tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya aktarılamaz.

Ön Kapak tasarımı the.ravens.touch

tarafından yapılmıştır. Kapak Karakterleri

Olga Panfilova tarafından çizilmiştir. Jen

Young tarafından düzenlenmiştir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde

basılmıştır. Birinci Baskı-2023

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

DURUN! Hayır, gerçekten. Daha önce kitaplarımdan birini okumuş olsanız bile, lütfen bu notu atlamayın. Bu tetikleyicilerden bazıları kitapların ana sayfasında yer alamadığından, zaman ayırıp burada yer vermek istedim.

Bu kitap bir Karanlık MM Romantizmidir ve bu nedenle tüm okuyucular için uygun olmayan bazı durumlar ve temalar içerir. Sila Varun iyi bir insan değil. Gizli bir beyaz atlı prens ya da onu bir kahramana dönüştürecek doğru kişinin gelmesini bekleyen yanlış anlaşılmış bir adam değil. Burada bir kefaret yok. Yaptığı bazı şeyler cidden aşağılık ve ahlaksızca. Aşkına karşı bile suçluluk ya da pişmanlık hissetmeyen bir psikopat. Bay Delmar duygusal kopukluktan muzdarip ve bu onun da hikaye boyunca şüpheli şeyler yapmasına neden oluyor. İkisi de aziz değil. İkisi de günahkâr. Bu kitapta bir HEA var, ama lütfen tetikleyicilerinize dikkat edin.

Açıkça belirtmek isterim ki, bu kitapta yer alan hiçbir şeyi gerçek hayatta tasvip etmiyorum. Bu kitap tamamen kurgudur. Bu karakterler gerçek değil ve uydurma bir galaksideki uydurma bir gezegende geçiyor. Bazen insansı kelimesini kullansam da karakterlerimin hiçbirisi insan değil ve bu galaksi bizimkine yakın bir yer değil. Eğer siz ya da tanıdığınız biri zehirli bir ilişki içindeyse, lütfen yardım isteyin. Daha iyisini hak ediyorsunuz.

Açıkça belirtmek istediğim bir konu da bu kitaptaki intihar konusu. Hiç gerçekleşmemiş olsa da, girişimlerden bahsediliyor ve bir girişim sayfada hafifçe gösteriliyor. Hiçbir şekilde grafik değil, ancak intihar sizin için tetikleyiciyse, muhtemelen bu kitabı bırakmanızı ve bunun yerine başka bir şey seçmenizi öneririm. Ana karakter Bay, içinde hissizleşmesine neden olan duygusal kopukluktan muzdariptir. Temel olarak, yaşayan bir insandan çok bir hayalet gibi hayatını sürdürüyor ve bu da kendisini boş ve kasvetli hissetmesine neden oluyor. Depresyonda değildir ve kendini

Bu kitapta nefret var. Düşünceleri ve hayatına son verme girişimleri tamamen hayatın uğraşılmayacak kadar sıkıcı olduğu hissinden kaynaklanıyor.

Ayrıca, daha açık bir şekilde belirtmek isterim ki, bu kitapta dolandırıcılık yoktur. Bu kitapta dolandırıcılık . Dolandırıcılık olmayacak ve okumaya devam ederseniz bunu göreceksiniz. Bay Delmar, baştan sona sert seksten zevk alan bir mazoşisttir, ancak bu, bu kitapta dolandırıcılık olmadığı gerçeğini ortadan kaldırmaz. Eğer bu size göre değilse, tamamen anlaşılabilir. Eğer size göreyse, lütfen listenin geri kalanına devam edin.

Şimdi diğer tetikleyicilere geçelim. **Kolayca tetiklenmiyorsanız veya potansiyel spoilerlardan kaçınmak istiyorsanız, bu notun geri kalanını atlamaktan çekinmeyin.**

Aklıma gelen tüm tetikleyicileri listelemeye çalıştım, ancak lütfen bir veya ikisini atlamış olabileceğimi unutmayın. Akıl sağlığınız önemlidir, eğer bunlardan herhangi biri size çekici gelmiyorsa veya sizi riske atıyorsa, lütfen bu kitabı atlayın. Karanlık kategorisine girmeyen ve sizin için daha uygun olabilecek başka MM kitaplarım da var.

Çoğu, ama muhtemelen hepsi değil, kayda değer tetikleyiciler şunları içerir: Non con (ciddiyim), dub con, ilkel oyun, rızaya dayalı olmayan rıza, mazoşizm, sadomazoşizm, esaret, kan oyunu, korku oyunu, bıçak oyunu, nefes oyunu, boğulma, işkence, şiddet, ölüm, karakterlerin uyuşturulması, cinsel saldırı, psikopatlar, sosyopatlar ve grafik seks sahneleri. Son olarak, kayganlaştırıcı sadece bir kez kullanılıyor. Bunun bazı insanlar için büyük bir sorun olduğunu biliyorum. Lütfen gerçek hayatta güvenli seks yapın ve bunun tamamen kurgu olduğunu ve bu karakterlerin insan olmadığını unutmayın.

Tekrar söylüyorum, **bu kitapta bir HEA var**. Bununla birlikte, bu ilişki... Bakın, iyi değil. Gerçekten hiçbir şey. Yukarıda sıraladığım tüm tetikleyici uyarılara rağmen, sanki meşru bir kink oyununa atıfta gibi geliyor, ama bu değil. Karakterler arasında sınırlar hakkında önceden bir sözleşme veya anlayış yoktur ve kesinlikle güvenli kelimeler yoktur. Konu sapkınlıklar olduğunda kesinlikle utanılacak bir şey yoktur, ancak hepinize *güvenli* bir ortamda, ideal olarak deneyimli partnerlerle veya hatta profesyonellerle keşfetmenizi rica ediyorum. Sila, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, bir şeytan. Gerçek hayatta yukarıda bahsedilen hiçbir şeye hiçbir şekilde, şekilde veya biçimde göz yummuyorum. Bu tamamen kurgudur.

Bu kitap sadece yetişkinlere y6neliktir.

Unutmayın, ruh sağlığınız ve esenliğiniz bu kitabı okumaktan daha 6nemlidir. Her zaman kendinizi ilk sıraya koyun ve tetikleyicilerinizden sorumlu olun. Buna değersiniz ve 6nemlisiniz.

OceanofPDF.com

Önsöz:

"Halledeceğini söylemiştin," diye sinirlenen ağabeyinin sesi, Sıla'nın sağ kulağındaki kulaklıktan, iki yanındaki duvarlara yerleştirilmiş surround ses hoparlörlerinden yüksek sesli bir erkek iniltisi yankılanmadan bir saniye önce geldi. Bir duraklama oldu ve ardından, "Şu anda porno mu izliyorsun?"

"Hayır." Sıla'nın gözleri büyük sinema perdesine kilitlenmiş, perdede gösterilen kişinin hareketlerini takip ediyordu. Ellerinden biri karnından aşağıya doğru kayarak pantolonundaki büyük şişkinliğin üzerine dalgınca yerleşti, ama olayı bundan daha ileri götürmesine izin vermedi.

"Yalan mı söylüyorsun?" diye sordu kardeşi. "Sana asla yalan söylemem."

Bir duraklama daha oldu ve ardından ağır bir iç çekiş geldi. "Gerçek bir anlaşıma izliyorsun, değil mi? Lanet olası röntgenci."

Sıla'nın ağzının kenarı seğirdi. Ağabeyi onu her zaman bir şey için azarlardı ama bunu hiçbir zaman gerçekten yapmazdı.

"En azından bu kişinin seni izlediğini bildiğini söyle?" Sıla sessiz kaldı.

"İnanılır gibi değil," dedi kardeşi ve Sıla onun gözlerinin dolduğunu duyabiliyordu.

Deri koltukta öne doğru kayarak ekrana biraz daha yaklaşımadan önce, "Güvendeyiz," diye güvence verdi.

"Neredesin?"

"Seaside." Seaside Sineması özel izleme odalarıyla tanınırdı ama bu odalar genellikle insanların porno izlemesi için ayrılırdı. Yandaki adam da bu amaçla kullanıyordu; Sıla bunu biliyordu çünkü gösteriyi izleyebileceğinden emin olmak için gelmeden önce kameralar yerleştirmişti.

Onunla aynı odada olmak aynı şey değildi ama Sıla işleri ağırdan alıyor, ana yemeğe ulaşmak için sadece kırıntılara izin veriyordu.

Kardeşinin açıkça takdir etmediği bir şey.

"Seaside'da seks yapan birini mi izliyorsun?" diye homurdandı kardeşi.
"Garip ama tamam."

"Seks yapmıyor."

"Ah," ne demek istediğini hemen anladı, "kendi kendini beceriyor.
Senin ilgileneceğin türden bir şeye benziyor."

"Çünkü öyle." Birinin özel anını izlemenin, ekrandaki adamın doruğa yaklaşırken kaşlarını çatmasına ve alt dudağını ısırmasına tanık olmanın heyecan verici bir yanı vardı. Sıla onu ilk kez bu şekilde gözetlemediği için adamın anlattıklarını çoktan anlamıştı.

Ve kişisel olarak bundan zevk . Sıla başkalarını kontrol etmenin getirdiği gücü, birini avucunun içinde dans ettirebileceğini bilmenin ona verdiği heyecanı seviyordu. Bunu, şu anda olduğu gibi, onların haberi olmadan yaparsa daha da iyiydi. Avının tam olarak şu anda bulunduğu yere gelmesini sağlamak için bir düzine ipi çekmişti.

Kardeşi homurdanarak tüm sıkı çalışmasını mahvediyordu.

Ama Sıla bunu ona söylemezdi. Asla kontrol etmeye ya da manipüle etmeye çalışmayacağı tek kişi oydu. Bunu yapmak kendini kontrol etmek ya da manipüle etmekten farksız olurdu ve bu da mantığa aykırı olurdu.

"Dersler önümüzdeki hafta başlıyor," diye hatırlattı kardeşi.

"Vail Üniversitesi rozetimi parlattım," dedi Sıla, bu ifadenin anlamını onun da anlayacağını bilerek.

"Akademi'den başlayacağım. Bu işi söz verdiğiniz gibi hallettiğinizden emin olun."

"Ben ne zaman sözümü tutmadım ki?"

"Bana mı?" diye tekrar iç geçirdi kardeşi. "Asla. Yeni evcil hayvan projeni bir an önce bitir de işinin başına dön."

Kardeşi, Sıla'ya aslında aynı kişi olduklarını söyleyemeden telefonu yüzüne kapattı ama muhtemelen en iyisi de buydu. Sıla'nın bunu duymaya hazır olduğundan şüpheliydi ve kendisi de tam olarak paylaşmaya hazır değildi. İkiisi özünde birbirine bağlı olabilirdi ama bu kendi hayatları olmadığı anlamına da gelmiyordu.

Bu gezegene kaçma nedenlerinin yarısı, tek yumurta ikizi olmanın getirdiği şatafat ve gösteriş olmadan kendi kimliklerini keşfetme şansına sahip olmaktı. Bu ikisinin de hayal ettiğinden daha zor olmuştu ama deniyorlardı ve günün sonunda, kendi kötü alışkanlıklarına sahip olmak bu amaç için faydalıydı.

Yani, hayır, şimdilik Sıla karşısındaki ekranda kıvranan, inleyen adamı bir sır olarak saklayacaktı, kısmen henüz paylaşmak istemediği için, ama aynı zamanda kardeşi adamın kimliğini öğrendiğinde şüphesiz sinir krizi geçireceği için.

Öne doğru eğildi, bakışları bir metre ötedeki devasa sinema kilitlendi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

Hoparlörlerden bir zevk sesi daha yankılandı, ardından ekrandaki kıvranan vücut kıçlarının derinliklerine gömülü parmaklarının hareketlerini hızlandırırken keskin bir çığlık geldi. Sıla'nın oturduğuna benzer pelüş deri bir koltuğun önünde yere diz çökmüşlerdi, önlerindeki ekranda ormanda kabaca sevişen iki adamın kirli bir filmi oynuyordu.

Bir kovalamaca ve biraz kan vardı - Sıla'nın senaryolu bir pornografik videodan bekleyebileceğinden daha fazlası. Kesinlikle çoğu insanın izleyeceği türden bir şey değildi.

Kendini tatmin eden adam buna dikkat etmiyordu. Başını eğmiş, gözlerini çoklu levhadan yansıtılan bir resme dikmişti.

Sıla, bitişikteki özel gösteri odasında bulabildiği en iyi casus yazılımı kurmuştu ama o bile adamın çoklu levhasındaki görüntüyü yakalayamadı. Resim çok küçüktü, adam kendini çılgına çevirirken onu kendisine yakın tutabilsin diye küçük tutulmuştu.

Sıla'nın fotoğrafın neye ait olabileceğini tahmin etmesi için görmesi gerekmiyordu. O gün öğleden önce Vail Üniversitesi havuzunun kenarında otururken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmıştı. Gömleksizdi ve hala yüzmekten sıırılsıklamdı, başı müstehcen bir şekilde yana eğikti, bir eli saçlarını geriye doğru tarıyordu. Sıla fotoğrafı tam da bu nedenle, tam da bu şekilde kullanılmak üzere paylaşmıştı.

Bu özel avı yemlemek çocuk oyuncağıydı. Ekrandaki adamın dolabında sakladığı tüm gizli iskeletler olmasa, sıkıcı bile olabilirdi.

Adamın nefesi kesildi, bir eli arkasındaydı, parmakları derinlere iniyordu, diğeri ise sikinin etrafına sarılmıştı. Pastel mavi saçlarının yanları nemliydi, şüphesiz dışarıdaki yağmur fırtınasından dolayı, ama içeri girer girmez ıslak kıyafetlerini çıkarmıştı, özel dikim iki parçalı takım elbise arkasındaki deri kolçağın üzerine dikkatsizce atılmıştı. Yine de kravatını takmamıştı, uzun siyah kumaş parçası yumruğunu her sallayışında ince gri halıya sürtünüyordu.

Onunla birlikte orada olsaydı, Sıla onu tutup çekmekten zevk alırdı-

Bu düşünceyi kısa kesti ve elini bacaklarının çekmeye zorladı. Şimdi bunun da zamanı değildi.

Tüm iyi şeyler beklemeye değerdı.

"Kimse sana iyi demezdi," diye mırıldandı Sila mavi saçlı adama. "En azından seni gerçekten tanıdıklarında." Kaç kişinin maskenin altına gizlice baktığını ya da hiç bakan olup olmadığını merak ediyordu. O ilk miydi?

"Bay Delmar," bu ismi yüzüncü kez olsa gerek dilinde test etti. Sila'nın kardeşi gizli bir hayranları olduğunu söylediğinde, ikisi de bunun Bay olduğunu tahmin edemezdi. Onunla hiç ders almadıkları ve okulda yeni oldukları için ikisi de onu öğretmen olarak tanımamıştı.

Başlangıçta, kardeşi ona istenmeyen ilgiden bahsettiğinde, Sila bir başka öğrenci arkadaşıyla daha sıkıcı bir alışveriş yapmayı bekliyordu. Onları bulacak, geri çevirecek ve hayatına devam edecekti.

Peki ya kişi uyarılmasına rağmen burada kalmakta ısrar ederse?

Sila onları öldürecekti. Sorun

çözüldü, hikayenin sonu.

Ancak, kardeşinin uzaktan bakarken fark ettiğı başka bir öğrenci değildi.

Vail Üniversitesi'nin en genç çalışanı olan Bay Delmar kıvrak yapılıydı ve Sila'dan yaklaşık bir baş daha kısaydı. Saçları doğal olarak yumuşak bir pamuk şekeri mavisi tonundaydı ve asimetrik bir saçakla yumuşak bir şekilde şekillendirilmişti. Yataktan bu şekilde kalkmış ve mavi saçlarını sadece parmaklarıyla taramış gibi görünüyordu ama Sila bunun yalan olduğunu biliyordu. Bay her sabah saçlarını böyle mükemmel hale getirmek için zaman ayırıyor olmalıydı. Demek ki dış görünüş onun için önemliydi.

Büyükülüğüyle yüzünü neredeyse yutan ince çerçevesi gözlükler takıyordu ama altın rengi çerçeveler gözlerinin yoğunluğunu vurgulamaya yardımcı oluyordu. Onlar da altın rengindeydi, kristal berraklığında bir akıntıya düşmüş parlak madeni paralar gibiydiler. Hatta güzeldi. Kalabalığın arasında dururken kolayca başka bir öğrenci sanılabilirdi.

Yine de, kışını ve ağlayan aletini ne kadar ustaca çalıştırdığına bakılırsa, tam olarak katı bir profesörün resmi de değildi.

Onu rıhtımda düzenlenen yasadışı yarışlarda yakalamadan önce, Bay gibi sıkıcı ve etkileyici olmayan bir adamın Varun ikizlerinden biriyle bir saniye bile şanslı olduğuna inanması neredeyse gülünçtü.

Görünüşe göre, kardeşinin zaman çizelgesi doğruysa, o da bir süredir, en azından geçen sömestr boyunca izliyordu. Kendisi yaparsa aptalca bir şey yapacağından ve soğukkanlılığını kaybedeceğinden korktuğu için Sıla'dan bununla ilgilenmesini istemişti ve Sıla da bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi.

Kardeşi için her şeyi yapardı. Onu güvende tutmak kendisinin de güvende olmasını sağlıyordu. Varun ikizleri hayatları boyunca bir bütün olmuşlardı. Rin olmadan Sıla olmazdı ve bunun tersi de geçerliydi.

Bu gezegendeki ilk yılının tamamını kendi dünyalarında sessiz, çalışkan bir hiç olarak geçirdikten sonra, Sıla artık kişiliğini gözden geçirme zamanının geldiğine karar vermişti. Bu ona bunun için mükemmel bir bahane de sunmuştu, yani bir bakıma büyüleyici profesöre teşekkür etmeliydi.

Sıla planlarını çoktan uygulamaya koymuş ve yazın çoğunu kulüplerde ve barlarda geçirmiş, hiçbir parti davetini geri çevirmemişti. Kendini arkadaş canlısı ve çapkın olarak yeniden keşfetmiş, neredeyse sıfırdan bir arkadaş grubu oluşturmuştu. Kolay olmuştu ama şüpheleri önlemek ve kardeşinin planının boyutlarını fark etmesini engellemek için kurnazca çalışmak zorunda kalmıştı.

bunlar sadece takipçilerini daha iyi kontrol edebilmek için.

"Şimdiden çok çalışıyorsunuz Profesör," dedi Sıla ekrana. "Oyun gerçekten başladığında nasıl olacaksınız merak ediyorum?"

Bay'in yasadışı bir yarışçı olduğunu geçen dönemin sonunda fark etmişti, okul bitmeden önce yaşlı adama bir şey yapamayacak kadar geç kalmıştı. Önümüzdeki üç ay boyunca tatil boyunca ayrı kalacakları için, Sıla'nın aralarındaki mesafeye rağmen kendisini Bay'in aklında tutmanın bir yoluna ihtiyacı vardı. Eskiden Inspire, yeni adıyla Imagine olarak bilinen sosyal medya uygulamasında paylaşım yapmak en bariz çözümdü.

Önceleri uygulamada pek tanınmıyordu ama takipçi sayısı hızla artmıştı. Bildiği kadarıyla profesör onlardan biri değildi ama Bay'in açıkça takip ederek yakalanma riskini almak istemeyeceğini hesaplayarak hesabını bilerek herkese açık olarak ayarlamıştı. Bu şekilde Sıla'nın her paylaşımını görmek zorunda kalmadan görebilecek ve Sıla da onun peşini bırakmayacaktı.

Kardeşi, Sıla'nın takipçisinden kurtulmak yerine onu daha da yaklaştırdığını bilseydi *çok* kızardı ama sorunu *nasıl* ele aldığına dair bir kural yoktu, yani teknik olarak yanlış bir şey yapmıyordu.

En son gerçek anlamda eğlendiği zamandan bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki, geçen yılın tamamını araziyi tanımak ve sosyal hiyerarşiyi öğrenmekle geçirmişti. Kendisi gibi niversite öğrencileri ve Harbiyeliler olan Canlılık şeytanları ile oynamayı düşünmüştü ama ağabeyi bu fikre erkenden kapılmış ve son vermişti.

Sıla bu duruma sinirlenmişti ama en iyisinin bu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kendilerini sofu babalarından kurtarmanın bir yolunu bulmak olan genel planlarını mahvetme riskini göze alamazlardı.

Gerçekte ne olduklarını ğrense oğullarını sokağa atacak bir adam.

Farklı.

Kırılmış.

Eşsiz.

Kişinin bakış açısına göre değişirdi ama üzerine hangi etiket yapıştırılırsa yapıştırılsın gerçek hep aynı kalırdı. Varun ikizleri, duygusal istikrara her şeyden çok değer veren bir türün çocukları olarak dünyaya gelmişlerdi.

Eksikliğini duydukları tek şey de buydu.

Kardeşinin sorunu çok fazla hissetmesiydi. Sıla ise aynı madalyonun diğer yzyd. Yeterince hissetmiyordu. Herhangi bir günde takındığı ifadelerin yarısından fazlasını başkalarını taklit ederek dikkatlice öğrenmişti. Daha küçükken, ağabeyi onun karşısında oturup saatlerce aynı ifadeyi ona tekrar tekrar göstermiş, ta ki o da bunu mükemmel bir şekilde yansıтана kadar.

Farklı olduklarını anladıkları anda, ne geçmek için birbirlerine saldıracaklardı ama . İçgüdüleri daha da yakınlaşmaktı. Sadece birbirlerine güvenmek ve rahatlamak. Sonuç, aralarında tuhaf, neredeyse aşırı bağımlı bir ilişki oldu. Onlar da bu gerçeğin farkındaydı, bu yüzden yeni bir başlangıç için Vitality'ye gelmek için bu kadar çok mücadele etmişlerdi.

Sıla endişe ya da şüphe gibi şeyler hissetmiyordu ama can sıkıntısı yaşıyordu ve bu olduğunda işler tehlikeli bir hal alıyordu. Eğer kendi gezegenlerinde daha uzun süre kalsalardı, bu can sıkıntısı onun ayağının kaymasına ve bir hata yapmasına neden olacaktı. O zaman ikisini de riske atmış olurdu. Yeni bir çıkış noktasına ihtiyaçları olduğu konusunda anlaşmışlardı. Babaları ve onları zaten tanıyanların tehdidi olmadan farklı bir yaklaşım denemeleri gerekiyordu.

Elbette her şeyin burada da tekerrür etme ihtimali vardı ama son zamanlarda Sıla hiç de sıkılmış hissetmiyordu.

Bay Delmar'ın sıkıcı hiçbir yanı yoktu. Adam, birbirinin yanına bile yaklaşamayacak farklı parçaların bir karışımıydı. Sokak yarışçısı olarak ek iş yapan, müstehcen seks tiyatrolarına meraklı ve öğrencilerinin fotoğraflarıyla tatmin olan bir profesör mü?

Daha ilginç bir şey söyle.

Gizli kalma konusunda iyi iş çıkarmıştı ama yeterince iyi değildi. Önce Varun'ları takip etmeseydi, sırrı öylece kalabilirdi, yani aslında bu Bay'in kendi hatasıydı.

Durumdan haberdar olduktan sonra Sıla'nın adamı teşhis etmesi neredeyse gülünecek kadar kolay olmuştu. İkisinin de aynı sınıftan olmadığı bir profesörün onların varlığından nasıl haberdar olduğu biraz ilgisini çekmişti ama sonra Sıla onu rıhtıma kadar takip edince bu merakı daha da arttı.

Orada ayda en az birkaç kez düzenlenen yasadışı hoverbike yarışları daha önce hiç ilgisini çekmemişti ama o gece Bay'in kılık değiştirip arka arkaya birkaç yarış kazanmasını izlemek... Sıla birden cazibesini anlamıştı.

O zamandan beri birçok kez geri dönmüş, profesör üzerine bahisler oynamış, onun kuyruğuna takılmış ve Bay'in hiç haberi olmadan kendi ceplerini doldurmuştu. Böyle devam ederlerse, Sıla'nın yakında kardeşiyle birlikte asıl planlarından vazgeçip mezun olmadan önce bu gezegenden gitmelerine yetecek kadar parası bile olabilirdi.

Yarışlar Bay'in ortaya çıkan ilk sırrıydı. Seaside onun ikinci sırrıydı. Bu dansı da yapmışlardı, Sıla ve Bay tiyatrodaki bitişik odalarda, profesörün filme alındığından ve izlendiğinden haberi yoktu. İncelemelerinin ve kendi kendine yaptığı küçük yalvarışların kaydedildiğinden.

Bay'in seçtiği pornografik videoların tüm pis, sert ve bazen aşağılayıcı olay örgüsü not ediliyor ve inceleniyordu.

Sıla'nın sapkınlığı manipülasyondur. Duygusal. Psikolojik. Fiziksel. Fark etmezdi. Hepsine ilgi duyuyordu. Partnerini kontrol etmek dışında hiçbir cinsel tercihi olmamıştı ve dışarıdaki çeşitli cinsel sapkınlıkları keşfetmeye hiç ilgi duymamıştı.

Bu anlamda Bay, aksi takdirde hiç ilgilenmeyeceği yepyeni bir dünyaya gözlerini açmıştı. Kendisinin de denemek istediği birkaç şey vardı, profesörle birlikte yaptığını hayal edebileceği şeyler. Ama bunun beklemesi gerekiyordu.

Bu sırlar yeterli değildi. Elbette Bay'in hayatını bunlarla mahvedebilirdi ama o zaman her şey biterdi.

Her hafta buraya gelip gizli kameraları kurmaya devam etti. Video dosyaları evdeki tabletinde, bazıları da çoklu plakasında saklanıyordu. Sıla birden fazla kez kendini onları izlerken bile bulmuştu.

Bay Delmar, akla hayale gelmeyen başarıları ve aylardır Sıla'nın ilgisini çekmeyi başaran bir yenilikti.

Belki de tüm bunlar hakkında bir şeyler söylüyordu, Sıla'nın daha fazla dikkat etmesi gereken bir şeyler... Belki de söylemiyordu. Çok da umurunda değildi. Yapmak istediği şeyi yapmak istediği zaman yapabildiği sürece, bunların arkasındaki nedeni sorgulamak için o kadar da çaba sarf etmedi.

O neyse oydu. Hikayenin sonu.

"Sen de kimsin?" diye sordu Bay'in görüntüsüne. "Ne tür bir sapık okulundaki bir öğrencinin fotoğraflarını kaydeder ve onlara bu şekilde mastürbasyon yapar?"

Bay hışımla yan odaya girdiğinde Sıla çoktan kardeşiyle telefonda konuşmaya başlamıştı. Profesör, kravatından başka bir şey giymeden soyunmadan önce bir film seçmek için zaman kaybetmeden hızlıca işlerini halletti. Pantolonunun cebinden küçük bir kayganlaştırıcı şişesi çıkardı ve çoklu kaydırağını çıkarıp cihazı yere koydu. Yanaklarının arasına bir topak kayganlaştırıcı sürüp kendisiyle oynamaya başlamadan önce fotoğraf zar zor canlanmıştı.

"Birileri kötü bir gün geçirmiş," diye mırıldandı Sıla, parmaklarını dikleştirerek. "Biraz stres atmak ister misiniz Profesör?"

Sesin sadece tek yönlü olmasını sağladığı için yanıt gelmedi. O odada olan biten her şeyi duyabiliyordu ama Bay onu duyamıyordu. Zavallı adamın izlendiğine dair en ufak bir fikri yoktu, kendisinden başka birinin artık onu ne kadar çok istediğini bildiğinden haberi yoktu.

Sıla'nın ağzının köşesi hafifçe aralandı. Elbette Bay'in günü kötü geçmişti. Ne de olsa öyle olmasını o sağlamıştı.

Bay'in hovercar'ı bu sabah çalışmamıştı ve bu yüzden işe neredeyse yirmi dakika geç kalmıştı. Üniversitedeki tüm personelin gelecek dönemle ilgili bir toplantı yapması gerekiyordu, bu yüzden geç geldiğinde patronu odadaydı. Sonra tamirci çocuklar ona çok yoğun olduklarını ve sadece bir göz atmalarının bile bir buçuk günlerini alacağını söylemişlerdi. Öğle tatilinde kiralık bir araba bulmak zorunda kalmıştı, bu da Bay'in moralini daha da bozmuştu çünkü Bay kendi seçmediği hiçbir şeyi kullanmayı sevmiyordu.

Katı, titiz ve monoton biriydi. En azından dışarıdan. Sıla bir süre onun dış görünüşünün de kendisinininki gibi bir maske olup olmadığını düşünmüştü ama öyle olmadığının farkına varmıştı.

Bay hayatını çalışkan bir şekilde yaşamış ve kendisine çekici ama katı ve mesafeli bir profesör olarak ün yapmıştı. Hiçbir öğrencisiyle ya da personel arkadaşıyla yakınlaşmazdı ve sadece iki arkadaşı varmış gibi görünürdü. İnsanlar ona baktığında sertti, kaşları her zaman hafifçe çatık, dolgun dudakları genellikle düz bir çizgi halinde basıktı.

Etrafta kimse yokken de hemen hemen aynıydı, sadece daha fazlası vardı. İşte o zaman gerçek duyguları ortaya çıkıyordu, sanki yalnızken rol yapamıyordu ama yine de umutsuzca çabalıyordu.

Duygusuz ve soğuk görünüyordu, Sıla'nın anlayabileceği iki şeydi bu, ancak profesörün bu konudaki sırrını da keşfetmişti.

Bay Delmar duygu yoksunu değildi. İçinde boğuluyordu. Ve Sıla bunu kendisi hiç yaşamamış olsa da, profesörü bu kadar çökkün tutan duygunun ne olduğunu doğru tahmin ettiğinden emindi.

Keder.

Yine de, eğer Sıla yanılmıyorsa, garip bir şey yapmıştı ve artık teorisinin doğru olduğundan emin olacak kadar uzun süredir profesörü yakından izliyordu.

Bay keder içinde boğuluyordu, başka bir şey değil. Burada, bu odaya kapanıp kendini şiddetle becermediği ya da yarış pistinde olmadığı sürece, bir insan kabuğundan başka bir şey değildi. Ölüydü ama dinlenemiyordu.

Bir zombi gibi.

Sıla'nın ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı. Bay gibi biriyle hiç tanışmamıştı. Bu kadar boş ama aynı zamanda taşan biriyle.

zaman. Sıla hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu ama o hep böyleydi. Bir zamanlar mümkün olan tüm duyguları deneyimlemiş, ancak bunlarla bağlantısını kaybetmiş biri olan Bay için bunun nasıl olduğunu merak etti.

Kaçırdı mı?

Bu yüzden mi buradaydı, bir adam çılgık atarken diğerinin onu kesmesi ve sonuna kadar sikmesi sesleri arasında kendini tatmin ediyordu?

Sıla bile Bay'in ilgilendiği sapıkça şeylerin yarısından haberdar değildi ve itiraf etmek gerekirse video seçimlerini en az onları seçen adam kadar büyüleyici buluyordu.

Bay diğer tüm ortamlardan o kadar uzaktı ki ona ulaşmak imkânsızdı, bu yüzden Sıla eninde sonunda bu versiyonu gün ışığına çıkarmanın bir yolunu bulması gerektiğini düşünmüştü. Bunu yapamazsa hiç eğlenceli olmazdı. Profesörün bu vahşi, dağınık, çarpık versiyonunu sadece bir sinema salonunda görseydi eğlenceli olmazdı. Onu sınırlarına kadar zorlamanın, duygusuz duvarları yavaşça yıkmanın yollarını bulmalıydı ki duygular tekrar içeri sızabilsin.

Süreç biraz zaman alabilirdi ama Sıla sabırlı biriydi ve doğru ödül için beklemeye değebilirdi. Girişimleri tam da bu nedenle küçük başlamıştı. Bunu karşılayabilecek kadar para kazandıktan sonra, Bay ve diğer yetenekli yarışçılar arasında kayalıklarda giderek daha fazla yarış düzenlemişti. Bu bir yatırımdı ve işe yarıyor gibi görünüyordu.

Profesör ayda bir ya da iki kez her hafta en az bir kez yarışmaya başlamıştı. Yaz tatili olduğu için bu mümkündü, ancak Sıla, Bay'in okul yılı başladığında katılamayacak kadar meşgul olduğunu gerekçe göstererek teklifleri geri çevireceğinden biraz endişeliydi. O köprüyü de zamanı geldiğinde geçecekti.

Sıla'nın umduğu gibi, sürekli olarak duyulara maruz kalmak o sersemlik halini biraz olsun ortadan kaldırmıştı. Bay bu değişikliği henüz fark etmemiş olabilirdi ama Sıla bunu görmüştü. Profesörün daha önce görmezden geldiği şeyler şimdi onu daha kolay sinirlendiriyordu. Nefret ve sevginin en güçlü iki duygu olduğu söylenirdi ama Sıla'nın her ikisiyle de pek deneyimi yoktu. Bu doğru olsun ya da olmasın, Bay kesinlikle ilkine daha duyarlı görünüyordu.

Sıla'nın kardeşi de böyleydi. Çabuk öfkelenirdi. Bazen bu öfke onu o kadar sıkı sarardı ki kontrolünü kaybeder ve kendini ona teslim ederdi. Sıla'nın Bay'den beklediği de buydu.

Bu yüzden en başından beri kırık bir arabanın ve patronundan yiyeceği azarın Bay'i Sıla'nın istediği köşeye sıkıştırmaya yetmeyeceğini biliyordu.

Sıla, Bay'le koridorda karşılaşmak için son dakikada derslere kaydolan bir öğrenciye de ödeme yapmıştı. Boktan arabasıyla teneffüsten yeni dönmüştü ve öğrenci buzlu mocha lattesini bembeyaz önüne dökmüştü, bu yüzden Bay'in haberi olmadan Sıla'nın öğretmenler odasında bıraktığı yedek gömleğinin içinde, tamamen siyah giyerek tiyatroya gelmişti.

Sıla, Bay'in tiyatroya gidişlerinin, kederden başka bir duygunun peşinden koşma ihtiyacına teslim olacak kadar çaresiz hale geldikten sonra gerçekleştiğini varsaymıştı. Bay'i gerçek bir şeyler *hissederken* yakalayabildiği tek zamanlar bir yarıştan önce veya sonra ya da burada agresif sikiş sesleri ve Sıla'nın Inspire mesajları eşliğinde kendine dokunduğu zamanlardı.

Bunu ilk kez yaptıklarında, adamın içeri girip düzgün bir şekilde oturacağını, belki bir erotik porno film izleyeceğini -Varun'lara olan bariz takıntısına rağmen heteroseksüel bir film- ve sonra eve gideceğini düşünmüştü.

Adamın kendisini böylesine telaşlı bir tutkuyla, sanki hayatı tehlikeyeymiş ve boşalmazsa öleceymiş gibi becereceğini hiç tahmin etmemişti.

Büyüleyiciydi.

Sıla'nın kampüste çektiirdiği bir fotoğrafa bunu yapmış olması mı? Pastanın üzerindeki krema.

"Hissetmiyorsun ama yine de çok fazla hissediyorsun," diye mırıldandı Sıla, kavramı zihninde evirip çevirerek. Sanki Bay hem kendisinin hem de kardeşinin bir bileşimiydi ve bunu anlamakta zorlanıyordu. Bir insan nasıl olur da bir şeyi hem çok fazla hissedip hem de hiç hissetmezdi?

Evet, keder teknik olarak bir , ancak profesörü o kadar çok yıprattığı açıktı ki, umutsuzluk daha çok kopukluğa benzer bir şeye dönüşmüştü. Dünyanın geri kalanı onun sadece ilgisiz olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Seni bu hale getiren ne?" Sıla ekrana sordu, Bay kendi kendine hıçkırırken dilini şaklattı. "Üzülme. Ben öğreneceğim."

Bu küçük oyununun tam olarak ne zaman daha fazla bir şeye dönüştüğünden, ne zaman merakla izlemekten tadına bakmaya imrenmeye başladığından emin değildi. Gerçekten önemli değildi. Sıla'nın kendini inkar etme gibi bir alışkanlığı yoktu.

İsteddiği şeyler vardı ve yirmi yıllık yaşamı ona insanları kendi dümen suyunda dans ettirmenin en iyi yolunun onların zayıflıklarını bulmak olduğunu öğretmişti.

Gerçekten ne istediklerini öğrenin.

Bay kolay olmalı. Ne zaman kampüse gelseler Varun'ları gözetliyordu. Sorun şu ki, onları birbirinden ayıramıyordu ve üniversiteye devam eden ikizle ilgilendiğini varsayıyordu. Arada bir yer değiştirdikleri için, etraflarındaki herkesin haberi olmadan, Bay'in aslında hangisini istediğini kesin olarak söylemek imkansızdı. Rin, Bay'in dikkatini çektikleri anı tam olarak belirleyemiyor, bu nedenle profesörün olarak hangisini görüp anında aşık olduğunu anlayamıyordu.

Hızlı hoverbike'ları sevdiği düşünülürse, bu Sila'nın üzerinde çalışabileceği bir başka potansiyel açı olmalıydı, ancak sokaktaki söylentilere göre Bay motosikletini yükseltmekle ilgilenmiyordu. Para da onun ana kaygısı değildi. Yarışlarda yüklü bir meblağ kazanmasına rağmen tek bir kuruşuna bile dokunmamıştı. Hepsi banka hesabında tozlanmaya devam ediyordu. Yeni bir araba ve daha iyi bir ev gibi ihtiyacı olan pek çok şey vardı, ancak bunu yapabilecek imkânlara sahip olmasına rağmen hayatını iyileştirmeye hiç ilgi göstermiyordu.

Bu da bir şeyin onu bu hale getirdiği anlamına geliyordu. İçindeki yaşama arzusunu söndürmüştü.

Sila, o şeyin ne olduğunu ortaya çıkarabildiği sürece Bay'i kolaylıkla istediği gibi şekillendirebileceğinden emindi. Profesör özel falan değildi ama şimdilik ilginç biriydi.

Bay'in inlemeleri daha da arttı ve daha rahat etmek için dizlerinin üzerinde kaydı.

Bu manzara karşısında elini pantolonunun içine sokup ağrıyan sikini avuçlamak çok cazip gelmişti ama Sila kendini tuttu. Kendi etine dokunmak, başka biriyle ten tene temas etmekle aynı şey değildi. Başını ekrana doğru eğdi, düşünüyordu.

"Daha önce ikna olmamıştım ama," diye dudaklarını yaladı, "yakında oynayalım mı, Kedicik?"

Birden Bay'in altında ezildiğinde nasıl hissedeceğini merak etmeye başladı. Şu anda yaptığı gibi tek başına güzelce ağlayacak mıydı? Yoksa inatçı davranıp gözyaşlarını tutmaya mı çalışacaktı? Kendisi hiç gözyaşı dökmediği için Sila gözyaşlarına karşı hep hafif bir hayranlık duymuştu. Tiyatro salonu çok karanlıktı ama önündeki perdeden yansıyan ışıktan Bay'in yanaklarındaki ıslak parıltıyı görebiliyordu. Daha iyi bir manzaraya sahip olmayı diledi.

Sıla şu anda oraya girse, profesörü hâlâ ıslak ve muhtaç bulur muydu? Bay yardım için ılık atar mıydı yoksa şoke olup sessizliğe mi bürünürdü? Yakalandığı için utanır mıydı yoksa yakalayan Sila olduğu için heyecanlanır mıydı?

Kardeşi sabırsız olsa bile sonunda anlayacaktı.
şimdi.

Sıla'nın dürtülerini ve bunların ne kadar derin olduğunu bilen tek kişi oydu. kaçtı. İçindeki şeytanı ne kadar sıkı kontrol altında tutuyordu. Ayrı beklentisiyle derisinin altında gerildiğini hissedebiliyordu.

Doğru düzgün çalmayalı ne kadar olmuştu? En az birkaç yıl. Lise son sınıftayken kardeşiyle birlikte gitmelerini sağlamak için uslu durmaya zorlanmıştı ve yeni bir ilk yılında da aynı şeyi yapmıştı. Yeni hayatlarını bu kadar erken tehlikeye atamazdı. Ama şimdi...

"Çabuk gel Kedicik," dedi Sila ekrana. "İkimize de bir iyilik yap ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce gösteriyi erken bitir."

Bay çünkü Sila ona zarar verecekti.

Sıla çünkü bir kez yaptığında her şey bitecekti.

Sinsi profesör söz konusu olduğunda ortaya çıkarılacak ve keşfedilecek daha çok şey vardı. Bu iş bitmeden önce onun dolabında saklı tüm iskeletleri ortaya çıkaracak, küçük adamı neyin harekete geçirdiğini tam olarak keşfedecekti.

Uzun oyun. Sila'nın tarzı buydu. Her ne kadar bir yanı şu anda yan odaya girip Bay'ın teninin kendi teninde ne kadar iyi hissettirebileceğini öğrenmek istese de bunu yapmayacaktı.

Yavaşça nefes alarak içindeki şeytanı sakinleştirdi ve daha sert bir sesle, "Gel bebeğim," diye emretti.

"Varun!" Bay haykırdı, boşalıırken avucunun içine boşaldı. Biraz sarsıldı ve yere yığıldı, parmaklarını özensiz deliğinden kurtarıırken hafifçe inledi, diğer eli hala sarkık aletinın etrafına sıkıca sarılmıştı.

Sıla o fotoğrafın kendisine ait olduğunu biliyordu.

Bir süre sonra Bay ayağa kalktı ve giyinerek duvara dayalı küçük lavaboda ellerini yıkadı. Tüm bu süre boyunca başını eğik tuttu ve bir kez bile kameranın saklı olduğu yere bakmadı.

Az önce adını seslendiği adamın bir metreden daha az bir mesafeden kendisini izlediğinden tamamen habersizdi.

Sıla sıırttı ve gerçek benliğinin bir kısmını gizli bölmesinden serbest bıraktı, bu his uzun süre yattıktan sonra gerinmek için ayağa kalkmaya benziyordu.

"Oyunlar başlasın."

OceanofPDF.com

Bölüm 1:

Yeni dönemin ilk günü ustalık gerektiriyordu. Programını değiştirmek çocuk oyuncağıydı ve Sila sınıf yardım ofisinden dönerken kafeteryaya doğru ilerleyen Tavşan İz'i gördü. Geçen yıl Rabbit, her öğle tatilinde kendisinden yaşça büyük öğrenciye yapışarak arkadaş edinme zahmetine katlandığı tek kişi olmuştu. Arkadaşlıklar ama sadece kampüste ve çoğunlukla sessizlik içinde takılan türden. Aslında güzeldi, kolaydı.

İlişkilerinin bazı değişikliklere uğrayacak olması çok kötüydü.

Sessiz ve utangaç Sila baştan sona rol yapıyordu. Onunla ilgili hiçbir şey yumuşak ya da ağırbaşlı değildi, bu sadece kendisinin ve kardeşinin gerçek kişiliklerini dünyadan gizlemeye yardımcı olmak için kullanılan bir cepheydi. Ancak maskeler yalnızca doğru şeyleri gizlemek için kullanıldıklarında işe yarardı ve Sila imajını arkadaş canlısı ve flörtöz bir birey olarak yeniden yaratmak için onca çaba harcadığına göre, geçen yıl boyunca taktığı maskeyi düzgün bir şekilde ortadan kaldırması gerekecekti.

Kendisinin bu sahte versiyonunu tanıyan tek kişi Tavşan olduğu için, bunu bir an önce engellemek mantıklıydı.

Sila da onu takip ederek kafeteryaya girdi, elleri siyah kot pantolonunun ön ceplerindeydi. Gömleği açık griydi ve içeri girerken ona bakan herkese ikinci sınıf öğrencisi olduğunu söylüyordu. Okulun renk kodlu üniforma sistemi ilk öğrendiğinde onu güldürmüştü.

Kardeşi küfretmiş ve gözlerini devirmişti, sinirlenmişti ama sonra her küçük şey onu kızdırabilirdi.

Tavşan, odanın solundaki uzun barın arkasında hizmet veren işçilerden birinden yemek tepsisini almaya başlamıştı bile ve Sila, onun yan taraftaki bir masayı seçip kendi yemeğini almasını izleyecek kadar geride durdu.

Tepsisini hazırlayan yemekçi kadına gülümsedi ve Baykal Void'in Uydu'sunun birkaç üyesiyle -ya da Sila'nın onları Brumal Prensi'nin sevimli küçük takımı olarak düşünmekten hoşlandığı gibi- oturduğunu gördüğünden emin olduğu köşeye baktı.

Elbette, onu orada buldu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, uzaktan Tavşan'a bakıyordu.

Tam bir sürüngen gibi.

Sıla kendi kendine kıkırdadı ve teşekkür ederek tepsisini aldı. Doğrusu Baykal'ın bu özelliğine hayrandı. Adam nasıl göze batmayacağını ve kartlarını nasıl oynayacağını biliyordu. Brumal Mafyası'nın gelecekteki lideri için ne yazık ki, Sıla'nın işleri hareketlendirmek için ortalığı biraz karıştırması gerekecekti çünkü adamın odanın diğer ucundan sahiplenici bakışlarına tek tanık olmaktan sıkılmıştı. Tek soru bunun nasıl yapılacağıydı... O kısmı henüz çözememişti. Ama bulacaktı.

"Hey," diye selamladı Tavşan'ı, yaşlı öğrencinin karşısındaki kabine geçerken, genişçe gülümsedi, göz temasını korumak için başını yukarı kaldırdığından emin oldu.

Tavşan onun cüretkârlığı karşısında hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırıştırdı ve sonra yavaşça çatalını indirdi. "Merhaba... İyi bir yaz geçirdin mi?"

"Evet, harikaydı. Pek çok yeni insanla tanıştım." Sıla tepsisindeki soda kutusunu açmaya ilgi duyuyormuş gibi yaptı ve sonra yavaşça bir yudum aldı, bunu yaparken de kutunun üstünden Tavşan'ı dikkatle izledi.

Rabbit Trace bu yıl son sınıftaydı ama hayatta başarılı olmak için Vail'den diploma almaya ihtiyacı yoktu. Beiska adında nadir bir enstrüman çalan bir müzik dehasıydı. Yerel bir kristalden yapılmıştı ve bazı garip özellikleri vardı. Ayrıca, annesi zamanının çoğunu galaksi boyunca turlayarak geçiren ünlü bir müzisyen olduğu için paralı bir aileden geliyordu.

Sıla anne ile oğul arasında bir husumet olduğunu sezmişti ama bunu zahmet etmemiştir. Herkesin sırları vardı ve kendisini ilgilendirmedikleri , başkalarının hayatlarındaki her küçük sıkıcı ayrıntıyı ortaya çıkarmaya çalışarak zaman kaybetmek istemiyordu. Bunu fark etmesinin tek nedeni yaşlı adamın etrafında geçirdiği onca zaman ve yüzünde sürekli beliren ifadeydi.

Tanıdık bir bakıştı. Bazen Sıla'nın kardeşi kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğünde takardı.

Kapana kısılmış hissetmenin görüntüsü.

Belki de bu yüzden Tavşan'ı gerçekten seviyordu. Neden bir kez olsun onunla oynamayı düşünmemiştir.

"Peki ya sen?" Sila ağzına bir parça meyve atarak sordu. Zar zor tadına bakabiliyordu ama neyse. Buradaki yiyeceklerden bazıları

Onun hoşuna gitmeyecek kadar yavandı. "Eğlenceli bir şey yaptın mı?"

Tavşan bakışlarını indirdi. "Bütün yazı çalışarak geçirdim."

Tavşan'ın bir ezik olması ve müzikten başka hiçbir şeyle ilgilenmemesi umurunda olmamalıydı, ki bu da onu o kadar boğuyordu ki profesörlerden hiçbirinin onu kenara çekip sakın olması için uyarmamış olması gerçekten şaşırtıcıydı. Sıla pek şefkatli bir tip değildi. Ve yine de...

Duyguları aynı olmasa bile Tavşan ona kardeşini hatırlatıyordu. İçine kapanık ve saklanan. İkincisi içinde bulundukları koşullardan kaynaklanıyordu ama ilki gerekli değildi. Aslında, uyum sağlamak ve arka planda kaybolmak tamamen farklı iki şeydi. Kardeşine bu dersi vermekten çekinmiyordu ve görünen o ki Tavşan'ın da biraz eğitime ihtiyacı vardı.

Ayrıca. Eğer bütün bir yılı yaşlı adamla geçirecekse, Sıla onun melankolik ruh haline katlanamazdı. Çok sıkıcıydı.

"Hey, Sıla!" Sıla'nın bir partide tanıştığı Eager, arkadaşlarıyla birlikte oturmadan önce odanın diğer ucundan ona el salladı.

Sıla da ona başıyla karşılık verdikten sonra kendisini bir kez daha dikkatle izleyen Tavşan'a döndü. "Ne?" diye güldü. "Sana söylemiştim. Arkadaş edindim. Sen de denemelisin. Buradaki öğrencilerin çoğu gerçekten çok iyi."

Silik ve akılsızdılar, ama yeterince yakındılar.

Gözlerini Tavşan'dan ayırmıyor, Baykal ve kuzeni yanından geçerken fark etmemiş gibi davranıyor, hatta sesini sabit ve duyulabilecek kadar yüksek tutmaya dikkat ederek, "Sonsuza dek zombi kalamazsın, Trace. Sana birini ayarlayayım mı? Bana nelerden hoşlandığını söyle. Eminim iyi bir aday bulabilirim."

Göz ucuyla Baykal'ın yavaşladığını gördü ama sıırtmaya devam etti. Brumal Prensi'yle uğraşmak neredeyse çok kolaydı. Gezegene ilk geldiğinde ve buranın yarısının bir mafya tarafından yönetildiğini duyduğunda adamdan çok şey beklemişti. Aralarında yıllar olduğu için Baykal'a yaklaşmak için bir nedeni olmamıştı, ne yazık ki bu yüzden ikisi hâlâ tanışmıyordu, gerçi bu muhtemelen en iyisiydi.

"Hayır, teşekkür ederim," diye başını salladı Tavşan. "Şu anda bir ilişki yaşayacak durumda değilim. Odaklanmam gereken çok fazla iş var."

Baykal bir ses çıkardı, belki de homurdandı, Sıla emin olamadı ve sonunda kuzeni Kazimir küçük bir sürtük gibi peşinden giderken uzaklaştı.

Sıla çoklu ekranından saati kontrol etti ve Bay'in ögle tatilinden yakında döneceğini kendi kendine not etti. İlk etkileşimlerini sahnelemenin en iyi yolunu düşündü - tesadüfen ona rastlarsa, ofisinin kapısını çalıp özel bir görüşme talep ederse - sonunda en sevdiği rotayı seçti: şok değeri.

Çoklu tableti aniden çaldı ve Tavşan'ın merakla onu izlediğini fark etmeden önce neredeyse görmezden gelme düğmesine basacaktı. Bileğine takılı dikdörtgen cihazın yan tarafındaki kulaklık eklentisini kaydırarak çıkardı ve aramayı kabul etmeden önce kulağına taktı.

"Hey, Arlet, naber?" Eğer biriyle konuşarak zaman kaybetmesi gerekiyorsa, Arlet'in iyi bir seçim olduğunu düşündü. Her halükarda buradaki ortalama bir öğrenciden daha zekiydi, ki Vail'e bile gitmediği düşünülürse bu etkileyiciydi.

"Kampüsünüzdeki kafeteryanın dışındayım ve orada olup olmadığınızı merak ediyordum." Hattan Arlet'in neşeli sesi geldi.

"Burada mısın?" Ayağa kalktı.

O bir şey söyleyemeden Tavşan, "Git," dedi. "Tepsini senin için boşaltacağım."

"Teşekkürler." Gülümsemesi bu kez samimiydi. Pek çok duyguyu hissedemiyor olabilirdi ama yine de kendisine iyi davrananlara iyi davranmanın önemini anlıyordu.

Eğer farklı davranırsa kardeşi onu öldürecekti.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Arlet kapıya doğru ilerlerken sordu.

"Buraya giremezsin," diye hatırlattı hafifçe. "Kampüs güvenliği seni yakalarsa dışarı atar."

"Bir arkadaşşımdan bir iğne ödünç aldım. Asla bilmeyecekler. Tek yapmam gereken babamın imzasını takas etmekti ve bana bir saatliğine ödünç verdiler." Arlet'in babası tanınmış bir besteciydi.

Sıla o kadar uzun süreye ihtiyaç duymayacaklarını belirtme zahmetine girmede. On dakika sonra dersi vardı ve tam olarak iki dakika geç gelmeyi planlamıştı, bu yüzden bu konuşmanın hızlı olması gerekiyordu.

Arleti kafeterya binasının yan girişine çıkan taş basamakların dibinde dururken buldu ve işleri hızlandırmak için nazik davranmaya karar verdi. Aramayı sonlandırarak yaklaşırken gülümsedi, hatta Arlet sarılmayı teklif ettiğinde kabul etti.

"Neden bu kadar yol geldin?" Sila ayrıldıklarında kafeteryanın etrafındaki yürüyüş yollarını görebilmek için hafifçe dönerek sordu

ve görüş alanındaki komşu bina. "Biriyle mi buluşuyorsun?"

Onun için. Bunca yolu onun için gelmişti. Aptal değildi ama arada bir aptalmış gibi davranmaktan da zarar gelmezdi. Aptallıkla bağdaştırılabilirdi. Anla işte.

"Evet, sen." Kolunun yan tarafına vurdu ve kıkırdadı. Arlet kelimenin tam anlamıyla itici değildi. Saçları leylak rengindeydi ve şu anda siyah ekose bir etek ve beyaz bir tişört giymişti, şüphesiz okul üniforması olarak geçmesi umuduyla bir araya getirdiği bir kıyafet.

Hoş bir kızdı ama birden fazla nedenden ötürü onun tipi değildi.

Saate bir göz attı ve sonra yüzünü biraz daha yürüyüş yoluna çevirdi. Her an gelebilirdi.

Bay tam o sırada köşeden döndü, kendi kendine tutarsız bir şeyler mırıldanırken bir yığın fiziksel kâğıdı karıştırıyordu. Dikkati dağılmış gibiydi, kaşları çatılmıştı.

Bu olmaz.

Sıla güldü.

Bu işe . Bay tökezledi ve tamamen durdu.

Sıla'nın şu anda ona baktığını anlamak için kontrol etmesine gerek yoktu.

Profesör sert, kuralları uygulayan, hiçbir şeye aldırmayan bir öğretmen olarak tanınıyordu ama Sıla'nın onu hazırlıksız yakalayabildiği, nazik tavrının biraz kaydığı ve sakarlıktan çok beceriksiz görüldüğü anlar oluyordu. Sömestr bitip yaz başlamadan önce sadece birkaç kez deneme fırsatı bulmuştu ve bir kez daha denemek için sabırsızlanıyordu.

Bu kadar eğlenceli olmamalıydı.

"Gururum okşandı," dedi Sıla, Bay'in yoğun bir programı olduğunu bildiği için doğrudan konuya girmeyi tercih ederek. Önümüzdeki beş dakika içinde sınıfına gitmesi gerekiyordu yoksa geç kalma riskiyle karşı karşıya kalacaktı ki bu Bay'in pek de hoşlanacağı bir şey değildi.

"Oh." Arlet biraz söndü.

"Hayır, ondan değil. Yanlış anlama, çok güzelsin. Ama sanırım duymadın." Elini utangaç bir tavırla ensesindeki kısa tüylerin arasında gezdirdi. Gerçekten de çocuksu bir çekiciliğe sahipti. Bay'i cezbeden şeyin bu olup olmadığını henüz anlayamamıştı. Sıla daha genç olduğu için mi ilgileniyordu? Üzülmektense tedbirli olmak ve şimdilik rolüne sadık kalmak daha iyiydi.

"Duydun mu?" Arlet kaşlarını çatı.

"Ben eşcinselim." On iki yaşından beri bildiği ve Bay'i bilgilendirmek için doğru fırsatı beklediği bir gerçektir bu. Onun bu konuşmayı dinlediğini bilmek Sila'nın içten içe yeniden kıkırdamasına neden oldu. "Öyle olmasam bile, aslında az önce kalbim kırıldı."

"Hayır, gerçekten mi?" Arlet bir elini onun koluna koydu, küçük ezikliğini bir anda unuttuğu belliydi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyi olacağım. Ama o... Kimse hakkında kötü konuşmak istemiyorum." Bu bir yalandı. Gerçekten de öyleydi ve eğer kız önceden belirlenmiş rolüne sadık kalmaz ve ondan detay vermesini istemezse, onu yanında tutma konusunu yeniden düşünmek zorunda kalacaktı.

"Bekle," diye yaklaştı, "sana zarar verdi mi?"

Çok alçak sesle konuşuyordu. Bay'in her şeyi duyduğundan emin olmalıydı. Bunun.

"Bana birkaç kez vurdu," diye itiraf etti, sesini hafif tutarak Ama sesi yeterince yüksekti. Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Ayrıldık, böylece August'la bir daha uğraşmak zorunda kalmayacağım. Ama yine de zor, biliyor musun? Daha önce hiç bu kadar kötü muamele görmemişim."

"August?" Yüzünü buruşturdu. "August Bril?"

Vail'de spor bölümündeydi ve Arlet'in gittiği sanat okulu Gift'te bile çoğu insanın onu tanıyacağı kadar popülerdi. Sila geçen hafta Fornication adlı kulübün ortasında adamla birkaç kez öpüşmüştü, ancak ikisi hiçbir zaman birlikte olmamıştı ve August ona vurmaya yaklaşmamıştı bile.

Yine de eski sevgililerine vurmuştu, Sila bunu biliyordu. Tam da bu nedenle August'u bu özel deneyin kobayı olarak seçmişti. En iyi yalanlar gerçeğe en yakın olanlardır.

August aynı zamanda Shepard'ların da bir üyesiydi, bir nedenden ötürü olduklarından veya daha önemli olduklarına inanan gülünç derecede küçük bir çete. Son zamanlarda Sila, Bay hakkında başka bir keşifte bulunmuştu ve bu çete üyelerinden birini kullanarak bir teoriyi test etmek istedi.

O sırada bir alarm öttü ve hem Sila hem de Arlet döndüklerinde Bay'i alarmı kapatmak için çabalarken buldular.

Profesör küfretti ve yanakları pembeden sevimli bir tonuna bürünmüş bir şekilde çoklu ayarıyla oynadı, sonra onlara baktı, gözlüklerini düzeltti

ve hızla uzaklaştı. Birkaç saniye içinde kafeteryanın yan tarafında gözden kayboldu ama sorun değildi.

Sıla'nın duymasını istediği her şeyi duymuştu.

"Vay canına!" Arlet de onun kaybolduğu yöne bakıyordu, "Profesör Delmar mıydı o? Onun hakkındaki söylentiler doğruymuş. Çok seksi biri."

Bay kampüste popülerdi - kaskını takmamak için bu kadar aşırıya kaçmasının ve bisikletini başka birinin onun yerine rıhtımdan sürmesi için geride bırakmasının nedeni şüphesiz buydu. Öğrenciler onun görünüşüne ve soğukkanlı tavrına bayılıyor, kendilerine karşı ne kadar sert ve ilgilerine ne kadar ilgisiz görüldüğünden övgüyle bahsediyorlardı.

Keşke bilselerdi. Sıla, erkek öğrencilerinden birine kafayı taktığı ortaya çıkarsa hakkında neler söyleneceğini merak ediyordu.

"Onun derslerinden birini mi alıyorsun?" Arlet sordu. Ve bu kadarı yeter de artardı bile.

"Biliyor musun, ciddi bir ilişkiye hazır olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Rabbit Trace'i düşündün mü?" Kızın Bay'e neredeyse ağzının suyunu akıtmasına sinirlenmiş olsa da Sıla, Arlet'in farkında bile olmadan onun için her türlü yarım kalmış işi tamamlamaya yardımcı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bu kesinlikle bir ödülü hak ediyordu.

Onunla işi bittikten sonra tabii ki.

"Tavşan mı?" Gözlerine hülyalı bir bakış girdi. "Ne yazık ki hiç tanışmadık. Hiçbir partiye ya da bara gelmediği için ona ulaşmak imkansız."

"Neden babandan ikinizi ayarlamasını istemiyorsun?" Sıla önerdi. "Tavşan'ın annesini tanıyor olmalı, değil mi? Ailen muhtemelen ikinizin birlikte olması fikrine."

Tavşan büyük ihtimalle istemezdi ama annesi isterse o da kabul ederdi. Sıla bunu arkadaşına karşı kullandığı için kendini biraz kötü hissediyordu ama bu eşleşmeyi üzücü bulan tek kişi Trace değildi.

Baykal Boşluğu'nun bir itkiye mi ihtiyacı vardı? Sıla buna mecbur kalacaktı.

Peki ya Brumal Prensi yemi yutmazsa? Arlet tatlı bir kızdı. Eğer Tavşan'la gerçekten çıkmaya başarlarsa muhtemelen onu da kabuğundan çıkarabilirdi. Kazan kazan.

"Belki de yapmalıyım," diye düşündü Arlet. "Bunun gerçekten sorun olmayacağını mı düşünüyorsun? Ailelerimizi dahil etmek?"

"Bunlar farklı zamanlar," dedi Sıla. "Eğer ikiniz tanışırsanız ve Tavşan bunu hissetmezse, aileniz ne ayarlamış olursa olsun her zaman vazgeçebilir. Aynı şey geçerli. Onunla tanışabilir ve fikrini değiştirebilirsin. Ayrıca, aramızda kalsın, annesi onu sıkı bir programa tabi tutuyor. Annesiyle bunu ayarlayıp izin vermesi ve ona bir mola vermesi ona iyilik yapmak olacaktır. Bundan sonra sana minnettar olacak ve seni tanımaya açık olacak, güven bana."

"Yine de... Siz ikiniz arkadaş değil misiniz?" diye sordu.

Bunun yerine onları tanıştırmasını önermek üzere olduğunu bilen Sıla, çoklu levhasını kaldırdı ve ona dokundu. "Kahretsin, gitmem gerek yoksa ilk gün derse geç kalacağım. Babanla konuştuğunda işlerin nasıl gittiğini bana haber ver. Görüşürüz!"

Topuklarının üzerinde döndü ve basamakları ikişer ikişer hızla çıktı, kafeterya binasının etrafında adeta yarışarak, Bay'in birkaç dakika önce gideceği yöne doğru ilerledi. Planladığı gibi derse tam olarak iki dakika geç kalacak kadar işleri ertelemiş ve fen binasına girer girmez yavaşlamıştı.

Suç Psikolojisine Giriş dersi en üst katta yapılıyordu ve oraya varmak için acele etmedi, nefesini içine çekip kapıdan içeri dalmadan önce kapalı kapının önünde durup beşe kadar saydı.

Sınıfın tamamı sessizleşip tüm gözler ona çevrilince elini kaldırdı ve buraya koşarak gelmiş gibi yaparak kapının tokmağına tutundu.

Profesör odanın önünde, kapıdan birkaç adım ötede duruyordu ama Sıla'yı görünce ağzı bir karış açık kaldı.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Sıla, doğrulmadan önce eğilerek. "Ailevi bir acil durum vardı." Bay'in bu yalanı yüzüne vurup vurmayacağını görmek bekledi ve diğer adam ona sözsüzce bakmaya devam edince biraz hayal kırıklığına uğradı. "Profesör?"

Bay gözlerini kırıştırdı ve kendine gelir gibi oldu, boğazını temizledi ve omurgasını düzeltti. "Sanırım yanılıyorsunuz. Yoklamayı çoktan yaptım ve herkes burada."

"Bu sabah transfer oldum," diye açıkladı Sıla. "Muhtemelen henüz adımı eklememişlerdir." Eklememişlerdi çünkü bu işlem gün sonuna kadar yapılmıyordu.

Elinde olmadan profesörün yüzünde bir şok ve dehşet ifadesi belirdiğinde neredeyse sırtacaktı. Bu zaten profesörün toplum içinde göstermesiyle bilinenden daha fazla duyguydu.

"Tamam." Bay gözlüğünün ortasına bastırdı ve sonra sıraları işaret etti. "Peki o zaman, ilk ders olduğu için bu seferlik bunu görmezden geleceğim, Mr....?"

Eğer yalnız olsalardı, homurdanırdı. Bir hafta önce adam Seaside Sineması'nın pis zemininde onun adını inletiyordu ve şimdi de bunu bilmiyormuş gibi mi davranıyordu?

Şirinmiş.

"Sıla Varun, Profesör." İleri atıldı ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Evet," Bay ikinci kez boğazını temizledi, elini tutup nazıkçe sıkmadan önce tereddüt etti ve sonra geri çekildi. Bir kez daha arkadaki boş bir koltuğu işaret etti. "Oturun Bay Varun. Ben de tam ders programının üzerinden geçiyordum."

Talimatı yerine getirmeden önce son bir kez gülümsedi ve boş masaya yerleşti. Yerleştikten sonra başını kaldırıp baktığında Bay'in hâlâ onu izlediğini gördü.

Göz göze geldikleri anda profesör gözlerini kaçırdı ve dersin gerekliliklerinden bahsetmeye başladı, Sıla'nın kim olduğunu bilmiyormuş ve onun varlığına hazırlıksız yakalanmamış gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Oh, evet. Bu çok eğlenceli olacaktı, Sıla pratik olarak Tadına bak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2:

Yarışmak Bay için her zaman gizli bir hobi olmuştu. Önceleri bunun nedeni, büyükannesinin biricik torununun "bir ölüm makinesinde boynunu riske attığını" öğrenmesi halinde onu durmaya zorlayacak olmasıydı. Ancak o öldüğünde, farklı nedenlerden dolayı sır olarak kalması gerekti.

Vail Üniversitesi'nde sadece iki yıldır ders , üçüncü yılına ve personelin dürüst bir üyesi olarak ün kazanmıştı. Eğer okul onun yasadışı bir sokak yarışçısı olduğunu öğrenirse? Bir saniye bile düşünmeden kovulurdu, peki ya sonra? Sahip olduğu tek şey bildiği isimlerdi. İnsanlar ona profesör demeyi bırakırsa.

Kimlik, Bay'in her zaman mücadele ettiği bir şey olmuştu. Yetimhanede büyüyen bir çocukken, bunun bariz nedenleri vardı. Ailesinin kim olabileceğine ya da onu neden bıraktıklarına dair hiçbir not ya da gösterge olmadan bebekken bırakılmıştı. Daha sonra, nihayet on yaşında evlat edinildiğinde ve kendisine ait bir isim verildiğinde, kimlik yine de bir sorun olmuştu.

İlk başta bu onu şaşırtmış, onu yanına alacak kadar nazik olan kadına karşı kendini nankör hissetmesine neden olmuştu ama yabancı Bay Delmar isminden bir şey anlamak için çok gençti ve yıllarca bunu hak edip etmediğini düşünerek mücadele etmişti.

Hoşuna gitmese de Bay'in profesör unvanına tutunmasının nedeni de buydu. Onu yetiştiren kadını onurlandırmak için. Artık onun için üzüntü duyamayacağına göre, en azından bunu yapabiliirdi. Gerçekten.

Idle Delmar, bir gün uyanıp hayatını artık yalnız geçirmek istemediğine rastgele karar verdiğinde, şehrin kenar mahallelerinde üç yatak odalı bir evin varlıklı sahibiydi. Aynı gün Bay'i evlat edinmiş ve Bay de on iki çocukla aynı odayı paylaşmaktan kurtulup kendine ait bir odaya sahip olmuştu. Bay'in yaşı çoktan geçmişti, onunla bahçede koşamayacak durumdaydı ama Bay bunu umursamamıştı.

Hiçbir zaman kötü muamele görmemiş olsa da, yetimhanedeki hayatı o kadar tekrarlanmıştı ki, yaşamanın bir amacı olup olmadığını bile merak etmeye başlamıştı. On yaşında bir çocuk için karanlık düşüncelerdi bunlar ve Idle tarafından seçilip kendisine ikinci bir şans verilmeseydi bu düşüncelerin onu ne kadar derinlere götürebileceğini merak ederdi.

Yaşlı olabilirdi ama bu sadece dünyevi olduğu anlamına geliyordu. Toplumun iyi eğitilmiş bir üyesi, üstelik emekli bir profesör olarak, ona öğretecek pek çok hikâyesi ve gerçeği vardı. Gezegen içinde ve dışında yaptığı seyahatlerin hikâyelerinden, gördüğü çeşitli yaratıkların tasvirlerine kadar ağzından çıkan her kelimeyle büyülenmişti. Bay onun sayesinde evrenin gerçekte ne kadar geniş olduğunu öğrenmişti.

Ona hayatın yetimhanenin dört gri duvarından daha büyük olduğunu, rutin ve monotonluk içinde yaşayarak harcanamayacak kadar büyük olduğunu öğretmişti. Onunla geçirdiği sonraki on iki yıl bu dersi kalbine yakın tutmuştu.

Onu terk ettikten sonra her şey değişmişti.

Büyükannesi yaşadığı sürece ona iyi bakılmasını sağlamıştı. Büyükannesi istediğinde psikoloji okumayı kabul etmesinin ve Vail Üniversitesi'nde öğrenciyken bu kadar çok çalışmasının nedeni buydu.

Diplomasını alırken onu hiç görememişti.

Ölümü ani olmuş, onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı ama bu işin yarısı bile değildi. Cenazenin olduğu gün, ölmeden bir süre önce evlerini kaybettiğini öğrenmişti. Bankadaki hesabını kontrol ettiğinde, onun da boş olduğunu gördü.

Saygı ve sevgi duyduğu o muhteşem, zeki kadının, hayatının sonunda tüm mal varlığını kumarda kaybettiği iddia ediliyordu.

Bay kendisine ilk söylendiğinde inanmayı reddetmişti. İmkânsız olduğunu iddia ederek polis raporunu kabul etmeyi reddetmişti. Çok değer verdiği evi dikkatsizce kumarda kaybetmiş olamazdı ama Vitality polisinin topladığı tüm kanıtlar aksini söylüyordu.

O andan itibaren işler daha da kötüye gitti. Otopsi ölüm nedeninin kalp yetmezliği olduğunu göstermişti ve polis birdenbire utançtan öldüğünü düşünmeye başlamıştı. Evini ve tüm parasını Shepard's popup kart tezgahlarında kumar oynarken kaybetmenin şoku sözde onu uçuruma sürüklemiş ve öldürmüştü. Kalbi buna dayanamadı, demişlerdi.

Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kırık plak gibi.

Tam olarak kimi ikna etmeye çalıştıklarını söylemek zorlaşırdı, Bay'i mi yoksa kendilerini mi?

Bir avukat tutmaya çalışmıştı ama adam raporu incelemiş ve polisle aynı sonuca varmıştı. Kadının, başkalarının onu kolayca zorlayabileceği ya da ondan faydalanabileceği yaşta olduğundan bahsettiğinde, avukat ona özür dileyen bir bakış attıktan sonra bunun bir fark yaratmayacağını söylemişti. Mahkemeler sadece kanıtlara önem verirdi, teorilere değil.

Göz açıp kapayıncaya kadar Bay'in mükemmel hayatı yerle bir olmuş ve onu en başa döndürmüştü.

Hiçbir şey, hiç kimse ve etmek için hiçbir amaç olmadan.

Bu teşhis onun için tabuta çakılan son çivi olmuştu. Aşırı stres ve travmanın getirdiği duygusal kopukluk. Bu nedenle Bay, kendisinde özünde bir sorun olduğunu gerçekten umursayacak kadar bile duygu toplayamamıştı. Her şeyi önemsemeyi bırakmıştı.

Terapi tam bir fiyaskoydu. Arkadaşlarının ısrarı üzerine terapiye bile gitmemişti. Onun iyileşmesini, eski neşeli haline dönmesini istiyorlardı. Bay bunun asla gerçekleşmeyeceğini kabul ettiğinde, işte o zaman hepsine bir iyilik yapmaya ve her şeye bir son vermeye karar verdi.

Artık hayatlarında yer almadığı için onlara karşı suçluluk bile hissedemiyordu. Eskiden sevdikleri şeyler de dahil olmak üzere onlarla hiçbir şey için bağ kuramıyor, mutlu olamıyor ya da heyecanlanamıyordu.

Bay şehirdeki en büyük köprüye gitmiş ve kenarından eğilerek aşağıdaki bulanık suya bakmıştı. Idle'in ölümünden bu yana ilk kez göğsünde *bir* kıvılcım hissetmişti. Bunun korku mu yoksa heyecan mı olduğunu söylemek çok zordu, her iki durumda da nereden geldiği belliydi.

Arkadaşı Nate tam o anda onu arayıp yarışlardan birine katılması için yalvarmasaydı muhtemelen atlayacaktı. Ona yaşattığı onca şeyden sonra, Bay gidip ona son bir iyilik yapabileceğini düşünmüştü. Köprünün bir yere gittiği yoktu.

Ama sonra, dar yolda hızla ilerlerken, rakibi peşinden koşarken, yine aynı şey oldu.

O his kıvılcımı, o *duygu*.

Ölüm düşüncesi ona çekici geliyordu. Ve sadece uyuşmuş varoluşunu sona erdirmenin bir yolu olarak değil. Ama onu yeniden canlandırmanın bir yolu olarak. Kısa süreliğine, bazen buna değmeyecek kadar kısa süreliğine, ama o eski duyguların, eski benliğinin anlık görüntülerini yakalamak Bay için bir tür bağımlılık haline gelmişti.

gün kazandığında büyük bir heyecan , çünkü ilk kez tecrübeli bir rakibe karşı oynamıştı. Büyükannesinin ona deneyimleri ve bunların ona hissettirdikleri hakkında anlattığı tüm harika hikayeleri düşünmüş, onun anı yaşama tavsiyesini hatırlamıştı.

Yapmaya karar verdiği şey buydu. Onun anısını onurlandırmak için, onun önerdiği gibi yapacaktı. Anı yaşayacaktı. Bu, kimsenin bilmediği, kendisiyle oynadığı bir tür hastalıklı oyuna dönüşmüştü.

Bay yarışır ve kazanırsa bir sonraki sefere kadar yaşardı. Kaybederse, o gece Nate onu aramadan önce atlamayı düşündüğü köprüye geri dönerdi.

İki yıl sonra, yenilmez bir yarışçıydı. En üst kademede değildi ama ona yakındı.

Hayatının en kötü zamanları olması gereken bir dönemde, yarışmak onun kimliğinin ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Gerçekten kendisi gibi hissettiği, *var olduğunu* hissettiği nadir zamanlardan biri, şu anda olduğu gibi kambur durduğu ve kaldırımında hızla ilerlediği zamanlardı.

Adrenalinin ve olası ölüm korkusunun onu harekete geçirmesine, duygularını harekete geçirmesine ve içsel sisi hissedebilmesine ihtiyacı vardı. En yakın arkadaşları, bu süreçte ona destek olan üç kişi, en azından bu kadarını biliyordu. Bu yüzden yarışa devam etmesine ve kimliğini gizli tutmasına yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptılar.

Kimse bunu yüksek sesle söylememiş olsa da, Bay hepsinin onun açığa çıkması halinde ciddi bir şey yapacağından endişe ettiklerini biliyordu.

Bay keskin bir sağ virajı alırken dişlerini sıktı, vücudu ağır bir şekilde viraja yaslandı. Öndeydi ama çok fazla değildi ve bu yarış, dikkatini dağıtan düşünceler yüzünden berbat edemeyeceği kadar önemliydi.

Dokuz ay boyunca, Bay'in elinde tutması gereken bir neden daha vardı. Yaşamak.

Ve bu sebep Bay'den hemen önce Inspire'a yeni bir fotoğraf göndermişti. rıhtıma varmıştı. Hazırlanmak zorundaydı ve bir tür ekstra teşvik olarak, kendini ona bakmayı ertelemeye zorlamıştı. Eğer onu görmek istiyorsa, buradan canlı çıkmalıydı ki bu da onun için kazanmak anlamına geliyordu.

Bu iğrenç bir şeydi, farkındaydı. Bu yüzden hiç kimse onun gizli oyununu ya da gizli aşkını bilmemeliydi. İkisi öğrenilirse... Ölümden korkmuyordu, hatta ölümü hoş karşılardı ama kendi şartlarıyla gitmek istiyordu. Toplumdan dışlanmak mı? İsteddiği bir şey değildi.

Bu onu ikiyüzlü mü yapıyordu? Eğer biri ölmek istiyor ama aynı zamanda kendisine iğrenerek bakılmasından korkuyorsa, bu onun hakkında ne söylerdi?

Bay bir canavar mıydı?

Yoksa sadece kırılmış mıydı?

Eğer tipik varoluş hali boşluk olmasaydı, belki de cevabı bulmak için ruhunu gerçekten parçalara ayırmak için zaman ayırırdı. Hal böyleyken, hiç zahmet edemezdi. Bu yarış biter bitmez -eğer kazanırsa- yolculuğun heyecanı geçmeye başlayacak ve daha eve bile varamadan yine o yerde olacaktı.

O karanlık, kutsal yer, duygulardan ve isteklerden tamamen yoksun. O da öyle kalacaktı.

Ta ki Sila Varun'un resimlerine bakana kadar.

Yarış ve Sila. Bay'in içinde bir şeyleri ateşleyebilecek tek şeyler. Sabahları yataktan kalkıp geceleri pütürlü yatağa dönmeye değen tek şey. Tam da yarış sihrini kaybetmeye başlamışken, Sila yukarıdan gelen bir işaret gibi karşısına çıkmıştı.

İtmeye devam etmek, nefes almaya devam etmek için bir işaret.

Sadece Azrail'in rahatlatıcı kucağını hayal ettiği için değil, berbat durumda bir işaretiydi.

Sila Varun bir öğrenciydi.

Bay ona asla sahip olamazdı.

Bitiş çizgisi hızla yaklaşıyordu ve Bay parlak ışıklı arka sokaklarda hızla ilerlerken tüm dikkatini buna verdi. Söylentilere göre İmparator'un kendisi de bu yarışlara ilgi duyuyor ve finanse edilmelerine yardımcı oluyordu, ancak daha önce hiç kimse onun yüzünü burada görmemişti. Bu özel yarıştaki pot göz önüne alındığında, parası ve nüfuzu olan biri kesinlikle bir yerlerden izliyordu.

Rakibi hemen arkasındaydı ama o daha çizgiyi geçmeden bu işi çantada keklik gördüğünü biliyordu. Motosikleti çizgiyi geçer geçmez kalabalık gürültülü bir şekilde ulumaya başladı ve o da kaskının arkasından sırtıttı.

"Pandaveer! Pandaveer!" diye tezahürat ettiler ve bu duygudan aldığı haz onu doldurdu, tipik olarak sahip olduğu tüm o boşluğu hafifletti.

etrafta taşınan.

Bu lakabı henüz çaylak bir yarışçıyken tesadüfen kazanmıştı. Yetenekleri pistteki ilk birkaç seferinde küçük bir kalabalığın ilgisini çekmişti ve o zamanlar bile kimliği gizliydi - öğrenci olduğu ve yakalanıp ispiyonlanma konusunda paranoyak olduğu için insanlar ona Pandaveer demeye başlamıştı. Bunu kimin başlattığına dair hiçbir fikri yoktu ama bu ona yapışıp kalmıştı. Bay daha önce gerçek hayatta hiç Pandaveer görmemişti ama büyükannesi bir keresinde ona Pandaveer'in bir fotoğrafını göstermişti ve bu yüzden saklamıştı.

Bitiş çizgisini geçtikten sonra bile durmadı, toprak bir virajdan çıkana kadar düz yolda ilerlemeye devam etti. Çok yakında başka bir çıkış bulması gerekecekti.

Bay ormanın hemen kenarına park etti, motosikletten indi ve anahtarları orada bekleyen adama teslim etti.

Arkadaşı ve yarışçı dostu Nate sırtarak, "Her zamanki gibi çok iyiydi," dedi ve sırtını sıvazladı.

Keşke bilseydi.

Nate omzunun üzerinden işaret ederek, "Flix sizi otoparkta bekliyor," diye devam etti.

Kimsenin onları görmemesi ve Bay'i takip etmemesi için devir teslim genellikle hızlı bir şekilde yapılırdı, bu yüzden sözlü olarak cevap verme zahmetine girmedi. El sallayarak ormana adım attı ve anında ağaçlar tarafından yutuldu. O sırada bile kaskını çıkarmadı ve diğer tarafa geçene kadar ormanın bu daha kısa bölümünden ilerledi. Ana otoparktan daha küçük olan ve asıl etkinlik alanına bağlı olmayan arka otopark, tek bir araç dışında boştu.

Onu bekleyen adam siyah hovercarın dışında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasını renkli yolcu tarafındaki cama yaslamıştı. Flix, Bay'i almaya geldiğinde, gizli ajan rolünü oynamaktan hoşlanıyor gibi görünen en iyi arkadaşı Berga'nın aksine, saklanma zahmetine girmezdi.

Teknik olarak, Bay'in iki yıl önce bu işin başlangıcında arkadaş olduğu kişi Berga'ydı ama ne zaman yirmi iki yaşındaki çocuk deneylerinden birine takılsa, onun yerine Flix'i gönderiyordu. Berga böyle sadıktı ve Bay'i asla yarı yolda bırakmazdı. Ve Flix...

Bay hâlâ onun hakkında, Berga'yı çok söylemek dışında bir fikir oluşturacak kadar sahibi değildi. Yine de,

ve bu sadece ikisinin her zamanki etkileşim biçiminden yola çıkılarak yapılan bir tahmindir, ilişki kesinlikle platonik nitelikteydi.

Her ikisi de Bay'den daha gençti ve aynı zamanda Brumal Mafyası'nın önde gelen üyeleriydiler. Daha uygun bir ifadeyle, Baykal Void'in Uydusu'nun bir parçasıydılar.

Bay'in büyükannesinin Shepard'larla kumar oynadığına inanmamasının bir nedeni daha mı vardı? Bay'in orada geçirdiği ilk yedi yıl boyunca Berga'nın ailesi hemen yan dairelerinde oturmuştu ve Idle onlarla oldukça iyi anlaşmıştı. Aralarındaki yaş farkına rağmen Bay ve Berga'nın arkadaş olmalarının nedeni düzenli olarak birbirlerinin evlerinde akşam yemeği yemeleri idi.

Birdenbire kumara düşecek olsaydı, bunun yerine Brumal kuruluşlarından birinde oynamayı seçerdi. Kumar Vitality'de yasaldı ve Brumal korkutucuydu, ama tanıdığınız kötülük daha iyiydi. Idle Brumal üyelerini şahsen tanıyordu. Bay'e, Shepards'ın boktan, zar zor işleyen ve bir çadırda düzenlenen kart oyununa gitmiş olması hiç mantıklı gelmiyordu.

Artık bunu düşünmek istemiyordu. Olan olmuştu ve cevap almaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Neye inanırsa inansın, Idle'ın imzası ve parmak izi resmi tapu devir belgelerinde yer alıyordu. Shepard'ların lideri Haroon Caddel, kendisine sorulduğu anda bunları kanıt olarak sunmuştu.

"Nasıl gitti?" Flix yaklaşıırken sordu.

Bay doğruca arka kapıya gitti ve kapıyı açarak yarışçı derisini ve kaskını hızla çıkardı. Onları yerdeki spor çantasına attı ve ardından kendisi için koltuğun üzerine bırakılmış olan kiraz kırmızısı deri ceketini ve siyah beyzbol şapkasını giydi.

Şapka, Vitality gibi bu rengin yaygın olduğu bir gezegende bile göze çarpma eğilimi gösteren mavi saçlarını gizlemeye yardımcı olurken, ceketin parlaklığı da göze çarpmaktan korkmayan biri görüntüsü veriyordu ki bu da ironik bir şekilde insanların ona olan ilgisini kaybetmesine neden oluyordu.

"Kazandım," dedi Bay, çoklu plakasının bip sesinden bir saniye önce. Ekranı ortaya çıkarmak için sağ ön kolundaki deri kılıfı açtı ve az önce banka hesabına yapılan para yatırma bildirimini gördü.

Her zamanki gibi vücudu hiçbir tepki vermedi. İki yıl önce olsa büyük ihtimalle çok sevinirdi. Biriktirdiği para çoktan

öğretmenlik işini bırakması için yeter de artardı bile. Ama şimdi... Para önemli değildi.

Hiçbir şey olmadı.

Banka bildirimini kapattığında Inspire uygulaması ona baktı ve ağzının kenarı seğirdi.

Tamam, bir şey oldu.

Bay, Flix orada dururken Sıla'nın hesabına bakamazdı. Hem o hem de Berga Vail'de öğrenciydi. Son sınıftaydılar ve Sıla'yla ders yapmıyorlardı ama bu Flix'in onu tanımayacağı anlamına gelmiyordu. Sıla göze çarpıyordu, son zamanlarda daha da çok.

Bir şeylerin seğirmesi - şüphesiz sadece kazanmaktan dolayı ölü kalbine hala pompalanan adrenalin nedeniyle mümkün - göğsünde bir kaşıntıya neden oldu ve dalgınca onu kaşıdı. Daha önce de kıskanç bir tipti ama yıllarca uykuda kaldıktan sonra şimdi ne zaman o tanıdık duygunun parıltısını hissetse yine de hazırlıksız yakalanıyordu.

Aslında bu onun hatası değildi. Değişen ve bu tepkiye neden olan Sıla'ydı. Yaz boyunca bir şeyler genç adamın açılmasına, daha çapkın ve karizmatik olmasına neden olmuştu. Bay aynı anda hem bundan nefret ediyor hem de bunu çekici buluyordu.

Daha önce gönderdiği resim... başka biri için miydi?

Bay'den başka biri mi? Sıla'nın ilgisini çekmeye çalıştığı yeni bir adam ve-

"Şok oldum," dedi Flix alaycı bir tavırla, Bay'in dikkatini çekerek cihazı kapattı. "ama, sanki kaybeden bir kediye arka çıkacakmışım gibi."

Pandaveer'lar oldukça iri kedigillerden oluşuyordu, kıvrak ve hızlıydılar, ışıpta parıldayan sedefli kürkleri vardı. Onun yerine karşılaştırılabileceği kesinlikle daha çirkin şeyler vardı, özellikle de bu gezegende.

Bay, Berga ve Flix'e böyle gecelerdeki hizmetleri karşılığında para kazanmalarına yardımcı olacağına söz vermişti. Tek yapmaları gereken onun üzerine bahis oynamaktı, gerisini o halledecekti. Başlangıçta Flix gibi birini işe almak zorunluydu. Brumal'ın bir üyesi hiç kimse üzerine bahis mi oynayacaktı? Tam da umdukları gibi dikkat çekmişti. Artık herkes Pandaveer ismini biliyordu ve sponsorlar onu sık sık doğaçlama yarışlar için talep ediyordu.

Bu yarışlardan bazıları çekişmeli geçmişti ve Bay son birkaç aydır kendisini yakalamak isteyen birileri olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Hatta bir an için birinin gizli oyununu bir şekilde ortaya çıkarmış olmasından bile korkmuştu ama kısa süre sonra bunun ne kadar imkânsız olduğunu anlamıştı. O yapmadı

Günlük gibi bir şey tutuyordu ve bunu kimseye söylememiştir. "Hey, eğer bir gün kaybedersem kendimi öldüreceğim" cümlesini bir konuşmanın arasına sıkıştırmanın iyi bir yolu yoktu.

"Destekten bahsetmişken," dedi Flix doğruldu ve elini ön cebine attı, "Berga'ya deneylerinden birinde yine yardım mı ediyorsun? Sana bunu vermeme istedi." Küçük bir cam şişeyi havaya kaldırdı ve sonra dikkatsizce Bay'e doğru fırlattı. "Dozajı artırdığını sana özellikle söylememi istedi, ne demekse artık."

Bay şişenin içindekileri kontrol ederken, "Bilmek istemezsin," dedi. Gece yarısı renginde gevşek yapraklardan oluşan küçük bir karışımdı. Bir çay harmanı ile karıştırıldıklarında kimse aralarındaki farkı anlayamazdı. Bu Berga'nın hazırladığı ve Bay'e denemesi için verdiği ikinci karışımdı, gerçi geleceğin Brumal Kasabı'nın bu bilgiyi Flix'le paylaşmasına biraz sinirlenmişti.

Bay'in neyin peşinde olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Büyükannesinin istismar edildiğine dair kanıt bulmaktan vazgeçmiş olabilirdi ve yürüyen bir ölü gibi hayatını sürdürüyor olabilirdi ama Shepard'ları asla affetmemiştir. Onları yalnız bırakmıştı çünkü onlardan intikam almanın gerçek bir yolu yoktu ve bunu yapmak için güçlü bir dürtüsü de yoktu ama Sila'nın August Bril hakkında konuştuğunu duymak içindeki o eski nefretin bir kısmını ateşlemişti.

Elbette tüm Shepard çetesini alt edemezdi ama August'a bir ders verebilirdi. O pislikler zaten onun evini ele geçirmişti. Sila'yı da ondan alamazlardı.

Bay teknik olarak asla o adamla birlikte olamayacak olsa bile.

Berga'ya gidip iz bırakmayan zehirleri olup olmadığını sormuş ve küçük şeytan Berga da boş zamanlarında hazırladığı yeni karışımları keyifle sıralamıştı. Bay bunları test etmesine yardım etmeyi teklif etmiş, Berga da hiçbir soru sormadan kabul etmişti. İlk şişeyi teslim etmeden önce söylediği tek şey, onu bir Brumal üyesine karşı kullanmamasıydı.

Shepardlar ve Brumal düşmandı ve Bay hedefinin kim olduğunu paylaşmak istemiştir ama bundan kaçınmıştı. Kimsenin bilmesini ve bunun ortaya çıkmasını göze alamazdı. Yakalanırsa onu hapse atarlardı ve o zaman sadece bir daha ata binememekle kalmaz, Varun'dan da ayrılmış olurdu.

August hafta başında bir toplantı için onun ofisine gelmişti -Bay, ilk sınavlarını tartışmak için uydurmuştu.

ve Bay o zaman ona baharatlı çay vermişti. ocuk ofisten çıkarken tkezememiş ve keyifsiz görünmeye başlamıştı ama onu gören biri kampüste çakırkeyif olduğunu sanırdı.

Bu onun için ilk kez olmazdı, bu yüzden inandırıcı olmaktan çok daha fazlasıydı.

Bir sonraki parti için aklında bir hedef yoktu ama Bay her ihtimale karşı bunu istemişti. Bunu asla itiraf etmeyecekti ama August'un yüzünün kızdığını gördüğünde hastalıklı bir heyecan duymıştı. İntikam hiçbir zaman meşru olarak düşündüğü bir şey olmamıştı çünkü çok imkânsız görünüyordu ama...

August, Vail'e giden tek Shepard değildi ve Bay, uyuşturucu ğrencilerinin bile normal hali olan karanlık, esneyen boşluk halinden başka bir şey hissetmesini sağlayan her şeyin peşinden giderdi.

"Teşekkürler." şişeyi cebine koydu ve gitmek üzere el salladı.

Üstünü değiştirebilmesi için birileri onu burada beklemiş ama o asla onların arabasına binmemiş. Uydulardan biriyle yakalanırsa kimliğinin anlaşılması çok kolay olurdu. Bu etkinlik yasadışı olduğu için insanlar kalabalıktaki diğer izleyicilere çok yakından bakmamaları gerektiğini bildikleri için bu kadar hafif bir kılık değiştirmeyle idare edebiliyordu. Ancak biri Flix ya da Berga'yla görülürse, merak kimsenin görmezden gelemeyeceği kadar büyük olurdu.

Bay otoparkı geçmeye başlamadan önce Flix, "Okulda görüşürüz," dedi.

Çoğu insanın park ettiği daha büyük otoparka ulaşmak için ana ormana bağlı bir başka kısa ağaç parçasından geçmesi gerekiyordu. Oraya vardığında kalabalık çoktan gelmeye başlamıştı. Onlarla birlikte hareket etmeye ve dikkatleri üzerine çekmemeye zen gösterdi.

Genelde, görmezden gelinmeyi umduğu gibi herkesi görmezden gelirdi ama arabasına doğru yolu yarılamıştı ki, belli bir neden olmaksızın başını hafifçe kaldırdı ve onu duraksatan birini gördü.

Siyahlar giymiş, geniş omuzlu, uzun boylu bir adam önünde yürüyor, kendinden emin adımlarla insan kalabalığının arasından ilerliyordu. Bay adamın yüzünü göremedi ama başının arkası o kadar tanıdıktı ki bir an sonra Sıla Varun'a baktığından yüzde seksen oranında emin oldu.

Neye niyetlendiğini bilmeden tekrar hareket etmeye başladı, adamı takip etmek için acele ediyordu, ancak zamanlama korkunçtu, giderek daha fazla insan araçlarına doğru ilerliyordu. Çok geçmeden

Sıla'yı gözden kaybetti ve ne kadar ararsa arasın onu bir daha bulamadı.

İçinden küfreden Bay'in omuzları öne doğru çöktü. Bunun gerçekten Sıla olma ihtimali neydi ki? Uzun bir gün geçirmişti ve yarışın adrenalini onu hâlâ kamçılıyordu. Bir şeyler görüyor olma ihtimali çok yüksekti ve o adam her kimse, arkadan Sıla gibi görünüyordu.

Sıla Varun onur listesinde yer alan, kitap okumak ve yüzmek gibi düzenli hobileri olan iyi bir öğrenciydi. Böyle bir adamın burada, yasadışı bir yarışta olması için hiçbir neden yoktu, eğer baskın yapılırsa ve yakalanırsa tüm geleceğini kolayca mahvedebilirdi. Ve Sıla olsa bile... O bir *öğrenciydi*. *Bay'in* öğrencisi. Eğer ona doğru koşsaydı, Sıla onu kesinlikle tanırdı.

Bay yaptığı aptallık karşısında başını sallayarak arabasına doğru ilerledi, her ihtimale karşı başını öne eğdi ve kasketini aşağıya çekti. Oraya varmaya ve buradan kurtulmaya o kadar kararlıydı ki, aracının etrafını sarmış ve kapıların kilidini açmıştı ki, birisinin kaputunun üzerine bir şey koyduğunu gördü.

Onu uzun saplı tek bir defne gülü karşıladı; yaprakların canlı mavi ve kırmızıları hovercar'ının siyah boyasına karşı göze çarpıyordu. İsmi bu çiçekten almamıştı ama son iki yarışından sonra birisi onun için buraya gül bırakmaya başlamıştı.

Bu konuda ilk kez paniğe kapıldığında, birilerinin kimliğini keşfettiğinden emindi. Durum hâlâ böyle olabilirdi ama eğer keşfetmişlerse bile bunu henüz ona karşı kullanmakla ilgilenmiyorlardı. Bu kişinin ne isteyebileceğini görmek için beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığından, Bay akışına bırakmak zorunda kalmıştı.

Diğer seferlerde yaptığı gibi Bay çiçeği aldı ve hovercar'ına bindiğinde yolcu koltuğuna yerleştirdi.

Zaten yaşamaya değmeyen bir hayatta, güzel şeylere asla hayır demedi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3:

Ona mı bakıyordu?

Lanet olsun. Tabii ki öyleydi. O bir öğrenciydi ve Bay de onun profesörüydü. Tabii ki o-

Bakmıyordu.

Bay, sınıfın ortasında oturan Sıla'dan gözlerini kaçırarak bakışlarını başka bir yere dikti. İlk dönemin üzerinden iki hafta geçmişti ve bu ders her açıldığında hâlâ geriliyordu. Gerçi gerginlik iyi bir şeydi. Gerginlik hâlâ nefes aldığı anlamına geliyordu ve bunu yapmaya devam etmek için bir nedeni vardı. Haftada iki kez bir saat otuz dakika boyunca kendini ölü gibi hissetmeyeceği garantiydi.

Arzusunun nesnesi kapıdan içeri girip neden geç kaldığı konusunda yüzüne karşı yalan söylediğinde hayatının şokunu yaşamıştı. Sıla muhtemelen azarlanmaktan korkmuş, arkadaşıyla konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını itiraf etmek istememişti. Bay onu utandırmak istemediği için, o da rol yapmıştı.

Sıla Varun baştan aşağı mükemmelliğin timsaliydi. Altın gibi parlayan kum rengi saçları her zaman kusursuz bir şekilde şekillendirilirdi. Önü ve yanları daha uzundu ve alttan kesilmişti. Biraz sinirli ama yine de temizdi.

Heterokromisi vardı; bir gözü soluk pastel mavi, diğeri ise deniz köpüğü yeşiliydi. Sıla, Bay'den daha iriydi, daha uzun ve daha genişti, gövdesi ve bacakları kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Geçen yıl birinci sınıf beyaz elbisesi içinde bir melek gibi görünüyordu ama bu yıl ikinci sınıf öğrencisi olarak açık gri giymesi . Bu renk sadece ten renginin altın tonunu vurgulamaya yarıyordu.

Bay onu birinci sınıf oryantasyonu sırasında yoldan geçen bir öğrenciye gülümserken görmüştü ve o an için her şey bitmişti. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, bu hissi artık sadece hoverbike'ının üzerindeyken yaşıyordu. Sadece adama *bakarken* hissettiği o heyecan... Anında takıntı haline gelmişti.

Kendisinden beş yaş küçük bir adamla.

Ve ders verdiği üniversitede bir öğrenci.

Gerçekte ne olduğunu anladı. Sıla, Bay'e bir zamanlar olduğu kişiyi hatırlatıyordu. Bay'in bir parçası bunu kendine gösterdiği özende hemen fark etmişti. Büyükannesinin ölümünden önce, bu ölümsüz şeye dönüşmeden önce, Bay çoğu insanla iyi geçinirdi. Popüler ve eğlenceli biriydi.

İnsanlar onu sevmiştı.

Artık umursamadıklarını umursayacak kadar duygu toplayabilseydi, umursardı, ama olduğu gibi... Ayrıca, koridorlarda onunla ilgili fısıltıları duymuştu. Öğrencilerin onun kayıtsızlığını şu ya da bu nedenle çekici bulduklarını biliyordu. Onun sessiz, düşünceli bir tip olduğunu düşünüyorlardı ve bu da ona bir gizem katmanı ekliyordu.

Ancak, sonuçta onun hakkında o kadar da gizemli bir şey yoktu. Eğer biri onu görecektense kadar yaklaşırsa, buldukları karşısında hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Bay gizemli değildi.

Kırılmıştı.

Boş.

Arkadaşları bile artık sadece bir zamanlar olduğu kişiye duydukları sadakat duygusuyla yanında kalıyordu. Risklere rağmen yarışmaya devam etmesini sağlayan şey onların yardımları olduğu için minnettar olmalıydı. Bunun yerine, onlara duygusuzca teşekkür etti ve onlar da bunu gerçekten kastetmediğini fark etmemiş gibi davrandılar.

Ya da bunu kastetmişti. Sadece bu kelimelerin ifade ettiği duyguyu hissedemiyordu.

Arkadaşlarından hoşlanmıyor değildi ama artık onlara karşı bir zamanlar sahip olduğunu bildiği o şefkati ya da bağlılığı hissedemiyordu. Aradıklarında heyecanlanmıyor ya da aramadıklarında onları özlemiyordu. Tek başına olduğu için hiç yalnızlık çekmiyor, üzölmüyor ya da hayal kırıklığına uğramıyordu. Evi sadece kaldığı bir yerdi ve okul sadece çalıştığı bir yerdi ve bazen, boşluk çok fazla olduğunda, bir hoverbike tırmanarak veya silikon bir horozun üzerine oturarak ondan kaçınıyordu.

Bu kadar basit.

Sıkıcı.

Tüm varlığı sıkıcıydı.

Sıla gibi hayat dolu, cesur ve önünde koca bir gelecek olan biri, böyle bir insanın nesnesi olmaktan daha iyisini hak ediyordu.

Bay'in arzusu. Tüm varlığıyla hissedebilecek ve onu hak ettiği şekilde sevip değer verebilecek birinin ilgisini hak ediyordu.

Bay tam da bu nedenle mesafesini korumuş, sadece uzaktan izlemişti. Bu yıl da öyle kalmalıydı ama nedense Sıla buradaydı, onun sınıfındaydı. Başlangıçta bir hata olduğunu düşünmüş, hatta konuyu ele almak ve adı kayıt listesinde olmadığı halde Sıla'ya orada ne işi olduğunu sormak zorunda kalmıştı.

Sıla sadece o parlak, dostça gülümsemesini takındı ve geç transfer olduğunu açıkladı. Görünüşe göre, psikolojiye ani bir ilgi duymuş ve bu dersi almanın ileride mezun olup doktor olduğunda ona yardımcı olabileceğini düşünmüştü.

Şimdiden gelecekteki hastalarının iyiliğini düşünen yirmi yaşında bir çocuktuk. Gelecekte karşılaşabileceği ya da karşılaşamayacağı bir yabancı bir yana, arkadaşlarını bile düşünemeyen Bay için fazla iyi olduğunun bir başka kanıtı.

Şimdi ona bakıyordu. Bu sefer gerçekten.

"Um," Bay boğazını temizledi ve projeksiyon ekranına geri dönerek önündeki klavyeye vurmaya başladı, "tamam. Devam ediyoruz."

Yapması gereken de buydu. Hayatına devam etmeliydi. Çünkü bu artık masum bir hayali buluşma değildi. Bay iyi bir insan değildi ve bunu kimse , en azından Sıla. Yakalanma riskini ortadan kaldırmak için zararını şimdi kesmeli. Ama...

Nasıl?

Bu kadar yoğun bir duygu yaşamayalı uzun zaman olmuştu ve bu duygunun peşini bırakmak istemediğini fark etti. Henüz değil. Acınası günlük rutininin üstesinden gelmesine yardımcı olan tek şey buyken değil.

Devam etmek için tek nedeni haline gelmeye başladığında.

"Hayatınız boyunca karşılaşabileceğiniz ya da karşılaşamayacağınız farklı takip türlerini tartışacağız," dedi Bay, sesini sert ve ifadesini gevşek tutmaya zorlayarak. İçinde ne hissettiğini asla ele vermeyecekti. Diğer her şeyle birlikte bunu da bir sır olarak saklayacaktı. Gerçi hiçbir şey hissetmediği zamanlarda bunu gizlemek daha kolaydı. "Unutmayın, siz ya da tanıdığınız biri kendini tehdit altında hissederse, bunu derhal kampüs polisine ya da Canlılık Polisi'ne bildirin.

Bu tür durumlar, siz daha tehlikede olduğunuzun farkına bile varmadan hızla tırmanabilir."

Bay, Sıla'ya bir kez daha bakma riskini göze aldı ama öğrenci not alıyordu ve gözlerini ondan kaçırmaya devam ediyordu. "Birinin bir başkasını takip etmeye başlamasının pek çok farklı nedeni vardır, ancak hepsinin özü bir şey istemeleridir."

"Seks gibi mi?" Sıla'nın arkadaşı olan cesur öğrenci Riel Xin seslendi ve sınıfın geri kalanından birkaç ilgili bakış ve birkaç kıkırdama aldı.

Sıla ilk gün içeri girdiğinde, Bay onun Riel için mi katıldığını merak etmişti. Onun erkeklere ilgi duyduğunu bilmek işkence gibiydi. Şimdi Bay onu ne zaman başka bir erkekle konuşurken görse, göğsünün ortasındaki nokta eskisinden daha fazla özlemle ağrıyordu.

İğrençti, çünkü bundan hoşlanıyordu. Bay bunun onu rahatsız etmesinden, bu konu üzerinde saatlerce düşünebilmesinden hoşlanıyordu. En azından o zaman bir şeye odaklanmış oluyordu, bu imkânsız ve tabu bir şey olsa bile.

Belki de yasak olması da buna yardımcı oluyordu. Yasak olması ve asla gerçekleşmeyecek olması, fırsat buldukça Sıla'yla kendisinin kirli fantezilerini gizlice kurmasına olanak sağlıyordu. Bu tür hayaller tenini çok sıkı hissettiriyor ve vücudunun tahrik olarak ısınmasına neden oluyordu.

Sıla'nın başka birini öptüğünü, başka birini becerdiğini hayal ederek kendine işkence ettiği türden... Elleri önünde durduğu ahşap podyumun kenarına kenetlendi.

Sıla ve Riel seks mi yapıyordu? Bay onu sadece kampüste ve ara sıra da ana caddede takip ediyordu, yakalanırsa alışverişe çıktığını söylemesi kolay olacaktı. Zordu ama işi daha da ileri götürmemek için kendini kontrol ediyordu; hatta sadece bir kez, sırf neye benzediğini bilsin diye adamı apartmanına kadar takip etmişti. Sıla kampüste, Bay'in görebileceği bir yerde birine asılmadıkça, boş zamanlarında kiminle takıldığı ya da kiminle oynadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

August'un ona dokunmasına nasıl izin verildiğini düşünmek onu hâlâ kızdırıyordu.

Dudaklarını büzdü ve bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Bunlar onun öğrencileriydi. İçlerinden biri hakkında ne hissederse hissetsin, bu onu ilgilendirmezdi.

Beş yaş o kadar da büyük değildi ama yine de yeterince büyüktü, özellikle de öğretmen olduğu gerçeği için içine girdiğinde. O ve Sıla birbirlerinden kilometrelerce uzaktaydı ve bunu ancak aşırı bir şey değiştirebilirdi.

"Ya da korku," diye cevap verdi Bay, kendini aklından çıkarmaya zorlayarak. "Diğer kişiyle bir ilişki peşinde olabilirler ama duygularını nasıl düzgün bir şekilde ifade edeceklerini bilmiyor olabilirler ya da belki zaten bir ilişki içindeydiler, terk edildiler ve şimdi bir özür istiyorlar. Mesele şu ki, birinin bu şekilde davranması için birçok neden vardır. Evrendeki diğer pek çok şey gibi, hiçbir olay birbirine tam olarak benzemez, her şey koşullara bağlıdır. Size öğretebileceğim şey, bu olaylar arasında nasıl gezinebileceğiniz ve size ipucu verebilecek kırmızı bayrakları potansiyel olarak tespit etmenize yardımcı olmaktır."

Sıla elini kaldırdı ve Bay devam etmesi için başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt etti. "Antisosyal kişilik bozukluğundan mı bahsediyorsunuz? Sebeplerden biri bu mu?"

"Olabilir. Yine de buradaki herkesi bir grup insanın tamamını kötülememeye çağırıyorum. APD teşhisi konan pek çok kişi ihtiyaç duydukları yardımı alıyor ve toplumun namuslu birer üyesi oluyor."

"Peki ya olmayanlar?" Sıla onun bakışlarını tuttu. "Peki ya psikopatlar? Onların da çoğunun gerekli yardımı aldığına inanıyor musunuz? Ya istemezlerse?"

Bu, konuşmayı garip bir yöne çekmekti ve Bay'ın kaşlarının hafifçe çatılmasına engel olamadı. "Korkarım bu başka bir sınıf için başka bir konu. Şimdilik takip konusuna odaklanalım, olur mu?"

"Elbette." Sıla sol elindeki kalemi döndürdü. "Sapıklığın bir aşk yanılsamasından kaynaklanabileceğini okumuştum. Az önce pek çok farklı nedeni olduğunu belirttiğinizi anlıyorum ama sizce en yaygın durum bu mu?"

"Evet." Bay soğukkanlılığını korumakta iyiydi, bu yüzden içinde bir endişe hissetse de hiçbir şeyi ele vermediğinden emindi. "Çoğu zaman, bir kişi biriyle ilişkisinde gerçekte olduğundan daha fazlası kendini inandıracak kadar saplantılı hale gelebilir. Bu erotomani olarak bilinir." Bir düğmeye tıkladı ve projeksiyon ekranında adı yazılı yeni bir slayt belirdi. "Bu aynı zamanda sanrısız bozukluğun bir alt türüdür ve kişi tipik olarak çok fazla etkileşimde bulunmadığı biriyle romantik bir ilişki içinde olduğuna tüm kalbiyle inanır."

Bir sonraki derste bu konuyu daha derinlemesine ele almayı planlamıştı ve işlerin sapmasına izin vermiş olsa da, ilk slayta geri döndü. "Bu konuya daha sonra değineceğiz. Şimdilik, yakınlık arayanları tartışacağız."

Sıla başını salladı ve sonra not almaya geri döndü, dikkati Bay'i verdiği kadar çabuk terk etti. Ama bunun nedeni sadece konuyu merak etmesiydi ve şimdi soruları yanıtladığına göre, hepsi bu kadardı.

Ne de olsa takip ilginç ve ilişkilendirilebilir bir konuydu. Herkes bir şeylere takıntılıydı.

"Yakınlık arayan sapıklar yoğun yalnızlık nöbetleri yaşama eğilimindedir. Bir kişinin peşine takılır ve nihayet bir bağ kurma umuduyla onunla bir tür yakın ilişki kurmaya çalışırlar. Bazıları kurbanlarının onları sevdiğine ya da eninde sonunda seveceğine inanır. Bu tür sapıklar genellikle yalnız yaşarlar ve yakın akrabaları ya da arkadaşları yoktur. Kendilerini iyileştirmek için kötü bir girişim olarak sapıklığa yönelirler."

"Peki ya özel davranışsal yönetim teknikleri?" Sıla, Bay'i bir an için hazırlıksız yakalayarak sordu. Sıla'nın ilgisini çekmeyi bıraktığından emindi. Genelde öyle yapmazdı. Genellikle tüm ders boyunca sessiz kalır, sadece ders bittiğinde ve arkadaşlarıyla gülerек ayrıldığında ses çıkarırdı.

"Bunlar kişiden kişiye, vakadan vakaya da değişiyor, değil mi?" Bay yeterince hızlı konuşmayınca Sıla devam etti.

"Şey, evet. Bazıları için bunlar dürtüleri dizginlemeye yardımcı olur. Suçlunun alışkanlıklarını bastırabilir ve uygunsuz düşüncelerinden herhangi birini harekete geçirmelerini önleyebilirler."

"Ama her zaman uzun sürmüyorlar, değil mi?" Sıla başını eğdi. "Bu kurşun yarasına yara bandı yapıştırmak gibi bir şey, sizce de öyle değil mi Profesör? Eninde sonunda, kullandıkları kaçınma taktiği ne olursa olsun işe yaramayacak ve kendilerine kalan tek seçeneğin harekete geçmek olduğu bir köşeye itilecekler."

"I..." Boğazındaki ani yumruyu yuttu ve başını salladı. "Bunlar kaçınma taktikleri değil, Bay Varun. Onlar da diğer her şey gibi birer araç."

Bay'inki Seaside Sineması'na yaptığı ziyaretlerdi. Bakışlarını sınıfın üzerinde gezdirmiş gibi yaparak gözlerini kaçırdı. "Gezegenden gezegene farklılık gösterir

elbette, ancak burada Vitality yasası için önemli olan, bir kişinin en azından yardım arıyor olmasıdır."

"Uzun sürmeyecek olsa bile mi?" Sıla sordu.

Ders programını hazırlarken ders yükünün bu kısmının aksamadan geçmesini beklemiyordu ama Bay arzu nesnesinin bu kadar ilgi göstereceğini de tahmin etmemişti. Stalking'i ve bir insanın bu aşırılığa yönelmesinin çeşitli nedenlerini açıklarken, kendi kafasında da işleri kendisi için rahatsız edici hale getirenin kendisi olacağını düşünmüştü.

Ama...

"Saplantılı aşk hastalığından muzdarip insanların düzeltilebileceğini düşünmüyor musun?" Kendini durduramadan ağzından çıkmıştı.

"Bu yani?" Sıla'nın meraklı ifadesi hiç değişmedi ama ses tonunda nereye oturtulacağı belli olmayan tuhaf bir nota vardı. "Yırtıcı sapıklık diye düşünüyordum, ama şimdi sen söyleyince, bu çok yoğun, değil mi?"

Bay kaşlarını çatı. "Neyi kastettiğinizden emin değilim."

"Hey," Riel Sıla'nın koluna bir tokat attı, "ahbap, takip mi ediliyorsun?"

Sıla güldü. "Tabii ki hayır. Bunların hepsi varsayımsal," diyerek bakışlarını Bay'e çevirdi, "Öyle değil mi Profesör?"

"Evet," diye başını salladı. "Evet, daha önce de söylediğim gibi her şey duruma göre değişiyor, bu nedenle burada bu konuyla ilgili tartıştığımız her şey - dönem boyunca herhangi bir konu - bu konuların nüanslarını daha iyi açıklamak için birçok varsayımsal durum içerecektir."

"Böyle şeyler söyleyip duruyorsun." Sıla dirseklerini masasına dayadı ve öne doğru eğildi. "Bu insanların bozuk olduğunu mu düşünüyorsunuz Profesör?"

"Saçmalama," diye garip bir şekilde kıkırdadı Bay. "Az önce bahsettiğim gibi rahatsızlıkları olan insanlar-"

"Obsesif aşk bozukluğu," diye Sıla.

"Evet, aynen, bunun gibi." Bu konuşma hiç bitmeyecek miydi? "Bu gibi durumları olan insanlara tıbbi teşhis konmuştur. Kırık gibi kelimeler kullanmak uygunsuz. Onlar-"

"Koşullar ve bozukluklar," Sıla'nın sesine bir tiksinti karıştı ve Bay'in gözlerinin hafifçe açılmasına neden oldu. "Aslında bize bazı insanların çoğunluktan farklı olduğunu söylüyorsunuz. Beyin kimyaları farklı-

Farklı düşünürler ve dolayısıyla eylemleri ve tepkileri ortalama insanlardan . Ancak farklı olmak ille de kötü olmak anlamına gelmez."

Bay, "Özellikle tacizden bahsediyorduk," diye hatırlattı ama o bile artık kontrolünü kaybettiğinin farkındaydı, kelimeleri gergin çıkıyordu. "Çoğu sapık sonunda kurbanlarına zarar verir. Beni yanlış anlıyorsun, Sila. Ruhsal bozukluğu olan insanların hepsinin doğası gereği kötü olduğunu söylemiyorum, sadece başka bir canlı için tehlike arz eden herkesin suçlu olarak kabul edileceğini öne sürüyorum. Hepimiz sorumluyuz. Bazıları teşhis konulduğu anda yardım almayı seçerken, diğerleri-"

"mi tercih ediyorsun?" Sila araya girdi.

"Her seferinde bir adım," dedi, otorite hissini daha iyi tesis etmek için duruşunu dik tutmaya özen göstererek. "Önce takip etmeyi öğreneceğiz, sonra da tahmin ettiğiniz gibi diğer konulara geçeceğiz."

"Öğrenecek ne var?" Jol, pencere kenarındaki bir kız öğrenci sordu. "Sapıklık oldukça açıklayıcı değil mi? Birisi bir başkasını rızası olmadan takip eder. Sonu. İstediklerini elde edemediklerinde öfke nöbetleri geçiren ve hayır kelimesini anlamayan bir grup dengesiz sürüngen."

"Çoğu sapık zekidir aslında," dedi Sila, Bay fırsat bulamadan. "Elbette birçoğu sosyopat ya da narsist etiketine giriyor ama tüm sapıklar da öyle değil. Birçoğu için, iletişim kurmayı zorlaştıran iyi sosyal becerilerin eksikliği, kenarda gizlenmelerine neden olan şeydir. Bahse girerim ki çoğumuz birinin ya da birilerinin yanında beceriksiz olmayı deneyimlemişizdir."

"Doğru, Feh Strong'a asılmaya çalıştığın zamanki gibi," dedi Riel, Jol'u göstererek.

Bay bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ama diğer öğrencilerin gülüşlerinden ve bilmiyormuş gibi yapmalarından, bunun akranları arasında iyi bilindiği anlaşıyordu.

"Her neyse. Senin dünyanda durum nasıl bilmiyorum Varun ama burada takip etmek suçtur," dedi Jol.

"Öyle olmadığını söylediği kısmı kaçırdım mı? Siz ikiniz tartışıyor musunuz?" Riel sordu. "Anlayamıyorum bile. Yoksa bu bir flört mü?"

Jol gözlerini devirdi ve dijital ders kitabı dosyasını kapattı. "Lütfen. Herkes Sila'nın eşcinsel olduğunu biliyor."

"Biraz hayal kırıklığı mı hissediyorum?" Riel alay etti.

Sıla gülümseyerek Jol'un gözlerini yakalamak için başını çevirirken, "Bu Vitality," dedi. "Ve şu anda resmi kabul mektubunda kelimenin tam anlamıyla 'Brumal'a Dikkat Edin' yazan bir okula gidiyoruz. Bu gezegende kaç suçlunun eylemlerinden dolayı gerçekten cezalandırıldığına inanıyorsunuz?"

Bunun üzerine tüm sınıf sessizleşti, muhtemelen hiçbir şey söyleyemediği için.

Hem bir İmparatorluk ailesi hem de Brumal Mafyası tarafından yönetilen bir gezegen vardı. İmparator dünyalarının resmi lideri olsa da, Brumal'ın başının da büyük öneme sahip her şeyde parmağı olduğu bir sır değildi. Birlikte çalışıyorlardı, Diarlar ve Voids suç ortaklarıydı.

Sıla kıkırdadı ve Bay'in bakışlarını yakalayarak bir kez daha öne doğru döndü. "Bu yüzden mi bize sapıkların tehlikelerini öğretiyorsunuz Profesör? Bir kriz anında kendimizi nasıl koruyacağımızı bilelim diye mi?"

"Bizi koruması için monarşimize güvenemeyeceğimizi ima ediyorsun," dedi Opal, Sıla'nın hemen arkasında oturan bir başka kız öğrenci, ancak yumuşak konuşmasından sadece onu kollamaya çalıştığı anlaşılıyordu. "Bu vatana ihanet sayılabilir."

"Haklı," diye onayladı Riel. "Unutmayın, kampüste dikkat etmeniz gerekenler sadece Brumal değil. İmparatorluk Prensi'nin maiyetinden birkaç kişi de Vail'e katılıyor. Bu adamların hiçbirinin biriyle uğraşmak için bahaneye ihtiyacı yok-"

Opal yüksek sesle boğazını temizledi ve ona ters ters baktı. Riel ellerini kaldırdı ve öylece bıraktı.

"Teşekkürler," dedi Sıla onlara. "Dikkatli olacağım."

Sonra zil çaldı ve Bay'in öğretim talihsizliğine uğradığı en rahatsız edici ders sona erdi.

Tam da bu nedenle her saniyesini sevmişti. Hasta.

Ama çarpık olmak boş olmaktan daha iyiydi.

Eşyalarını toplamaya başladıklarında, "Herkesin ev ödevini tamamlaması gerekiyor," diye duyurdu. "Resmi takipçi listesini incelememiş olmamız, bu işten sıyrıldığınız anlamına gelmiyor. Çeşitli türleri var ve hepinizden her birini kısa bir açıklamayla listelemenizi bekliyorum."

Bazı öğrenciler duyduklarını sözlü olarak teyit ederken, diğerleri sadece başlarını salladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde ayrıldı.

Riel ve Jol onu beklerken Sıla biraz daha oyalandı ve eşyalarını çantasına koymak için zaman ayırdı.

"O da neydi öyle, J?" Riel ellerini siyah kotunun ceplerine sokup topuklarının üzerinde sallanarak sordu. Riel her zaman vücudunun kontrol edemeyeceği kadar çok enerjiye sahipmiş gibi görünüyordu.

"Sadece işleri ilginç tutuyorum." Ona dostça bir gülümseme sunan Sıla'ya göz kırptı ve Bay'in kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı.

Üçünü sömestr boyunca kampüste takılırken görmüştü ama az önceki küçük gösterileri Bay'in standartlarına göre tuhaftı. Bugünlerde arkadaşlar birbirlerine böyle takılıyor muydu? Sınıfta olay çıkarmak havalı bir şey miydi?

"Lafı açılmışken," elini Sıla'nın omzuna koydu. "Lütfen bana dün gece o pislği ektiğini söyle."

Riel onu işaret ederek, "Yapacağına yemin etmiştin," diye sertçe hatırlattı.

Sıla yüzünü buruşturdu ve çantasının askısını sol omzunun üzerinden salladı. "Yaptım. Pek iyi karşılamadı ama bu beklenen bir şeydi, değil mi?"

"Lan Avel pislğin teki," diye hırladı Jol neredeyse.

"Ayrıca Shepard'lara liderlik eden Haroon'un kuzeni mi?" Riel sahte bir titreme geçirdi. "Kesinlikle hayır."

"Hepsi Brumal özentisi," dedi Jol. "Ona ilk etapta bir şans verdiğine inanamıyorum. Seni uyuşturmaya nasıl cüret eder?"

Bay'in kulakları dikildi ve hareketsiz kaldı.

"Hey," diye fısıldadı Riel, sanki odada onlarla birlikte bir otorite figürü olduğunu hatırlatmak istercesine Bay'in sınıfın önünde durduğu yeri işaret ederek.

"Biri senden faydalanmaya mı çalıştı?" Bay, artık boş olan sınıfta sert bir ses tonuyla sordu. Sınıfta sadece dört kişi kalmışlardı ama Bay diğer ikisine aldırış etmedi, tüm dikkatini Sıla'ya verip tepkilerini okumaya çalıştı. Tüm gözlemlerinden, Sıla'nın dünyanın geri kalanına açık ve arkadaş canlısı görünmeyi sevmesine rağmen, aslında hissettiği ya da hissetmediği gerçek duygular söz konusu olduğunda oldukça çekingen olduğunu anlamıştı.

Bay onun geçmişte biri tarafından incitildiğini tahmin ediyordu, bu da neden bu beceriksiz pisliklere çekildiğini açıklıyordu. Ve başka bir Shepard mı?

Kötü biriyle birlikte olacaksa, Bay'le de birlikte olabilirdi,
Değil mi?

şeyler düşünmemeliydi ama gemi çoktan kalkmıştı.
ve akışına bırakmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

"Önemli bir şey değil, Profesör." Sıla omuz silkti. "Başarılı olamadı ve zaten ben de onunla ilişkiyi bitirdim."

"Lan Avel ile mi?" Bay ismi zihnine not ederek tekrarladı. Tesadüfe bakın ki Bay ona da öğretmenlik yapıyordu. Hatta yarın onunla dersi vardı. Bu da ona Lan'la irtibata geçip onu sabah erkenden ofisinde görmek istediğini bildirmek için yeterli zamanı veriyordu.

Görünüşe göre Berga'dan aldığı şişe er ya da geç işine yarayacaktı.

"Onu tanıyor musunuz, Profesör?" Jol sordu.

"Bunu ona sorma," dedi Sıla, Bay cevap vermeden önce. "Onu görmezden gelin Profesör. Benim için de endişelenmeyin. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Elbette." Bay başını sallamak için kendini zorladı. "Ama eğer yardıma ihtiyacın olursa
-"

"Teşekkürler," diye sözünü kesti ve çıkışa doğru ilerledi. "Ben Eninde sonunda bu teklifi kabul edeceksin."

"Hoşça kalın Profesör Delmar." Jol başıyla selam verdi ve Riel'in de onu takip etmesiyle peşinden gitti.

Çıkarken başka bir profesör olan Castle Stin'in yanından geçtiler. Adam onlar için kapıyı tuttu ve sonra gülümseyerek içeri girdi.

"Sizin için ne yapabilirim Profesör?" Bay sesini kısık tuttu ve eşyalarını topladı. O günkü dersleri bitmişti ve ödevleri notlandırmak için biraz daha kalmayı düşünmüş olsa da, Castle da burada olduğuna göre hızlıca kaçması gerekecekti.

"İşten sonra bir şeyler içmek için vaktin olur diye umuyordum," dedi Castle . "Yakınlarda harika bir yer biliyorum, bu şımarık canavarlara ders vermekle geçen yorucu bir haftanın ardından gevşemek için birebir... pardon," diyerek kendi yorumuna güldü, "yaşça onlara yakın olduğunuzu unutmuşum."

Bu yüzden Bay, Castle'ın ona satmaya çalıştığı şeyle hiç ilgilenmiyordu. Castle yaşlı sayılmazdı, ellili yaşlarının ortasındaydı ama Bay'in yirmi beş yaşına kıyasla...

Sıla'yla tanışmadan önce bu çoğunlukla hafif bir sıkıntıdan ibaretti. Bay bazen Castle ona asılmaya çalıştığında bunu hissediyordu ama çoğu zaman bu ona şey yapmıyordu. Yaşlı adam her şeye rağmen bir duvar da olabilirdi.

Bay üzerindeki etkisi. Yine de Sıla'dan sonra, duygusal benliğiyle daha uyumlu görünüyordu, uzun zamandır hissetmediği şeyleri hissediyordu.

Bay'in Sıla'dan faydalanan Shepard'la ilgilenmeyi planladığı gibi birinin Castle'la ilgilenmesi hoşuna giderdi.

Keşke bunu gerçekleştirmenin bir yolu olsaydı.

"Üzgünüm, zaten planlarım var." Kendisini toplantıya çağırdığı için Lan'a nasıl bir mazeret sunacağını planlamak gibi. Öğrencisine sadece ona zehirli çay ikram etmek istediğini söyleyemezdi.

"Bunu geçen sefer de söylemiştin," diye dudak büktü. Gerçekten surat astı. İğrenç. "Hadi, eğlenceli olacak."

Bay yavaşça nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi, sınıfında kullandığı saçma sapan ses tonunu kullanmaya hazırды, ama neyse ki o sırada multi-slate'inin zili çaldı ve bir çağrı aldığını gösterdi. "Affedersiniz, buna cevap vermem gerekiyor." Mümkün olduğunca çabuk cevap verdi. "Alo?"

Arkadaşı Nate, "Senden rica edildi," diyerek doğrudan konuya girdi. "Bu gece şans senden yana Pandeveer. Var mısın?"

Resmi yarışların yapılmasına daha iki hafta vardı ama haftalık etkinliklere giderek daha sık çağrılmaya başlamıştı. Ders sırasında Sıla'yla ileri geri konuşmalarından yeterince iyi bir his patlaması yaşamış olsa da, Castle'a bir bakışıyla Bay'in teklifi anında kabul etmesini sağladı.

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapattıktan sonra çantasını aldı ve kapıya yönelirken Castle'ı hafifçe selamladı. "Arayan arkadaşım henüz çıkıp çıkmadığımı soruyordu. İçkilerinizin tadını çıkarın, Profesör."

Şansımız yaver giderse, yaşlı adam onları yutacak ve Bay'i daha fazla sıkıntıya sokmayacaktı.

Bölüm 4:

"Hey, August'tan haber aldın mı?" diye sordu bir kız arkadaşına, ikisi birlikte Doğu Avlusu'na giden köprüden Sıla'nın yanından geçerken.

"Hayır," diye yanıtladı arkadaşı. "Bütün hafta boyunca derse girmedim ve ne zaman aramaya çalışsam doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor."

"Ailesinin bu sabah kayıp ihbarında bulunduğunu duydum." "Ciddi misin?!"

İkili Sıla'nın duyamayacağı şekilde uzaklaştığı için konuşmalarının geri kalanını yakalayamadı ama tahta kalaslar ilerleyip az önce boşalttıkları avluya girerken kendi kendine mırıldandı. Kızların aksine August'a ne olduğunu merak etmiyordu ama bunun nedeni Bay'in ofisini dinlemiş olmasıydı.

August'un kendisine kötü davrandığına dair yemi attıktan sonra, ertesi gün Bay ile diğer öğrenci arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Konuşmanın kendisi yeterince masumdu, hatta Bay, August'un dönem boyunca asistanı olmak isteyip istemediğini soracak kadar ileri gitmişti. Sıla'yı gerçekte neler olup bittiğinden haberdar eden şey çay teklifiydi.

Berga bir gün önce de oradaydı ve Bay ile aralarında oldukça ilginç bir tartışma geçmişti. Görünüşe göre, Brumal üyesi daha güçlü bir Abundance partisini mükemmelleştirmek için çalışıyordu, bu güçlü ilaç kişinin sonunda bayılmadan önce agresif davranmasına neden oluyordu.

Bay, August'u etkinin bu kısmı ortaya çıkmadan önce ofisinden kovduğundan emin olmuştu, ancak August, uyuşukluktan uyanmak istercesine başını sallayarak koridora doğru tökezlemişti, bu da maddeyi tükettiğinin açık bir göstergesiydi.

Takipçileri kurnaz ve biraz da takıntılıydı.

Sıla bundan hoşlanıyordu.

Yine de Shepard'ların peşine düşmesinin bir nedeni vardı ve bu, hedeflerini seçerken doğru davrandığının kanıtıydı. Bay eskiden güzel bir evde yaşıyordu ama o evde şu anda en yüksek rütbeli

çete üyeleri. Görünüşe göre, Idle Delmar'ın her şeyini kaybetmesine neden olan bir kumar sorunu vardı.

Biraz daha araştırınca, Bay' en azından başlangıçta buna inanmadığını ve Shepardların lideri Haroon Caddel ile mücadele etmeye çalıştığını, ancak yasal mücadelenin hiçbir yere varmadığını ortaya çıkardı.

Olmazdı. Haroon önemsiz bir grubun üyesi olabilirdi ama Caddel'lerin hâlâ meşhur kurabiye kavanozunda küçük bir eli vardı. Amcası bir yargıçtı ve Bay'in tuttuğu avukata para vermişti. Sanırım Harun'un hayatında düzgün bir şeyler yapmak yerine çete kurmaya ve suçlu olmaya yönelmesinin bir nedeni vardı.

Boktan bir insan olmak aileden geliyor olmalı.

Sıla, neon sarısı yaprakları rüzgârda şingırdayan uzun ağaçlar olan bir dizi şimşek meşesinin altından geçti ve Doğu Avlusu'nu oluşturan çardakların içindeki masalardan birinde tek başına oturan Tavşan'ı gördü.

Tavşan tabletinde bir şeyler yazmakla o kadar meşguldü ki Sıla'nın yaklaştığını fark etmedi ve yaşlı adamın omuzları üzerinden hızlıca raporun birkaç satırını okudu.

"Hâlâ bunu mu yapıyorsun?" Tavşan'ın karşısındaki boş bank koltuğuna kaydı. Arkadaşının derslerinden birinde kendisine verilen grup ödevini duymuştu ve görünüşe bakılırsa -yani burada tek başına- ekibin geri kalanı erkenden dağılmıştı.

Geçen yıl bu durum sık sık yaşanmıştı ve Sıla kendisini başkası adına alışılmadık bir şekilde sinirli bulmuştu.

Tavşan popülerdi ama arkadaşsızdı ve soğuk ve mesafeli olmasına rağmen, Sıla'nın karanlık doğasını çağıran gizli bir yumuşaklığı vardı. Ama olması gerektiği gibi değil. Tavşan İzi'nin artık bir önemi kalmamıştı ama bu

Sıla'nın arada onunla arkadaşlık etmekten hoşlanmayacağı anlamına gelmiyordu. "Sıkıldım," dedi Sıla. "Hadi buradan çıkalım ve eğlenceli bir

şeyler bulalım.

yapmanı istiyorum." Bu boş bir öneriydi. Eğlence tanımları şüphesiz birbirinden çok farklıydı ve içinden bir ses Rabbit'in Sıla'nın ilgilendiği türden şeylerle ilgilenmeyeceğini söylüyordu.

"Bundan sonra antrenmanım var." Tavşan holopad'inde yazmaya devam etti ve Sıla içini çekti.

"Yine mi?"

"Tabii ki."

"Bunu yorucu bulmuyor musun?" Sıla bir şeye bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordu, bu yüzden üç günden fazla bir şey olmadan duramıyordu.

suya girmek. Ama Rabbit'in ortak yönlerini bilmesine gerek yoktu ve Sila'nın aksine Trace zamanını yönetme ya da bölümlere ayırma konusunda iyi değildi.

Sıla bir havuza atlayıp sonsuza kadar orada kalmak ister mi? Evet.

Yapar ? Kesinlikle hayır. Ne büyük bir hayat kaybı.

Tavşan gözünü kırpmadan "Hayır," diye yalan söyledi.

Sıla sırtıtmamak için gözlerini devirdi. "Daha fazla dışarı çıkmalısın Tavşan. Biraz yaşamalısın. Oh." Dirseklerini masaya dayadı. "Dün gece nasıl geçti? Yeniden randevun vardı, değil mi?"

Arlet'e yaptığı öneri beklendiği gibi gitmiş ve Arlet babasıyla konuşarak bir buluşma ayarlamıştı. Görünüşe göre ilk buluşmaları pek iyi gitmemişti ama bir şans daha vermişlerdi ve Sila işlerin nasıl gittiğini biraz merak .

Ancak Bay'in uzaktan izlediğini fark ettiğinde bu ilgi kıvılcımı hızla söndü.

Profesör, avlunun girişine yakın ahşap yürüme yollarından birinde durmuş, çoklu tahtasında bir şeyler karıştırıyormuş gibi yapıyordu. Yine de Sila'yı gizlice süzdüğü belliydi.

Geçen gün Lan Avel'den bahsederek teorisini tekrar test etmişti ve bu sabah diğer öğrencinin Bay'in ofisinden August'la aynı durumda çıktığını görmüştü. Şimdi geriye tek bir soru kalmıştı, o da Bay'i harekete geçiren şeyin Sila'nın bu Shepard'larla olan ilişkisi olup olmadığını öğrenmekti.

Bunun tamamen tesadüf olma ihtimali her zaman vardı çünkü Bay'in çeteyle herhangi bir ilgisi olan herkesten nefret ettiği açıktı. Bunu biraz daha zor olacaktı, bu yüzden işleri biraz değiştirmesi ve eziklerle çıktığını iddia etmek yerine çekingen birini hedef alması gerekiyordu.

O sırada yanından bir birinci sınıf öğrencisi geçti, Sila'nın birkaç kez pek ikna edici olmayan bir şekilde konuştuğu biriydi. Yeterince iyiydi.

Ayağa kalkıp birinci sınıf öğrencisinin peşinden gitmeden önce Tavşan'a "Aklından çıkarma," dedi. Siyah saçlı çocuğun seçtiği masaya ondan bir dakika sonra ulaştı ve karşısındaki koltuğa otururken yüzüne çapkın bir gülümseme yerleştirdi. "Hey, Noah, ne haber?"

"Oh," Noah uzun kirpiklerini ona doğru kırıştırdı ve uzun kıvırcık saçlarından bir tutamı endişeyle kulağının arkasına sıkıştırdı, "Merhaba. Öğle yemeği mi yiyorsun?"

"Henüz yapmadım." Sıla başını imalı bir şekilde eğdi, "Neden? Benimle yapmak ister misin?"

Göz ucuyla Bay'in hâlâ orada durup durmadığını kontrol etti, durduğunu görünce içten içe sevindi. Ne de olsa bütün bu gösteri profesör içindi. Sıla iyi kısımlara gelemeyen adam gitmiş olsaydı can sıkıcı olurdu.

Birinci sınıf öğrencisiyle flört edip Bay'i kışkırtıp kışkırtmadığına bakacak, sonra birkaç gün, belki bir hafta bekleyecekti. Bay iki birinci sınıf öğrencisine ders veriyordu ve Sıla, Noah'nın bunlardan birinde olduğunu biliyordu. Eğer Noah bu süre içinde ofisine çağrılmazsa, Bay'in sadece Sıla'nın kendisine zarar verdiğini iddia ettiği Shepard'ları hedef almış olması muhtemel görünüyordu.

Deneyin bu kısmı sorunsuz geçerse, Sıla Nuh'un Bay'in önünde yaptığı bir şeyden şikâyet edecekti. İdeal olarak, profesör o zaman Noah'yı çağırır ve August ve Lan'a yaptığı gibi ona da Bolluk verirdi.

Büyükannesinin masumiyetini kanıtlamak için yaptığı tek girişim dışında, Bay Shepard'lara karşı başka bir şey yapmamıştı. Büyükannesine olan inancını kaybetmiş ya da pes etmiş gibi görünüyordu. Ancak Sıla'ya duyduğu çekim onu yeniden harekete geçirmeye, içindeki alevleri yeniden canlandırmaya yetmişti. Bu iyiydi. Sıla'nın ihtiyacı olan şey buydu.

Sonunda saldırmaya hazır olduğunda, kolundaki gizli asın yapması gerekeni yapacağından emin olmak istedi.

Noah hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Aslında çoktan yedim," dedi ve hemen ekledi, "Ama seninle kafeteryaya gelebilirim!"

"Hayır, sorun değil," diye el salladı Sıla, dostça gülümsemesini koruyarak. "Aç bile değilim. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Zooloji dersinde pandaveerler üzerine bir ödev vermişlerdi." Bu Sıla'yı güldürünce Nuh kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hayır, hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Ben sadece onları seviyorum. Eğer yardım istersen-" Cümlesini tamamlayamadan biri onu banktan kaldırıp çardağın çatısını tutan kalın ahşap kirişe doğru itti.

Bay ona asla bu şekilde davranmayacağı için, Sıla daha başını kaldırıp bakışlarını akrobatına dikmeden önce bunun profesörün gizli kıskanç doğasına yenik düşmesi olmadığını biliyordu.

Neredeyse kendisi kadar uzun bir adam onu yakasından tuttu. Okul üniforması giymemişti, takım elbisesinin altında kıpkırmızı bir korse yelek vardı.

Süslü.

Daha önce hiç karşılaşmamış olsalar da, Kelevra Diar sadece Canlılığın İmparatorluk Prensi olduğu için değil, aynı zamanda Akademi'de son sınıf öğrencisi olduğu için de tanınıyordu. Onu şehrin bu yakasında, üstelik kampüste bulmak nadir rastlanan bir durumdu.

Sıla geri çekilmeye çalışmadı, sabırla olayların gelişmesini beklerken kirişe yaslandı. Baykal Void'i daha önce Tavşan'la birlikte görmüştü ve Brumal Prensi'nin Kelevra kendi bölgesinde komik bir şey yapmaya kalkışırsa kıpırdamadan durmayacağını biliyordu, bu yüzden endişelenmesine gerek yoktu.

Sıla'nın Diar gibi bir İmparatora karşı şansını denemeye karşı olduğundan değil. Eğlenceli bile olabilir. Belki-

Kelevra sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve açıkça "Sen benim çiçeğim değilsin" dedi.

Sıla'yı kardeşi sanmıştı. Bu da buraya az önce yaptığı gibi ona saldırmak niyetiyle geldiği anlamına geliyordu... Onunla uğraşmak bir şeydi ama kimse ikizine dokunamazdı.

Kelevra'yı tüm bu tanıkların önünde etkisiz hale getirmenin en iyi yolunu düşünme aşamasındaydı ki aniden kardeşi geldi ve İmparator'u iterek aralarındaki yeri aldı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Rin sordu.

Sıla bir an için, kardeşinin sırtını ona dönmüş olmasına rağmen hırıltılı sözlerin kendisine yönelik olduğunu düşündü ama sonra İmparator'la konuştuğunu fark etti.

Bu ilginçti. Ve cesurca. Genelde insanlar Kelevra ve Retinue'sunun etrafında dolanırdı. Durumlarını yeni duymuştu ama aralarındaki kimyanın gerçek olduğunu tahmin edemezdi. Şimdi onları gözlemlediğinde, bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Kelevra ellerini kıpkırmızı elbise pantolonunun ön ceplerine soktu ve ikisinin arasına baktı, bakışları Sıla'nın istediğinden biraz daha uzun süre kaldı, ancak ifadesini vurdumduymaz tutmaya dikkat etti.

Bu onun sorunu değildi, kardeşinin sorunuydu ve kurallar gereği, sadece kesinlikle gerekli olduğunda bu işe karışacaktı.

Aslında, Kelevra'nın onu kardeşi sanarak sağa sola fırlatmış olması, tekrar düşündüğünde biraz komik gelmişti. Sıla ikisinden daha yıkıcı olabilirdi ama Rin en dengesiz olanıydı.

Kardeşinin arkasından sıırttı, muhtemelen ne kadar kızgın olduğunu ve bunun İmparatorluk'u nasıl kışından ısıracasını düşündü.

"O sen değilsin," dedi Kelevra

sonra. Tam bir dahi gibi.

Bu seferki gerçekten gözlemci.

"Kim bilebilir ki?" diye alay etmekten kendini alamayan Sıla, kardeşi dönmeye başladığı anda yüz hatlarını değiştirerek, ifadesinin yakalanmadan kaybolmasını sağladı. "Ben işime bakıyordum, yemin ederim."

"Gerçekten mi?" Rin kaşlarını kaldırdı. "Bu yüzden mi seni bulmaya geldim-"

"Terbiyemi korudum." Uzakta, Bay'in hâlâ onu izlediğini gördü ve içten içe öfkelenildi. Bir an için profesörü ve onun bu küçük sahneyle ilgili niyetini tamamen unutmuştu. Bay için işleri karıştırmak istese de, onu bir İmparatorluk Prensi'yle bir araya getirmek yapılacaklar listesinde yoktu.

Yine de onu en çok rahatsız eden şey bu değildi. Nedense Bay'in hem kendisine hem de kardeşine birlikte bakması fikrinden pek hoşlanmıyordu.

Profesör onları karşılaştırır mıydı? Var olmayan bir şeyi mi anlatmaya çalışırdı?

Eh, Kelevra -Siktiğimin Diar'ı yakaladığından beri bazılarının olduğu açıktı, ama yine de. Şimdiye kadar hiç kimse onları birbirinden ayıramamıştı. Bay'in bir şekilde bunu yapabileceğine dair sadece enerji kaybı değil, aynı zamanda acınası bir durum olurdu.

İkisi onun dikkati dağıldığı sırada konuşmaya devam etmişlerdi ama Sıla, Kelevra'nın söylediği bir imayı yakalamıştı. Belki kardeşini kırılma noktasının ötesine iterse giderler ve o da işine geri dönebilirdi.

İmparatorluk Prensi, Rin'le çok şey paylaştıklarını söylemişti.

Sıla öne doğru eğildi. "Artık vücut sıvıları da sayılıyor mu?"

"Hayır," dedi kardeşi, tartışmaya pek yer bırakmadan.

Konu cinsel ilişkiye geldiğinde, ikisi birbirine tamamen zıttı. Bunu kimseye itiraf etmezdi ama kardeşi yatak odasında kontrolü kaybetme fikrinden hoşlanıyordu ve bunu düşünmek bile Sıla'nın tüylerini diken diken ediyordu.

Kardeşi için kontrol, varoluşlarının gerekli bir parçasıydı.

Sıla için bu onların varoluşuydu. Kontrol olmasaydı, hayat sıkıcı ve sıkıcı olurdu, zaten olduğundan daha da sıkıcı olurdu. Hayatta kalmasını sağlayan çok az şey vardı.

İlgisini çeken, onu sabah yataktan kalkmaya teşvik eden bir kıvılcım yoktu. Sadece herkesten daha iyi olduğu düşüncesi ve bunu kanıtlamak için onlarla gizlice uğraşma şekli vardı.

Bazen, can sıkıntısı özellikle ağır bastığında, dışarıda uzun vadede ilgisini çekebilecek bir rakip olmasını diliyordu, ancak deneyimler çoğunlukla bu umudu yok etmişti. İş avını seçmeye geldiğinde, gereksinimler çok azdı. Anlık olarak gözüne kestirebildiği herkes iş görürdü. Rakip seçmek farklıydı, daha karmaşıktı. Öncelikle ona meydan okuyabilecek biri olması gerekiyordu. Ortalamanın üzerinde zekaya sahip biri. Gözlemci biri.

Sıla'nın yaşadığı gölgelerden korkmayacak kadar ahlaksız biri.

En önemlisi, onu parasıyla edebilecek biri olmalıydı. Mükemmel olduğunu ve bunun nadir olduğunu düşünürsek?

Nefesini tutmuyordu ... Canlılık Şeytanları biraz eğlence sağlayabilir ve onun koşullarını karşılayabilirdi. Kardeşinin Sıla'nın onları test etmesine bu kadar karşı olması çok kötüydü.

Baykal Void o sırada küçük çetelerine katıldı ve Sıla için için sinirinin tehlikeli bir şekilde esnediğini hissetmesine rağmen yüz ifadesini boş tuttu.

Onlara karşı şansını denemek için sabırsızlansa da, şu anda Canlılık Şeytanları ile oynayacak havada değildi.

Sıla, Bay'in onu gizlice gözetlemesinin, adamın yörüngesindeki en önemli şeyin kendisi olduğu anlamına gelmediğini herkesten daha iyi anlıyordu. Bu yüzden Bay'in hayatını daha derinlemesine araştırması, profesörün kendisine duyduğu fiziksel çekim onu avucunun içine almaya yetmediğinde kullanabileceği daha iyi bir açış bulmak için onu parçalara ayırması gerekiyordu.

Baykal ve Kelevra birbirlerine hafifçe hoş beş ettiler ama Sıla, kardeşi sesini yükseltene kadar aldırış etmedi. Her ne konuşuyorlarsa, bu onu rahatsız etmişti.

İhtiyaç duydukları son şey Rin'in Şeytanlarla açıkça kavga etmesiydi.

"Ben buradayım," Sıla kardeşinin omzuna rahatlatıcı bir el koydu ve eğilerek arkadaşlarının duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldadı. "Ama sen ve ben aynı yerde olunca dikkat çekiyoruz."

İkisi şehirde kampüse yakın bir daireyi paylaşıyorlardı, ancak Rin'in yurttan kalması nedeniyle daire teknik olarak Sıla Varun'un kayıtlıydı.

Akademi'deki diğer öğrenciler gibi. Tek yumurta ikizi olduklarını kimseden saklamasalar da, Vail'de veya Akademi arazisinde birlikte takılmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu şekilde kendi kişiliklerini ve hayatlarını kurmak çok daha kolaydı, başkalarının onları ayrı varlıklar olarak görmesi de daha kolaydı.

Hayatta kalmaları buna bağlıydı.

Gerçi kardeşi İmparatorluk Prensi'nin ilgisini çektiğinden beri işler yakında onlar için değişebilirdi. Kurallardan biri Şeytanlardan uzak durmalarıydı, yüzden Sıla çok eğlenceli oyun arkadaşları olmalarına rağmen mesafesini korumak zorunda kalmıştı. Kuralı çiğneyen kardeşi olduğuna göre... Bunu kendi avantajlarına kullanmalıydılar.

"Bu gezegende seks yapmak bir iddia sayılır mı?" diye sordu. Rin'i avlamak için buraya kadar geldiğine göre Kelevra'nın da böyle düşündüğü belliydi. Kardeşine artık çiğnenmiş olan kuralı kurnazca hatırlatmak onu doğru yöne itmek için iyi bir yoldu -yani Şeytanları da alıp gitmek ve böylece Sıla'nın komplo kurmaya geri dönmesini sağlamak.

"Hayır, değil." Kardeşi, neyin peşinde olduğunu çok iyi bildiği için ona ters ters baktı.

Birbirlerinin teninde bu kadar uzun süre yaşamış olmanın sorunu, diğerini hemen kandırmanın hiçbir yolu olmamasıydı.

Birden Kelevra'nın eli Rin'in kolunda belirdi ve Sıla hiç düşünmeden bu tehdide tepki göstererek Rin'i yakaladı. Aralarındaki meseleyi çözmelerine ve kirli çamaşırlarını ortaya dökmelerine izin vermek bir şeydi ama İmparatorluk Prensi onlar için gerçek bir tehdit oluşturuyorsa, Sıla kıpırdamadan duramazdı.

"Bu tür şeylere gizliden gizliye ilgi duyduğunu biliyorum," dedi Sıla alçak bir sesle, başka kimsenin onu anlamaması için sadece ikisinin bildiği dili kullanmayı tercih ederek, "ama bunu senin için bitirmemi istiyorsan şimdi söyle. Bu sende mi kardeşim, yoksa bizim için bir tehdit mi? Eğer öyleyse-"

"Hayır," diye sözünü kesti Rin ama bunu yaparken kişisel dillerini kullanmayarak Sıla'ya sözlerinin doğru olduğunu ve onlara inandığını bir kez daha kanıtladı. Sıla'nın elini Kelevra'nın kolundan dikkatlice çekti ama İmparatorluk'u sallamadı; bu da kardeşinin onu dinlemesini istediğinin bir başka sessiz göstergesiydi. "Hayır, ben hallederim."

Bu dil, bir yaz, her şeyden çok can sıkıntısından buldukları bir şeydi. O gün yer değiştirmişlerse kazara gerçek kimliklerinin ortaya çıkmasından endişe etmeden çevrelerindeki insanlar hakkında açıkça konuşabilecekleri bir yol. Şimdi ise

Evden çok uzaktaydılar, buna sık sık başvurmuyorlardı, ancak şimdi bununla uğraşmamak da kendi içinde örtülü bir mesajdı.

Rin bunun üstesinden gelebileceğine gerçekten inanıyordu.

Böylece Sıla geri çekilecek ve ayak parmaklarına basmayacaktı.

"Emin misin?" Onları koruma ihtiyacı artık ortadan kalkmıştı ve Sıla geri çekilip ahşap kirişe yaslandı, alaycı sözlerine rağmen kardeşine istediği alanı verdi. "Ağabey rolünü benim oynamam gerekmez mi?"

Sıla Varun, Rin Varun'dan sadece birkaç dakika önce doğmuştu ve bu durum kendi gezegenlerinde pek de önemli değildi. Ancak yaşı hiyerarşiyi belirlediği Vitality'de bu, birbirlerine eziyet etmekten hoşlandıkları bir şakaydı. Ancak bu kez kardeşi eğlenmiş gibi görünmüyordu.

İlginç.

"Bu patikadan atlamalı, yüzünü suya sokmalı ve bir daha yukarı çıkmamalısın," diye tersledi Rin.

Eğer cinayeti bu kadar açık bir şekilde düşünüyorsa, İmparatorluk Prensi onu kabul etmek istediğinden daha fazla etkiliyor olmalıydı.

Kardeşi iç çekti. "Ben iyiyim. Bununla başa çıkabilirim." Kelevra güldü.

Sıla göz ucuyla Bay'in topuklarının üzerinde döndüğünü ve geçitte kaybolduğunu gördü. Avını kabaca kovaladıkları için Şeytanlar'a meydan okumayı düşünüyordu ama kardeşi fırsat bulamadan İmparatorluk'la birlikte oradan ayrıldı.

"Onu Kelevra gibi biriyle ilişki kurmaması konusunda uyarmalısın," dedi Baykal, Rin'in Kel'i kütüphaneye giden patikanın ahşap tahtalarından aşağı sürükleyişini izlerken.

"Kendi başımızın çaresine bakabiliriz," dedi Sıla ve Brumal Prensi'nin bakışları karşısında ifadesini boş tuttu. Gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar ve sonunda bunu bozan o oldu, yüzüne dostça bir gülümseme yayıldı. "Aslında burada olmanız iyi oldu. Ben de tam Rabbit'i biraz eğlenmek için dışarı çıkarmaya çalışıyordum."

Baykal'ın gözünün üstündeki nokta seğirdi. "Bundan sonra tüm eğlencesini ben idare edeceğim."

"Kıskanç mı?" Sıla ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı, sahte gülümsemesini hâlâ koruyordu. "Biz sadece arkadaşız."

Baykal'ın söylemek istediği başka bir şey varmış gibi görünüyordu ama son anda fikrini değiştirdi. Bir prens gibi başını sallayarak

Emrinin mutlaka yerine getirileceğinden emin olarak döndü ve gergin bir Tavşan'ın yakından izlediği ve beklediği avlunun uzak ucuna doğru yöneldi.

Sila bu alfa saçmalığı karşısında gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

Evet, bir gün sırf bu yüzden kendini diğer Şeytanlara karşı sınamak zorunda kalacaktı. Eğer şanslılarsa, ilk önce onun geldiğini görmelerine bile izin verebilirdi.

Ruh haline bağlıydı, gerçekten.

OceanofPDF.com

Bölüm 5:

Bay, Nate'le kahve toplantısına birkaç dakika geç kalmıştı çünkü o pis Castle onun okuldan çıkmasını engellemeye çalışmıştı. Yaşlı adamın hayır cevabını kabullenememesi Bay'in sinirlerini bozmaya başlamıştı ve bugünkü küçük numaradan sonra işleri okul müdürüne kadar ciddi ciddi düşünüyordu.

Ama önce.

"Bir büyük vanilyalı, karamela latte lütfen," dedi Bay tezgâhın geçer geçmez. Ödeme tablasının üzerindeki ekranı taramak için çoklu levhasını çevirdi ve sonra dükkânın etrafına göz gezdirdi, pencerelerin yanındaki köşe masada oturan Nate'i gördü.

Nate onun yarışlardan sorumlu kişilerle olan bağlantısıydı ama Bay ona bu tür bir kalabalığa nasıl karıştığını hiç sormamıştı. İkisi aynı zamanda Vail Üniversitesi'ne gitmişlerdi ama Nate ondan üç yaş küçüktü. Bay'i yarış ortamıyla tanıştıran ilk kişi oydu ve ilk hoverbike'ını almak için gizlice para biriktirirken büyükannesini aylık harçlığını artırmaya ikna etmesine yardımcı olmuştu.

İkisi, Bay'in Berga ve Flix'le olduğundan daha yakındı ama bu, yarışlar dışında... muhtemelen tüm yıl boyunca yaptıkları ilk takılma olduğu için pek bir şey ifade etmiyordu.

Başlangıçta, Bay kendini dünyadan soyutlayıp hissizleştğinde, Nate önce destekleyici olmak, sonra da onu o boş uçurumdan çıkarmak için elinden geleni yapmıştı. Açıkçası başarılı olamamıştı ve sonunda arkadaşlıkları yeni, duygusuz, robotik Bay'e uyacak şekilde değişmişti. Eski haline benzediği tek zaman ata bindiği zamanlardı, muhtemelen bu yüzden Nate onun itibarını artırmak için bu kadar çok çaba sarf etmişti.

Bu nazik bir davranıştı ve şimdi eski duygularından bazılarının kilidi yeniden açıldığına göre, Bay bunu düşündüğünde suçluluk duyduğunu itiraf ediyordu. Nate iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu. Keşke Bay'in kendisiyle oynadığı gizli oyunu bilseydi. Bir gün şansı tükenir ve kaybederse, Bay'in cesedi nehirde yüzerken bulunduğu anda Nate kendini suçlayacak mıydı?

Bay daha fincanını yeni almış ve baristaya ikinci kez teşekkür etmişti ki çoklu ekranı çaldı ve arkadaşının bulunduğu masaya doğru giderken durakladı. Bilinmeyen numarayı okuduğunda kaşları çatıldı ve ardından mesajın kendisini taradığında keskin bir nefes aldı.

Bilinmiyor: Çiçekleri beğendin mi? Bu numarayı geçenlerde birinden öğrendim, ama dürüst olacağım, gerçekten cazibesini göremiyorum. Ölmek üzere olan bir bitkiyi hediye etmek nasıl 'senden hoşlanıyorum' diyebilir ki?

Fincanını en yakın masaya bıraktı ve daha ne olduğunu anlamadan yazmaya başlamıştı bile.

Bay: Kimsiniz? Bu numarayı nereden buldun?

Kendisine bırakılan ilk çiçeğin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve belki de bu kadarla kalacağını, onları bırakan her kimse bu işi burada bitireceğini düşünmeye başlamıştı.

Seni bulmak zor değil, Kedicik. Lafı açılmışken... Çıktığın kişi sana çiçek almamış gibi görünüyor. Senin adına onu azarlayayım mı?

Bay kafasını kaldırdı ve kendisine mesaj atanın kim olduğuna dair bir işaret aradı, ancak tezgâhın arkasındaki iki çalışan ve çoklu tahtasında yoğun bir şekilde yazı yazan bir kız dışında etrafta başka kimse yoktu. Dışarıda durmuş, dükkânın ön cephesini oluşturan geniş pencerelerden içeri bakan yabancı karakterler de göremedi.

Bay: Beni takip mi ediyorsun?

Bilinmiyor: Sıkıcı olmayalım. Böyle sorular sorarak enerjini boşa harcama. Bir süredir izlediğimi biliyorsun.

Bay: Bana çiçek bırakacağını biliyordum. Bu beni bir ucube gibi takip ettiğini düşündüğüm anlamına gelmez!

Birini tanımak için biri gerekir, bebeğim.

Gözlerini son mesajdan ayıramadığı için kaskatı kesildi.

Kanı dondu ve gözlerini son mesajdan ayıramayarak kaskatı kesildi.

Bilinmiyor: Sorun ne? İnsanları takip etmeye sadece senin mi iznin olduğunu sanıyorsun, Kedicik? Veriyorsun ama servis edilmeyi kaldıramıyor musun?

Bu kişi Sıla'yı biliyordu. Bay'ın bir öğrenciye aşık olduğunu biliyorlardı ve o da kendini nefes almaya zorladı ve dikkatlice kahvesini aldı, kendini toparlamak için bir süre daha beklemek üzere kahvesini yudumladı. Sıcak sıvı dilini yaktığında, aslında bunu memnuniyetle karşıladı, bu acı

Acı kafasını boşaltmasına yardımcı oluyordu. Yine de bunu belli etmemek için dikkatliydi.

Bay acıdan hiç hoşlanmamıştı ama bu başka bir sırdı ve şu anda onu izleyen her kimse ondan saklamak istediği bir sırdı. Şu anda dışarıda bir yerde birilerinin gözlerinin onun üzerinde olduğunu bilmek daha ürkütücüydü ama yine de nerede olduklarına dair hiçbir ipucu bulamıyordu. Bu durum tüylerini diken diken etmeliydi.

Ama olmadı.

Omurgasından aşağıya bir fermuar indi, adrenalinin tanıdık telaşı, tipik olarak sadece bir yarış sırasında yaşadığı bir şeydi. Bu tepkiyi şimdi vermesi onu şok etmişti.

Bay: Ne istiyorsun?

Bilinmeyen: Şu anda istediğimi yapıyorum. Bay kaşlarını çattı ve dolu bir iç çekti. **Bay:** Hangisi?

Bilinmiyor: Avcılık.

Ürperdi, kendini zamanında tutamadı.

Bilinmiyor: Bu fikir hoşuna gitti mi, Kedicik? Seni avlamam ve bir geceliğine benim olman için zorlamam fikri hoşuna gitti mi?

"Bay?" Nate'in sesi Bay'in etrafında dönen gerilimi yarıp geçti ve Bay irkildi.

Kafasını kaldırdığında arkadaşının yanına geldiğini ve ona endişeli bir bakış attığını gördü. Nate Narek yirmi iki yaşında, kestane rengi saçları ve koyu kahverengi gözleri olan kıvrak bir gençti. Bir yıl önce mezun olmuş ve bir şirkette iş bulmuştu ama işinden nefret ediyordu. Nate üç çocuğun ortancasıydı ve ağabeyi hâlâ kendi gezegenleri Ignite'ta yaşıyordu. Kız kardeşi Neve, Vail'den bir dönem erken mezun olduğu için bu yıl okula gelmiyordu ama Bay onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı.

Ebeveynlerinin nerede olduğunu bilmiyordu ama artık resmin içinde olmadıklarını varsayıyordu. Kendisi de ebeveynleri olmayan biri olarak, Bay sormaktan daha iyisini biliyordu ve kendi haline bırakmıştı.

"İyi misin?" Nate hâlâ kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Evet." Bay ekranın kararması için çoklu levhasına dokundu ve sonra kendini gülümsemeye zorladı. "İş."

"Tanrım, bir de bana sor."

Umduğu gibi, bu durum Nate'in dikkatini dağıttı ve şirketinde kendisini çıldırtan yeni bir çalışan hakkında derinlemesine bir şikâyeteye başladı

onun seçtiği masaya doğru ilerlerken.

"Sahipleri de satıyor." Nate plastik sandalyesine gereğinden fazla bir gürültüyle çöktü. "İşlerimizin güvende olduğunu ve diğer her şeyle birlikte transfer edileceğimizi iddia ediyorlar ama buna güvenir miydin?"

Bay başını salladı.

"Aynen öyle." Kollarını kavuşturdu ve sadece somurtmak olarak tanımlanabilecek bir ifade takındı. "Belki de bu bir işarettir, biliyor musun? Belki de evren bize sonunda boktan işlerimizi bırakmamızı ve gerçekten zevk aldığımız şeyleri yapmamızı söylüyor."

"Nasıl oldu da bu işin içine çekildim?" Bay lattesinden bir yudum daha aldı ama bu sefer yanık olmayacak kadar soğumuştur. Bu gerçeğin ya da son mesajına cevap vermemiş olmasına rağmen Bilinmeyen'den başka mesaj almamış olmasının onu hayal kırıklığına uğratmamasına çalıştı.

"Hadi ama, bütün okul boyunca profesör olmak istemediğini söyleyip durdun," dedi Nate, beyaz düğmeli ceketini ve siyah pantolonunu göstererek, "Şu haline bak."

"O kadar da kötü
değil." "Nefret
ediyorsun."

"Bunun için yeterince umursamam gerekirdi." Ve umursamadı.

"Bana karşı dürüst ol," dedi Nate, ciddileşerek, "Eğer yarışmasaydın, geriye önemsedığın bir şey kalır mıydı?"

"Bunu bir daha yapmasak olur mu?" Nate'in onu ne kadar kollamaya çalıştığını takdir ediyordu ama onun dırdırından kurtulmak da hoşuna gitmişti. "Bu konuyu neden açtın ki?"

"Şu Akademi öğrencisiyle nasıl çıktığımı biliyor musun?"

"Mercer Blakely," diye başını salladı Bay. "Evet. İki yıl kadar birlikte oldunuz."

Nate, "Mezun oldu ama kendi dünyasına olan bağlılığından vazgeçmek için yemin etmek yerine burada kalmayı tercih etti," dedi. "Inner City karakolunda çalışıyor."

"Bunu bana neden anlattığından emin değilim?"

"Hâlâ yakınız, dostça ayrıldık. Mezun olduğumuzda, bana bir iyilik yapıp yapamayacağını ve büyükannenin davasına göz kulak olup olamayacağını sordum. Kimsenin umursamadığı kapalı bir dava olduğu için başı belaya girmeyecekti, o da kabul etti. Görünüşe göre birisi dosyayı kontrol etmiş."

Bay koltuğunda doğruldu. "Kim?"

"Bilmiyorum. Binaya hiç girmediler."

"Biri sistemi mi hackledi?" Bu tür suç teşkil eden bir davranış ancak yanına kâr kalacağından emin olan biri tarafından yapılabilirdi. Brumal ya da İmparatorluk destekçisi olan biri. Ya da...

"Shepard'lar yapmış olabilir," diye önerdi Nate. "Aklıma bir neden gelmiyor ama sokakta konuşulanlara göre üyeleri ölü bulunuyormuş. Bazı ölümler Baykal Geçidi'yle ilişkilendirildiği için medyadan uzak tutuldu - sözde - ama ya bir şey Haroon'u sarstıysa ve adam korktuysa?"

Nate ve Berga, Bay büyükannesinin asla kumar oynamayacağını söylediğinde ona inanan tek iki kişiydi. Onu tanıyorlardı, ders çalışmak için gelmişler ve çoğu gece akşam yemeğine kalmışlardı. Idle sıcak ve misafirperver bir ev sahibiydi, Bay'ın sınıf arkadaşlarına her zaman sorgusuz sualsiz kapısını açardı.

"Avukatlar sana ümitsiz vaka olduğunu söyledikten sonra vazgeçtiğini biliyorum, ama eğer bir şeyler oluyorsa, sana haber vermek istedim. Her ihtimale karşı."

Bay, yapabileceği başka bir şey olmadığını ve evini boşaltmak zorunda kalacağını öğrendiği gece yatağa girmişti. Ve ertesi gün farklı bir insan olarak uyandı.

Hissettiği kaygı seviyesi nedeniyle uykuya dalmak için uyku haplarına ihtiyaç duymuştu ama uyandığında... Hiçbir şey yoktu. Bu, bugün hala olduğu gibi duyarsızlaşmış halinin başlangıcıydı. Sanki beyninin duyguları kontrol eden kısmı bir elektrik düğmesi gibi kapanmıştı.

Bir süre için bu bir lütuftu, ama çok geçmeden bunun hayatın sıkıcı olduğu anlamına geldiğini fark etti ve mutluluğu ve hatta acıyı hissetme yeteneği olmadan, dört gözle bekleyeceği ya da yanında kalacağı hiçbir şey yoktu.

Yarış, Sıla ve Seaside Sineması'ndaki videolar onun için bir kıvılcım yaktı, ama bu kıvılcım asla uzun sürmedi, her seferinde yeniden o boşluğa düşene kadar sönüp gitti.

Bu yüzden son birkaç aydır porno seçimleri giderek daha çarpık ve dramatik bir hal almıştı. Görünüşe göre Bay'ın en yüksek zevke ulaşmak için Sıla'nın bir fotoğrafından ve büyük ekranda oynayan hafif agresif bir sikişten daha fazlasına ihtiyacı vardı. Film ne kadar karanlıksa o kadar iyiydi ve gittikçe daha kötülerini seçmeye devam etti.

büyükannesi hayatta olsaydı ve öğrenseydi gecenin karanlığında çığlık atardı.

Torunu, bağlanıp kıpkırmızı, çiğ ve kanlı olana kadar dövülmeyi hayal etmekten hoşlanan bir ucubeydi.

Sahiplenilmeyi hayal ediyordu, çünkü o zaman yaşasa da ölse de seçim onun elinde olmayacaktı. Bu kararı onun yerine bir başkası verebilirdi ve bu düşünce o kadar büyük bir rahatlama sağlıyordu ki, bazen sadece bunu düşünmek bile onu zorluyordu.

Bu da onu bir canavar gibi hissettirdi.

Büyükannesini ve onun masumiyetini savunmak için çok meşguldü, ama ekranda erkek yabancılar ormanda birbirlerini avlarken öğrencilerinden birinin fotoğraflarına bakarak aletini okşamak için çok meşgul değildi.

Eğer Idle Delmar yakılmamış olsaydı, mezarında yuvarlanıyor olurdu.

Büyükannesinin eşyalarının verildiğini öğrendikten hemen sonra tuttuğu avukat bir gün geçmeden geri gelmiş ve karşı tarafın elindeki her şeyin yasal olduğunu kesin bir dille söylemişti. Görünüşe göre Bay'in büyükannesi o okuldayken kumara bulaşmış ve küçük servetinin yanı sıra onu büyüttüğü üç katlı evi de kaybetmişti.

O tür bir insan olmadığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, en azından Bay'in inanabileceği para olabilirdi, ama ev? O ev nesillerdir Delmar ailesine aitti. Aralarında kan bağı olmamasına rağmen Idle, Bay'in evdeki her bir çentik ve sürtünme izinin nasıl oluştuğunu ve bunu tam olarak hangi aile üyesinin yaptığını bilmesini sağlamak için büyük çaba sarf etmişti.

O evdeki tek bir örtü için imza atmaktansa ruhunu şeytana satmayı tercih ederdi.

Ama dijital evrakların üzerinde başparmağının izi ve hemen yanında siyah beyaz imzası vardı. Resmi olarak evlat edinilmiş ve onun varisi olarak kabul edilmiş olsa da, yasal olarak Bay'in birkaç bin dolar ve Nate'in evinde bıraktığı bisikletten başka hiçbir şeyi olmadan evinden kovulmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Parayı karşılayabileceği tek yer olan, şehrin kötü tarafındaki yıkık dökük, tek katlı, istenmeyen bir ev için kullanmıştı.

İlk yıl, banka hesabını istikrarlı bir hale getirmeye çalışmakla ve bir profesör olarak ipleri öğrenmekle meşguldü. İşte

Vail Üniversitesi'nde öğrenci olmak ile orada öğretmen olmak arasında büyük bir fark var.

Her şeyden önce yeni hoverbike'ı satın almıştı, yarışmaya devam etmek için buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, diğer her şey berbat olsa da nefes almasını sağlayan tek şey olan o yüksekliğin peşinden koşmaya devam etmek için. Sonunda, geçen yıl eski model bir hovercar satın alacak kadar para biriktirmişti. Biraz zaman almıştı ama o zamanlar bırakıldığı yer düşünüldüğünde, büyükannesi bu kadar çabuk toparlanmasından etkilenirdi.

üzerinde bir çatı vardı, iyi para kazanıyordu ve okuldaki itibarı sağlamlaşmıştı.

Bu da onu gerçekten önemseyen tek kişinin intikamını almak için daha fazla çaba göstermesinin zamanı geldiği anlamına geliyordu. Ve eğer bu artık Seaside Sineması'na yaptığı o şımartıcı gezileri karşılayamayacağı anlamına geliyorsa? Öyle olsun.

Bu konuda da onu uyandırdığı için teşekkürü hak eden kişi Sıla'ydı. Bay'in Shepard'larla çıktığını öğrendiğinde hissettiği öfke, Harun tarafından büyükannesinin onu boktan riskler almayacak kadar önemsemediği ilk söylendiğinde duyduğu öfkeyi yeniden alevlendirmişti.

Olaylara nasıl yaklaşacağına henüz karar vermemişti ama Shepard'lara haddini bildirmek kesinlikle iyi bir başlangıç gibi geliyordu. Başka bir şey olmasa bile tatmin ediciydi. Ama Nate'in zehirli çaydan haberdar olmasına izin veremezdi, bu da konuyu hızla değiştirmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu yüzden mi benimle buluşmak istedin?" Başını öne eğdi. "Bir konuda yardımına ihtiyacın olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Ah." Nate sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını kafatasının dibindeki kısa tüylerin arasında çocuksu bir şekilde gezdirdi. Ne zaman küçük kız kardeşi yanında olsa, aşırı gergin ve ciddi bir adama dönüşüyordu ama Neve görüş alanında değilse, her şeyden çok dev bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Bay'in dili sürçse ve bunu yüksek sesle dile getirse kesinlikle hoşuna gitmeyecek bir karşılaştırmaydı bu. "Unutmuşum. Her zaman senin için yarışlar düzenliyorum. İyiliğinin karşılığını verme zamanı. Bu hafta sonu için bir tane ayarlamıştım ama rakibim son saniyede çekildi. Başka kimse boş değil."

"Sana karşı yarışmamı mı istiyorsun?" Bay kaşlarını çatı. "Kesinlikle olmaz. Geçen sefer ne olduğunu unuttun mu?"

"Geçen sefer beni yenmiştin," dedi Nate. "Bu sefer farklı olacak."

"Hayır," diye başını salladı Bay, "olmayacak."

Nate ondan önce başlamış olabilirdi ama Bay yetenek olarak onu geçmişti ve ikisi de bunu biliyordu. Son kez karşı karşıya geldiklerinde

Bir diğeri de üniversitede hâlâ birinci sınıftaydılar ve kaybettikten sonra Nate tam anlamıyla küplere binmiş ve Bay'i bütün bir hafta boyunca görmezden gelmişti.

Nate dirseklerini yuvarlak masanın kenarına dayadı, "Yani eskiden zavallı bir eziktim," dedi, "Sen Bay Mükemmel değilsin ki."

Bay öğrencilerinden biriyle ilgileniyordu, yani evet.

"ama, lütfen. Sana bir borcum var," diye itti Nate.

Bay iç çekti. "O gece kaçırmamam gereken bir personel yemeği var, bu zorunlu."

"Yarış saat ona kadar planlanmadı," dedi Nate beklentiyle.

"Bunu düşünebilir miyim?" Düşünmeyecekti ama arkadaşının şu anda hayır cevabını kabul etmesine imkân yoktu. Mesele şu ki, Bay bunu yapamazdı. Bunu Nate'e yapamazdı. Onu ikinci kez yeneceğinden emin olsa da, bu bir garanti değildi ve eğer kaybederse ve kişisel oyununu sürdürürse, Nate gerçekten kendini asla affetmeyecekti.

Bu adil olmazdı. Bunların hiçbirisi Nate'in suçu değildi.

Ama Bay de oyunun kurallarını onun için değiştirmeye istekli değildi. Bu risk, kaybederse öleceğini bilmenin verdiği adrenalin, vazgeçemeyeceği kadar bağımlılık yapıcıydı. Mantıken, bunun onun için berbat bir güvenlik ağına dönüştüğünü anlıyordu ama bilmek önemli değildi.

"Elbette," dedi Nate. "Ama evet demek zorundasın. Ben ciddiylim. Sana ihtiyacım var.
sen."

Bay gülümsedi ve fincanından bir yudum içti.
ifade.

Nate'in ona ihtiyacı

yoktu. Kimsenin yoktu.

Kahretsin, kendine bile ihtiyacı yoktu.

Bölüm 6:

"Tüh, kusura bakma," diye orantısız bir sırıtış attı Castle, tuza uzanırken kolu Bay'in göğsüne değdi.

Dördüncü kez.

"Tüh" kelimesini yüksek sesle söylemiş olması da Bay'in gözlerini devirip deftere kaydetmek istemesine neden oldu ama gözlüklerini düzeltmekle ve iş arkadaşına sert bir bakış atmakla yetindi.

Bir fark yaratacağından değil. Ya Castle aptaldı ya da Bay'in aylardır ona gönderdiği, ilgilenmediğine dair bariz işaretleri görmezden geliyordu.

"Bunu ben sipariş etmedim." Castle masadaki yerine neon mavisi bir içki koyan garsona kaşlarını çatarak baktı.

Garson, "Birisi sizin için sipariş etti, efendim," diye açıkladı.

Castle sırtıttı ve içkiyi tek seferde mideye indirmeden önce heyecanlı bir çığlık attı.

Bay'in söz hakkı olsaydı, her yıl düzenlenen okula dönüş üniversite personeli yemeğine katılmazdı. Bu yıl biraz geç düzenlenmişti, sömestre bir aydan fazla bir süre kalmıştı ama ne yazık ki Vail'deki profesörlerin hiçbirinin kaçabileceği bir şey değildi. Okul müdürü Oh North bile üniversitenin kendileri için ayırdığı büyük özel parti salonunun diğer tarafında oturuyordu.

Star and Moon, başkentin kalbinde yer alan popüler bir restorandı; alkollü seçenekler ve otantik Vitality yemekleri söz konusu olduğunda en iyinin en iyisine sahip olan hareketli ve popüler bir yerdi.

Keşke Castle onun yanına oturmayı seçmeseydi, o zaman belki biraz tadını çıkarabilirdi. Yine de muhtemelen alamazdı. Yemekler, hatta en sevdikleri bile Bay'e bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. Her şey ağzında talaş gibi kalabilirdi.

Okulun kırk profesörünün tamamı toplantıdaydı ve aralarında dört uzun masa kullanılıyordu. Bay kapıya en yakın olanı seçmişti; böylece ortaya çıkmayı, yemek yemeyi ve kaçmayı umuyordu. Castle'ın ilk "kazara" çarpmasından sonra

Diğer adam "özür dilemek" için bira kokan nefesini Bay'in ensesine üflerken, yemek ne yazık ki daha da zevksiz hale gelmişti.

Karşısındaki üç fen öğretmeninden biri olan Dieter Pax gözüne çarptı ve ona destekleyici bir gülümseme verdi. İkisi yakın olmasalar da, Bay onunla ara sıra konuşmuştu ve dedikodulardan Castle'ın gözünü ona dikmeden önce Dieter'i taciz ettiğini biliyordu.

Bay, sonunda onu nasıl sarstığını anlamaya çalışmıştı ama tüm kanıtlar onun sadece onunla uğraşmaktan yorulduğunu gösteriyordu.

Bay diğer adamı gerçekten psikanalize tabi tutmamıştı, ona zaten olmak zorunda olduğundan daha fazla yaklaşmak istemiyordu. Ayrıca, bazı şeylerin açıklanamayacağını ya da etiketlenemeyeceğini herkesten daha iyi biliyordu. İntihara meyilli değildi ama ölmeye de karşı değildi. Artık kendini öldürmeyi düşünmüyordu ama yarışırken kaybederse ne olacağı bilgisi, karanlık bir sokakta bisikletiyle hızla ilerlerken hep aklının bir köşesindeydi.

Duygusal kopukluk geliştirmişti, bu doğrudu, ama bu onu aynı zamanda bir tür adrenalin bağımlısına dönüştürmüştü. Büyükannesinin ölümü onu yıkmıştı ve bu gerçeğin farkında olmasına rağmen hiçbir şeyi değiştirmeye çalışacak kadar umursamıyordu. Şimdilik önemli olan tek şey ulaşabileceği en yüksek noktaların peşinde koşmaktı.

Bu açıdan o da Castle gibi bir sürüngen değil miydi?

Çoklu ekranında beliren bir numara, o sırada bir arama olduğunu işaret ediyordu. "Bilinmeyen arayan?" Asa, Bay'in yanında oturan matematik öğretmeni

Doğru, sordu.

"Evet." Bay görmezden gel'e bastı. "Günler geçtikçe daha fazla spam çağrı alıyorum gibi görünüyor."

Nate'le kahve içtikten sonra, arabasına dönene kadar beklemiş ve kendisiyle iletişime geçen yabancıyla olan sohbetini kontrol etmişti. Son mesajlarından sonra başka bir şey göndermemişlerdi ve Bay onun cevabını bekleyip beklemediklerini anlayamamıştı. Bu yüzden hiçbir şey göndermemeyi ve tüm yayını silmeyi tercih etmişti. Onları görmezden geldiği için mi şimdi arıyorlardı?

"Bir de bana sor," diye kabul etti Asa. "Yaz başında Spark Gallery'deki bir piyango çekilişine bilgilerimi bırakma hatasını yaptım ve şimdi her gün spam e-posta alıyorum."

"Sen de mi?" Dieter yüzünü buruşturdu. "Bilgilerimizi bu şekilde paylaşımları yasadışı olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Sanatla ilgileniyor musun Bay?" Castle konuşurken kelimeleri geveliyordu ve yanakları parlak bir kırmızıya dönmeye başlamıştı. Bay cevap veremeden, masanın altında duran Bay'in kalçalarından birinin üzerine etli bir avuç yerleştirdi. "Evimde sana göstermek istediğim bir sürü eser var."

"Hayır, teşekkür ederim." Bay elini çekti ve Castle bileğini tutmaya çalışınca geri çekildi. Bu sırada Asa'ya çarptı. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Asa etrafındaki Castle'a ters ters bakıyordu, şüphesiz tüm bu alışverişe tanık olmuştu. Nefesinin altında, "Birinin o pisliliği ihbar etmesi gerek," diye fısıldadı.

" gel." Castle bir kolunu Bay'in omuzlarına attı. "Buna değmesini ."

Bay'in çoklu plakası ikinci kez çaldı, bir dakika öncekiyle aynı numaraydı ve hiç düşünmeden yerinden fırladı. "Buna bakmalıyım."

Odadan çıktı, cihazın yan tarafındaki kulaklığı çıkardı, böylece aramayı cevaplayabildi. "Alo?"

"Hey, Kedicik," diye cevap verdi zengin, tanıdık olmayan bir ses. Bay kaşlarını çattı.

"Kim bu?"

"Kim olmamı istiyorsun?"

Yemek yedikleri odanın sağındaki dar koridora yöneldi ve banyoların hemen önünde boş bırakılmış küçük bir yan oda buldu. Uzak duvara dayalı küçük kırmızı bir kanep ve kutu içinde bir Japon balığı resmi vardı ama hepsi bu kadardı.

Bay odaya girerken, "Şaka telefonları için vaktim yok," dedi. "Eğer bu bir öğrenciyse-"

"Ah," diye araya girdi ses. "Öğrenci olmamı mı istiyorsun? Bu senin tipin mi, Kedicik?"

"Neden sen-" Bay durdu ve düşündü, bir an sonra anladı. Düşünmeden anladığına dair yumuşak bir ses çıkardı.

"Göndermeyi anladığına sevindim," dedi ses ona. "Pandaveer biraz fazla laf kalabalığı. Pek iyi bir evcil hayvan ismi değil. Neden bu ismi seçtin? Yarış pistindeki hızın yüzünden mi?"

Bu kişi onun kim olduğunu ve ne iş yaptığını biliyordu ve iş arkadaşlarının her biri koridorun hemen aşağısındaydı... Elini uzatıyordu

ne yapacağını düşünmeye çalışırken bir an için alt dudağını dişledi.

"Sakin ol," diye emretti ses. "Bu bir tehdit değil. Bu yüzden aramadım."

"Neden aradın?" Bay nasıl devam edeceğinden emin değildi. Fark edilirse ne yapacağını planlamakla hiç uğraşmamıştı çünkü bunun da kişisel oyununu kaybetmek sayılacağını düşünmüştü ama şimdi bu gerçek ihtimalle karşı karşıya kaldığına , o şekilde gitmek istemiyordu.

"Yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyordu."

Omurgası dikleşti. "Burada mısın? Yine beni mi izliyorsun?"

Bu başka bir öğretmen miydi? Sadece Vail'deki profesörler onunla özel odada bulunmuştu. Eğer iş arkadaşlarından biri mesai saatleri dışında neler yaptığını biliyorsa hapi yutmuştu.

"Her zaman izliyorum. Aslında bu seni memnun etmeli. Misafirin olmak üzere."

"Ne-" Bay ne demek istediğini soramadan hat kesildi ve bir saniye sonra ağır ayak sesleri Bay'in kapıya doğru dönmesine neden oldu. Castle bir saniye sonra tökezleyerek içeri girdiğinde Bay üşüdüğünü hissetti.

"İşte buradasın." Castle ona gülümseyerek ileri atıldı ve şaşırtıcı bir güçle Bay'in kollarını kavradı. Bir sonraki anda onu en yakındaki duvara doğru fırlattı, kaslı formu Bay'in göğsünün üzerinde düzleşti, böylece alkol kokusu soluduğu havaya nüfuz etti. "Tam bir baş belasıydın. Yine de bu gece seni elde edeceğim, bunu istediğini biliyorum."

"Yapmıyorum!" Bay onu itmeye çalıştı ama diğer adam ondan çok daha iriydi ve çırpınışları onu yerinden oynatmaya yetmedi. Bir an için aklına izlediği son porno film geldi. Senaryo, yaşlı bir erkeğin genç bir erkeği bağlayıp kırbaçlaması, sonra da sürekli hayır demesine rağmen onu sikini almaya zorlaması şeklinde yazılmıştı. İzlerken Bay'e sıcak gelmişti ama bunun nedeni Sıla'nın kendisine aynı pis şeyleri yaptığını hayal etmesiydi.

Castle değil.

İnsanların zevk için birbirlerini kesmelerini izlediğini düşününce kafadan hasta olduğunu düşünmeye başlamıştı ama sanırım hâlâ standartları vardı. Haydi bakalım.

"Senin derdin ne be?!" diyerek Castle'ı tekrar itti. "Yardım edin!"
Castle avucunu Bay'in ağzına acıtacak kadar sert bir şekilde vurdu. "Kes şunu.
o."

Bay karnına sert bir şeyin çarptığını hissettiğinde durdu.
Castle da onun tepkisini yanlış yorumladı.

"İşte böyle," diye kıkırdadı. "Bunu istediğini biliyordum. Hissettin mi?" O çıkıntıyı Bay'e sürttü, Bay'in kelimenin tam anlamıyla öğürmesine neden olduğunda bir şekilde özlüyordu. "Sana iyi vereceğim bebeğim, sadece bekle."

Birden ışık söndü ve kapının çarparak kapanma sesi Bay'i yerinden sıçrattı.

Castle homurdandı ve sonra o iğrenç ağırlığı yok oldu. Odayı dolduran boğuşma sesleri yeterince uzun sürmeden kapı çekilerek açıldı ve Castle'ın cesedi koridora fırlatılarak bir yığın halinde yere düştü.

Tekrar ayağa kalkmadı. Seğirmede bile.

Odanın ışığı kapalı olduğu için Bay'in yanında kimin olduğunu göremeyeceği kadar karanlıktı ve Castle'ın gevşek bedenine bakarken dikkati o kadar dağılmıştı ki, kendisine doğru gelmekte olan kişiyi çok geç olana kadar fark edemedi.

Kişi onu duvara bakacak şekilde çevirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar o sert yüzeye geri dönmeye zorladı.

Bay başını geriye atarak yabancının çenesine çarptı ama serbest bırakılmadı.

"Seni kurtaran herkese böyle mi teşekkür ediyorsun Kedicik?" diye sordu bir dakika önce telefondan gelen ses.

Bu sesle içindeki mücadele gücü tükenmişti. Bay alnını serin duvara dayadı ve yavaşça nefes alıp verdi, rahatlama hissediliyordu. "Sensin."

"Gözler kapalı." Adam yaklaştı, sırtının alt kısmındaki büyük avuç içi Bay'i duvara sabitledi. Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu ama ne kadar korkmuş olursa olsun, sanki ele geçirilmiş gibiydi, arkasındaki kişiyi görmek için başını çeviremiyordu.

Kale'den kurtarıldığı için hissettiği minnettarlık duygusundan başka hiçbir gerçek neden olmadan itaat ediyordu.

"O..." Bay kekeleyerek bir nefes daha aldı ve tekrar denedi. "Onu sen öldürmedin, değil mi?"

"İş arkadaşın bir şey kullanıyor," diye bilgi verdi yabancı. "Bilinci yerinde olmasa bile hâlâ sert."

Baygın. Yani hayır, Castle ölmemişti. Bu iyiydi.

değil miydi?

Gerçi...

"Ona ne yaptın?" Castle pek de ufak tefek biri sayılmazdı ama arkasında duran kimse, onu iki dakikadan kısa bir sürede etkisiz hale getirmeyi başarmıştı. "Tuvaletler hemen yan . Yakında biri bizi bulur."

"Korkma, Kedicik," dedi adam, sıcak nefesi Bay'in sağ kulağının kıvrımına değerek omurgasından aşağı ürperti gönderdi. "Bunun için çok erken. Oyunu mahvedeceksin ve ben buraya seni incitmeye gelmedim."

Henüz. Söylenmemişti ama Bay yine de aralarında havada uçuşan kelimeyi duyabiliyordu.

Adam kıkırdadı. "Zekisin. İnandığın gibi gölgeler arasında sinsice ilerlemekte daha iyi olmaman çok kötü. Öyle olsaydın işler senin için daha farklı gelişebilirdi."

"Ne?" Bay kuru dudaklarını yaladı. "Bu ne anlama geliyor?" "Eninde sonunda anlayacaksın."

"Şimdi bilmek istiyorum." "Henüz hazır değilsin."

"Öyleyim," diye ısrar etti Bay. "Hazır değilim."
"Neden?"

Sanki kişi ne kadarını açıklamak istediğini tartışıyormuş gibi uzun bir duraklama oldu ve ipeksi ses şöyle dedi: "Bu gece sana bu şekilde gelmek istememiştim. Ama iyiliğinin karşılığını verebileceğim bir fırsat doğdu ve işleri olması gerekenden daha uzun süre dengede tutmayı sevmiyorum. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yaptığıma göre artık gitmeliyim."

"Bekle." Bildiği kadarıyla kimsenin ona iyilik borcu yoktu, özellikle de bir ofis kavgasına karışmayı gerektirecek bir iyilik. Castle, ellerinin hak eden pisliğin tekiydi, ama eski bir aileden geliyordu ve soyadı çok büyüktü. Eğer gerçekten alındıysa

Bay'in kurtarıcısına ne yapacağı belli olmazdı. "Karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmıyorum."

Arkasındaki adam homurdandı. "Yalancı."

Bir elin kalçasına indiğini hissedince sarsıldı ve çılgınca başını salladı. "Yapma."

"Neden olmasın?" Dokunuşunu kaldırmadı ama işi daha da ileri götürmedi, parmaklarını Bay'in elbise pantolonunun bandı üzerinde dinlendirmekle yetindi.

"Çünkü," diye ağzından kaçırdı fikrini değiştiremeden, "zaten ilgilendiğim biri var."

"Ah," adam şaşırmış gibi görünmüyordu. "Bu kişi sizin... ilginize karşılık veriyor mu?"

Bay çenesini kapalı tuttu.

"Bilmiyorlar," diye tahmin etti adam Bay'in söylemesine gerek kalmadan. "Planın nedir, Kedicik? Hamleni yapacak mısın?"

"Hayır." Bu onun için hiçbir zaman söz konusu olmamıştı. Öğrencisine asla böyle bir şey yapamazdı.

"Bir nedeni var mı?" diye sordu. "Seni bir korkak olarak düşünmemiştim." "Mesele o değil," diye yanıtladı Bay.

"Ne hakkında o zaman?"

Başka bir gece, başka biriyle olsa Bay serbest bırakılmayı talep eder, hatta kurtarıcı olsun olmasın arkasındaki adama yumruk atmayı bile göze alabilirdi. Belki de sistemindeki içkilerin etkisi ve son zamanlardaki uykusuzluğunun birleşimiymiş ama kendini gerçekten paylaşmak isterken buldu.

En kötü ne olabilirdi ki?

"Onu incitmek istemiyorum," diye usulca itiraf etti Bay, hiç gelmeyecek başka sorulara hazırlanarak. Bunun yerine adam gülerek onu daha da şoke etti, ses gerçek ve çığdı, konuşma sesinden çok daha hafif ve havalıydı. Öfkeyle kükredi. "Bu kadar komik olan ne? Boyum yüzünden yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Yapabilirim-"

"Sakin ol Kedicik," diye sözünü kesti adam. "Ne kadar vahşi olabileceğini biliyorum. Beni ikna etmene gerek yok. Mesele şu ki," sonunda ellerini indirdi ve tek bir adım uzaklaştı, "Vitality sokaklarında senden daha büyük canavarlar var. Kimi çektiğine daha fazla dikkat etmelisin."

Teknik olarak artık orada tutulmuyor olsa da Bay gözlerini önündeki boş duvar parçasına sabitlemişti. Adam odaya ilk girdiğinde ve Castle'la konuştuğunda hissettiği o karanlık hava hâlâ hafızasında tazeliğini koruyor ve onu temkinli olmaya teşvik ediyordu.

Haksız da sayılmazdı. Bu gezegeni evleri haline getiren pek çok canavar, bir dizi iblis ve şeytan vardı. Ama şu anda yanında olan kişi Şeytan Prenslerden biri değildi - Bay'in emin olduğu tek şey buydu.

"Sen Uydulardan biri misin?" diye sorarken buldu kendini.

"İlginç bir tahmin," diye yanıtladı adam. "Neden Retinue değil?"

"İmparatorluk Prensi etrafını patlamaya hazır kişiliklerle donatma eğilimindedir."

"Bu tanıma uymadığımı mı düşünüyorsun?" Eğleniyordu, sesinin tonundan belli oluyordu.

"Flix'in arkadaşayım," dedi Bay, belki böyle yaparak adamın daha fazlasını itiraf etmesini sağlayabileceğini düşünerek.

"Farkındayım. Yarışlarda sana yardım ediyor." "Bunu da mı gördün?"

"Senin bilebileceğinden çok daha fazlasını gördüm." Bay yutkundu. "Eğer Uydu değilsen-"

"Kimseyi takip etmiyorum, Kedicik."

"Beni takip ," diye hatırlattı ve dilini çıkarır çıkarmaz ısırıldı. "Öyle demek istemedim."

"Yaptın," diye kıkırdadı. "Ama değil. Seni filtrelenmemiş halinle seviyorum. Haksız da sayılmazsın, gerçi ben buna takip etmek demezdim."

"Siz buna ne diyorsunuz?"

Hamile bir duraklama daha oldu ve sonra o sıcak nefes tekrar kulağının kıvrımına geldi. "Avlanmak. Castle seni ne tür ahlaksızlıklarla ilgilendiğini bilecek kadar anlamıyordu. Ama ben anlıyorum. Oynamak ister misin, Kedicik?"

Ürperdi ve gözleri . Elinde olmadan içgüdüğü kontrolü ele geçirdi ve ağzı cevap vermek için açılmış halde döndü. Boş bir odayla karşılaştığında kelimeler boğazında düğümlendi.

Adam ya imkansız hızlarda hareket ediyordu ya da bir hayaletti.

Bay sırtını duvara yasladı ve avucunu hızla atan kalbine bastırdı. Bir saniye sonra çoklu ekranı çaldı ve ekranında beliren yeşil harfler karşısında keskin bir nefes aldı.

Bilinmiyor: Bir dahaki sefere geleceğim diye seni uyarmayacağım, kedicik. Benim için hazır ol.

OceanofPDF.com

Bölüm 7:

Brick, ikisinin geçen yıl bir ara evlerinin yakınındaki ormanı keşfederken rastgele buldukları terk edilmiş küçük bir kulübeydi. Bu adı vermelerinin nedeni, büyük olasılıkla bir zamanlar depo olarak kullanılmış, şimdi birkaç tahta kutuya ve cılız bir banka ev sahipliği yapan küçük bir binadan başka bir şey olmamasıydı.

Kardeşi önündeki küçük alanda volta atarken Sıla soğukkanlılığını korudu, her zamanki gibi kafasının içinde kaybolmuştu. Bu özel bir özellik değildi. İkisi de bu tür kaçışları kullanma konusunda uzmandı. Çocukken, babalarının aşağılayıcı yorumlarını atlatmanın tek yolu çoğu zaman kendi zihinlerine dalmaktı.

Şimdi burada, Crate Varun'dan koca bir galaksi uzaktaydılar ve kendilerini yatıştırmak için hâlâ bu numarayı kullanıyorlardı.

Acınası.

"Kendine çeki düzen ver," diyerek sessizliği bozdu Sıla, kardeşinin hareketlerini zayıflıkla ilişkilendirdiği için artık sinirlenmişti. Onlar pek çok şeydi ama zayıflık bunlardan biri değildi ve öyle olmalarına izin vermeyi reddediyordu. Asla.

Kardeşi durakladı ve ona kuşkulu bir bakış attı. "Cidden bunu bana şu anda mı söylüyorsun? Unuttuysan söyleyeyim, şu anda başımda bir sürü iş var."

Rin, Kelevra Diar'ın dikkatini çekmişti ve bu... berbat bir . Sıla başını arkaya yasladı ve omuz silkti. "Hiç düşündün mü-" "Hayır."

"Tamam." Yasal olmayan yollar önermek üzereydi ve kardeşi bunu biliyordu.

İkisi birbirlerini başka hiç kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyorlardı. Bu tamamen sağlıklı bir durum değildi ama zaten ikisinin de çok az şeyi sağlıklıydı, o yüzden ne önemi vardı ki?

İlk kez değil, bütün yaz ne yaptığını itiraf etmeyi düşündü ama bir şey onu engelledi. Sıla'nın derinliklerinde bir yerlerden gelen küçük bir ses, Bay'i bir süre daha kendine saklamanın daha eğlenceli olacağını fısıldıyordu.

Elbette bunu sonsuza dek yapamazdı. Sıla ve Rin arasında sır yoktu. Ancak bu arada ona söyleyebileceği başka şeyler de vardı.

"Kişisel hesabınıza para aktarmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Nesin sen, babamız mı?" Kardeşi kaşlarını çattı ve ellerini kalçalarına dayadı. "Ayrıca, ne demek istiyorsun? Ne zamandan beri yedek paran var?"

"Yaklaşık iki aydan beri," diye belirtti. "Bizi rahat ettirmeye yetiyor."

"Bu kadar parayı nasıl elde ettiğinizi bilmek ister miyim?"

"Hayır." Sıla onun bakışlarını kendi bakışlarıyla sabit tuttu. Kardeşi gerekli olmadıkça asla ayrıntı istemezdi. Yargılayacağı için değil, ek bir güvenlik katmanı olarak.

Sır saklamayın ama fazla da paylaşmayın. Kurallardan biri buydu.

Rin yarışlara hiç gitmemişti ve şimdi gitmesine de gerek yoktu. Sıla'nın orada yakalanıp tutuklanıp tutuklanmayacağı konusunda endişelenmek de şu anda zaman ayırabileceği bir şey değildi. Onu karanlıkta tutmak her ikisi için de en iyisiydi.

Üstelik bu konuda akıllıca davranmıştı. Sıla kazancını yavaş yavaş artırmış, ihtiyaç duyulduğunda gezegenden iki gemi biletini kolayca alabilecek kadar biriktirmişti. Bu para hâlâ ikisinin de Vail ya da Akademi'deki okul masraflarını karşılamaya yetmiyordu ama en azından rahat bir birikimdi ve ikisinin de hayatlarında sahip olduklarından daha fazlaydı.

"Dersler nasıl gidiyor?" sordu kardeşi, gözlerini devirerek. Sıla ona meraklı bir bakış attı. "Sadece bir güncelleme istiyorum."

"Havadan sudan konuşuyorsun." Sıla başını eğdi. "İmparatorluk Prensi'nden kaçmak mı?"

"Her zaman." Rin bir elini onun yüzünde gezdirdi. "Peki ya sen?"

"Ondan kaçınmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki?" Rin'in sahip olduğu şey bu değildi.

ve o bunu biliyordu.

"Tam bir belasısın, bunu biliyor muydun?" Sıla sırıttı. "Evet."

"Seni doğarken boğmalıydım."

"Ve bensiz mi yaşayacaksın?" diye dilini şaklattı. "Bu ne kadar sıkıcı bir varoluş olurdu, kardeşim."

Rin'in ağzının kenarı seğirdi. "Doğru."
Sıla çoklu levhasını kontrol etmeden önce, "Burada zaman kolluyorum," diye cevap verdi.

"Daha sonra büyük planların var mı?"

"Onun gibi bir şey."

"cinayet değil, değil mi?" ağabeyi, sanki Sıla'nın bir hayatı sona erdirmeye niyetli olup olmadığını değil de, daha sonra yağmur yağıp yağmayacağını soruyormuş gibi. Bazen kardeşinin bu konuda ne kadar rahat olduğunu merak ediyordu. İkisi bu açıdan farklıydı. Sıla bazı şeyleri aynı şekilde hissedemezdi ve bu nedenle de onları ortalama bir insanın algılayabileceği gibi algılayamazdı. Ona göre birini incitmek hiçbir pişmanlık ya da hoşnutsuzluk duygusu bırakmıyordu. Onu memnun edeceğinin garantisi bile yoktu. Çoğu zaman duygusal bir tepki vereceğini umarak bir şeyler yapıyordu, ama öylece kalakalıyordu.

hayal kırıklığına uğradı.

Hayal kırıklığına uğramaktan nefret ederdi, çünkü aynaya bakıp da kendini yanlış hissettiği tek zamanlar bunlardı.

Zayıf.

Bu sıkıcı evrendeki diğer sıkıcı yaratıklar gibi işlev görmek *istediğinden* değildi, sadece bir şeyleri deneyimleyebilmek *istiyordu*. Bu onun sınırlı olduğu tek durumdu.

Kardeşi dudaklarını büzerek, "Kızgınsın," dedi. "Neden?"

"Merak etme," diyerek ayağa kalktı, "birazdan kendimi eğlendireceğim ve hayır, kimseyi öldürmeyeceğim."

"Güzel." Rin bir süre ona baktı ve sonra, "Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Kardeşine, Bay'in ona hissettirdiklerine benzer bir şey yaşayıp yaşamadığını sormak geliyordu içinden. Geçen gece onu restoranda duvara yaslamak, sonunda ona dokunabilecek ve kokusunu alabilecek kadar yakın olmak... Bu... çok şeydi. Aslında Sıla'nın beklediğinden çok daha fazlasıydı.

Daha önce işleri uzatmayı planlarken, şimdi işleri kızıştırmaya bu kadar hevesli olmasının nedeni de bu olmalıydı. Ne zaman ilgisini çeken bir şey olsa, en iyi hareket tarzı buydu. Mümkün olduğunca uzun süre dikkatini çekmesini sağlamak, böylece istemeden de olsa kendini kaybedip kardeşiyle birlikte temizlemek zorunda kalacakları bir karmaşa yaratmamak. Vitality'ye taşınmaları her ikisi için de yeni bir başlangıç olacaktı, bu da artık evde olduğu gibi pervasızca davranamayacağı anlamına geliyordu.

Gerçi geçmişte yaptıkları o kadar da pervasızca sayılmazdı, çünkü yakalanmanın kıyısından bile geçmemişti.

"Hayır," dedi sonunda, bugün kardeşini duygularla rahatsız etmemeye karar vererek. Küçükken hepsinin kendisine uzun uzun anlatılmasına ihtiyaç duymuştu ve şimdi çoğunu taklit etmekte oldukça başarılı olsa da, her zaman gözünden kaçan bir ya da iki tane oluyordu.

"Evet, sen her zaman kendini toparlarsın," dedi kardeşi. "Ne konuda yardımına ihtiyacın olabilir ki?"

Alaycılık da bazen zorlandığı bir konuydu ama bu konuda ilerleme kaydediyordu.

"Burada kontrolü elinde tutmak isteyen sen olabilirsin-" diye söze başlayan Sıla'ya kardeşi homurdanarak karşılık verdi.

"Lütfen."

Ah,
doğru.

"Sanırım yatak odasında kontrol takıntısı *olan benim*." Sözlerini daha dikkatli düşündü, ama bir şey bulamadı.

"İkimiz de kendimize karşı çok katıyız," diye hatırlattı kardeşi. "Ve ikimiz de bazen soğukkanlılığımızı kaybediyoruz. Kastettiğim bu değildi. Herkesi bir satranç taşı gibi görmenden bahsediyordum. Şu anda kiminle oynuyorsan, eminim onun bir sonraki üç hamlesini çoktan planlamışsındır, değil mi?"

Aslında bu bir soru değildi ama Sıla yine de sırtarak karşılık verdi.

Rin'in kontrolü içseldi. Onunki dışsaldı. Kendini yönetmek kolaydı, bu yüzden uzun zamandır etrafındaki dünyayı kontrol etmeye çalışmayı alışkanlık haline getirmişti. Başkalarının hikayelerini ne kadar karmaşık bir şekilde kendi isteğine göre dokuyabildiğini görmek eğlenceliydi. Oynayamadığı tek kişi kardeşi idi ve bu onun için hiç sorun değildi.

Sıla Rin'e sahip olmak istemiyordu, bu kendisine sahip olmak gibi bir şey olurdu ve Rin hesaba katılması gereken bir güçtü. Dipsiz, hiç bitmeyen bir deniz gibi.

Herhangi bir kişinin üzerinde hak iddia etmesi imkansız.

"Günün birinde," dedi kardeşi, "sonunda eşinle karşılaşacaksın. Bu gerçekleştiğinde çok komik olacak."

"Kelevra'nın her seferinde çok komik olması gibi-"

"Bu cümleyi bitir," diye durdurdu kardeşi onu, "ve ben de onu boğacağım. sen."

"Yeni malzemeye ihtiyacınız var." Sıla başını eğdi. "Düşünüyorum da bir sokak çocuğunu evlat edinmek."

"Dairemiz evcil hayvanlara izin vermiyor," dedi Rin ama daha sözlerini bitirir bitirmez gözleri kısıldı. "Ki sen de bunun farkındasın. Burada ne tür bir sokak hayvanından bahsediyoruz kardeşim?"

Kısmi bir omuz silkme hareketiyle tek omzunu kaldırdı. "Endişelendiğin buysa, bakımına yardım etmek zorunda kalmayacaksın. Aslında yardım etmemeni tercih ederim."

Castle'ın Bay'e ellerini sürmesinden sonra Sıla bazı şeyleri yeniden düşünmeye başlamıştı. Bu noktaya kadar tasmaını oldukça gevşek tutmuştu çünkü onu sıkılaştırmak ve varlığını belli etmek için gerçek bir neden yoktu ama şimdi...

"Sonunda sıkılıp tekrar doğaya salacağın türden bir hayvan mı bu?" diye sordu kardeşi. "Böyle şeyler yapmaman gerektiğini biliyorsun. Birinin sana bağlanmasını sağladıktan sonra onu bir kenara atıyorsun. Özellikle de işlerin başından beri böyle biteceğini biliyorsan."

"Olacak mı?" Sıla emin değildi. Bay'e sonsuza dek bağlı kalmaya niyetli değildi ama henüz belirlenmiş bir zaman çizelgesi de yoktu.

"Her neyse," dedi kardeşi. "Sadece onu saklayacak başka bir yer bul. İhtiyacım olan son şey eve geldiğimde kanepede bağlı bir yabancıyla karşılaşmak."

Sıla'yı biraz endişelendiren şey, onun evlerinden ev olarak bahsetmesiydi. Kardeşi hiçbir zaman öyle dememişti, çünkü öyle değildi. Bir evleri yoktu. İmparatorluk Prensi'yle ilgili şeyler onu, Sıla'ya bile belli etmediği kadar strese sokuyor olmalıydı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Sıla, insanların rahatlatıcı bulduğunu bildiği şekilde ses tonunu yumuşatarak sordu. Kardeşi rol yaptığını anlayabilirdi ama bazen birbirlerine karşı bile rol yapmak başlı başına bir rahatlıktı.

Ağzının kenarı takdirle yukarı kalktı ama sonra başını iki yana salladı. "İhtiyacım olan şey Akademi'ye geri dönmek. Yarın sabah erkenden atış sınavım var."

Kardeşi kusursuz bir nişancı olduğu için sınav sadece gitmek için bir bahaneydi ama Sıla bunu belirtmedi. Eğer gitmek istiyorsa, onu engellemeyecekti. Aslında şu anda yapmayı tercih ettiği şeyler de vardı.

"Sonra görüşürüz." Kardeşi başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Sıla, herhangi bir nedenle geri gelmeyeceğinden emin olmak için bir iki dakika bekledi ve ardından çoklu tabletinden hızlıca bir arama yaptı.

"Naber?" diye sordu yorgun bir ses birkaç kez çaldıktan sonra.

"Nate," diye kibarca selam verdi, çünkü yaşlı adam son birkaç aydır ona iyi davranıyordu ve işe koyuldu. "Başka bir yarış ayarlamak istiyorum."

"Pandaveer'le şu anda pek konuşmuyoruz. Piç herif geçen hafta beni ekti."

Sıla kendi kendine sırtıttı. Bay ve Nate'i kampüsün aşağısındaki kafede gördüğünde meraklanmıştı. Yarışla olan bağlantıları çoktan keşfedilmişti elbette ama o zamana kadar ikisinin arkadaş olduğunu fark etmemişti.

Arkadaşlar birbirlerinin küçük günahlarını affederlerdi.

"Senin için bir otuzluk daha atarım," diye teklif etti Sila.

"Yine mi?" Nate hattın diğer ucundan kısık bir ısıklık sesi çıkardı. "Dikkatli ol. İş kumara gelince ukalalaşan adamlar gördüm. Sonunun onlar gibi olmasını istemezsin."

Gülümsedi. "Yapmayacağım."

Nate, "Bu doğaçlama yarışlardan birini düzenlemek için çok para gerekir, dostum," diye hatırlattı, ama Sila sessizliğini koruyunca, bu onun kıpırdamayacağını açık bir göstergesiydi, içini çekti. "Pekâlâ. Şanslısın. Şu anda Bauble ile birlikteyim. Yarın saat altıda yapabilir."

Bauble Heart, sahnedeki bir diğer önde gelen yarışçı. Nate orta seviye yarışçıların birçoğuyla arkadaştı ve bu sayede Sila onu her aradığında birilerinin katılmasını sağlayabiliyordu. Sila'nın oyunu oynadığını, bu işleri ayarladığını ve sonra da para kazanmak için üçüncü bir tarafla bahis oynadığını biliyor olmalıydı. Nate aptal değildi ve Bay'in karşısına koyduğu her arkadaşının kaybettiğini fark ederdi ama bu konuyu hiç açmamış ve Sila'yı hiç geri çevirmemişti. Gerekçesi her ne olursa olsun, kendisine aitti ve Sila'nın bunu kurcalamaya niyeti yoktu.

Nate telefonu kapatmadan önce, "Bana bir iyilik daha yap," dedi. "Pandaveer'e haber vermek için onunla temasa geçtiğinde benden de bir mesaj ekle."

Nate tereddüt etti ama sonra dalgınca sordu: "Tabii, her neyse. Ne söylememi istiyorsun?"

"Ona yavru kedimin sürüşünü izlemek için sabırsızlandığımı söyle."

Hafif bir boğulma sesi geldi ama kendini yeterince çabuk toparlamayı başardı. Nate boğazını temizledi. "Tamamdır, dostum."

"Teşekkürler." Sıla telefonu kapattıktan sonra Brick'ten çıktı ve beklerken ormanın içinden apartmanına doğru ilerledi. Uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

Çoklu ekranı bipleledi ve yeni mesajı kontrol etmek için kaldırdığında çoktan sırtmaya başlamıştı.

Yavru kedi: Bu da ne?

Sıla kendi kendine mırıldanarak profesörü bekletti, park yerine ve oradan da dairesine giderken acele etmedi. Odasındaki masasının önünde rahatça oturup tabletini açana kadar nihayet cevap verdi. Sahte numarayı oluşturmak için kullandığı program kimliğini Bay'den saklamasına yardımcı oldu, adamın yetkililere gidip izini sürmelerini isteyeceğini sanmıyordu.

Yine de, Sıla işleri çok ileri götürürse arkadaşı Flix'i olaya dahil edebilir. Bu olmaz.

Hunter: Merhaba, Kedicik.

Bay hızlı cevap vererek beklediğini belli etti.

Yavru kedi: Bana merhaba deme. Cevap istiyorum. Nate'i nereden tanıyorsun?

Hunter: Bunu ona zaten sordun, değil mi? Sana ne söyledi, Kedicik?"

Bu sefer kısa bir duraklama oldu. Sinirlerine dokunmuştu.

Yavru kedi: Neredesin?

Sıla'nın orada yine kendisini izlediğini, muhtemelen Nate'le geçen konuşmaya kulak misafiri olduğunu ve sormakta ciddi olmadığını düşündü. Belli ki Sıla, Bay'in bulunduğu kampüsün yakınlarında değildi ama Nate'in ona ne söyleyeceğini tahmin etmek için buna gerek yoktu.

Nate, Sıla'nın yüzünü hiç görmemişti. Bay'e istese bile hiçbir ayrıntı veremezdi ve adamın iyi biri olduğunu düşünürsek, muhtemelen vermek istiyordu.

Hunter: Tam arkandayım, bebeğim. Her zaman arkandayım.

Sıla bir süre düşündükten sonra Bay daha fazla telaşlanmadan başka bir mesaj gönderdi.

Hunter: Şaka yapıyorum. Evdeyim. Ama yarın orada olacağım. Yeteneklerinle beni etkileyecek misin, Kedicik?

Yavru kedi: Bu her neyse, kes şunu.

Hunter: Hayır.

Yavru kedi: İlgilenmiyorum.

Sıla'nın tableti, Bay'in iş bilgisayarına yerleştirdiği casus yazılımın bir şey algıladığını gösterecek şekilde çaldı, ancak henüz bakmadı, şimdilik elindeki konuşmaya odaklandı.

Hunter: Onun senin için benden daha iyi olduğunu nereden biliyorsun?

Kedicik: Neye benzediğini biliyorum.

Hunter: Bu mı? Sizi sığ bir tip olarak düşünmemiştim Profesör. Görünüş senin için bu kadar önemli mi?

Yavru kedi: Onun var.

Sıla sırtıttı. Keşke Bay bilseydi. Belki de bunu daha önce yapmalı, anonim olarak ulaşmalı ve önce hafif bir sohbetle onu kendine çekmeliydi. Sıla'nın işleri aceleye getirmek gibi bir niyeti yoktu ama zaten ikisini de bir süredir bekletiyordu ve belki de bu tamamen gerekli değildi.

Tabletinden bir ses daha geldi ve ekrana bakmak için gözlerini multi-slate'inden ayırdı. Programı, Bay'in fotoğraflarını çekmesi ya da üzerinde adının yazılı olduğu herhangi bir şey yazması durumunda kendisini uyaracak şekilde ayarlamıştı, bu şekilde notlarını da gözetleyebiliyordu. Bay'in koleksiyonunu zaten bildiğinden, eninde sonunda fotoğrafların çıkacağını tahmin ediyordu.

Ama bu değil.

Bay onunla konuşurken bilgisayarında bir resim açmış ve ortada bırakmıştı, bu da muhtemelen şu anda ona baktığı anlamına geliyordu.

Fotoğraf Sıla'nın Inspire paylaşımlarından biri değildi ve geçen yıl çekilmişti; beyazlar giymiş, başı öne eğik bir öğrenci. Bir şeyler okuyordu, muhtemelen ders notlarıydı ve kaşlarının arasında derin bir çatıklık vardı, orada bulduğu şeyden memnun olmadığını ele veriyordu. Dolgun dudaklarındaki hafif hırıltı da biraz sinirli olduğunu ima ediyordu.

Gerçi kardeşi hep böyleydi. Ortada kızacak bir şey yokken bile hep biraz sinirliydi.

Sıla'nın iyi ruh hali bir anda yok oldu ve ironik bir şekilde, muhtemelen şimdi kardeşinin görüntüsünü çok daha iyi yansıttığından hiç şüphesi yoktu. Onun aksine, kendini kaybetmesi nadiren görülen bir şeydi ama göğsünün sıkışması artık o noktaya geldiğinin açık bir göstergesiydi.

Mantiken, Bay'in onları birbirinden ayıramayacağını biliyordu. Bunu hep biliyordu. Çok az insan bunu yapabilirdi ve bu her zaman onların lehine olmuştu. Ama nedense Sıla, Bay'in şu anda kendisiyle konuşuyor olmasından ve kardeşinin gizlice çektiği bir fotoğrafa ağzının suyu akarak bakmasından memnun değildi.

Geçmişte Sıla'nın insanlara karşı tüm eylemleri merak ve can sıkıntısından kaynaklanıyordu. Gerçekten nefret ettiği tek adam olan babasıyla ilgili planları bile intikam gibi önemsiz şeylerden tamamen uzaktı. Öfkeyle tepki vermiyordu. Bunun gibi olumsuz duygular dürtüselliğe yol açardı ve o bu şekilde hareket etmiyordu.

İşte bu yüzden, düşünmeye fırsat bulamadan kendini çoklu-satıcısına hemen bir mesaj yazarken bulması çok garipti. Bu, beden dışı bir deneyime en çok yaklaştığı andı ama bunun farkında olsa bile, acı bir şekilde gönder tuşuna basmaktan kendini alamadı.

Hunter: Sen, ben, yarın. Zor bir yolculuk olacak, Kitten. Peki ya bu sefer? Sana korkman için izin veriyorum.

Bölüm 8:

"Onu almayacak mısın?" Flix kamyonetin arkasını kapattı ve Bay'e meraklı bir bakış attı.

Yarış on beş dakika kadar önce sona ermişti ve Bay park yerine her zamankinden çok daha hızlı gitmişti, bu da bir şey ifade ediyordu çünkü bitiş çizgisini geçtikten sonra her zaman hızlıca gelirdi. Flix onun aceleciliğini ya da etraflarına yan yan bakışlar fırlattığını fark ettiyse de Brumal üyesi bunu belli etmedi.

Ancak Bay'in çoklu plakasının sürekli çaldığından bahsetti.

Bay aramayı görmezden gelmek için düğmeye bastı ve önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkti, ancak içten içe biraz ürktüğünü itiraf etti. Çok değil ama hovercarına binip eve dönmek istemesine yetecek kadar.

Bu yabancıнын onu Castle'dan kurtarmış olması hâlâ tehlikeli biri olmadığı anlamına gelmiyordu. Bay'e gönderdiği son mesaj bir gösterge ise, tam olarak öyleydi bile.

Flix'in çoklu plakası çaldı ve Bay'in aksine sadece iki kez çaldıktan sonra cevap verdi. Saniyeler içinde küfretmeye başladı. "On dakika uzaklıktayım. Bir saniye içinde orada olurum." Aramayı sonlandırdı ve kamyonun sürücü tarafına doğru el salladı. "Gitmeliyim, Berga yine kampüsteki duman alarmlarını çalıştırdı."

Bay, arkadaşı araca atlayıp hızla uzaklaşmadan önce ancak el sallayabildi. Okulda bir öğretmen olarak, Berga'nın neden olabileceği olası hasar konusunda daha fazla endişelenmesi gerekiyordu, ancak uygun tepkiyi veremeden çoklu ekranı tekrar çaldı. Görmezden gelmeye hevesliydi ama çağrı yerine bir mesaj vardı ve iç çekerek açtı.

Cihazının sesini açtı ve hemen içinden homurtu ve inleme sesleri yükseldi. Lanet okudu ve ses düğmesine bastı, fark edecek kadar yakında biri olup olmadığını görmek için etrafına baktı. Neyse ki onunkinden sonra başka bir yarış daha vardı, bu yüzden çapraz köşede öpüşen tek bir çift dışında park yeri hala oldukça boştu

onun karşısında. Kesinlikle dikkatleri çok dağınıktı ve duyamayacakları kadar uzaktaydılar.

Yine de olması gerektiği kadar rahatlamış değildi, çünkü ekranına tekrar baktığında en kötü korkuları doğrulanmıştı.

Az önce kendisine gönderilen videoda kendisi vardı. Seaside Sineması'ndaki deri koltuklardan birine diz çökmüş, kıcı havaya kalkmış ve özel bir an olması gereken bu anı yakalayan gizli kameraya bakıyordu. Yanında getirdiği kalın pastel yeşil dildo, görüntülerin iki hafta önce sinemaya yaptığı geziden olduğunu ele veriyordu. Onu sonuna kadar deliğine gömmüş ve sandalyenin kolçağına yaslayarak orada bırakmıştı.

Aleti o kadar sertleşmişti ve kayganlaştırıcıyla kaplanmış tenine değen pürüzsüz deri o kadar iyi hissettirmişti ki... Bay kolunu ısırılmış, kanını akıtmış ve o gece yanındaki büyük ekranda sert bir porno oynarken aslında bu şekilde boşalmıştı.

Sinemaya gittiğinde her zaman bulabildiği en agresif videoları seçerdi, hatta arzusunun nesnesinin çoklu plakasında sakladığı resimlere daha fazla dikkat ettiği durumlarda bile. Bay sert seslerden, inlemelerden ve çığlıklardan zevk alıyordu. Keskin et darbeleri ve açıkçası partnerlerden birinin diğerine yaptığı kötü muamele.

Bay'in şimdiye kadar sadece bir cinsel partneri olmuştu, o da üniversitedeyken üst sınıflardan biriydi. İkisi bir partiye gidip çok fazla içtikten sonra tek gecelik bir ilişkiydi ve ertesi gün çocuk Bay artık yokmuş gibi davranmıştı. Bunu kişisel olarak algılamamıştı çünkü diğer çocuğun utandığı çok açıktı.

Bay'i biraz tokatlamıştı ve Bay bu tür şeylerden hoşlanmadığını ama başka tür deneylere açık olduğunu söylediğinde, ikisi de fark edilir derecede heyecanlanmıştı. Ve yaratıcı.

Görünüşe göre, diğer adamın yanında rahat edemeyeceği kadar ileri gitmişlerdi ve Bay onu suçlamasa da, zaman aklına gelse hâlâ içinde kalan hayal kırıklığını görmezden gelemiyordu. Kendisiyle ilgili bu merakı pornoyla yatıştırmaya çalışmıştı ama bunu başka hiç kimseye söylemeye cesaret edememişti. Özellikle de büyükannesinin ölümünden önce bir parçasının zaten orada olduğunun kanıtı olduğu için.

Şimdi, klip bitip başa döndüğünde videoya bakarken, utancından yanakları koyu kırmızıya boyanmıştı.

Cihazı çalmaya başlayınca sıçradı ama bu kez cevap verdi, aksi takdirde olacıklardan çok korkuyordu.

"Bunu nasıl ?" sorusu, mantıken kartlarını göğsüne daha yakın oynaması gerektiğini bilmesine rağmen, içinden çılgınca patladı. "Ne istiyorsun?"

"Aradığımda telefonu açacaksın, birincisi," diye alçak sesle ve telaşsızca cevap verdi ama konuşanın nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlamak imkânsızdı. Kızgın mıydı yoksa sinirli mi? Sözlerine rağmen sesi öyle gelmiyordu.

." Bay endişeyle dudaklarını yaladı. "Bunu yaptım. Ne oldu? Şimdi mi?"

"Şimdi mi?" diye kıkırdadı yabancı. "Şimdi şu topuklarını açıp ve yürümeye başla."

Kaşlarını çattı ve başının üzerinden baktı. Orman , birkaç mil boyunca devam eden kalın bir ağaçlık. Hiçbir şey içermiyordu. İçine ya da dışına giden herhangi bir patika bile yoktu.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bay yutkundu. "Başka seçeneğim var mı?"

"Her zaman," dedi yabancı hiç tereddüt etmeden. Sesi de samimiydi. "Eğer yapmasaydın bu hiç eğlenceli olmazdı. Sadece unutma Kedicik, eylemlerin sonuçları vardır. Daha sonra bedelini ödemek istemediğin hiçbir şeyi yapma. Peki, ne olacak? Geliyor musun, gidiyor musun?"

Eğer bir yabancının emriyle ormana girseydi, kesinlikle akli dengesi yerinde olurdu.

değil mi?

Bay alt dudağını dişledi ve yüzünü ağaçlara döndü. Gecenin karanlığında, arsanın ortasındaki sokak lambasından yansıyan altın halkanın dışında pek bir şey görmek zordu.

"Eğer gidersem videoyu ne yapacaksınız?" diye sordu, kesin bir karar vermeden önce tüm bilgileri toplamayı tercih etti.

"Sence bununla ne yapmalıyım?" diye sordu yabancı, sanki Bay'in arkasından yasadışı olarak çekilmiş vahşi bir seks videosu yerine ilk randevularından önce bir kafede içki siparişlerini tartışıyorlarmış gibi rahatça. "Bak ne diyeceğim. Bırakayım da sen karar ver."

Bay hiç düşünmeden, "Yerinde olsaydım, bunu üniversiteye bildirmekle tehdit ederdim," dedi ve omuzlarını geri çekerek bir kez daha kıkırdadı.

"Ama sen ben değilsin, Kedicik."

"*Kimsin* sen?" Cevap almak istediği milyonlarca soru vardı ama şimdilik bununla yetindi. Bu duruma uygun şekilde yaklaşabilmek için tam olarak kiminle uğraştığını bilmesi gerekiyordu. Bay'ın düzeltilmesi gereken bir itibarı vardı - videonun içeriği düşünülduğünde gülünebilirdi ama yine de. Mantıklı bir şeylere tutunmazsa, içinde onu fazla düşünmeyi bırakıp sadece yabancının emirlerini yerine getirmeye çağıran çarpık sese teslim olacaktı.

Tüm bunlardan sonra kaybedecek neyi vardı ki? Hayatını mı? Bunu umursamaydı uzun zaman önce bırakmıştı. Öğrenciler ve iş arkadaşlarıyla sıradan ve sıkıcı, *güvenli* konular hakkında konuşmaktan ibaret sıkıcı bir varoluş ve etkileşimler mi?

"Neden gelip kendiniz öğrenmiyorsunuz, Profesör?" dedi ses ve isimlerdeki değişim Bay'ın tüylerini diken diken etti.

"Sen... Sen öğrenci değilsin, değil mi?" Bay tekrar sordu. Yarışlara gelenlerin çoğu onlu yaşlarının sonlarında ve yirmili yaşlarının başlarındaydı. Geçen geceki personel yemeğine geldiklerine göre, Bay'ın öğretmenlik yaptığının farkında oldukları zaten belliydi.

"Benimle nasıl başa çıkacağını mı anlamaya çalışıyorsun? Sanırım edep sınırlarını aştık."

"Benim öğrencilerimden biri misin?" Bay artık konuştuğu kişinin gerçekten de bir öğrencisi olduğundan neredeyse emindi. Bu ona bir anlamda üstünlük sağlıyor olmalıydı. Kampüste saçmalıkları kabul etmemesiyle tanınırdı. Bu duruma da sınıfında çizgiyi aşan bir çocuğa yaklaştığı gibi yaklaşırsa-

"Henüz senin değilim," diye imalı imalı konuştu yabancı. "Gel beni bul da bunu değiştirelim. Eğer bulmazsan, bunu ilgilenmediğin anlamına gelir."

"...Ve sonra?" "Sonra bağlantıyı kestim."

Bay kaşlarını çattı, hayal kırıklığının parıltısından nefret ediyordu.

"Hepsi bu mı?" "Başka bir şey olmalı mı?"

"O videoyu bana karşı kullanmayacağınıza inanmam mı gerekiyor?"

"Gerçekten kötü bir kedicik olduğun mu?" diye mırıldandı yabancı, sanki bu olasılığı daha önce hiç düşünmemiş gibi. "Eşyalarımı sadece bir kişiyle paylaşırım ve o da benimle ilgilenmez."

kendini becermeni izlemek. Gel ya da gelme, Profesör. Bu geceki seçim bu."

Bay tartışmaya devam etmek için ağzını açtı ama hat kesilince hafif bir şaşkınlıkla öylece kalakaldı.

Yapılacak bir seçimle.

Daha iyi düşünmeden Bay kendini çoklu levhasının ışık fonksiyonunu açmış ve doğruca ormana doğru ilerlerken buldu. Ağaçlar burada yükseliyordu, dalları yeterince yüksekti, bu yüzden toprakta ilerlerken yüzüne tokat yemekten endişe gerek yoktu, ışık önünde parlıyordu. Ne kadar uzağa gitmesi dair hiçbir fikri yoktu ama düz bir çizgi izlemeyi tercih etti, böylece bundan yorulduğunda -ya da aklı başına geldiğinde- geri dönüp otoparka giden yolu bulmak onun için yeterince kolay olacaktı.

"Bu delilik," diye mırıldandı kendi kendine, yoluna çıkan oldukça büyük bir taşa takılmaktan dikkatle kaçınırken. Ona göre bu iş iki şekilde sonuçlanabilirdi. İlki, oracıkta korkunç bir şekilde öldürülüp cesedinin aylar sonra zavallı bir yürüyüşçü tarafından bulunana kadar çürümeye terk edilmesi idi. Bu durumda, duygusal kopuş sorunlarından kurtulmuş olacaktı.

İkinci yol en muhtemel olanıydı ve aynı zamanda hâlâ kaçma şansı varken akıllanıp otoparka doğru koşması için bir nedendi. İyimser bir insan muhtemelen yabancıнын kendisini Castle'dan kurtardığı için sadece iyi niyetli olduğunu düşünürdü ama bir Suç Psikoloğu olarak Bay daha iyisini biliyordu.

Yırtıcılar avlarını başkalarıyla paylaşmayı nadiren severlerdi.

Restorandaki olaydan sonra bütün hafta hasta olduğunu söyleyen iş arkadaşıyla yaşadığı boktan bir durumdan kurtulmuş olabilirdi ama sonunda daha da kötü bir kâbusun içine düşmüştü. İnsanların pornoda bir başkasından faydalanmasını izlemek bir şeydi, çünkü bu oyunculuktu. Bay, Castle'ın kendi isteği dışında onunla bir şeyler yapmaya çalışmasından hiç hoşlanmamıştı. Telefondaki bu yabancı da aynısını yaparsa hoşuna gideceği ne malumdu?

Çok geç olmadan geri dönüp kaçmalıydı.

Merak onu ormanın daha da derinliklerine sürükledi, teni neredeyse hastalıklı bir beklentiyle uğulduyordu.

Ormanda hava inanılmaz derecede karanlıktı, yukarıdaki geniş gölgelik yıldızların görünmesini engelliyordu, bu yüzden ona rehberlik edecek ve baş aşağı yürümesini engelleyecek tek şey çoklu levhasından gelen ışıktı.

bir ağaç ya da dikenli bir çalı. Birkaç dakika sonra, bunun ayrıntılı bir şaka olup olmadığını merak etmeye başladı.

Belki de burada başka kimse yoktu.

Belki de -arkasında hışırdayan yaprakların belirgin sesi bu düşüncüyü kısa kesti ve Bay kaskatı kesildi, izlendiği hissi üzerine yerleşmeden bir saniye önce omurgasında korku sıçradı.

"Merak kediyi öldürdü," dedi tanıdık bir ses ve Bay arkasını döndü, uzun boylu bir figür kalın bir ağaç gövdesinin arkasından çıkarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ya da sizin durumunuzda, Profesör, merak kediyi becerdi."

Kendisine böyle seslenilmesi korkusunun bir kısmının geçmesine yardımcı oldu ve yarışçı derisi ve beyzbol şapkası giymiş olmasına rağmen öğretmen moduna girerek doğruldu ve boğazını temizledi. Son kısmın onu neden korkutmadığını düşünmek için kendine zaman tanımadı ama bunun yerine içinden küçük bir heyecan geçti. "Bu tür konuşmalardan hoşlanmam. Kimsin ve gerçekten ne istiyorsun?"

Bay ışığını ona doğru tutmaya çalıştı ama yabancı dilini gıdaktadı ve bir şekilde ses yeterince tehditkâr çıkınca eli belinde asılı duran ışıkla birlikte dondu kaldı.

"Doğrudan konuya girelim," dedi yabancı ve sonra bir şeye uzanıp boynunun yanından kopardı. Eşyayı Bay'in ayaklarının dibine fırlattı ve onun iyice bakıp ne olduğunu anlamasını bekledi.

Ses modülatörü. Void Technologies tarafından üretilen pahalı bir teknoloji. Kişinin boynuna rahatça yapışmasını sağlayan bir yapışkanı vardı. Titreşimler, konuştuklarında seslerinin tonunu değiştiriyor, eğer biri bunu beklemiyorsa tanınmayacak kadar değiştiriyordu.

"Bilmeden izlenmek nasıl bir duygu? Kardeşim bunu ona yaptığında pek hoşuna gitmemişti," dedi yabancı, ancak bu kez sesi biraz farklıydı.

Ve tamamen tanıdık.

"Sila?" Bay bu sesi her yerde tanıyabilirdi ve sözleri gerçekten kaydedilmeden bir saniye önce buz banyosuyla vurulmuş gibiydi. Kardeşinden bahsetmişti... "Rin."

"Soruyor musun, Kedicik? Sanki soruyormuşsun gibi geliyor."

"Ne-" El fenerini tutan kolu yanına düştü, zihni neler olup bittiğini anlamakta zorlanıyordu. *Rin* onu takip etmişti.

Ona mı? "Burada ne yapıyorsun? Nasıl... biliyordun?"

"Ürkütücü bir sapık olduğunu mu?" diye mırıldandı. "Evet, biliyorduk."

Bay, Rin'le daha önce hiç konuşmamıştı ama onu ziyarete geldiğinde kampüste Sıla'yla birlikte birkaç kez görmüştü. İkizinin aksine o, şehrin diğer ucundaki Akademi'ye devam ediyordu ve öğrencilere suçları nasıl çözeceklerini ve suçlularla nasıl başa çıkacaklarını öğreten bir okuldu. Bay'in bu özel durumda her iki kategoriye de girdiği bir şey.

"Bunu konuşalım," dedi, çünkü Sıla'yı gözetleyerek yanlış bir şey yapmış olsa bile, Rin'in onunla buraya kadar gelip yüzleşmek istemesi için iyi bir neden olamazdı. Karanlıkta. Tek başına. "Ondan özür dileyeceğim elbette."

"Onunla ya da onun hakkında konuşmayacaksın," dedi Rin, sesi bir oktav düşerek, sanki bu fikir onu kızdırmış gibi.

"Elbette," dedi Bay kendini korumak için.

Yalnız.

Rin başını eğmeden önce bir an sessiz kaldı. Karanlık Bay'in onun yüz ifadesini iyice görmesini engelledi ama el fenerinin ışını en azından genel formunun belli belirsiz bir taslağını yakalamayı başardı. "Yalan söylüyorsun."

"Değilim," diye ısrar etti Bay, sadece... Olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse bundan tam olarak emin değildi. Sağlıksız bir takıntıya sahip olmanın sorunu, iyi niyetli olsa bile bu dürtüleri kontrol etmeyi zorlaştırmasıydı.

"Hiper saplantıdan muzdaripsin," diye suçladı Rin, ama bu bir suçlama gibi değil, bir gerçekmiş gibi geliyordu. Sanki Bay'i bu kadar net bir şekilde anlaması onun için büyük bir zorluk değilmiş gibi. "Takıntından kurtulmak kolay olsaydı, bunu şimdiye kadar çoktan kendin yapardın."

Bay cevap verme zahmetine girmedi, Rin korkutucu bir adım daha yaklaştığında boğazı düğümlendi, iri cüssesi aralarındaki on metrelik mesafeden bile karanlıkta neredeyse belirliyordu.

Her geçen nefesle birlikte yavaş yavaş kısalan bir mesafe.

Sağ ayağı toprakta geriye doğru kaydığını ama Rin'in onu bir çocuk gibi azarlamasıyla yeniden dondu kaldı.

"Henüz değil," dedi Rin. "Önce birkaç şeyi belirlememiz gerekiyor."

"Neyden önce?" Karanlık bir ormanın ortasında bir Harbiyeliyle dövüşmek zorunda mı kalacaktı? Bu işe pek çok açıdan hazırды ama bu onlardan biri değildi. Göğüs göğüse dövüşmek pek ona göre değildi.

forte. "Bir yere gidip bunu konuşmaya ne dersin? Eminim üzgünsündür-"

"Değilim," diye karşı çıktı.

Bay kaşlarını çatı çünkü bu kulağa samimi geliyordu. "O zaman.... neden...?"

Rin ona, "Sana yardım ediyorum," dedi ve Bay'in kaşları daha da çatılınca, "Bunu sisteminden çıkaracağız," diye ekledi.

Harbiyeli bir metreden daha yakındayken elini kaldırdı ve Rin ilerleyişini gerçekten durdurduğunda titrek bir nefes üfledi. "Lütfen, beni korkutuyorsun. Bu çok uygunsuz. Ben kardeşinin öğretmeniyim ve _."

Rin hırçın bir şekilde güldü ve Bay'in kılınmasına neden oldu. "İkimiz de reşit sayılırız," dedi sözünü bitirdiğinde. "Sorun nedir? Kardeşimin aksine benim istekli olmam mı seni üzdü? Bu sizin için yeterli değil mi *Profesör*?"

"Ciddi olamazsın?" O anda Bay'in aklına daha önceki yorumu geldi ve gözleri büyüdü. "Gerçekten ciddi olamazsın..."

"Yapabilirim ve yapıyorum."

Bay onu çok iyi göremiyor olabilirdi ama tüm içgüdüleri şu anda bir yırtıcıyla karşı karşıya olduğunu haykırıyordu. Kollarındaki deri karıncalanıyor ve nefes alış veriş kısa, düşük nefes alış verişlerine dönüşüyordu, sanki vücudu daha fazla dikkat çekmemek için olabildiğince az ses ya da hareket çıkarmaya çalışıyordu.

Nafile olduğu çok açıktı ve Bay kısa süre içinde durumu yatıştırmanın bir yolunu bulmazsa, Rin'in belirsiz de olsa tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Seks yapmalarını mı istiyordu, yoksa kardeşinin intikamını almak için Bay'le dalga mı geçiyordu?

"Madem takip oyunlarını bu kadar çok seviyorsun, şimdi bir tane oynamaya ne dersin?" Rin o zaman söyledi ve aslında sormadığı belliydi.

Bay yine de, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Yapacağız," dedi ve bir adım daha öne çıktı. "Ama bu sefer ben avcıyım, sen de av olacaksın."

"Sonra ne olacak?" diye derin bir nefes alarak oyalandı. "Beni yakalarsan ne olur?"

"Seni yakaladığım *zaman*," diye düzeltti Rin. "Belli değil mi?"

"Belki de bunu bana açıkça söylemelisiniz," dedi Bay, her ne kadar bunu anlayabilse de otorite havasını korumak için elinden geleni yapıyordu.

işe yaramazdı.

Rin onun yaşça büyük olmasını ve teknik olarak otorite figürü olmasını umursamıyordu. Eğer , her şeyi iptal edip gülmeye ve bunun sadece büyük bir şaka olduğunu söylemeye niyetli olsa bile işleri bu kadar ileri götürmezdi.

Şaka gibi gelmiyordu ama bu, Sıla'nın kardeşinin Bay'i cinsel ilişkiye zorlamak için buraya getirmesinden daha az mantıklıydı. Rin'le şahsen konuşmamış olabilirdi ama ikizler hakkında duyduğu her şey onların arkadaş canlısı ve çekici olduklarını gösteriyordu.

Kimse Rin'in sadece varlığıyla bile insanın içine şeytan korkusu salabildiğinden bahsetmemişti.

"Senin bütün o iğrenç fantezilerini gerçekleştireceğim," dedi Rin ona. "Seni yakaladığımda soyacağım ve sikimle öyle bir pompalayacağım ki, sabah benim için attığın çığlıklardan sesin kısılacak."

Ne. Ne? Ne?!

"Şimdi, buraya bakın-" Bay'in aleti bu kaba tehdide tepki vermemişti. Hem de hiç. Azıcık bile değil.

Hain.

Rin, "Sorun da bu," diyerek onu durdurdu. "Görebiliyorum, Kedicik." Sırıttı, el fenerinin ışığı dolgun dudaklarının kalkıklığını ancak yakalayabiliyordu.

Bir duraklama oldu ve Bay bakışlarını takip edemeden Rin'in bacaklarının arasındaki noktaya baktığını anladı. İki eliyle orayı kapattı ve boğazının arkasından öfkeli bir ses çıkardı. Sadece yarı sertti ama Harbiyelinin fark etmemiş olması için çok az umut vardı.

"Yapabilir misin?" Rin o zaman sordu.

Hayır, hayır Bay karanlıkta göremiyordu. Bunun Rin'in de yapabildiği bir şey olduğunun farkında değildi. Adamın ana dünyası hakkında bildiği kadarıyla, güneşli bir yerdi. Türünün gece görüşü için ne gibi bir faydası olabilirdi ki? Yine de kendi el feneri ya da ışık kaynağı olmadan geldiği için Bay ona inanmak zorunda kaldı.

"Seninle seks yapmak istemiyorum." Bay bunu söylemenin bir zararı olmayacağını düşündü.

"Kardeşim olmadığım için mi?" diye sordu. "Birbirimizin aynısıyız."

"Değilsiniz. Birbirinize benzeyebilirsiniz ama bu sizi aynı kişi yapmaz."

"Bizi ayırt edebileceğini mi sanıyorsun?" diye homurdandı.

"Ayırt edemezsin." Bay sinirlerine mi dokunmuştu?

"Pekâlâ, her halükârda bu pek bana göre değil." Bay yana doğru bir adım attı, ama Rin de aynısını yaptı.

"Bu mu?"

"Rızaya dayalı rızasızlık." Burada olup biten tam olarak bu değildi ama Bay buna bir etiket koyarsa, vücudunun istemediğini iddia edip durduğu şeye hazırlanma şekli hakkında biraz daha iyi hissedebileceğini hissetti. Titremesinin beklentiden kaynaklandığını kabul etmeyi reddetti. Soğuktu.

"Rıza," Rin dilinin ucundaki sesle oynadı. "Bu ilginç bir kelime seçimi."

"Rin-"

"O güzel dudaklarından dökülenler daha da ilginç. Söyle bana, kardeşim onu takip etmene izin verdi mi? O bakmıyorken çektiğin fotoğraflarına bakıp otuzbir çekmene razı oldu mu? Kendini o silikon aletle doldurduğun klibi ona göndermeli ve bunu yaparken onu hayal ettiğini söylemeli miyim?"

"Hayır!" Yüzünü kapattı, yeniden mahcup olmuştu.

"İtiraf et," dedi Rin. "Daha önce bu konuyu her ve sana yapacağım şeyleri ima ettiğimde heyecanlandın, değil mi?"

"Hayır!" Evet, evet yapmıştı ama böyle bir şeyi itiraf etmesine imkân yoktu. Özellikle de Rin'in sadece onunla dalga geçiyor olma ihtimali hâlâ yüksekken. Eğer bunu ona inat olsun diye yapıyorsa... Bay birkaç santim daha geriye kaydı, hâlâ ne kadar sert olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydı. En azından korku, şüphe ve gittikçe yaklaşan karanlık onu tam anlamıyla tahrik olmaktan alıkoymuyordu.

Yıllarca psikoloji eğitimi almış biri olarak, fiziksel tepkisinden utanç duyması için mantıklı bir neden olmadığını biliyordu ama yine de...

Öğrencilerinden birinin kardeşi tarafından tahrik edilmesini tanımlamak için kullanılabilecek tek doğru kelime yanlıştı. Nokta.

Rin, "Bu ormana kendi ayaklarınla geldin," diye hatırlattı.

Gelmişti. Gelirse başına neler geleceğini bile bile gelmişti.

"Sen de onların üzerinde koşacaksın." Harbiyeli ona hınzırca sırıttı, ışığın parıltısı dişlerine vuruyordu. "Artık tartışmak yok. Oyun bu, Kedicik. Koşacaksın. Ana yol yaklaşık bir mil ileride. Eğer ben seni yakalamadan oraya ulaşırsan, kardeşimi rahat bırakmayı kabul edeceksin ve ben de videoyu sileceğim."

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Bay yeterince formdaydı ve sekiz ya da on dakika boyunca sorunsuzca koşabileceğinden emindi. Rin'in bunu iyice düşündüğü belliydi, bu da... "Ciddisin."

"Şahdamarına saplanmış bir bıçak gibi," diye kabul etti, her ne kadar bu bir soru olmasa da.

"Ya başaramazsam ne olacak?" Bay'in kalbi küt küt atmaya başladı ve bacaklarının arasındaki nokta nabız gibi atarak çenesini sıkmasına neden oldu. Yakalanmak istemiyordu. Buradan çıkmak ve bu işe bir son vermek onun için en akıllıca seçenektir.

Rin ön cebinden bir şey çıkardı, bir düğmeye basmadan önce biraz kurcaladı ve bir bıçak belirdi.

Bay nefesini tuttu ve geri çekildi, neredeyse devrilmiş bir köke takılıyordu. Kendini tuttu ve Rin'in onaylamaz bir şekilde dilini şaklattığını duyunca bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Aynı kişiler olmadığımızı söylemiştin," dedi Bay'e dalgınca, "kardeşim ve ben. Eğer yakalanırsan, gerçek beni tanıyacaksın. Uyarayım, Kedicik. Ben avını asla ıskalamayan bir avcıyım."

"Yapma," diye başını salladı ve bir adım daha atma riskini aldı, "Canını yakma Ben."

"Yalvarışlarını sırt üstü yattığın zamana sakla," dedi Rin. "Sana söyle Ne var, sana bir avantaj sağlayacağım. Peşinden gelmeden önce ona kadar sayacağım." Bay hareket etmeyince içini çekti. "Bu kuyruğunu kısıtırıp kaçman için bir işaret. Bir."

Bay ağzını açtı ve Rin'i bundan vazgeçirmenin hiçbir yolu olmadığını fark ederek tekrar kapattı.

"İki."

Bir saniye daha tereddüt etti ve sonra Rin üç kelimesini söylemeyi bitirmeden kendisine söyleneni yaptı.

Bay topuklarının üzerinde döndü ve canını kurtarmak için koştu.

Eğer Rin'in elindeki bıçak bir gösterge ise, muhtemelen gerçek anlamda bile.

OceanofPDF.com

Bölüm 9:

Bay'in ona ne dediği önemli değildi. Rin, Sila, Şeytan. Hepsi aynıydı. Bir isim onu tanımlamıyordu, tıpkı çıkaracağı kıyafetler gibi. Kim olduğu, ne olduğu, tüm bunlar ışığın parlamadığı iç dünyasındaydı ve kesinlikle bir isim kadar önemsiz bir şeyden etkilenmeyecekti.

Sözüne sadık kalan Sila, peşinden önce ona on kez saydı ve tanıdık ormanda kolayca yol aldı. Gece görüşü yoktu ama türü suyun altındaki nesneleri ayırt edebilecek şekilde evrimleştiği için karanlıkta diğer türlerin çoğundan daha iyi görebiliyordu. Bu ek avantajı olmasa bile, şu anda yapması gereken tek şey Bay'in çok levhalı ışığının kaotik titreşimini takip ederek ondan uzaklaşmaktı.

Profesörün Seaside Sineması'ndaki yaramazlıklarını yakaladıktan sonra bile, Sila adamın kendisi sertleştiğini fark ettiğinde şaşırılmıştı. Bu biraz tuhaf, biraz heyecan verici ve dürüst olmak gerekirse, ihtiyacı olmayan büyük bir ego darbesiydi.

Sila onun değerini biliyordu. Muhteşem bir yüzü ve herkesi büyüleyebilecek bir kişiliği olan, insanlar arasında bir tanrıydı. Gençliğinden beri, istediği bir şey varsa onu elde ederdi ve genellikle çok az çabayla elde ederdi. Ortamı hazırlamakta ve ileriye planlamakta her zaman başarılı olmuştu. Bay'i buraya getirmek, Sila nalları dikip ölene kadar hiç bitmeyecek olan satranç oyunlarından sadece biriydi.

Ve şimdi, aylarca süren hazırlıkların ardından, oyun nihayet sona eriyordu.

Bay'in buradan sağ salim çıkma ihtimali yok denecek kadar azdı. El feneri olabilirdi ama önündeki sarsıntılı hareketlerden yıkıntıların üzerinde tökezlediği anlaşılıyordu. Sila onu tahmin ettiğinin yarısı kadar bir sürede yakalayacaktı ve bu gerçekleştiğinde, bir Varun'u gözetlemeye hakkı olduğunu düşünmeye cüret ettiği için profesöre sonunda bir ders verecekti.

Mavi saçlı adamı öyle bir hırpalayacaktı ki Bay günlerce yaralarını yalayacaktı. Şeytanla tanıştıktan sonra Bay'in uslu bir kedi yavrusu olup hem ondan hem de kardeşinden çok ama çok uzaklara kaçacağına dair Sıla'nın aklında çok az şüphe vardı.

Bay'in daha önce ona zarar vermemesi için yaptığı yalvarış Sıla'nın kulaklarında yankılandı ve neredeyse gülecekti. Elbette onun canını yakacaktı. Sadece bunu yapmazsa gerçek bir ceza olmayacağı için değil, aynı zamanda bunu istediği için de.

Bay'in filmlerinde yinelenen temalardan biri de ilkel oyunlardı. Merak eden Sila, Bay'i heyecanlandıran temaların çoğunda olduğu gibi bu konuda da daha fazla araştırma yaptı. Hepsi arasında keşfetmekle en çok ilgilendiği konu buydu. Seks, Sıla için her zaman bir amaca ulaşmak için bir araç olmuştu. Onu sertleştiren fiziksel eylemin kendisi değil, zihinsel sevişmeydi. Elbette seksten zevk alıyordu ama hiçbir zaman sikini bir deliğe sokmayı, bunun yapılabileceği çeşitli yolları araştırarak kadar önemsememişti.

Geçmişte, o anda birini kesmek isterse keserdi. Eğer onları bağlamak isterse, bağlardı. Aletiyle boğarak öldürmek mi? Bir kez yaptı, umduğu kadar tatmin edici değildi, bu yüzden muhtemelen tekrarlamak için uğraşacağı bir şey değildi. Ama ilkel oyun... Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Şimdi denemek riskli görünüyordu ama...

Bu konuda okuduğu her şeye göre, bazıları için ilkel oyun bir oyun biçimi değil, bir özgürlük şansıydı. Roller ve maskeleri bir kenara bırakıp insanın içinde kaynayan tüm dürtüleri harekete geçirmek için nadir bir fırsattı. Toplumun beklentileri ve kuralları nedeniyle bastırdıkları ve karanlığa ittikleri tüm o içgüdüler.

Sıla böyle bir şeye en son lisedeyken yaklaşmıştı. Ama Crate Varun'un oğlunun birini bir hayvan gibi avladığı ve kumda çiğ çiğ siktiği duyulursa, o da karşı sikilmiş olacaktı, hem de hiç hoş olmayan bir şekilde. Sila bir yıldan uzun bir süreyi bir dargın bir barışık sevgilisi Timon'u kovalanmayı kabul etmesi için ikna etmekle geçirmiş, Timon'un aklına bunun ilgisini çekecek bir şey olduğu tohumunu ekmiş ve Sila da onun bu tabu özlemlerini keşfetmesine yardımcı olan istekli bir ortak olmuştu.

Ertesi gün ikisinin de üzerinde oluşan çizik ve morlukları, aşırı hareketli bir maçla açıklamışlar ve aptal lise öğretmenleri de gözlerini kırpmadan onlara inanmışlardı.

Timon daha sonra onunla konuşmayı kesti ama önemli değildi. Sila ve kardeşi gerçek kaçışları olarak gözlerini çoktan Çift Galaksi'ye dikmişlerdi.

Ayrıca, Timon'dan istediğini zaten almıştı, bu yüzden ürkek adamı yanında tutmaya çalışmak için görebildiği hiçbir neden yoktu.

Aslında Sıla onu en son düşündüğünden beri epey geçmişti. İlginç.

Bay içinde her türlü şeyi harekete ve bu onu daha da meraklandırıyordu. O zamanlar, Timon'la yaşadıkları kovalamaca faktörüne rağmen daha sakin geçmişti. Çürüklerin çoğu bir kum tepesinden yuvarlanmaktan kaynaklanmıştı, çizikler ise sert ama rızaya dayalı bir kızışmanın olağan sonucuydu. Aslında Sıla bir kez daha pek ilgilenmemişti.

Şimdiye kadar.

İşleri uzatmayı bırakan Sıla hızını artırdı ve gerçekten kovalamaya başladı. Vücudunu ileri doğru iterken sessizdi, Bay'in ışığını görüş alanında tutarken ağaçların kalın gövdeleri arasından ustalıkla kayıyordu. Henüz terlememişti bile ama profesörü altında kıştırıp kontrolü ele geçirmek için ideal bir mücadele verdiğinde bunun için zamanı olacaktı.

Bay'in pornografik tercihleri karanlık, sapkın ve sertti. Ancak bir şeyi ekranda izlemekle gerçek hayatta deneyimlemek arasında büyük bir fark vardı. Onun için her şeyin fantezi olma ihtimali vardı ve gerçek bir anlaşma alevleri güçlendirmek yerine çekiciliği bastıracaktı. Bunu anlamamanın tek bir yolu vardı.

Sıla ne duracak ne de onu serbest bırakacaktı.

Nefesini kontrol ederek yoluna devam etti, titreyen ışığa ve onu taşıyan adama daha da yaklaştı. Bay'in bunu gizlemeye çalışmaması garipti, çünkü Sıla'nın o gerçek işaret sayesinde izi daha kolay takip ettiğini biliyor olmalıydı ama Sıla bunu fazla düşünmedi. Şu an beynini kullanmanın zamanı değildi.

İçgüdülerin zamanı gelmişti.

Sıla kovalamacanın tadını çıkarıyordu. Uyluklarının yanı sıra ve her derin nefes alışta göğsünde genişleyen ciğerlerinin basıncı. Üstlerinde, gece gökyüzüyle birleşen kalın gölgelik onları ürkütücü bir karanlığın içinde tutuyordu; tek sesleri telaşlı nefesleri, dalların şaklaması ve cırcır böcekleriydi. Küçük piçler şu anda olanları hiç umursamıyordu ve Bay'in mutlak felaketinin tek tanığının birkaç düzine böcek olduğunu bilmekten hastalıklı bir zevk alıyordu.

Uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordu, neredeyse eğlenmenin istemiyordu, aslında Bay'in gitmesine izin vermeyi düşündü, sadece Sıla için

yarın onunla biraz daha uğraşabilirdi. Birinin umudunu parçalara ayırmanın farklı bir zevki vardı. Birinin rahatlama hissini yaşamasına izin verdikten sonra onu parça parça kırmak? Onları sonunda güvende olduklarına inandırdıktan sonra? Kahretsin, bu onun sikini ıslatmaktan bile daha iyi olabilirdi.

Ama sonra Bay onun önüne geçti, boğazından çıkan ırkılmış bir çığlık Sila'nın aletinin pantolonunun içinde seğirmesine neden oldu ve Bay'in gitmesine izin verme düşüncelerine bir son istedi. Hayır, bu gece Bay'in Seaside Sineması'nda kendine dokunuşunu izlerken aklından geçen tüm o soruların cevaplarını alacaktı.

Sıla onu nasıl çığlık attıracağını ve ağlatacağını çok iyi biliyordu. Ve o gözyaşlarının tadının nasıl olduğunu öğrenecekti.

Bay'in bir anlık gecikmesini kendi lehine kullanan Sila öne atıldı ve adamın deri ceketini avuçladı. Bunu Bay'i geri çekmek için kullandı ve onu kolaylıkla ayaklarından çekti. Adam onu yere fırlattığında o da peşinden gitti ve ceket hızlıca alırken dizlerini Bay'in kalçalarının iki yanına koyarak onu yerinde tuttu. Ceket onun üzerinde büyümüştü ve onu yok etmekten nefret ediyordu. Ama diğer her şeyi...

Dikkatsizce deri parçasını toparlayıp karanlığa fırlattı ve büyük ihtimalle bir çalıya çarparak çıkardığı sesi zar zor dinledi. Dikkati çoktan Bay'e dönmüştü, Bay savrulduğunda girdiği şok halinden kurtulmuş gibiydi.

Bay hayvani bir hırıltı çıkardı ve sonra körü körüne saldırdı, kolları sallandı, parmakları pençe oluşturmak için büküldü. Bu ilginç bir seçimdi - diğer insanların çoğu yumruklarını kullanırdı ama Bay diğer insanların çoğundan daha zekiydi. Sila'nın onda sevdiği şeylerden biri de buydu. Sila'nın çene çizgisinin hemen altını çizmeyi başardı, diğer tüm darbeleri Sila'nın giysilerine geldi.

Ormana uygun giyinmişti, kendi deri ceketini Bay'in giydiğinden daha kalındı. Sila okul üniformasını da bir kenara bırakmış, karanlığa daha da uyum sağlamasına yardımcı olacak tamamen siyah bir kıyafet tercih etmişti. Profesörün sadece görmesini istediği şeyi görmesini istiyordu. Sadece onu layık gördüğü şeyleri.

"Bırakın beni!" Bay çığlık attı, hayatı buna bağlıymış gibi çırpınıyordu. O düştüğünde telefonu da düşmüştü, şimdi birkaç metre yana kaymış, ışığını yukarı doğru saçıyordu.

"Sıkıcı," diye kestirip attı Sila, elleri tekrar yüzüne yaklaştığında onları tokatlayarak uzaklaştırdı. Bir çizik zaten ağabeyinden azar işitmesine neden olacaktı. Azarlamayı daha da kötüleştirmesine gerek yoktu. "Daha iyisini yap, Kedicik."

"Ben kardeşinin profesörüyüm!"

"Yani farkında mısın?" diye mırıldandı. "Tüm öğrencilerinizi mi yoksa sadece onu mu sikmeyi hayal ediyorsunuz?"

Alt dudağı titredi. "Düşündüğün gibi değil." Sila etkilenmemiş bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Öyle olsa bile," diye geri adım attı Bay, "*bu* yaptığının doğru olduğu anlamına gelmez! Bunu bana yapamazsın."

Bir eliyle Bay'in bileklerini yakaladı ve başının üzerinden toprağa iterek üstün gücüyle orada sabitledi. Bu hareketle vücudunun üst kısmı profesörünkine doğru eğilerek yüzünü yaklaştırdı ve gözlerinden serbestçe dökülmeye başlayan yaşları fark etti.

"Çağırdığımda ormana geldin," diye hatırlattı. "Seni neyin beklediğini bilmiyormuş gibi davranma. Sen bundan daha zekisin *Profesör*."

"Tartışacağımızı sanıyordum," diye yalan söyledi Bay, "Yetişkinler gibi!"

Sila, özellikle büyük bir damlanın köşeden kurtulup Bay'in yanağının üst yuvarlanarak sağ kulak memesinin altına doğru ilerleyişini izledi. Dudaklarını yaladı ve eğilerek damlayı kucakladı ve her nedense bu Bay'i yeniden harekete geçirmiş gibiydi.

Altında debelenerek umutsuzca kendini kurtarmaya çalıştı, hatta yana doğru yuvarlanmayı bile denedi ama bunu yapması için çok az yer vardı. Topukları yeri tekmeledi ve kollarını çekiştirdi, açıkça içinde sahip olduğu her şeyle.

Sila sadece bekledi ve avının yorgunluktan tükenişini izledi. Panikleyen Bay'in göğsünün her yükselişi, çıkardığı tüm o küçük çaresiz sesler... Hepsi onu çağırıyor, teşvik ediyordu. Profesörün üzerine daha sert bastırırken planı yeniden yazdı, heyecanı tüm gücüyle geri dönüyordu.

Bay sonunda onun altında gevşediğinde dağılmadı, tam tersine büyüdü ve içine doğru çekildi.

"Lütfen," Bay'in sesi kısılmıştı. "Lütfen, bırak gideyim. Ona dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Zaten ona dokunmayacaktın," dedi Sıla kesin bir ifadeyle. "Ama madem bu kadar tatlı bir şekilde sordun, şuna ne dersin? Sana son bir fantezi için izin vereceğim. Eğer söyleneni yaparsan, gitmene izin vereceğim. Eğer yapmazsan, başka bir merakımı tatmin edeceğim. Bu gezegene geldiğimden beri Hayati Kalplerin bir Tiberanlı ile aynı boyutta olup olmadığını merak ediyorum."

Bay'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne diyorsun?" Sıla sordu.

"A54."

Onun üzerinde hareketsiz kaldı. "Ne?"

"A54," diye tekrarladı Bay. "Kampüsteki kütüphanede. Hayati anatomi üzerine tıp kitaplarını orada bulabilirsin."

Sıla Varun haftanın iki günü üç saatini o kütüphanede geçiriyordu ama sonra Bay onun Akademi'den Rin olduğunu düşündü.

"Bana araştırmaya gitmemi mi söylüyorsun?" Sıla sordu. "Şimdi mi? Bu durumda mı?"

"Bir şeyi öğrenmenin ve kalıcı olmasını sağlamanın en iyi yolu, cevabı kendiniz aramaktır," dedi Bay ve sonra bu sözlerin nasıl algılanabileceğini fark etmiş gibiydi. Başını şiddetle salladı ve toz mavisi saçlarının yapışkan dallarını kızarmış yüzünün etrafında uçuşmaya gönderdi. "Demek istediğim bu değildi! Sırf meraktan birini öldüremezsin, Rin."

"Yapamaz mıyım?"

"Hayır," diye ısrar etti. "Birincisi yasadı. Ayrıca ahlaki açıdan da -"

"Ah," diye dilini şaklattı Sıla. "Sizi burada durdurumama izin verin. Görünüşe göre henüz anlayamadın. Bunun ne kadarının kardeşime olan körü körüne bağlılığından kaynaklandığını merak ediyorum. Bunun yerine şok olabilir mi? Bu senin sağlıklı düşünmeni zorlaştırıyor mu, Kedicik?"

Bay ona kaşlarını çatmakla yetinince içini çekti.

"Ne kadar sinir bozucu. Bunu yaşamak için öğretiyorsun ve neredeyse her köşede benim gibi birini bulabileceğin bir gezegende yaşıyorsun- Tam olarak benim gibi değil, açık olmak gerekirse. Elbette ben diğerlerinden daha üstünüm, etrafta maskemin altını kontrol etmeye çalışan ya da çalışmayan kim olursa olsun maskemi nasıl sıkıca yerinde tutacağımı biliyorum. Senin o vahşi prensinin aksine. Kardeşim onunla oynamayı bu kadar sevmeseydi, belki de şu anda altımda senin yerine Kelevra Diar yatıyor olurdu. Elbette karnına çoktan bir bıçak saplanmış olurdu ama bir süredir sana karşı yumuşak davranıyorum. Sana hiç kimseye davranmadığım kadar iyi davranıyorum."

Sıla bıçağı tutmaya devam eden sol elini hareket ettirdi ve parmaklarının ucuyla Bay'ın alnındaki saç tellerini taradı. "Kuşkusuz, İmparatorluk Prensi benimle daha fazla mücadele ederdi. Şu haline bak, şimdiden korkudan donakalmışsın. Bir kez daha denemek istemediğine emin misin?"

"Seninle dövüşmemi mi istiyorsun?" Bay yutkundu ve Sıla'nın gözleri boğazının hareketini takip etti.

"Bu tercih edilebilir," dedi. "Ama gerekli değil. Kendimi birçok şekilde besleyebilirim. Rolüne bağlı kaldığın sürece işbirliği de eğlenceli olabilir. Bunu benim için yapabilir misin Bay?"

"Peki ya ?" Sıla'nın cevap vermesini beklemedi. "Canını yakacaksın Ben."

"Seni kesip açacağım ve nasıl bir hayati kalbe sahip olduğunu ilk elden tecrübe edeceğim.

Avucumun içindeymiş gibi hissediyorum," diye açıkladı. "Bir süre acıyacak." Bıçağın ucunu aşağı doğru çevirdi ve Bay'ın göğüs kemiğinin üzerine hafifçe vurdu. "Göğüs kafesin bir Tiberan'ınkinden daha güçlü bir malzemeden yapılmış. Biz daha hızlıyız ve su altında daha uzun süre nefes alabiliyoruz ama siz çok sağlamsınız."

"Bu yıldız kristali," dedi Bay ona. Sesi titriyordu ama bir şekilde sabit kalmayı başarıyordu. "Vitality'de doğan tüm türlerin kemiklerinde bunun parçacıkları vardır. Bir zamanlar tamamen bu maddeden yapıldığımızı gösteren atalarımızın iskeletlerini bulduk. En büyük yırtıcılarımızın neslinin tükenmesi, artık kristal kadar sert olmamıza gerek kalmadığı anlamına geliyor olmalı, çünkü hareketi kısıtladığına şüphe yok. Evrim yavaş yavaş çoğunu ortadan kaldırarak bizi bugünkü halimize getirdi."

Sıla uzun bir süre ona baktı ama Bay ona sadece bakınca içinden bir kahkaha patladığını hissetti. "Az önce bana tarih dersi mi verdiniz Profesör?" Merakla başını eğdi. "Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyordunuz?"

"Hayır," dedi. "Yavaş öğrenmiş olabilirim ama şimdi yetiştim."

"Öyle mi?"

"Sosyopat mı yoksa psikopat mı olduğuna hala karar veremedim ama bir tür antisosyal kişilik bozukluğuna sahip olduğun çok açık. Size bir soru sorabilir miyim?"

Görünüşe göre sürprizlerin ardı arkası kesilmiyordu. "Pekâlâ." Sıla başını salladı.

"Tam olarak neyi hissedemiyorsun? Ve bu neye benziyor?" Bay dudaklarını büzdü ve Sila onun doğru ifadeyi bulmasını bekledi. "Daha çok bir şeyin yokluğu gibi mi? Bir boşluk gibi mi? Sen... üzülmüyor musun?"

"Yapabilirim," diye açıkladı. "Öfkeyi

deneyimleyebilirim." "Üzüntü?"

Düşündü. "Hayır."

"Ama kendini haksızlığa uğramış hissediyorsun ve kardeşinin üzücü."

Sila kaskatı kesildi. Gardını indirmiş ve masum bir kıza aşık olmuştu. hareket. Ona hiç benzemiyordu. "Mesele gerçekten bu mu? Beni merak etmiyorsun, kardeşimin de aynı şekilde olup olmadığını sana söylememi istiyorsun. Nasıl yani? Bir canavara aşık olmaktan mı korkuyorsun, Kedicik?"

"Hayır," dedi Bay. "Bu değil-"

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim," diye sözünü kesti Sila. "Zaten Şeytan'ın dikkatini çekmişken olmaz." Hızlı hareket etti, Bay'i hazırlıksız yakalamak ve yeniden paniğe kapılmasına neden olmak istiyordu. Sila bileğinin bir hareketiyle Bay'in siyah tişörtünün ince kumaşını kesti ve kolaylıkla vücudundan yırttı. Bay karşı koymaya başlamadan önce bıçağın ucunu kot pantolonunun üst düğmesini koparmak için kullanmıştı, ancak göğsünün ortasına sert bir itme onu tekrar hareketsiz hale getirdi.

Bay'in bulanık karanlıkta kendisini pek iyi göremediğini, düşen el fenerinin ve tam tepesindeki ağaçların arasından görünen dolunayın ancak yeterli görüş sağladığını bilmesine rağmen Sila yüz ifadesini çelik gibi bir bakışla belirledi.

Bay bir süre daha gergin kaldı ve sonra yavaş yavaş kaslarını gevşemeye zorladı, ta ki bir kez daha yerde düz bir şekilde yatana kadar.

Sila onaylar gibi bir ses çıkardı, sonra Bay'in kot pantolonunun kemerini çekştirerek malzemeyi etinden yarım santim uzaklaştırdı. Bıçağı çevirdi ve giysiyi uyluğa kadar yardı, sonra hareketi diğer tarafta tekrarladı. Bay'in kolundan tutarak onu yüzüstü çevirdi ve ne yapacağını görmek için durakladı.

Bay durdu, avuç içleri başının iki yanındaki toprakta düzleşti.

Parmağını kot pantolonun arkasındaki orta halkaya sokan Sila, pantolonu aşağı çekerek omzunun üzerinden attı. Sonra Bay'i bir kez daha ters çevirdi ve ona bakabilmek için yavaşça ayağa kalktı.

Profesör yağsız kaslara ve kremse bir tene sahipti. Göbeğinden aşağıya doğru inen ince mavi tüyler ve koltuk altlarındaki küçük tutamlar dışında kıllı değildi.

"Kendini tımar ediyor musun, Kedicik?" diye sordu Sıla. Bir süredir bunu öğrenmek istiyordu ama profesörün evine girmesine izin vermemişti. Buna gerek yoktu, çünkü tableti aracılığıyla Bay'i kolayca takip edebiliyordu. Şimdi, adamın ofisine yaptığı gibi oraya da kamera eklememesi gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştı.

Adamın evinin banyosunu dinlemekten kendini alıkoyarak ne kadar çok şey kaçırmıştı?

Bay utanarak gözlerini kaçırdı.

Ona ters ters baktı. ". Hoşuma gidiyor. Bu kadar yumuşak olman hoşuma gidiyor."

Profesör gücenmiş gibi çenesini kaldırdı ve Sıla'nın bakışlarıyla tekrar buluşmak için bariz bir mücadele verdi.

Bir süre öyle kaldılar, Sıla onun çıplak bedeninin üzerinde duruyordu, bir bacağı iki yanında.

Bu gecenin büyük final olması gerekiyordu, onların kirlili hikâyesinin sonu. Ve yine de... Bay onu sessizce bekledikçe, övgüye değer küçük bir av gibi hareketsiz ve sessiz kaldıkça, Sıla bunun bitmesine hazır olmadığını daha çok fark etti.

Onca çabadan sonra, ayaklarının dibinde toprakta yatan adamla bir kez olsun oynayabilmek gerçekten buna değer miydi? Kendisi için adil miydi? Sıla tek seferlik bir mucizeden daha fazlasını hak etmiyor muydu?

Bay bunu hak etmişti, son yarım saattir o kadar iyiydi ki. "Tatlı mı ekşi mi?" Sıla kendini sorarken buldu. Tekrar başlayacaklardı, Başa dönmek ve aynı kurallarla tekrar oynamak. Birini tuzağa düşürmenin en iyi yolu, ona bir seçenek sunmak ve bu seçeneklerin etrafında dolanmasına izin vermektir.

Bay'in daha önceki uyarılmışlığına dair hiçbir iz kalmamıştı, siki kalçalarının tepesinde sarkmıştı. Ama Sıla onun saklayamadığı heyecan pırıltısını hatırladı.

Bay cevap vermeyince Sıla, "Porno türlerinden hoşlanıyorsun," diye devam etti, "sanırım ekşi."

Profesör gözlerini sıkıca kapattı.

"Bilgin olsun, sana çok iyi davranırdım, Kedicik. İşleri güzelce ve yavaşça hallettim, seni gevşettim, açtım ve benim için hazır hale getirdim. Ama istediğin bu olmadığına göre..."

"Bekle!" Gözleri birden açıldı ve elleri Sıla'nın ayak bileklerine indi ama onu itmeye çalışmadı. Sadece parmaklarını orada bıraktı.

"Şimdiden fikrini mi değiştirdin?" Sıla başını eğdi. "Hadi ama. İkimiz senin kararsız biri olmadığını biliyoruz. Söz veriyorsun." Sırıttı, Bay'in karanlıkta bile fark edemeyeceği şekilde kendini tutmamaya dikkat ederek. "Bu yönünü seviyorum. Yine de sana bir şans daha vereceğim, çünkü bu ilk seferimiz ve anlıyorum. Tüm gücü benim almamı istiyorsun, böylece daha sonra kendine bunların hiçbirini istemediğini söyleyebilirsin."

"Yok!"

"Sana videoyu tekrar izleteyim mi?" Dilini gıdıkladı. "Kardeşim ve ben birbirimizin aynısıyız. Eğer onun seni becerdiğini düşünüyorsan, aslında beni de düşünüyorsun demektir."

"Hayır!" Gözyaşları yeniden başladı ama Sıla bunun yeni bir korkudan mı yoksa utançtan mı kaynaklandığını anlayamadı. "Ben değildim! Ben iyi ikizi istiyordum!"

"Sana küçük bir sır vereyim mi?" Sıla sesini kısık bir fısıltıya dönüştürdü ve bunun Bay'i yeniden ürpertmesinden hoşlandı. Uzandı ve Bay'in önünde çömelmeden önce onu oturur pozisyona getirdi. Eğilerek dudaklarını Bay'in sol kulağının kıvrımına yaklaştırdı. "İyi bir ikiz yok."

Onu ısırдыğında kendini tutmadı. Dilinde bir bakır patlaması oldu. Yırtmamaya ya da ertesi gün iyileşmeyecek izler bırakmamaya dikkat ediyordu ama canının yanmasını istiyordu.

Bay'ı tekrar yere ittiğinde, profesör hemen kulağını korumaya aldı ve sulu gözlerle Sıla'ya baktı.

Güldü ve elini ağzının üzerinde gezdirerek parmak eklemlerine bulaşan kırmızı lekeleri kontrol etti. "Tamam, Kedicik. Beni ikna ettin. Sana karşı yumuşak davranacağım. İki seçeneğin var. Birinci seçenek seni bir hayvan gibi değerim, ilgimi kaybedene kadar organlarınla oynarım ve birinin cesedini bulması ne kadar zaman alırsa alsın cesedini burada çürümeye bırakırım."

Bay irkildi.

"İkinci seçenek." Sıla büyük bir adım geri attı ve bıçağı Bay'in ayaklarının dibine fırlattı. "Benim için özel bir gösteri yaparsın."

Profesör ona ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. "Ne?"

"Daha önce de söylediğim gibi. Kardeşimin son bir fantezisine izin vereceğim. Bunu alacaksın," diyerek silahı işaret etti, "ve onu

Deniz kenarındaki oyuncaklarını kullandığın gibi." Bay keskin bir nefes çekti ve Sıla gözlerini devirdi.

"Sana bıçağın üzerine otur demiyorum. Senin kışın benim için iyi değil. Kesildiğinde, oyma işini ben yapacağım, çok teşekkür ederim. Sapını sok, Kedicik. O çok sevdiğin güzel mor silikon sikmiş gibi o şeye bindiğini görmek istiyorum."

Sıla'nın daha önce gönderdiği videodaki yeşil oyuncakı kullanmıştı ama Bay genellikle daha büyük bir oyuncak seçerdi; vantuzlu bir tabanı olan bu oyuncak atıştırmalık masasının yan tarafına ya da Seaside'daki duvara tuttururdu.

Sıla'nın bu gece için seçtiği bıçak kabaca altı inç uzunluğundaydı, üçü bıçak ağız, üçü de sapı içindi. Profesörü tatmin etmek için yeterli değildi ama bu ondan çok Sıla'nın boşalmasıyla ilgili olduğu için... Ne olacaksa olsun diye düşündü. Adama kırık bir ağaç dalı ya da aynı derecede kaba başka bir şey vermekten daha sıcaktı.

Olsa olsa Bay, Sıla'nın böyle hissetmesine minnettar olmalı.

Ellerini bir kez çırpı, ses etraflarında yankılandı ve Bay irkildi. "Sonsuza kadar cömert olmayacağım. Bir seçim yapın."

"Lütfen ben..." Bay'in bakışları bıçağa , sanki onu ısırarak üzere olan bir yılanmış gibi bakıyordu. "Bunu yapamam. Daha önce hiç... Başka birinin önünde..."

"Bu yüzden mi tereddüt ediyorsunuz?" Sıla, profesöre bir an için sahte bir rahatlık hissi vereceğini bilerek usulca gülümsedi. "Şimdi size bunun çektiğim tek video olmadığını söylemek için iyi bir zaman gibi görünüyor Profesör. Çok sayıda var."

Bay'in yüzünü kaplayan dehşet o kadar sıcaktı ki, Sıla sonsuza dek saklayabilmek için film çekmeyi diledi.

Aslında...

"Birinin seni izlediğini bilmiyor olman," diye söze başladı, multi-slate'ini etkinleştirip cihazı kayışından çözerek elinde tutarken, "bu aslında yalnız olduğun anlamına gelmez. Seni aylardır izliyorum, tek fark bu sefer burada olduğumu bilmene izin veriyorum."

Kamera işlevini açtığında cihaz bir kez bip sesi çıkardı ve ekranı çevirdi. Gece modunu açtı ve Bay'in görüntüsü dikdörtgen kutuyu doldurduğunda sırttı.

"Ne yapıyorsun?" Bay'in sesi nefes nefese ve korkmuş bir şekilde çıktı.

"Koleksiyona ekleniyor, hangisi size bağlı. Bu ya diğer ev filmlerinin olduğu gizli klasöre girecek ya da diğerine eklenecek."

"Diğeri mi?"

"Hmm," diye başını salladı Sıla. "Ne? Filme aldığım tek vücut sıvısının boşalmak olduğunu mu sanıyordun? Öyle değil." Bu bir yalandı. Birini parçalara ayırırken kendini filme alacak kadar aptal değildi ama Bay'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Fib yaramış gibi görünüyordu, çünkü Bay bıçağına geri döndü, bu sefer farklı bir tereddütle.

Düşünüyordu.

"Bunu yaparsam beni bu ormandan sağ çıkaracağına söz verir misin?" diye sordu Bay, "Sağ mı?"

"Güzel dokunuş," diye övdü. Bay itiraz etmek için ağzını açtığında, "Evet, bana bir gösteri yaparsan buradan nefes alarak çıkmaya izin veririm," diye ekledi, "tüm iç organların hâlâ orada."

Hiçbir şeyin olmadığı gergin bir an daha yaşandı ama sonra Bay bıçağına uzandı ve Sıla içten içe memnuniyetle mırıldandı.

Bölüm 10:

Cidden bunu yapmak üzere miydi?

Bay parmaklarını bıçağın ahşap sapına doladı ve eline aldı. Yaklaştığında bıçağı inceledi, gözleri artık karanlığa kısmen alışmıştı. Harika değildi, hâlâ Rin'in tüm ifadelerini seçebilecek kadar iyi göremiyordu ama el fenerinin ışığıyla bile etrafta tökezlediği önceki durumdan daha iyiydi.

Çoklu levhası birkaç metre ötede dökülmüş yaprak yığınının içinde duruyordu ve başını eğerek bir anlığına ona baktı. Artık elinde silah olan oydu. Genç adam ona ulaşmadan önce cihazına ulaşp Rin'i savuşturabilir miydi?

"Deneyebilirsin," dedi Rin'in ılımlı sesi gecenin serinliğini keserek. Bay'in tepkilerine uyum sağlamak için sesini sürekli değiştiriyordu, Kelevra Diar'dan bahsedilir bahsedilmez fark ettiği bir şeydi bu.

Rin, 'i yatıştırmak ya da kızdırmak için duygusal tepkiler taklit etmeye çalışıyordu. Temel olarak, Bay'in hangi tepkiyi vermesini , konuşmasını ona göre ayarlıyordu. Bir dakika önce konuşurken sesi hafif ve davetkâr çıkmıştı. Şimdi ise biraz dumanlı, daha derin ve meydan okuyan bir tonu vardı.

Bay'e çok fazla kelime kullanmadan, işlerin hangi yöne gitmesini seçerse seçsin iyi olduğunu bildiriyordu. Bay'e kararı ona bırakacağını söylemişti ve bunda ciddi idi.

Bay başını tekrar öne çevirdi ve bakışlarını çoklu levhasından ayırdı. Hemen Rin'in bakışlarıyla karşılaştı.

Adam iki eliyle tutuyor ve ekrandan Bay'i izliyordu. Çekim.

Aşağılanmasını filme alacaktı.

"Buna karşı mı karar verdin?" Rin sordu. "Muhtemelen en iyisi bu. İster inanın ister inanmayın, sizi kesip açmak zaman geçtikçe daha az çekici gelmeye başlıyor." Bay'in şu anda nereye baktığını fark etti ve cihazı biraz salladı. "Bu mu? Bunun için endişelenme, Kedicik. Bunu gören tek ben olacağım."

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" Eğer bu video sızdırılırsa, tüm hayatı sona erecekti.

"Kovulmaktan mı korkuyorsun?"

"İşimin canı cehenneme," diye tersledi Bay. "İnsanlar bunu görürse-" Ağzını kapattı.

"İşte yine korku," diye mırıldandı Rin, ama sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Bu farklı. Acıdan ve toplumsal yıkımdan farklı görünüyorsun. Bununla birlikte, Seaside'a yaptığın tüm geziler sırasında, gösterdiğin videoların hiçbirinde teşhircilik olmadığını fark ettim. Haftalardır mesajlaşmamıza rağmen izlediğim gerçeğini neden kendime sakladığımı sanıyorsun?"

Bay'e o videoyu, onunla yüz yüze gelmeye hazır olana kadar göndermemiştir.

"Beni umursamazsın," dedi Bay yine de. "Benim duygularım senin için önemli değil."

"Adil," diye kabul etti. "Ama benimkiler öyle. Başkalarıyla iyi oynarım ama sadece kendi şartlarımla. Paylaşmak benim geçmiş zamanlarımdan biri değil. Tüm bu evrende benden seni dolaştırmamı isteyebilecek tek bir kişi var ve o da senin iki kişiliğinle de ilgilenmiyor, Kedicik. Havasız profesör ve sinirli sokak yarışçısı onun tercih ettiği tatlar değil. Nasıl oldu da benimle birlikte oldun sanıyorsun?"

Bay yere düştü, çıplak kızı yere çarptı, dallar derisine battı ama fark etmedi bile.

"Bu kalp kırıklığı mı?" Rin sordu ve bu kez sesinde tüm gece boyunca sadece bir ya da iki kez ortaya çıkan bir dürüstlük vardı. Gerçekten bilmek istiyordu. "Bunu daha önce gördüğümü sanmıyorum. Kardeşim seni önemsemediği için mi?"

O anda Bay'de bir şeyler oldu ve omurgası sertleşti. "Bunu bilerek yapıyorsun."

"O da ne?"

"Duygularımı filme çekmeye çalışıyorsun, değil mi?" Bu bir soru değildi çünkü tam on ikiden vurduğuna emindi. Şimdiye kadar Rin onu korkutmuş, sarsmış ve şimdi de üzülmesini sağlamıştı.

"Çok zekisiniz profesör," diye övdü Rin. "Sende sevdiğim başka şey de bu, ancak seksi beyninin yeniden düzgün çalışıyor olması çok fazla zaman kaybettiğimiz anlamına geliyor. Sakinleştin ve artık

Soğuk algnlığına yakalanmadan önce vücut ısını tekrar yükselt. Hatırlamıyorsan diye söylüyorum, tam olarak yazın ortasında değiliz."

Adrenalin ve duygularının sürekli dalgalanması Bay'in tüylerinin diken diken olduğunu fark etmesini engellemiştir. Dikkatini çeker çekmez ürperdi ve Rin güldü.

"Seni yönlendirmeyi bırakmamı istiyorsan," diye başladı Rin, "o zaman gösteriye sen başlamalısın."

"Beni öldürmek istemediğini söylemiştin." "Ama öldürmeyeceğimi hiç söylemedim."

Bay cidden bunu yapmak zorundaydı. Buradan canlı çıkabilmek için bu psikopat için performans sergilemesi gerekecekti. Gecenin köründe kendini ormanın ortasında nasıl bulmuştu? Bu cidden sadece Sıla Varun'a aşık olduğu için miydi?

"Mesafemi korudum," diye hatırlattı Bay.

"Belki de benim yöntemimi denemiş olsaydın," diye yanıtladı Rin, "ona dokunma şansını elde edebilirdin. Bu haliyle... Çok yaklaşmamayı tercih ettin. Bunun için madalya alamazsın. İçimizdeki iblisleri dizginlemek olağan bir şey. Duyarlı bir yaratık olmanın getirdiği bir şey bu."

"Sen de beni takip ettin. Ödeştik diyemez miyiz?" dedi ve çaresizlikten son bir kez daha denedi.

"Yanlış kişiyi hedef almanız benim suçum değil. Hesap verebilirlik. Bu öğrencilerinize öğretmeniz gereken bir şey değil mi? Kardeşimi av sandın ve kendini gerçek bir avcının pençelerinde buldun. Olur böyle şeyler. Sıkılmaya başlıyorum. Benim için kendini becerecek misin yoksa ellerimi kana bulamak zorunda mı kalacağım? Her iki durumda da, bana vücut sıvılarından birini verene kadar buradan ayrılmıyoruz."

Bay bıçağın sapını avucunun içinde yuvarladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Bana sorarsan edebilirim," dedi Rin.

Dudaklarını büzdü. Daha önce, bunun başlangıcında, biraz olduğunu itiraf etmişti. Koşmaya başladığında aleti hâlâ pantolonunun içindeydi. Rin onu yere itene ve genç adamın aslında ne kadar büyük ve güçlü olduğunu fark edene kadar kalkmamıştı.

Çoğunlukla içgüdüsel bir hareketti. Savaş ya da kaç ve hızla yaklaşan ölüm korkusu. Ancak şimdi Rin'in onu öldürmeyeceği açıktı - en azından kendisine söyleneni yaptığı sürece.

"Teşhircilikten hoşlanmıyor olabilirsin," dedi Rin'in ipeksi sesi düşüncelerini bölerek, "ama ikimiz de biliyoruz ki

çok sevdiğiniz filmler. Karışımda her zaman bir saldırgan vardır."

"Buna BDSM deniyor," dedi Bay, ama Rin ona homurdanarak baktı.

"Hayır, değil. Bir sebepten dolayı dom demedim. Bunun bile senin için fazla vanilya olduğu izlenimine kapıldım. Çok kontrollü. Sana bunu yaptıran bilinmezlik mi? Videolar o kısma geldiğinde hep kendine dokunmayı bırakıp izliyorsun. İşler belirsizleştğinde ve biri diğerine ona zarar vermemesi için yalvardığında. Benimle tekrar nasıl başladın?"

Bay ona zarar vermemesini istemişti. Kahretsin.

Farkında bile olmadan bunun içine girmişti ama birinin tüm dikkatini üzerine çekmiş olması? Sıla'nın onu geceleri uyanık tutmasına benzer bir şekilde onun zihnini doldurmuş olması... Bu çok seksiydi.

Bay'in aleti seğirdi ve nefesi kesildi.

"İşte başlıyoruz," diye ikna etti Rin. "Bu geceki asıl planın ne olduğunu bilmek ister misin? Seni avlayacak ve toprakta çiğ ve kanlı bir şekilde becerecektim. Hoşuna giderdi."

"Hayır." Bay başını salladı ve vücudu ona ihanet ettiğinde gözlerini kapattı, bu iğrenç sözler kararlılığını delip geçerken aleti daha da uzadı. "Ben öyle biri değilim."

"Ne gibi, Kedicik?" Rin sordu. "Darmadağın mı? Öyle olmakta sorun yok. Öğrencilerinize de böyle söylemiyor musunuz? Farklı olmak seni canavar yapmaz. Saklanmayı istemekte utanılacak bir şey yok bebeğim. Seni parçalara ayırıp tekrar bir araya getireyim mi?"

"Hayır," diye tekrarladı, ama bunu söylerken bile dizlerini paketlenmiş toprağa dikti ve onları ayırdı, serbest eli bacaklarının arasındaki zonklayan üyeye doğru yol aldı. Artık neredeyse tamamen sertleşmişti, aleti her hareketinde sallanıyor, serin hava ısınmış etini yalıyor ve ıslak ucundan bir damla precome sızmaya başlamıştı bile.

Hıçkırıklara boğuldu ve taşaklarını avuçlarken bile yüzünü örtmek için kolunu kaldırdı.

"Yalnızken saklanmıyorsun," diye azarladı Rin. "Benimleyken de saklanmak yok."

Bay dinlemedi.

"Kolunu indir, Kedicik," derken ses tonunda bir gerginlik vardı. "Beni oraya getirip kırmak zorunda bırakma."

Şahsına yönelik tehditler onu aynı şekilde etkilemiyordu, en azından kendi başlarındayken. Cinsel acı... Bu farklıydı. Yine de aleti tekrar seğirdi ama yumuşamadı. Belki de bunun nedeni, bir düzeyde, bunların gerçekten olmasını önlemek için yapması gereken tek şeyin itaat etmek olduğunu anlamasıydı.

"Beni aşağılamak işine mi geliyor?" diye tersledi, kolunu kaldırıp Rin'e dik dik baktı.

"Peki ya sen?" Rin karşı çıktı. "İkimiz de senin gizliden gizliye bir mazoşist olduğunu biliyoruz."

"Ben-" inkâr içgüdüseldi ama daha önce yalan söylediğinde Rin'in ne kadar sinirlendiğini hatırlayarak kendini tuttu. Eğer gerçekten de iddia ettiği kadar sık Deniz Kenarı'nda onu gözetliyorsa, zaten bunun bir anlamı yoktu.

"İyi seçim," dedi, Bay'ın kendi kendine durmasından memnun olduğu belliydi. "Kendi kalçalarınızı tırmaladığınızı ve hazırlık yapmadan oyuncaklarınızı soktuğunuzu gördüm. Eminim henüz bir ya da iki tanesini ortaya çıkarmamışsındır, ama çoğu ? Sırlarınızı biliyorum. Sen çıldırmadan tekrar edeyim, sosyal itibarını zedelemek gibi bir niyetim yok. Seni tahrik eden şeyleri benden başka kimse bilmek zorunda değil."

"Neden?"

"Çünkü kirli işlerimi yapmak için başkalarına ihtiyacım yok." Sırıttı. "Senin de kendininkini yapmak için yardıma ihtiyacın yok. Bu kadar oyalama yeter. Okşamaya başla, Kedicik. Seninle konuşacağım. Daha kolay olacak."

"Lütfen yapma." Bu zaten yeterince utanç vericiydi, özellikle de sözlü protestolarına rağmen uyarılmışlığı tam olarak ortaya çıktığı için. Duygusal durumu zaman kafasını karıştırmıştı, okula gittikten ve ruhun nasıl çalıştığına dair profesyonel düzeyde bir anlayış geliştirdikten sonra bile.

Çocukluk travması yaşamamış, reddedilme hissi olmadan büyümüştü. Hayatının ilk on yılını yetimhanede geçirmiş olsa bile Bay için sorun yoktu. Öz ailesinin onu terk etmek için bir nedeni olmalıydı ve bu asla onunla birlikte taşıdığı bir şey olmadı. İki yıl önce büyükannesi aniden ölene kadar Bay'ın hayatı nispeten kolay geçmişti. Bir dizi ya da kitap serisine sağlıklı bir şekilde takıntılı hale gelmesi dışında Bay, Sıla'yı görene kadar başka bir insana yönelik o her şeyi tüketen dürtüyü deneyimlememişti.

Her zaman karanlık ve bulanık, ahlaki açıdan kara türden cinsel fantezilere yönelmişti, ancak mastürbasyon yaparken bu fantezilerde rol alan belirli bir kişi olmamıştı. Sonra Sıla , güneş ışığı ve Pırıl pırıl altın ve... belki Bay's bilinçaltı bu canlılığı, kendisinden koparılan bir şey olan sıcaklıkla ilişkilendirmişti. Bir yıldan uzun bir süredir, Sıla'nın yüzü, Sıla'nın elleri, Sıla'nın siki olmuştu, Bay'in kendine her dokunduğunda hayalini kurduğu ve Rin'in bir kemiğini kırması halinde bunun karşılığını alamayacağı... Bu fantezinin sonsuza dek paramparça olacağından korkuyordu.

Eğer havası söner ve tekrar toparlayamazsa, Rin'in diğer tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bay yatak odasında acıdan hoşlanıyor olabilirdi ama tek başına acıdan hoşlanmıyordu. Hover bisikletiyle kaza yaptığında canı yanmıştı. Anında ereksiyon falan olmamıştı.

"Yapacağım," dedi Rin, onun yalvarışını tamamen görmezden gelerek. "Her zaman hemen atlıyorsun, Kedicik. Bu sefer işleri biraz farklı yapalım."

Bay kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü ben bunu istiyorum ve sen de bana istediğimi vereceksin, öyle değil mi?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Kendini okşa," diye emretti Rin. "Yavaşça."

Bay'in eli hâlâ taşaklarını gevşekçe tuttuğu yerden kayarak şaftının etrafında dolaşmaya başladı. Islak uca doğru ilerlerken biraz sıkılaştılar ve içinden geçen elektrik hissiyle ürperdi.

"Taçla oyna," diye emretti Rin, tam aşağı inmek üzereyken.

Başparmağının pedini ipeksi başın üzerinde biraz kabaca yuvarladı. "Daha yavaş."

Bay dişlerini sıktı ama buna mecbur kaldı, duruşunu daha da genişletmek için kaydı, hafif dokunuşlar onun arzuyla zonklamasına neden oldu.

"Ne düşünüyorsun, Kedicik?"

"Bu bir ceza mı?" diye ağzından kaçırdı ama sorduğu için utanmış olsa da, eli bakımlarını durdurmadı, başparmağı hâlâ ucundaki yapışkan meninin etrafında dönüyordu. Tırnağını yarığına batırdı ve sıkışınca inledi.

"Pek öyle görünmüyor," diye kıkırdadı Rin. "Neden? Öyle olmasını mı istiyorsun? Bu daha iyi olur mu?"

Bay'ın kaşları çatılırken, acı veren zevk fermuarlarının ötesini düşünmekte zorlanıyordu. Olmaları gerektiği kadar güçlü değillerdi ve bu da muhakemesini gölgelemeye başlamıştı. Açıkçası burada, dizlerinin üzerinde olduğu için muhakemesi zaten boka batmıştı ama neyse.

Bütün bir ömrünü kendini psikanaliz ederek geçirebilirdi. Ne de olsa bunu geçimini sağlamak için başkalarına yapıyordu. Ama Bay uzun zamandır bunu yapmak istemediğinin farkına varmıştı. Neden böyle olduğu ve sevdiği şeyleri neden sevdiği kimin umurundaydı ki? O sadece seviyordu, bu kadar basit. Bunu saklamasının tek nedeni, diğer insanların bunu aynı şekilde görmeyeceğini bilmesiydi.

İşini sevmiyor olması, ona ihtiyacı olmadığı anlamına gelmiyordu.

İş arkadaşlarından fazla hoşlanmıyor olması, konuşacak kimse olmadan yalnız kalmanın daha iyi olacağı anlamına gelmiyordu.

Ve sırf bir hayvan gibi yere atılıp bir hayvan gibi becerilme fikrinden hoşlandığı için...

Bay bu düşünce süreciyle nereye gittiğini unutmuştu. Doğru ya.

Rin'in sorusuna nasıl yanıt vereceğini bulmaya çalışıyordu. Bir yol ona istediğini verecekti, diğer yol ise işkencecisinin ona bunu vermeyi reddetmesine neden olacaktı. Ama hangi yoldan gitmeliydi?

"Daha önce beni çok iyi okumuştun," dedi Rin. "Şimdi bocaladığın için seni affedeceğim. Sadece dürüstçe cevap verebilirsin. Bana bu kadar iyi davranırken seni gereksiz yere acı çekmeye zorlamayacağım. Peki, ne olacak Bay? Seni cezalandırmalı mıyım? Bunu sonuna kadar götürmek için buna ihtiyacın var mı?"

Aslında biliyordu, çünkü şu anda ne kadar tahrik olmuş olsa da, zihninin köşelerinde hala sürünen ve onu o kaotik kafa boşluğuna kaymaktan alıkoyan bir belirsizlik vardı. Bay, önemli olan tek şeyin vücudunu erotik bir şekilde serbest bırakmak olduğu bu durumu seviyordu.

Bu olduğunda, boş bir insan kabuğu değildi. Doluydu. Uğultulu ve parlak. Hover bisikletiyle imkansız hızlara ulaştığında aldığı yüksekliğe benziyordu ama on iki çentik atılmıştı.

Bay bunu başaracaksa, kendini bir öğrencinin önüne çıkmaya zorlayacaksa, o yere girmek zorunda kalacaktı.

"Evet," tek kelime kulaklarına bir silah sesi gibi geldi, ama aynı zamanda, orada olduğu anda omuzları gerginliğinin bir kısmını kaybetti. Eli uzunluğundan aşağı doğru ilerledi ve tekrar yukarı doğru kayganlaştı ve hatırlatılmasına gerek kalmadan, hareketi tekrarlamadan önce tepesiyle alay etmek için zaman ayırdı.

"Başka bir seçenek ister misin, Kedicik?"

Bay dondu kaldı.

Bu ses tonu diğerlerinden farklıydı. Ham ve filtrelenmemiş.

Rin'in bakışlarını seçmeye çalıştı ama adamın çoklu levhasından gelen ılık sayesinde yüzünün ana hatlarından ve dişlerinin parıltısından fazlasını göremedi.

Kulağa bir tehdit gibi gelmiyordu ama... tehdit gibi de gelmiyordu. Aslında içinde o kadar çok karanlık, lezzetli vaat vardı ki Bay'in kafası yeniden karıştı. Tuzağı tahmin edemiyordu. En güvenli yolun hangisi olduğunu bilmiyordu. Rin'in sessiz kalıp onun bir karara varmasını beklemesinden, bu sefer de ona herhangi bir ipucu vermeyeceği anlaşıyordu.

Hastaydı, hastaydı ama Bay birdenbire bunun onun için son olduğunu hatırladı. Elde edeceği tek şey buydu. Eğer sözünü tutmaz ve Sıla'yı bundan sonra rahat bırakmazsa, kardeşinin onun bağırsaklarını deşip şehrin dört bir yanına dağıtacağından hiç şüphesi yoktu. Bu, bir Varun'la birlikte olmak için sahip olduğu tek şanstı ve elbette aynı değillerdi, ama bu noktada? Elinden geleni yapacaktı.

Ya da daha doğrusu, sonunda hala nefes almasını sağlayacak yolu .

"Evet lütfen," dedi, hâlâ boş boş kendini okşuyordu.

Rin, "Geliyorsun ve buradan canlı çıkıyorsun," diye tekrarladı ve Bay başını salladı. "Hızlı mı yavaş mı?"

"Hızlı!" Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Zaten böyle devam ederlerse oraya asla varamayacaktı.

"Arkanı dön ve bıçağı sok, Kedicik."

Bay, sırtı Rin'e dönük olana kadar dizlerinin üzerinde kayarak sapı ağzına götürdü. Dili tahtanın etrafında dönerek kısa sürede ıslatmak için elinden geleni yaptı. Sonra öne doğru eğildi ve bıçağı beceriksizce elinde çevirdi. Karşısındaki adama yeterince iyi bir görüş sağlayıp sağlayamadığına dair hiçbir fikri yoktu ama tüm dikkatini

sapın ucunu deliğine değdirmek için. Orada kendisine çarptığını hissettiği anda durakladı.

"Hızlı seçim yaptın," diye hatırlattı Rin. "Hazırlık yok."

Ve Bay'in bulamadığı gizli bir uyarı vardı. Bu onu öfkeliendirmeliydi ama onun yerine içinin burkulduğunu hissetti.

Rin bir şeyler uydurmuyordu. Bay bazen kendini doğru dürüst esnetmeden vücudunu bir şeyler almaya zorluyordu. O keskin acı patlaması ve ardından gelen yoğun zevk, onun için başka hiçbir şeye benzemeyen bir yükseliş yaratıyordu.

Sapı yavaşça içeri sokmaya başladı, sert his karşısında dilini ısırdı ama bıçağı tutmak zordu ve farklı bir acı hissetmeden önce ancak birkaç santimetre ilerleyebilmişti.

Bay küfredip bıçağı bıraktı ve az önce aptalca açtığı taze yarayı incelemek için elini geri çekti. Bıçak avucunun yan tarafını, işaret parmağı ile başparmağının tam ortasını kesmişti. Neyse ki derin değildi ve gerçek bir hasar vermiş olmasından korkmuyordu.

Ne yazık ki rahatlaması kısa sürdü.

Enkazda çıtırdayan botların bir saniye geç fark etti. Bir saniye önce yarasını kontrol ediyordu, bir saniye sonra ise Rin onu ensesinden yakalamış ve yere yatırmıştı. Alnı toprağı bastırılıp orada tutuldu ve kendini yukarı itmeye çalışsa da diğer adamın gücü karşısında işe yaramadı.

"Ceza hakkındaki bütün o konuşmalar seni gerçekten etkilemiş olmalı," diye homurdandı Rin. "Daha önce ne demiştim? Eğer biri tarafından kesilecek olsaydın, bu ben olacaktım."

Korku arttı ve Bay bocaladı. " demek istemedim!"

Rin onu dizlerinin üzerinde tutmuş, kıcını havaya kaldırmıştı. Eli sol yanağına indiğinde, Bay'in tüm vücudunu titretecek kadar büyük bir güçle inmişti.

Ani saldırı karşısında haykırdı, gelmeyen başka bir darbeyi beklerken gözleri yaşardı. Bay şu anki pozisyonunda, bacaklarının arasında sallanan tamamen kalkmış sikini seçebiliyordu ve Rin'in de onu iyi görmesi gerektiğini biliyordu.

"Kendini bilerek kesmediğine ikna olmadığım için," dedi Rin. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Ne-" Bay'in cümlesi boğuk bir sesle sona ererken aniden içine katı bir şey itildi. Hazırlanmamış deliğinin hassas etini çektiğini hissetti, kasları izinsiz girişe karşı savaştı, sadece daha fazla yanmasına neden oldu. Bir hıçkırık kaçtı ve kaçmak için değil, sadece bir şeyler yapmak zorunda olduğu için toprağı tırmaladı.

Kabza Bay'in içine girdiğinde, Rin bıçağı çok yaklaştırmamak için şaşırtıcı derecede dikkatliydi. Yine de kabzayı oynattı ve bu düz nesnenin Bay'in iç duvarlarına yabancı bir şekilde ileri geri vurmasına neden olarak onu kıvrandırdı.

Bir süre böyle devam ettikten sonra Rin bıçağı çekip çıkardı ve mırıldandı. "Kanıyorsun, Kedicik. Ve bunu önlemek için o kadar uğraştıktan sonra. Görünüşe göre nezaketim senin için boşa gitmiş. İleride bunu hatırlayacağım."

Bay inledi ve Rin onu susturdu.

"Elinden bahsediyordum. Kığın gayet iyi. Bu deliğine ne kadar kötü davrandığını düşünürsek, bu gerçekten şaşırtıcı değil, değil mi?" Sapı tekrar içeri soktu ve başka bir uyarıda bulunmadan onunla iyice sikişmeye başladı.

Nesne sadece birkaç santim uzunluğundaydı, ama önemli noktalara vurmak için yeterliydi ve çok geçmeden Bay utanmadan içine doğru sallanıyor, bıçak kazara içeri kayarsa gelecek vaat edilen acıya rağmen onu daha derine itiyordu.

Yine de hiç yaklaşmadı. Ona zarar vereceğine dair tüm tehditlerine rağmen Rin hareketlerine dikkat ediyor, Bay ne kadar yalvarsa da asla çok yaklaşmasına izin vermiyordu.

Ve yalvarıyordu.

Akılsızca yalvarmaya başlamıştı, her derin nefes alışında ciğerlerine çekmeye devam ettiği kir yüzünden kelimeler yarı boğuk çıkıyordu. Aleti karnına çarpıyor, arkasında ıslak izler bırakıyordu, sesi müstehcen ve davetkârdı. Acı çoktan dağılmış, daha önce hiç yaşamadığı türden yoğun bir ihtiyaç tarafından başarıyla kovalanmıştı.

Sanki tüm vücudu yanıyordu ve hayat kurtarıcı suya ulaşamıyordu.

Rin bıçağı sonuna kadar çekti, Bay'in deliği yalvarırcasına çırpındığında kıkırdadı, ancak buna mecbur kalmak yerine işleri değiştirdi.

Bay yerden çekildi ve sonra Rin'in göğsünün sert yüzeyine doğru geri çekildi. Rin'in altındaki dizleri uyluklarını açık tuttu ve diğer elini serbest bırakmak için bıçağı dikkatsizce fırlattı. Birini tuttu

Bay'in boğazında, diğeri ise ağlayan sikini yakalayarak Bay'in tipik olarak tercih ettiği aynı çılgınlıkla okşadı.

Ama kendine dokunduğu gibi değildi. Azıcık bile değil.

Soluğu kesildi, sırtı eğildi, siki artık kendi sularıyla kaplanmış olan o sıcak avuç içine doğru kalktı. Bay, Rin'in elinin onu pompalamasını izledi, onu öylesine sıkı bir kavramayla boğuyordu ki biraz acıtması gerekirdi ama mucizevi bir şekilde acıtmadı.

Belirli bir vuruşta, Rin kendi kalçalarını kaldırarak kendini Bay'in pelüş kıçına sürttü.

Şu anda tahrik olduğunu, Bay'in onu tahrik ettiğini bilmek, sonunda onu sınırın ötesine iten şeydi.

Bay boğazı kısılana kadar çılgılık attı, kalın ipler halinde içinden fişkırdı. İnemeleri sızlanmaya dönüştükten sonra bile Rin onu sağlamayı bırakmadı, yumruğu Bay aletini çiğneyeceğinden endişelenmeye başlayana kadar düzensiz hızını sürdürdü.

"Dur!" Bileğini kavradı ve hareketlerini durdurmaya çalıştı ama bu ona hâlâ boğazında olan elden bir sıkışma kazandırdı ve Bay sustu.

Rin'in eli onu son bir kez daha okşadı ve sonra tüm avucu yapış yapış olana kadar şaftından gelen spermleri topladı. Birden Bay'i öne doğru itti.

O kadar bitkin düşmüştü ki kendini tutacak gücü bile bulamadı ve göğsünün üzerine düştü. Küçük bir taş elmacık kemiğini dürttü ve inledi ama hareket edecek enerjisi bile yoktu.

Bir fermuar sesi kafasındaki sisi bir şekilde delip geçti ve Bay kaşlarını çattı. Bu kesinlikle-

Kalçaları kaldırıldığında gözleri fal taşı gibi açıldı ve başına gelecekleri anladı. Daha sonra girişini dürten kavurucu şey, bıçak sapından dört kat daha geniş hissettirdi ve içgüdüsel olarak sürünerek uzaklaşmaya çalışarak sıkıntılı hale geldi.

Arkasında Rin hırladı ve Bay'i karşılamak için geri çekilmeden önce verdiği tek uyarı buydu.

Tek bir güçlü hamleyle Bay'i sikinin üzerine oturttu.

Acı içinde patladı ve Bay uludu, vücudu bir saniye sonra Rin'in sert uzunluğunun altında düzleşti. Kalçaları bu ağırlığa uyum sağlamak için daha da açılmaya zorlandı ve Rin yeni açıdan memnun olur olmaz daha da derine itti, tamamen oturana kadar durmadı.

Bay ağıladı ve yüzünü kollarına gömdü, gözyaşları altındaki zemini ıslattı. Erimiş bir çelik çubuk tarafından ikiye bölünüyormuş gibi hissediyor, içi çalkalanıyordu. Rin'in avucunda biriken dölleri girişini kayganlaştırmaya ve onu hazırlamaya yetmeyecekti ama dürüst olmak gerekirse, bir şişe kayganlaştırıcının ve parmaklarıyla geçireceği bir saatin de yeteceğinden emin değildi.

Elbette, bir ya da iki kez kendini lastik yarak almaya zorlamıştı. Ama hiçbirini Rin'in boyutuna yaklaşılamamıştı bile. Onunla oynamaya alışkın olduğu her şeyden daha büyük olduğunu anlamak için görmesine bile gerek yoktu. Ve Rin onu bu kadar iyi gözetlediğine göre, bu onun da bu gerçeğin farkında olduğu anlamına geliyordu.

Canının yanacağını biliyordu ama yine de kendini Bay'in içine soktu.

İlk sıcaklık dalgası alt bölgesini yaladığında burnunu çekti. Acı, ne kadar dayanılmaz olsa da, onu yeniden tahrik ediyordu.

Bay en son ne zaman *bu kadar* canlı hissetmişti? Bu acı onu canlı olduğunu kabul etmeye zorlamış, göğsünde hâlâ bir şeylerin attığını, tüm duygularını yutmuş olan o boş uçurumdan çıkmak için çırpındığını kanıtlamıştı. Yavaş yavaş geri dönüyorlardı ve şimdi, Rin'in sikiyle bölünmüş olarak, acı ve öfke ve uyarılma ve korku ve sevinç karışımı bir anda içine akıyorlardı. Hem negatif hem de pozitif duyguların kafa karıştırıcı bir karışımıydı bu.

Rin sözünü sakınmadan Bay'in içine pompalamaya başladı, neredeyse ucuna kadar çekip tekrar derinlere girdi. Her girişinde Bay ama bu ses onu daha da kamçılıyor gibiydi, ta ki temposu o kadar sertleşene kadar Bay artık bir piston gibi içine girerken kalçalarının hareketlerini takip edemiyordu.

Karnı ile küçük çakıl taşları ve dallar arasında sürtündüğü düşünüldüğünde bile, Bay'in sikiinin ikinci kez sertleşmesi onu olması gerektiği kadar dehşete düşürmemişti. Rin onu tamamen kıstırmıştı ama meme uçları da benzer bir işkenceye maruz kalarak yere sürtünüyordu.

Rahatsızlık ani yükselişlerinin ardından hızla coşkunun her şeyi tüketen vuruşları geldi ve her şeyin bu iki yoğun his, acı ve zevk arasında gidip geldiği o yere geri döndürülürken çılgınlıkları farklı bir nota aldı.

Bay'in en sevdiği yer.

O horoz ona tekrar tekrar vuruyor, neredeyse onu parçalıyordu ve etrafındaki her şey uğultulu, girdaplı bir karmaşaydı, Bay'in vücudunun hissetmeye zorlandığı şey dışında herhangi bir şeye konsantre olmasını imkansız hale getiriyordu.

Muhtemelen Rin'in ona karşı sabrını yitirmesine neden olacak kadar çok kez kendini tekrarlamak zorunda nedeni de buydu. Dişleri Bay'in boynu ile omzu arasındaki deriyi delip geçti ve taze yaraya doğru hırladı, ancak dikkatini çektiğinden emin olunca bıraktı. "Adımı söyle," diye emretti, sesi itaat etmezse daha fazla acı vaat ediyordu.

Kafası bu kadar karışıkken ve vücudu bu şekilde şarkı söylerken Bay' şu anda onu hiçbir şeyden mahrum etme yeteneği yoktu. Aynı anda hem ikiye bölünmüş hem de tekrar dikiliyormuş gibi hissediyordu; bu, şu ana kadar tam olarak tanımadığı, tamamen kafa karıştırıcı bir deneyimdi.

İkinci orgazm ona sinsice yaklaştı, bir roket fırlatır gibi patladı ve onu bir anda kör etti.

"Varun!" Tamamen boşalırken bile bir şekilde emri yerine getirmeyi başardı. Daha önce olduğu gibi, Rin sınırına ulaştığı için durmadı ve Bay'i çılgınca sikmeye devam etti.

Zevkin son pırıltıları da kaybolmaya başladığında, Bay bilincinin de onunla birlikte kaydığını hissetti. Karanlık gittikçe yaklaşıyordu ve farkında olduğu son şey Rin'in kendini olabildiğince derine gömdüğü oldu. Sıcaklık içini yıkadı ve onu doldururken, Bay'in aşırı uyarılmış vücudu karanlığa yenik düştü.

Bölüm 11:

Işık onu rahatlatıcı karanlıktan çekip aldı ve Bay inleyerek akılsızca ışığı tokatladı. Bu hareket sadece onu uykusundan çekip çıkarmaya yaradı ve gözlerini kırpıştırarak gözlerinin alışmasına izin verdi. Dün gece panjurları açık bırakmıştı ve güneş ışığı tüm yatağı kaplayarak içeri doluyordu.

Oturur pozisyona geçti ve yüzünü buruşturdu.

Hızla gerileyen o keskin acı patlaması, ihtiyacı olan sert hatırlatıcıydı. Zihnini aşırı hızlanmaya zorladı ve nefesi kesildi.

Dün gece. O-

ile-

Bay, üzerinde duran ağır gri yorganı kavradı. Bektan şey dikiş yerlerinden dökölüyordu ama henüz yeni bir tane almamıştı. Manevi bir değeri yoktu, sadece yiyecek dışında bir şey almak için nadiren mağazaya gidiyordu ve o zaman bile yemeklerinin çoğunu ya okul kafeteryasında ya da dışarıdan alıyordu.

Ancak onu bu konuda en çok etkileyen şey onun.

Yatağındaydı, odasındaydı, evindeydi, ama kesinlikle oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Hatırladığı son şey, nemli ormanın ortasında kışına bir balyoz yediğı ve sonra...

"Buradan canlı çıkacağına söz vermişim," dedi bilmiş bir ses ve Bay'in kafası odanın en sol köşesinde bulunan yatak odasının kapısına doğru gitti. Rin orada, sanki dramatik bir etki yaratmak için koridorun gölgelerine bilerek yapışmış gibi duruyordu. "Göründüğünüzden daha ağırsınız Profesör."

"Çık dışarı." Kendi sesini duyunca eli hemen boğazına gitti. Neredeyse tanınmaz hale gelecek kadar parçalanmıştı.

kendi kulaklarına bile. Ancak eli boynunda yabancı bir şeyle karşılaştığında, bu endişe giderek büyüyen listenin alt sıralarına itildi.

Deri bir örgüye benziyordu, kalınlığı yarım inçten azdı ve kısaydı, neredeyse bir gerdanlık gibiydi ama biraz daha fazlaydı. Önünden metal bir şey sarkıyordu ve kaşlarını çatarak parmaklarıyla onu inceledi. Küçük bir halkaydı.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Biliyor musun, ilkel oyunlara meraklı olduğumu keşfettim, Kedicik," dedi Rin ona, sanki Bay az önce gerçek bir korku filminin sahnesine uyanmamış gibi rahatça. "Doğru kafa yapısına girdiğinde dürüst oluyor. Tek yaptığınızın düşünmek ve plan yapmak yerine tepki vermek ve hissetmek olduğu o tatlı nokta mı?" Bay'in hafifçe sıçrayarak dikkat kesilmesini sağlayan alçak bir ıslık çaldı. "İşte o zaman gerçek doğanız ortaya çıkar. Dün gece senin doğan hakkında ne öğrendiğimi bilmek ister misin Bay Delmar?"

Başını salladı, konuşamayacak kadar korkmuştu.

"Seni parçaladığım anda canlandın," diye devam etti yine de. "İster dişlerimle ister sikimle olsun. Nefret ediyordun ama nefret ettiğin için de seviyordun. İlginç tercihlerin olduğunu biliyordum ama bu kadar derinlere indiğini fark etmemiştim."

Bay elini kaldırdı, sessizce durması için yalvardı ama Rin durmadı. Dinle.

"Bıçak oyunu," konuşurken parmaklarıyla bir şeyleri işaretledi, "Korku oyunu - bu beni şaşırttı. İyi anlamda. İlkel oyun... Yine de bunu bir kez daha denemeliyiz. Düzgünce yapalım."

"Hayır," Bay reddettiğini kesin bir dille ifade etmek için elinden geleni yaptı ve tartışmaya yer bırakmadı.

"Endişelenmeyin. Daha önce olduğu gibi sana bir seçenek sunacağım."

"Hayır dedim." Dün gece... Tüm olanları ve bu konuda gerçekten neler hissettiğini sindirebilmesi için en az birkaç güne daha ihtiyacı vardı. Ama önce bu adamı evinden çıkarmalıydı ki bağırabilsin, ağlayabilsin ya da... Başka ne gibi seçenekleri olduğunu bilmiyordu ama düşünme yetisini yeniden kazanır kazanmaz bir şeyler düşüneceğinden emindi.

Rin kendi boynunu göstererek, "Çok geç," dedi. "Seni çoktan yakaladım." Sonra bir elini ön cebine soktu ve Bay'in görmesi için küçük siyah bir anahtar çıkardı. "Eğer onu çıkarmak istiyorsan, bunu kendin yapman gerekecek."

Bay elini uzattı ama Rin dilini şaklattı.

"Hayır," diye çenesiyle işaret etti. "Gel de al."

"Bana yaptıklarından sonra ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz." Bay, kapıya ulaşmak için gereken yedi metreyi yürümek bir yana, ayakta durabileceğinden bile emin değildi.

"Deneyene kadar bilemezsin." Bay ona ters ters bakınca Rin içini çekti ve anahtarı cebine geri koydu. "Seçimler, Kedicik."

"Bu delilik!" Bay başını ellerinin arasına aldı ve hızla atan kalbini sakinleştirmek için nefes aldı. "İstediyini aldın. Sana duracağıma söz verdim, değil mi? Neden hâlâ bana bunu yapıyorsun?"

"Belli değil mi?"

"Hayır!"

Rin bir an sessiz kaldı ve sonra, "İlginç," dedi.

"Hayır, değil!" Bay yatağı tokatladı ve elindeki kesiğe çarpınca tısladı. Etrafında daha önce fark etmediği bir bandaj vardı ve ona baktı.

Rin, "Eğer yarayı tekrar açarsan, onu tekrar sarmak sana kalmış," diye uyardı. "Ben seninle ilgilenmek için üzerime düşeni yaptım."

"Bu da ne demek oluyor?" Bay öfkeyle sordu.

"Seni eve getirdim, temizledim, yaralarınızı ilgilendim...Oh. Komodinin üzerinde su var. Hiç içtin mi? Muhtemelen içmelisin. Ormanda çok fazla sıvı bırakmışsın."

İlk başta Rin'in yine kendisiyle dalga geçtiğini düşündü ama söylediği her şeyde ciddi olduğu anlaşıldı.

Bay'in parmakları tekrar boynundaki deriden sarkan metal halkaya gitti. "Şu anda bana evcil hayvanmışım gibi mi davranıyorsun?"

Rin başını eğdi. "Ben hayvan değilim."

"Tabii ki hayır," dedi ve ses tonunda gerçek bir tiksinti vardı. "Böyle çaresiz bir yaratığa zarar vermem."

"Ama bana zarar verirsin?" Bay talep etti. "Hoşuna gidiyor."

"Ya yapmadıysam?"

"O zaman hoşuma gitti." Omuz silkti, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi. "Eğer yardımı olacaksa, sinir bozucu olmaktan başka bir şey olarak gördüğüm tek bir kişi var. Seni yatırıp yaralarını sarmak istemem bile seni diğerlerinden üstün kılıyor."

"Neden?" Bay sordu. "Neden beni arabama orada bırakmadınız?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rin. "Bu yüzden oyun süremizi uzattım. Böylece öğrenebilirim."

"Bunu istemiyorum."

"Fikrini değiştirebilirsin."

"Değiştirmeyeceğim."

"Emin misin? Önce beni bir dinle."

"Hayır, şimdi lütfen git. Ve," deriyi çekiştirirdi, "bu şeyi de yanında götür!"

"Bu açık kalıyor," dedi Rin.

"Kahretsin! Bu hiç komik değil!" Bay yataktan fırladı ve bir an için ağrıyan arkasını unuttu. Ayakları yere değdiği anda bacakları tutmadı ve öne doğru devrildi.

Rin kapı aralığından öyle bir hızla fırladı ki, bir bulanıklıktan biraz daha fazlası gibi göründü. Kolları Bay'in etrafına dolandı ve onu tekrar ayağa kaldırdı. Bay'in yüzüne bakarken kaşlarının arasında bir kırılganlık vardı. "Dikkatli ol. Bu dikkatsizceydi."

Bay onu sadece kısmen duydu.

"Ne?" Rin ona bakmaktan başka bir şey yapmayınca sordu. "Profesör?"

Nefesini içine çekti. "İyi ışık. Sen!"

Dün gece iyice göremeyeceği kadar karanlıktı ama şimdi gün ışığında, aralarında beş santimden az mesafe varken Bay onun gerçekte kim olduğunu görebiliyordu. Nasıl göremezdi ki? Adamın sadece yüzüne takmıştı kafayı.

"Blöf yapıyorsun," diyen saldırganın sesi o kadar da emin gelmiyordu. Uyumsuz bakışlarında ilk kez bir belirsizlik vardı.

"Sıla," demek için kendini zorlayan Bay, kollarını iki yanına sarkıttı. "Sen Sila'sın."

Onu inceledi. "Bu senin için ne anlama geliyor?" "Sen benim öğrencimsin. Dün gece, o *sen miydin*?!"

"Beni kardeşimle karıştırman benim suçum değil." Tek omzunu kaldırdı ve hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti.

"Lütfen bırak gideyim," dedi Bay.

"Henüz değil."

"Hayır, demek istediğim," diye arkasını işaret etti, "oturmam gerekiyor."

Sıla -kendisini şeytani bir cehennem canavarı gibi beceren ve kesinlikle Rin olmayan adam- Bay'i yatağın kenarına yatırdı ve Bay'in tekrar düşmesinden korkuyormuş gibi yakın durdu.

Sanki gerçekten *umurundaymış* gibi.

Bay şakağını ovuşturdu. "Lütfen bana neler olduğunu açıkla." "Elbette. Ama önce." Sıla yarısı dolu bardağı ucundan tutup kaldırdı.

ve Bay'e uzattı.

Başka bir seçenek olmadığını görünce ve zaten susuzluktan kavrulduğu için onu aldı ve geri vermeden önce hepsini boşalttı. Bunu yapana kadar tat alma tomurcukları, sadece su olduğunu varsaydığı şeyin biraz tatlı olduğunu fark etmedi.

"İçinde başka ne vardı?" diye sordu.

"İnci çiçekleri," dedi Sıla. "İyileşmene yardımcı olacak. Boğazın yakında kendini daha iyi hissetmeye başlar." Bakışları alçaldı. "Sana güneş kremi sürdüm bile-"

Bay irkilerek bir çığlık attı, ancak o zaman tamamen çıplak olduğunu fark etti ve üzerini örtmek için çaresizce yorganı kucağına çekti. Tekrar ona baktığında Sıla'nın yüz ifadesi boştu.

"Seni buraya taşıdığımı ve merhem sürdüğümü söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?" Ona göz kırptı. "Bu da sizi zaten ışıktaki gördüğüm anlamına geliyor. Hepinizi. Kapsamlı olarak."

Bay at the Seaside'ı izlediği onca zamandan bahsetmiyorum bile... Bu konuyu bir daha açmamayı tercih etti.

Bay dün gecedan sonra Sıla ve güzel kelimelerini aynı cümle içinde düşündüğüne .

"Cevaplara ihtiyacım var." Dün gecenin ne kadar berbat geçtiğini hatırlaması gerekiyordu.

Aynı zamanda harika hissettirse bile.

Ona bir şeyler hissettirmiş olması bile başlı başına harikaydı.

Kendisi.

"Nasıl... öğrendin?" Bay sordu.

"Küçük sevimli casusluk girişimlerin hakkında mı?" Sıla kıkırdadı. "Benim kardeşim söyledi."

"Demek Rin biliyor."

"Ben Rin'im."

Bay kafasını kaldırdı. "Ne?" Kaşlarını çattı. "Hayır, değilsin. Beni kandıramazsın. Sen olduğunu biliyorum. Bir yılı aşkın süredir sınıfımda oturuyorsun.

Aylardır varlığıyla beni yarı deli ediyorsun. Seni nasıl tanıyamadım?"

"Evet, bu dönem dersinize giren kişi benim Profesör Delmar."

"Aynen öyle. Sen-"

"Ama ben her zaman kampüste gördüğünüz kişi değilim," diye devam etti. "Ne demek istiyorsun?" Bay takip etmiyordu.

"Ben Rin'im," diye tekrarladı. "Bazen. Bazen de Sila'yım." "Bu hiç mantıklı değil." Kardeşleri birlikte görmüştü.

daha önce. İki kişi olduklarını biliyordu.

"Elbette . Bazen Rin oluyor, bazen de Sila. Şimdi anlıyor musun?"

Bay, evet, bir bakıma öyle olmasına rağmen başını belli belirsiz salladı. "Yer değiştirirsiniz."

"Her zaman değil. Bu gezegene geldiğimizden beri daha az sıklıkta." "O zaman neden...?"

"Kardeşim senin sarkıntılığınla uğraşmak istemedi, bu yüzden benden halletmemi istedi. Bu yüzden dersine gelen hep ben oluyorum. İfşa olmaktan ve uygunsuz davranışlarını meslektaşlarına açıklamak zorunda kalmaktan korktuğun için kampüste başka hiçbir yerde etkileşime girmiyoruz, bu yüzden yeterince basit bir kurulum."

Bay ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve nihayet başka bir soru formüle edebilmeden önce bu işlemi tekrarladı. "O zaman... Hanginiz gerçekten takıntı haline getirdiğim kişi?"

"Buna cevap veremem," dedi Sila. Bakışları aniden karardı ve odadaki enerji değişerek ağırlaştı ve neredeyse boğucu bir hal aldı. Onları göz hizasına getirmek için eğildiğinde, bakışlarında tehlikeli bir şeyin titreşimi vardı. "Sana söyleyebileceğim tek şey, şu andan itibaren takıntılı olduğun kişinin ben olduğum. Anladın mı, Kedicik?"

"Cazibe böyle işlemez."

Ağzının kenarı yukarı kalktı ama bakışları Bay'in geçmişte onun hakkında düşündüğü gibi nazik ya da çocuksu olmaktan çok uzaktı. "İkimiz de cazibenin nasıl işlediğini biliyoruz. Değiştiremeyeceğin şeyleri kabullenmen senin için daha iyi olur. Şimdilik senin erkeğin benim."

Heyecana çok benzeyen bir şey, Bay'in omurgasından aşağıya doğru sümüksü parmaklarını kaydırды. Sila bunu görmüş müydü? Gördüyse bile bir tepki vermedi. Bu da iyiydi, çünkü Bay zaten yeterince utanmıştı.

Her zaman durumda olduğunu biliyordu, ama bu? Bu tamamen farklı bir seviyeydi.

Az önce Sıla'nın ses tonundaki sahiplenme notası onu nasıl tahrik edebilir?di?

"Bu da beni seçeneklere götürüyor." Sıla doğruldu.

"Lütfen." Bay artık ne için yalvardığını bile bilmiyordu. "Beni isteyeceksin," dedi, "söz veriyorum. Birinci seçenek, ben ve tüm bunlar hiç olmamış gibi davranabiliriz. Tabii anlaştığımız gibi kardeşimden uzak durduğun sürece."

"Bu mı? Sen sadece..." Bay kapıya doğru işaret etti, "git?"

Sıla olumlu anlamda mırıldandı. "Beni yanlış anlamayın, videoları saklıyorum ama evet. Başkentin nüfusu on binin üzerinde Profesör."

Hafifçe geri çekildi. "Bana gidip başka birini bulacağını mı söylüyorsun?"

"Neden bu fikrin hayranı değilmişsiniz gibi geliyor?"

Bay bakışlarını kaçırdı ve Sıla ona gülünce yumruklarını yorganın üzerinde sıkı.

"Ne istediğini anlamak için çırpınışını izlemek çok eğlenceli," dedi ona. "Ama ikinci seçeneğe geçelim."

"Gerek yok." Bay başını kaldırdı ve ters ters baktı. "Birinci seçenek. Lütfen evimi derhal boşaltın." "Emin misin?"

"Evet."

"Bu, ormanda başka birini kovalayacağım ve onun yerine sikimle dolduracağım anlamına gelse bile mi?"

Aleti seğirdi ve yorgana eskisinden daha çok minnettar oldu. "Güzel, o zaman seni gerekli makamlara bildirebilirler."

Sırıttı ve Bay'in tam olarak anlam veremediği bir şey yaptı; yüzünü sapkın bir üniversite öğrencisinden tam bir canavara dönüştüren bir şey.

Hayır, canavar değil.

İki adımdan daha kısa bir mesafede duran adam bir şeytandı, hatta muhtemelen Şeytan'dı. Üzerinden kötülük ve hınzırca bir neşe yayılıyordu ve gözlerinde hafif manik bir parıltı vardı, sanki kaos fikri onu harekete geçirmişti.

Daha ne olduğunu anlamadan Bay yatağın üzerinde geriye doğru sürünüyor, aralarına mesafe koymaya çalışıyordu ama Sıla buna izin vermiyordu.

Ellerini Bay'in kalçalarının her iki yanına koymak için öne doğru ilerledi ve onu merkeze kadar takip edebilmek için ikiz boyutlu yatağa tırmandı.

Bay dirseklerinin üzerinde donup kaldı, içgüdüleri ona tehlike karşısında donup kalmasını söylüyordu, mümkün olduğunca hareketsiz kalırsa Sıla onu bütün olarak yutmayacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, işe yaramış gibi görünüyordu, karanlık enerjinin bir kısmı sürüklenip gidiyordu.

Başını Bay'e doğru eğdiğinde tamamen kaybolmamıştı ama bir dakika önceki kadar yoğun da değildi.

"O kadar ileri gitmesine izin vereceğimi düşünmen çok cesurca," dedi Sıla ipek gibi. "Kuşkusuz, ormanda ilk kez oynuyordum ama her yönüyle ilklere dolu bir geceydi. Avin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermem Bay. Öyle yaparsam enerjimi boşa harcamış olurum. Yani, hayır. Beni şimdi reddedersen ve ben de gidip az önce yaptığımızı yapacak başka bir oyun arkadaşı bulursam, yetkililere gitmeyi düşünecek kadar bile uzun süre dayanamayacaklarını bilmelisin. Aslında," eğildi ve Bay'in çenesinin altına, nefesinin kesilmesine neden olan yolu görmezden gelen kapalı bir ağız öpücüğü bastırdı, "Muhtemelen sadece ayrılan parçaları Cerulean Gölü'nden çıkarıldığında tekrar görüleceklerdir."

"Bunun beni kötü hissettirmesi mi gerekiyor?" Kuru dudaklarını yaladı ve sesini sabit tutmaya odaklandı.

"Tabii ki hayır." Böylece Sıla onun üzerinden kalktı ve tekrar yatağın kenarında durdu.

Bay hala hareket edemiyordu.

"Neden bir yabancı için üzüleceğini düşünüyem ki?" El salladı Onu.

"O zaman," dedi Bay, Sıla'nın rahat duruşuna dikkat ederek. Yüzündeki rahat ifadenin maske olduğunu anladı ve "İkinci seçenek nedir?" diye sordu.

Sıla bunu ona defalarca söylemişti. Aslında bu konuda son derece açık sözlü davranmıştı.

Bay'e bir şeytani cezbetmekle hata yaptığını söylemişti.

Toprakta zorla alıkonulması, Bay'in kalın kafasına bu noktayı gerçekten sokmak için yeterli olmamıştı.

Ama bu? Görünüşe göre bu, mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde iletmek için yeterliydi.

Korku onu sardı ve ayağa kalktığı anda olabildiğince yavaş hareket etti, gözleri Sila'ya yapışmıştı, herhangi bir ani harekete hazırды.

Yine de hiçbir şey olmadı, öğrencisi sadece orada durup izledi ve bekledi. Bay bir kez daha oturur oturmaz konuştu.

"Buradan itibaren, ben aksini söyleyene kadar, benimle istediğim yerde ve istediğim şekilde oynamayı kabul ediyorsun. Kural yok. Güvenli kelimeler yok. Ve en önemlisi de bu," dedi Sila. "Numara yapmak yok. Oyun oynuyoruz ama bu gerçek bir oyun. Kedicik ve buna uygun davranmazsan çeker giderim - ve bunu yüzündeki pisliği yalayarak çıkaracağın bir eğlence olarak söylemiyorum."

Bay'ın ağzı elinde olmadan hoşnutsuzlukla kıvrıldı ve ifadesini çabucak düzeltti.

Sila'nın gözleri kısıldı. "Bu," diye işaret etti, "Rol yapmaya çok benziyordu. Kendini ifade etmekte özgürsün. Yalan ya da maske istemiyorum. Bunlar rol değil. Ben benim. Sen de sensin. Sen de benimsin. Bu kadar basit."

"Kabul etmedim," diye hatırlattı Bay, sırf onu tekrar ısırmak istiyormuş gibi bakmaktan vazgeçsin diye.

Yüzü tekrar o rahat ifadeye büründü ve Bay'ın Sila'nın ikiyüzlü davrandığını söylemesi çok cazip geldi ama... Nefes almayı seviyordu. Hem de çok.

"Ve?" diye sormak zorunda kaldı. "Ruhumu şeytana teslim etmemin karşılığında ne alacağım?"

Sila bunun üzerine hızlı ve parlak bir şekilde sırttı ve Bay'ın hain, aptal kalbi bir anda çarpmaya başladı. "Ne kadar güzel ifade ettiniz Profesör. Sizden daha azını beklemezdim. Ne elde edeceksiniz? En büyük arzunuzu tabii ki. Şeytanla yapılan anlaşmalar hep böyle gitmez mi?"

"Evet, şey, seni zaten becerdim, yani..."

Sila güldü. "Hayır. Kendimi kastetmemiştim. Vay canına. Bu..." Gülmeye devam etti ve krizin kendiliğinden sona ermesini beklemek için duraklamak zorunda kaldı. Sonra gözlerinin kenarından gerçekmiş gibi görünen yaşları sildi ve Bay'e sırttı. "Egomun az önce verdiği o ağır okşamaya kesinlikle ihtiyacı yoktu, ama yine de puan. Bunu unutmayacağım."

Bay yatağının başka bir boyuta açılan bir portala dönüşmesini ve onu hemen içine almasını diledi.

"Aletim olağanüstü olsa da ve eminim daha fazlasını istiyorsun," diye devam etti Sila, "bahsettiğim arzu bu değildi. Sen seviyorsun

Evet, ama on beş dakika öncesine kadar benim ben *olduğumu* bile fark etmemiştin. Yani, bu senin en büyük özlemin gibi görünmüyor, anlıyor musun?"

"I-"

"Büyükannen," Sıla hemen ayıldı. "Büyükannenden bahsediyorum. Bu yıkık dökük, konut yönetmeliğinden geçemeyecek ucubede yaşamamanın ve nefret ettiğin bir işte çalışmanın nedeni onun yüzünden, değil mi? Ona haksızlık edildiğini düşünüyorsun."

"Haksızlığa uğradı," diye tısladı Bay, Sıla'ya kızgın olduğu için değil, öfkeyi tekrar yaşayabileceği ve şimdi geldiğinde hoş karşıladığı için.

"Shepardların iddia ettiği gibi her şeyi kumarda kaybetmediğinden emin misin?"

"Evet. Senin kim olduğunu bilmiyor olabilirim Varun ama onu kendimden daha iyi tanıyorum. O bunu asla yapmazdı. Milyon yıl geçse bile."

"Shepard'ların hepsi bok kafalı çocuklar, çoğu da Vail'e gidiyor," dedi Sıla anlayışla başını sallayarak. "Bu yüzden tam zamanlı yarışmak yerine işine devam ettin. Şüphe çekmemek için bu evde kalıyorsun, çünkü herkes böyle bir şehirde sadece maaşınla daha fazlasını karşılayamayacağını biliyor."

Sıla şaka yapmıyordu.

Bay'ın tüm sırlarını gerçekten biliyordu.

Ve onları kendisinden uzaklaştırıyor ve çıplak bırakıyordu.

Sadece...

"Beni çok fazla düşünüyorsun." Bay yatağa doğru geri çekildi. Her şeyden çok, bu nedenlerin onu ne kadar iyi gösterdiğini kabul etmek istiyordu ama bu doğru olmayacaktı.

"Öyle mi?" Sıla sordu.

"Bir şeyler hissedip hissetmediğini bilmek istedim," diye hatırlattı Bay. "Çünkü çoğu zaman hissetmiyorum. Artık hissetmiyorum. O öldüğünden beri hissetmiyorum."

Ona kaşlarını çattı. "Dün gece gayet iyi duygularını ifade ediyordun. Aslında ne zaman etkileşime girsek bunu yapıyorsun."

"Evet," Sıla'yı uzaktan gözetlediği onca zamanı etkileşim olarak değerlendirdiği için onu düzeltmeyecekti, "çünkü konu sen ya da yarış olunca bir şeyler hissedebiliyorum. Ama bunun dışında..." Bay omuz silkti. "Her şey donuk. Sanki uyuşmuş gibiyim."

"Uyuşmuş değilim," dedi Sıla.

"Yani, bende antisosyal kişilik bozukluğu yok, bu yüzden aynı olmamamız mantıklı."

Bunun üzerine homurdandı. "Biz hiç de aynı değiliz, Kedicik. Ancak bu faydalı bir bilgi."

Bay'ın kalbi küt küt atmaya başladı, ama bu bir tehdit gibi görüldüğü ve onu korkuttuğu için değildi. Tam tersi. "Nasıl faydalı?"

"Bu yüzden bana bu kadar takıntılısın, değil mi? Mantıklı. Ben de dün gece benzer nedenlerle çok eğlendim. Duygusal tepkiler, özellikle de normalde almadığınız tepkiler, bağımlılık yapabilir. Bu teklifimi kabul etmen için bir sebep daha. Büyükannenin ölümünün seni daha çok etkilediğini biliyordum. Bunu kendi başına halledebilseydin, şimdiye kadar hallederdin. İki yıl kin beslemek ve keder içinde boğulmak için uzun bir süre. İzin ver seni rahatlatayım."

Bay aklını yeniden yitiriyormuş gibi hissediyordu. "Ne yapabilirsin ne yapacaksın?"

"Ne yapamam ki?" diye düzeltti. "Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır."

"Adil." Sıla gülümsedi. "İstediğim her şeyi elde edebileceğime güvenmiyor musun?" Bay bunu düşündü ama uzun süre düşünmedi.

"Evet."

Sıla, Bay'ın Pandaveer olduğunu anlamış ve onu Seaside gibi bir yerde gizli kameralar bulmuş ve Bay'ın büyükannesinin haksız yere suçlandığı gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Bu sonuncusu için ciddi bir araştırma yapmış olmalıydı, çünkü tüm resmi belgeler onun tüm mal varlığını kumarda kaybettiği için duyduğu endişe nedeniyle ani bir felç geçirdiğini söylüyordu.

"Eğer bulunacak bir şey varsa, onu bulacağım," diye söz verdi Sıla. "Ve eğer yoksa, eğer izlerini örtmüşlerse, o zaman iki yıl önce yapmaları gerektiği gibi onlara bunu ödetmenize yardımcı olacağım."

Bay'ın kişisel yargıcı, jürisi ve celladı olmayı mı teklif ediyordu? Bu kadar cazip, çekici olmamalı.

"Sadece intikam istemiyorum," dedi Bay. "Bu aptal gezegendeki herkesin bilmesini istiyorum. Bu, boğazlarını kesmeden önce sözlü bir itiraf almamız anlamına gelse bile, bunu istiyorum."

"Bu ikinci seçeneği tercih edeceğin anlamına mı geliyor?" Sıla sordu.

Bu bir hataydı, tehlikeli ve aptalca bir hata ve yine de... Hayatı artık onun için önemli olmayabilirdi ama bilmesi gerekiyordu. Bir kez ve

Her için. Idle Delmar'ın onu bilerek evsiz bırakmadığına dair kanıtı ihtiyacı vardı.

Ruhunu satmak zorunda kalsaydı?

Zaten yıllardır bunu .

"Kanıt bulmama yardım edeceğine yemin eder misin?" Emin olmak için tekrar duymak istedi

"Tam ve tereddütsüz itaatiniz karşılığında," diye başını salladı Sila.

"Evet."

Hiçbir kural ve güvenli kelime olmayacağını söylemişti, bu da acı olacağını ima . Belki bir tutam aşağılanma bile.

Bay'in bu iki şeyden de hoşlanmaması iyi bir şeydi.

", " sesi olması gerekenden çok daha heyecanlıydı ve bunun farkındaydı. "İkinci seçenek. Ben bunu seçiyorum."

Sıla sıırttı ve gözlerinin arkasında şeytan parıldıyor gibiydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 12:

Bir sorun vardı.

Bay bunu hissedebiliyordu, daha doğrusu hissediyordu. Tam anlamıyla. Dün gece hissettiği o dehşet noktası hâlâ varlığını sürdürüyordu ve onunla birlikte başka bir şey daha vardı, hoşnutluğa çok benzeyen bir şey.

Onu en çok endişelendiren ikincisiydi ve bu da başlı başına başka bir sorundu.

Bay hiçbir şeyi bu kadar derinden ve güçlü hissedememeliydi, yıllardır bunu yapamamıştı ama banyo aynasının önünde dururken bunu inkâr etmek mümkün değildi. Az önce aldığı duşun buğulu camı nedeniyle bulanık olan yansımasına baktı, ancak alıştığı boş ifade yerine gözlerinde bir kıvılcım ve yanaklarında az önce üzüntülerini boğmaya çalıştığı sıcak suyla pek ilgisi olmayan bir kızarıklık vardı.

Sıla dün aniden gitmişti ve o zamandan beri Bay'ın vücudu henüz sakinleşmemişti. Sanki bilinçaltındaki bir parçası genç adamın ikinci raunt için geri dönebileceğini düşünüyormuş gibi hâlâ heyecanlıydı.

Gerçek şu ki, bu onu olması gerektiği gibi korkutmuyordu.

"Bu kadar berbat durumda olmamın imkânı yok," diye mırıldandı kendi kendine. Görebildiği kadarıyla, başına gelenlerin tek bir açıklaması vardı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Sıla onu iyileştirmiş olabilir mi?

Elbette kesin bir şey söylemek için henüz çok erkendi ama Bay, adrenalın salgılamasına neden olan her türlü faaliyet sona erdikten kısa bir süre sonra duygularının dağılmasına alışkındı. Duygularını en uzun on beş dakika kadar koruyabilmişti ve bunun tek nedeni yarışın kendisinin ve kazanmanın verdiği uyarımın yeterince yoğun .

Geçen gece... ve sonra dün sabah...

Küfredip yüzünü kapattı, yerin yarılip onu yutmasını diledi, böylece bu durumla ya da büyük olasılıkla bir insan olarak onun hakkında söyledikleriyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Bu bir şeydi, dünyadaki sapkınlıklardan hoşlanmak

yatak odası ve bir tür adrenalin bağımlısı olmak. Yarışarak ya da porno izleyerek kafayı bulmak aslında oldukça normaldi. Karanlık bir ormanın ortasında avlanıp yere atılmayı ve vahşice öldürülmeyi istemek...

Hep böyle miydi, yoksa bu büyükannesinin ölümünden sonra gelen bir değişiklik miydi? Duygusal kopukluğun bir yan etkisi miydi? Daha önce okumadığı bir şey miydi? Bunun ilkel düzeyde kim olduğunu değiştirmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordu, bu da hoşuna gitsin ya da gitmesin, kendisinden yararlanılmasını tahrik edici bulan biri olduğu anlamına geliyordu.

Sıla mazoşizm sözcüğünü ortaya attığında bu çok basit bir şeymiş gibi gelmişti ama Bay için bu başka bir şok edici keşif olmuştu. Evet, özel oyunları sırasında kendine ufak tefek zararlar vermişti - dayanabilip dayanamayacağını görmek için hazırlıksızken bir dildoyu içine , kendi tırnaklarını kalçalarının ya da avuçlarının etine batırmak gibi şeyler- ama işleri asla *çok* ileri götürmemeye dikkat etmişti.

Sıla'nın üzerinde kullandığı güneş kreminin miktarına bakılırsa, aşağıda epey hırpalandığını tahmin edebilirdi.

Sadece... Acıyı hatırlıyordu elbette ama o kadar da kötü değildi. Bir an için dayanılmazdı ve sonra bir anda yok oldu, Bay'in hayatı boyunca yaşadığı en yoğun zevk tarafından süpürüldü. Sıla'nın sert vücudunun altında sıkışıp kaldığında kendini canlı hissetmekle kalmamış, cehennem çukurlarından geri çekiliyormuş gibi hissetmişti.

Yeniden doğuşların kolay ya da acısız olması gerekmiyordu.

Ona olan şey bu muydu? Uzun süre kendini "düzeltmeye" ve bir zamanlar olduğu kişiye dönmeye çalıştıktan ve defalarca başarısız olduktan sonra, bu işe yaramış mıydı?

Nate'in adı neon harflerle yanıp sönerken çoklu plakası çaldı ve Bay rahatlamış gibi bir ses çıkardı. Arkadaşı başkalarını rahatlatma konusunda her zaman iyiydi ve Bay'in onu sakinleştirecek birine ihtiyacı vardı. "Hey."

"...Merhaba," Nate'in sesi diğer uçtan tereddütlü bir şekilde geldi. "İyi misin?"

Hay

ır.

Evet

.

Olabilir mi?

"Emin değilim," diye cevap verdi ve bir kolunu lekeli mermer tezgâha yaslarlarken dudaklarını yaladı. Lekelerin neden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Burayı satın aldığı anda oradaydılar. Hiçbir zaman

Daha önce onu rahatsız etmişti ama şimdi Sıla'nın fark edip etmediğini merak ederek kaşlarını çattı.

"Sesin..." Nate boğazını temizledi. "Yanlış anlama ama az önce telefonu açtığında sesin mutlu geliyordu."

"Sesini duymak çok güzel."

"Dr. Orion ile seanslarınıza yeniden başlamak konusunda fikrinizi değiştirdiniz mi? Bu kadar mı?"

Bay, Nate'in umutlu ses tonuyla irkildi ve onu hayal kırıklığına uğrattığı için kendini kötü hissetti-Guilt. Suçlu hissediyordu, hem de bazen küçük patlamalar halinde hissedebildiği o minicik fırçayla değil, gerçek anlamda. Tam, rahatsız edici bir parlaklıkta.

"Bu kadar boktan bir arkadaş olduğum için özür dilerim," dedi. "Geçtiğimiz yıllarda bana katlanmanın kolay olmadığını biliyorum."

"yok."

"değil," diye karşı çıktı.

"Ağır ol," diye ısrar etti Nate. "Ses tonuna bakılırsa, her ne yapıyorsan işe yarıyor. Gelebilir miyim? Ya da dışarı çıkıp bir şeyler yapmak ister misin?"

Bay kıkırdadı. "Neden sesin benden daha heyecanlı geliyor?" Sessizlikle karşılaşınca eklemek zorunda kaldı: "Bu bir şakaydı."

"Geliyorum." Hoparlörden bir hoverbike motorunun devir sesi geldi. "On dakika içinde orada olurum."

"Tamam." Daha cevabını alamadan hat kesildi ve gözlerini devirerek elindeki cihazı tezgâhın üzerine fırlattı. İki avucunu da pürüzsüz yüzeye dayayarak burnunun ucu camla buluşana kadar eğildi.

Sadece hayal etmiyordu, gözlerinde bir şey vardı, bakışlarında eksikliğini hissettiği bir farkındalık. Okulda ona Heykel Profesörü derlerdi. Söylentileri duymuştu, birçoğu onun huzurunda o kadar da sessizce fısıldanmamıştı. Onun soğuk ve kıpırtısız olduğunu ama yine de eski bir heykel gibi güzel olduğunu söylediler. Diğer her şeyde olduğu gibi, daha önce bu yorumlar hakkında da kararsızdı, ama şimdi...

Elbette bu son olamazdı. Sıla'nın küfürlü sikiyle şok geçirerek uyanmış olma ihtimali neydi ki?

Bay'in geçmişte onunla ilgilenmesinin nedeni bu bile değildi. Genç adamdan hoşlanmıştı, çünkü ona ışık ve nezaket saçıyordu. Bay'e eskiden olduğu kişiyi hatırlatıyordu.

Büyükannesinin ölümü, her yerde arkadaş edinebilen ve en fırtınalı günlerde bile her zaman umut ışığı bulabilen türden bir insandı.

Şimdi, eskiden olduğu kişi ona bir yabancı, Bay'den tamamen ayrı, farklı bir insanın hatırası gibi geliyordu. Tüm bu anılara sahipti, ama o hale nasıl geri döneceğini, hatta bunu gerçekten denemek için gereken özeni nasıl toplayacağını bir türlü bulamıyordu.

Taştan bir heykele dönüşmüştü. Yaşayan ölü.

Ama aynada ona bakan adam *hayattaydı*.

Nate'in yakınlarında olduğunu bilen Bay, banyoyu ve kafa karıştırıcı yansımayı geride bırakarak hızla güne hazırlandı. Bulabildiği ilk gömleği, muhtemelen yıkamadığı siyah bir tişörtü ve solmuş bir kot pantolonu giydi, sonra durup toplanmamış yatağa baktı.

Çarşafkar karmakarışık ve yorgan ortada, bıraktığı yerde bir yığın halinde dörölmüştü. Sıla'nın peşinden gitmişti ki genç adam aniden onunla sonra görüşeceğini söyleyip kapıyı arkasından kilitledi. Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi.

Bay şeytanı çoktan içeri almıştı. Onu dışarıda tutmak için boktan bir metal kilitten çok daha fazlası gerekecekti. Kahretsin, bu evde evrendeki çoğu yer gibi elektronik bir tuş takımı bile yoktu. O kadar eskiydi ki, Bay'i gecenin bir yarısı davetsiz bir misafir tarafından öldürölmekten koruyan tek şey kısmen paslanmış bir kilitti.

Daha önce bu da onun için önemli değildi ama şimdi kaşlarını çatı. Eğer biri onu öldürecekse, bu kesinlikle uyuşturucu ya da para aramak için yanlış eve giren kafası kıyak bir keş olmayacaktı - Bay'de ikisi de yoktu.

Yarışlardan elde ettiği parayla cebini oldukça doldurmuştu ama bunca zamandır paranın üzerinde oturuyordu, hepsi bankadaydı. Şimdi, küçücük kutunun içinde durmuş, sanki yeni görüyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

Ortada sadece ikiz yatak takımı vardı, bir de ön ayağı eksik olan ve yüzeyinde çizik izleri bulunan bir sehpa. Uzak köşede bir kitaplık vardı, ama beri orada rastgele yığınlar halinde duran eşyaların hiçbirine dokunmamıştı ve o kadar çok toz toplamışlardı ki kitapların sırtlarındaki başlıkları seçmek imkânsızdı. Karşı köşede yeşilimsi mor bir küf büyüüyordu ve Bay'in şimdiye kadar fark etmediği tavanda su hasarı vardı.

Bir tiksinti ve hayal kırıklığı hissetti, ancak bunlar en az onunki kadar kendisine yönelik olumsuz duygular olsa da

evre, onlara açgözlülükle sarıldı. Ata binerken ya da Sila'yı uzaktan izlerken yaşıadığı kısa süreli duygu patlamaları harikaydı ama şu anda yaşıadığı gerçek duygu dalgasının yanında hiçbir şeydi.

Sanki bir asırdır uyuyordu ve şimdi nihayet uykusundan uyanıyordu. İlerleyişi yavaştı; gözlerini tembelce kırpıştırıyor, kollarını ve sonra bacaklarını geriyordu. Hiç kimse uyandığında, özellikle de uzun bir uykudan uyandığında yataktan fırlamazdı. Acele etmezler, duyularının açılmasına ve vücutlarının kilitlerinin açılmasına alışmak için beklerlerdi.

"Benim!"  n kapının açılma sesi dikkatini çekti. Nate'te Bay'in acil durum anahtarı vardı, Bay buraya ilk taşındığında bu konuda ısrar etmişti. Küçük evin içinde dolaşırken adımları gürültülüydü, belli ki bir arayış içindeydi ve bir an sonra kapıda belirdi, gözleri anında Bay'i tepeden tırnağa taradı.

Bay ona daha iyi bakabilmek için döndü, Nate ona şaşkınlıkla göz kırptığında ağzının kenarı kalktı.

Nate  ne çıktı ve elinin tersiyle Bay'in alnına bastırarak kaşlarını hafıfe çattı. "Ateşin yok. Kendini iyi hissediyor musun? İyi görünüyorsun-"

"İyi mi?" Bay onun yerine cevap verdi ve bu Nate'in yeniden duraklamasına neden olunca güldü. "Evet. Biliyorum. Ben de kendimi iyi hissediyorum. İlginç değil mi?"

İlginç.

Sila'nın en sevdiği kelime.

Kaşlarını çattı ve Nate onun kolunu tuttu. "Ne?"

Nate sordu. "Sorun ne?"

"Hayır," diye silkelendi, arkadaşının ilgisine hem minnettar hem de kızgındı, " nemli değil. Sadece bir şey düşünüyordum, hepsi bu."

" z c  bir şey." Nate iki elini saçlarında gezdirdi ve geri çekildi, Bay'e artık bir sorun olmadığına emin olduğu için alan açtı. "Dostum, d n geceki yarıştan sonra sana ne oldu? Bisikletini bana bıraktığında her zamanki gibiydin. Kazandığın için mutluydun ama başka bir şey yoktu."

Bay ona bir  ğrenci tarafından cinsel tacize uğradığını söyleyemezdi. Sadece Nate ıldıracadığı için değil - haklı olarak öyle - ama Bay'in şu anda bu konuda nasıl hissettiğini anlamasının hiçbir yolu olmadığı için.

Bay bunu kendisi bile anlayamadı.

Bir suçtan zarar görmüştü, korkunç bir suçtan ve yine de... Adalet ya da intikam istemiyordu. Yetkililere gidip şikâyetle bulunmak istemiyordu. Sıla'yı sınıftan atma düşüncesi bile kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Hayır, Bay'ın istediği şey, gerçekten istediği şey, Sıla'nın bunu yapmasıydı. Tekrar.

İtiraf utanıyordu, şimdi onunla oturacak zamanı vardı. Sıla'nın ona bu berbat durumu daha fazla keşfetmesi için bir şans vermesinden dolayı biraz rahatlamıştı. Şeytanın onunla işinin bitmemiş olması iyi bir şeydi çünkü Bay'ın de Sıla'yla işi bitmemişti. Özellikle de onunla birlikte olmak içinde bu kadar çok şeyi ortaya çıkarabilecekken.

"Doktora tekrar gitmeye başlamadım," dedi Bay, çünkü bir şey söylemek zorundaydı. "Gerçekten de o kadar büyük bir fark var mı?"

Nate heyecanla, "Bunu telefonda da söyleyebilirim," diye hatırlattı. "Telefonu açtın ve sesin eskiden olduğu gibi geliyordu."

"Nasıl yani?"

"Beni duyduğunuza sevindim."

Bay başını eğdi ve düşündü. "Öyleydim. Sen harika bir arkadaşsın. Birine ihtiyacım olduğunda hep yanımdasın. Ve bisikletime göz kulak oluyorsun. Minnettarım."

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedi Nate ona, "Ama bu sefer ciddi olduğunu söyleyebilirim. Cidden, neler oluyor? Eğer doktor değilse, bu kadar büyük bir değişikliğe ne sebep oldu? Uzun sürecek mi?"

"Bilmiyorum." Bay duygusal kopukluğun bir gecede iyileştiğini hiç duymamıştı ama yine de aşırı bir olay yoğun bir tepkiye neden olabilirdi. "Ne kadar süreceğini görmek için zaman tutuyorum. Şimdiye kadar... bir süre oldu."

"Bir süre nedir?"

"Dün sabahtan beri." Ayrıntı vermek istemiyordu ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Bir şeyler söylemek istiyordu. Arkadaşına içini dökmek ve tüm bu olanlarda yalnız kalmamak istiyordu. "Ben... biriyle birlikteydim. Birlikte olmamız sosyal olarak kabul edilebilir bir şey değil, o yüzden bunu burada bırakacağım. Burnunu sokmayacağına inanıyorum?"

"Bir öğrenci," diye kolayca tahmin eden Nate, Bay ters ters bakınca omuz silkti. "Ne? Çok belli ettin. Ama merak etme. Bu konuda güvende olduğun sürece kiminle olduğun umurumda değil. Aslında onlara teşekkür etmeliyim."

"Kendimizi aşmayalım."

"Ne yani? Birinden hoşlanmanın duygularını sıfırlamana yardımcı olduğunu mu düşünüyorsun?" Nate bunu düşündü. "Uzun zamandır aşık olmamıştın ve aşkın her şeyin ilacı olduğunu söylerler."

"Ben buna aşk demezdim," diye kekeledi Bay, sonra boğazını temizledi. Gözlüğünü sehpadan alıp takmak için zaman harcadı, oyalandı, sonra bir şansını deneyerek, "Saplantı daha doğru bir tanım olurdu," diye itiraf etti.

"Sizin tarafınızda mı, onların tarafında mı?"

Sıla Bay'e takıntılı değildi, sadece ödeşmek istiyordu. Bay'in sandığı gibi biri olmadığı düşünülürse bu onu rahatsız etmemeliydi ama yine de genç adamın aslında kendisiyle ilgilenmediği fikri onu biraz incitmişti. Bay'e acı çektirmek istiyordu ve bunu tekrar yapmayı teklif ettiğine göre dün gece onun için de eğlenceli geçmişti ama bu Bay'i istediği anlamına gelmiyordu.

Bu, Bay'in ona karşı hissettiği sapkın özlemin aynısını hissettiği anlamına gelmiyordu.

Onu.

Ve Bay'in bunu bile ne kadar tuhaftı. Daha da garip olan Aslında çocuksu Sıla Varun'a aşık olduğu zamankinden on kat daha parlak ve ateşliydi içinde.

Dün gece vücudundaki giysileri kesip onu çırılçıplak soyan canavarın çocuksu hiçbir yanı yoktu.

Bay bunu düşününce ürperdi, tepkisini zamanında kontrol edemedi ve Nate bilerek dilini şaklattı.

"Demek öyle." Nate kollarını kavuşturdu ve tıpkı Sıla'nın daha önce yaptığı gibi bir omzunu kapının pervazına dayadı.

"Mutfağa gidelim mi?" Bay aniden sordu. "Henüz kahve içmedim."

Nate'in gözleri dikkatle yapılmamış yatağa kaydı. "Bu sabah ne yedin Pandaveer?" Bay onunla alay edince bir elini yüzünün yan tarafına götürdü ve müstehcen bir hareket yaptı.

Bay ona bir yastık fırlattı - lekeli gri yastık kılıfıyla birlikte sahip olduğu tek yastık - ve ters ters baktı. "Ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum."

"Ben değişmedim," diye karşı çıktı Nate, göğsüne çarpıp yere düşen yastığı yerden aldı. Tekrar yatağın üzerine attı. "Senin yanında olduğum her an biraz daha sertleştim, ama sen şimdiye kadar hiç tepki vermedin."

"Gerçekten mi?" Bay fark etmemişti.

"Evet, gerçekten." Nate güldü ve arkasını dönerek mutfak ve oturma alanı olarak kullanılan ana odaya giden küçük koridora yöneldi. Bunun, bir dolabın ve banyonun dışında evde başka oda yoktu.

Aniden durduğunda Bay ona doğru yolu yarılamıştı.

Eğer Sıla kapıda duruyorsa, bu onun evin geri kalanından geldiği anlamına geliyordu. Bay'ın altını temizlemiş ve ona su getirmişti ama... Bay uyurken başka ne yapmıştı?

"Her şey yolunda mı?" Nate mutfaktan seslendi, hemen ardından dolapların açılma sesi geldi.

"Evet, bana bir iyilik yap ve kahveyi hazırla," dedi Bay.

"Elbette."

Bay koridordaki tek kapıya doğru yavaşça yürürken terli avuçlarını kot pantolonlu kalçalarının üzerinde gezdirdi. Kapı dolaba açılıyordu ve orası da... Yanına hiç kimseyi almazdı -Nate ve Berga bile onu yarışlarda gördüklerinden beri nadiren geliyorlardı- ve daha önce zulasının yerini yeniden düşünecek kadar keşfedilmeyi önemsememişti. Ancak şimdi, Sıla'nın onu görmüş olabileceği düşüncesi... Kendini kapının kolunu tutmaya ve ince ahşabı olabildiğince hızlı bir şekilde kırbaçlayarak açmaya zorladı.

İlk başta, orada asılı duran ve el değmemiş gibi görünen paltoları görünce içini çekti. Bu, ötesindeki şeylerle arasında küçük bir ama Sıla'nın bir dolabın bundan ibaret olduğunu keşfettikten sonra onu incelemek için herhangi bir nedeni olacağından şüpheliydi.

Nate'in herhangi bir nedenle geri dönmediğinden emin olmak için koridorun aşağısını kontrol ederek sağa baktı. Dönmediği anlaşılınca Bay askılardan bazılarını metal çubuktan aşağı kaydırды. Artık çoğu şey dijitaldi ama o hâlâ somut şeylere düşküncü, muhtemelen büyükannesi onu maceralarının kâğıt fotoğrafları ve her zaman ulaşabileceği bilgi ve resimlerle dolu fiziksel ders kitaplarıyla büyüttüğü için.

Duyguları kesilmişti ama böyle şeyler söz konusu olduğunda hâlâ içgüdüleriyle hareket ediyordu, elinde tutmak istediği şeyler. Bu yüzden bazılarını kampüste gizlice kendi çektiği, bazılarını da Inspire'dan kopyaladığı fotoğrafları düşünmeden bastırmıştı.

Onları dolabın arkasına bantlamıştı, asla sahip olamayacağı öğrencisi için bir tür hastalıklı tapınak. İğrenç ve yanlış olduğu gerçeği

Yerleştirdiği her parlak görüntüde küçük bir duygu koru hissedebildiği için bu işi daha çok yapmak istiyordu.

 lk çift göründüğünde Bay kaşlarını çattı ve sonra soluk soluğa kaldı ve dolabın arkasını daha iyi görebilmek için diğer paltoları itti.

Fotoğrafların bazıları yıkılmıştı. Bir zamanlar bulundukları yerlerde boş alanlar vardı ama muhtemelen Bay'ın topladığı    düzine kadar fotoğraftan sadece yedisini oluşturuyordu. Ancak o zaman dolabın zemininin kâğıt parçalarıyla dolu olduğunu fark etti.

Sıla fotoğraflardan bazılarını yırtmış ve sonra da parçalara ayırmıştı. Ama hepsi değil.

Neden?

Bay biraz daha yaklaştı ve Sıla'nın Doğu Avlusu'nda Rabbit'in söylediği bir şeye güldüğü bir fotoğrafa baktı. Bu fotoğrafı sömestr başında, Sıla'nın kendi sınıfında  ğrenci olduğunu öğrendiği gün çekmişti. O günkü diğer derslerini anlatırken fotoğrafın çoklu tahtasında durduğunu bildiğinden, bunu yaparken kendini kirli hissetmişti.

Bay'ın Sıla'nın haklarını, genç adam onun bedenini ihlal etmeden çok önce ihlal etmiş olması ironikti.

"Hey," Nate kafasını dolabın ucundan uzatınca Bay irkildi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet." Paltoları tekrar yerlerine iten Bay, dolabı kesin bir tıkırtıyla kapattı ve güven verici bir şekilde gülümsedi. "Lütfen bana bir tencereyi doldurduğunu söyle."

 kisi mutfağa geçerken Nate, "Sen daha iyisini yaptın," dedi. "Espresso makineni çıkardım."

"Sen en iyisisin."

Nate zaten dolu olan bardağı ona uzattı. "Bunu duymanın ve gerçekten ciddi olduğunu bilmenin ne kadar harika olduğunu bilemezsin."

Bay onaylar gibi bir ses çıkardı ve ikramı aldı, kahvenin zengin kokusu bir yudum almadan önce memnuniyetle i  çekmesine neden oldu.

"Umarım tamamen iyileşme yolunda ilerliyorsundur." Nate kadeh kaldırmak için kendi kupasını kaldırdı.

Onları birbirine vurdu ve sırttı. "Parmaklar  apraz."

Kafasının arkasındaki küçük bir ses, Bay'ın duygularını nasıl geri kazandığını bilseydi Nate'in hâlâ böyle düşünüp d ş nmeyeceğini merak ediyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 13:

Rutin, hepsinden daha iyi bir maskeydi. Tahmin edilebilir insanlar kolay hedeflerdi ve insanlar kolay olanı güvenli olanla bir tutuyordu.

Sıla haftada üç kez Vail Üniversitesi'nin havuzunda tam bir saat yüzerken bulunabilirdi. Havuz ve kütüphaneye yaptığı ziyaretler arasındaki rotasyon, özenle hazırladığı kamuflajın bir parçasıydı. Herhangi bir günde belirli bir saatte onu tam olarak nerede bulacaklarını bilmek etrafındakilere bir rahatlık hissi veriyordu. Onu ve karakterini tanıdıklarına inanmalarını sağlıyordu.

Çalışkan, kendini işine adanmış, arkadaş canlısı... Sadece kendini değil, kardeşini de korumak için mükemmel bir kılık değiştirmişti. En iyi yalanlar gerçeğe en çok bağlı olanlardır. Saklanmak da benzer şekilde işliyordu.

Kimsenin kendisine çok yaklaşmasını istemediğinden, onlara zaten yaklaşmış oldukları yanılsamasını yaşıyordu.

Sıla yuvarlandı ve duvara tekme atarak suyun içinden kolaylıkla geçti. Saatinin sonuna geliyordu ve o saatten önce birkaç tur daha atmak istiyordu. Ana gezegeni Tibera, neredeyse tamamen okyanustan oluşan bir dünyaydı. Altın sarısı kumlar ve yüksek kayalıklardan oluşan kara parçası, bu gerçek nedeniyle nüfusun yoğun olduğu tek yer değildi. Her Tiberalı yürümeyi öğrenmeden önce yüzmeyi öğrenirdi. Nefeslerini dalgaların hareketiyle senkronize ederek duygularını nasıl yönetecekleri öğretildi.

İnsanlarının duyguları diğer türlerin çoğuna kıyasla daha yüksekti, ancak kendilerini düzensiz duygusal durumlara kaptırmamak için bu duyguları hızlı bir şekilde süzgeçten geçirirlerdi. Bilgiyi işlemenin yanı sıra hissetmek ve eleştirel düşünmek de Tiberanlar için önemli unsurlardı.

Sıla için büyürken rol yapmak yeterince basitti - en azından normal olmadığını fark ettiğinde. Duygularını çok iyi ayırdıkları ve bölümlere ayırdıkları için, Tiberyalılar aslında soğukkanlı olmalarıyla tanınırlardı. Sıla her zaman duygularını göstermezdi,

Herkes bunun, onun duygularını düzgün bir şekilde düzenlediğinden kaynaklandığını düşündü.

Aslında hiç olmadığını asla tahmin edemezdim.

Bu tam olarak doğru değildi. İki gece önce Bay'e açıkladığı gibi bazı şeyleri hissedebiliyordu. Ama empati, pişmanlık, vicdan azabı gibi şeyler... Bunlar ona yabancı şeylerdi. Light'a da şükürler olsun. Sıla kendisi için olduğu kadar başkaları için de endişelenmek zorunda kalsaydı var olmanın ne kadar sıkıcı olacağını hayal bile edemezdi.

Kulağa destansı bir zaman kaybından başka bir şeymiş gibi gelmiyordu.

Yine de kardeşi farklıydı. Yetersizlik yerine çok fazla şey hissediyordu. Tibera'dayken idare etmek ve gizli kalmak onun için daha zor olmuştu. Sıla kaçmayı çoğunlukla onun için ve zorba babalarından ve onlar için önceden belirlediği kaderlerinden kaçmak için kabul etmişti.

Aksi takdirde bunu asla yapmazdı. Kaçmadı. Kovaladı.

Eğer sadece ona kalsaydı, babalarını öldürmenin bir yolunu bulurdu. Ondan kurtulmuş ve kendilerini rahat ettirecek servetine kavuşmuş olurlardı. Bunun yerine, yetersiz bir harçlık ve Crate Varun'la çalışacaklarına ve daha sonra kendilerine verdiği rolleri doldurmak için geri döneceklerine dair bir anlaşma ile Vitality'ye kadar gelmişlerdi.

Ona kalsa Sıla ömrünün sonuna kadar hastanede çalışmak zorunda kalacak, Rin de Yüksek Konsey masasının bir sonraki üyesine dönüşecekti.

Bu asla olmaz.

Planları, Vail ve Akademi'deki zamanlarını tamamlar tamamlamaz kaçmaktı. Kim ve ne olmak istiyorlarsa olabilecekleri yepyeni bir yere kaçıp yeniden başlayacaklardı. Sıla, Bay sayesinde erken gitmelerini sağlayacak kadar yüklü bir birikim yapmıştı ama kardeşinin henüz bundan haberi yoktu.

Sıla ileriye planlayabilme yeteneğiyle gurur duyuyordu ama geçtiğimiz ay yaşanan olayların geleceğini tahmin edememişti. Artık Bay vardı ve kardeşi Kelevra Diar'la birlikteydi. Planları değişme sürecinde olabilirdi.

Değişim sürecindeydi.

Bay Delmar'ın icabına ormanda bakılmalı ve orada bırakılmalıydı. Sıla onu öldürmeyi planlamamıştı, çünkü bu çok fazla istenmeyen dikkat çekecekti, ancak meydana gelen olaylar onun

yapılacaklar listesi de. O an için büyük bir mesele gibi görünmüyordu. Kendisi için güvenli olan bir ortamda içgüdüleriyle hareket ediyordu. Ama sonra.

Bay'i eve götürmüştü çünkü onu park yerindeki arabasında korumasız ve baygın halde bırakma düşüncesi içine sinmemişti. İçeri girdikten sonra Sila onu yatağına götürmüş, temizlemiş ve yaralarına merhem sürmüştü. Bu yeterli olmalıydı ama yatağın kenarına oturup güneş doğana kadar Bay'in uyumasını izlemişti.

Sonra da gitmesi gerektiği gibi gitmek yerine etrafı kolaçan etti. Bay'in evi rahatsız etmediği birkaç yerden biri olduğu için görülecek çok şey vardı. Sila, büyükannesi hayattayken Bay'in rahatça yaşadığını keşfetmişti bile.

Bay'in büyüdüğü ev artık Shepard'lara aitti, çetelerinin adını nasıl yazacaklarına bile karar veremeyen bir grup işe yaramaz aptal - bazıları Shepherds, diğerleri Shepards olarak yazıyordu ve bu da şehrin doğru yazım şekli konusunda bölünmesine yol açmıştı.

Liderleri Harun Caddel, böyle bir şeyin olmasına izin verdiği için içlerindeki en büyük aptaldı.

Sila zaten onları araştırıyordu ama araştırmayı ciddiye almamıştı. Gezegen ilk geldiğinde ve kimin önemli kimin olduğunu öğrenmeye heveslendiğinde, Shepardlar kesinlikle ikinci kategoriye girmişti. Onlarla oyun oynamaya hiç ilgi duymamıştı, çünkü onlarla oyun oynamanın çocuk oynacağı olduğu açıktı.

Ama nedense, Bay'in uyandığını duyup onu yatakta otururken bulmaya gittiğinde, Sila adamla ilgili planlarını değiştirmişti. Tekrar.

Havuzun ucuna vurdu ve sonra yukarı çıktı, su yüzünden aşağı akarken derin bir nefes aldı. Gözlerini açmadan önce bile yakınlardaki varlığı hissedebiliyordu ve izlendiğini biliyordu. Acele etmeden kendini çıkıntıya doğru kaldırdı ve avuçlarının üzerine yaslanarak oturabilmek için iki büküm oldu.

"Sana da merhaba," dedi Aneski, Sila'nın küçümsemediği o zavallı grubun tek üyesi. Bir saniye sonra dövüş kitaplarının yaklaşma sesi geldi. "Buluşma saatini yanlış mı anladım?"

"Doğru anladın," dedi Sila, ama onu selamlamak için dönmedi. Dün, Bay daha fazla oyun oynamayı kabul ettikten sonra Rin aramıştı. Kardeşiyle ilgilenmek için oradan ayrılmış ve Brick'e giderken Aneski'yle temasa geçerek borçlu olduğu birkaç iyiliği istemişti.

"Burası konuşmak için güvenli bir yer mi?"

Shepardlar Brumal Mafyası ile kıyaslanamayacak kadar küçük olsalar da, yine de yasadışı işlere karışıyorlardı ve genellikle toplumun geri kalanı tarafından hor görülüyorlardı. Açıkta zenginlik ve prestij kazanmış olan Void'lerin aksine, daha karanlık iş girişimlerini masanın altında veya gecenin korumasında dikkatlice yürütüyorlardı.

Aneski'nin kardeşi, çete üç yıl önce ilk kurulduğunda kurucu üyelerden biriydi. Sıla, adamın büyük olasılıkla Brumal ile girdiği bir çatışma sırasında öldürüldüğünü öğrenmişti. Tüm detayları bilmiyordu ve öğrenmek de umurunda değildi.

Ölü bir insan onun için hiçbir şey yapamazdı.

"Bu saatlerde havuz odasını rezerve ettiğimi herkes bilir," diye yanıtladı Sıla. Her öğrenciye açık olmasına rağmen, yüzmeye bağlılığı kampüsün dört bir yanına yayılmıştı ve planlanmış seansları sırasında onu rahatsız edecek başka biri -ya da hiç- nadiren olurdu. İyi biri olarak tanınmanın, yalnız biri olarak görülmekten daha faydalı olabileceğinin bir başka nedeni. Aneski diğerlerinden biraz daha fazla şey biliyordu ama bunun tek nedeni Sıla'nın onu kendi pençelerine çekmek için bir anlığına da olsa görmesine izin vermiş olmasıydı. Shepard'ın ona bir iyilik borçlu nedeni de buydu, çünkü Sıla ona yardım etmişti kardeşinin ölümüyle ilgili gerçeği bulmaya çalışıyor.

"Sırları ortaya çıkarmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?" Aneski o zaman sordu, ancak sesi kayıtsızdı. "Bu kimin için? Sakın bana Profesör Delmar'ın bunu onun için araştırmanızı istediğini söylemeyin."

Sıla'nın göğsünün ortasında bir şey ve bir an durup bu yabancı hissi inceledi. Öfkeye çok benziyordu ama Aneski'nin sözlerinin onda bu tür bir duygusal tepkiyi tetiklemesi için hiçbir neden yoktu.

"Onu tanıyor musun?" Sıla cevabını beklerken başını yana eğerek sordu.

"Profesör mü? Yüzü yüzünden okulun yarısı ona bayılıyor, bu yüzden onu tanıyorum. Ama daha önce hiç dersine girmedim."

İşte. Yine oldu.

Sıla avuçlarını gri fayansa bastırdı ve ayakta durana kadar bacaklarını sudan kaldırdı, sonra yavaşça Shepard'la yüzleşmek için döndü.

Kızıl renkli saçları ve keskin yeşim yeşili gözleriyle Aneski'nin kendisi de çirkin sayılmazdı. Kaşında bir piercing, sol kaşında küçük bir altın çubuk vardı ve tırnakları boyalıydı. Desen, tırnakları arasında ileri geri gidip geliyordu.

nane yeşili ve yanık turuncu. Son sınıf öğrencisi olduğunu gösteren tamamen siyah bir renk giymişti ve okulun rozeti kemerine takılı olduğu yerden floresan ışık altında göz kırpiyordu.

"Ne?" Aneski bakışlar altında kaşlarını çattı ve ellerini kalçalarına dayadı. "Ne oldu?"

Sıla diğer adama Bay'den uzak durmasını emredip emretmemeyi tartıştı ama bu mantıksızdı ve öfkesi yersizdi. Sadece Aneski'nin ses tonunda Bay'e bir erkek olarak ilgi duyduğuna dair herhangi bir belirti olmadığı için değil, aynı zamanda dün kurdukları gibi, Sıla zaten ona sahip olduğu için.

Bay zekiydi, Sıla ona rol yapmayacaklarını söylediğinde, Bay'in başka biriyle takılmasına izin verilmeyeceğini kastettiğini bilecek kadar zekiydi.

"Hiçbir şey." Alnındaki sırlıklam saç tellerini itti ve sol lobundaki altın yıldızlı küpeyi hafifçe çekiştirerek vücudunun rahatlamasına izin verdi, böylece sıradan ilgiye sahip biri görüntüsü verdi. Aneski bu bilginin kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. "Ne buldun?"

"Pek bir şey yok," dedi nefesini üfleyerek.

"Çete genç," diye hatırlattı Sıla. "Üyelerinizin çoğu hâlâ üniversitede okuyor. Takip edilecek bir evrak izi bile yok." Üç yıllık bir süre fazla değildi ve genellikle insanlar önemli belgelerini en az bu kadar uzun süre saklardı.

"Evet," diye başını salladı, "asıl mesele de bu. Grup, kayıt tutmak gibi şeylerle daha az ilgilenen ve bir dahaki sefere kime aletlerini sokacaklarını düşünen bir avuç üniversite öğrencisi tarafından bir araya getirildi. Ayrıca vergi de vermiyoruz. Gruba devredilen her şey aslında bizzat Haroon'a devredilmişti."

Sıla bunu çoktan anlamıştı. Araştırdığında bulabildiği tek şey Shepard'ların Delmar'ın banka hesabını boşalttığına dair söylentilerdi. Idle'ın üç katlı evi bir tür kulüp binasına dönüştürülmüş, birkaç üst düzey üye mülkte ikamet etmeye başlamıştı. Harun da onlardan biriydi.

"Russ'ın eşyalarını inceledim," diye devam etti Aneski. Ağabeyi, Shepard'ların Idle'ın varlıklarının kontrolünü ele geçirmesinden kısa bir süre sonra ölmüştü. "Orada da bununla ilgili pek bir şey yoktu. Sadece diğer gruplara gönderilen eski e-postalar

Haroon'un eline biraz para geçtiğini ve bunu tadilat için kullandığını anlattı."

Haroon Caddel, Russ Onus ve Bowser Kita Shepard'ların üç kurucu üyesiydi. Russ, Brumal ile girdiği bir savaştan sonra ortadan kaybolmuş, Bowser ise geçen yıl mezun olmuş ve büyük bir şirkette teknik bir pozisyon için gezegenin diğer tarafına taşınmıştı. Grubun başında sadece Haroon kalmıştı.

"Bakın," dedi Aneski, "tüm bunların yaşandığı zamanı hatırlıyorum. Küçük, yaşlı bir kadının nalları dikmesi üzücüydü, hatta her şeyini kumarda kaybettiğinin ve torununu beş parasız bıraktığının ortaya çıkması daha da kötüydü ama bu tür şeyler her zaman olur. Shepard'lar kirli para içinde yüzüyor."

Şehrin dış mahallelerinde birkaç küçük kumarhaneleri vardı. Sila, Brumal'ın bunun farkında olup olmadığından ve sadece diğer yanağını çevirip çevirmediğinden emin değildi, çünkü Voids'in sahip olduğu resmi olarak işletilen kumarhanelerin yaptıklarına kıyasla küçük para kazanıyorlardı ya da henüz kokusunu almamışlardı.

Eğer ikincisiyse, Sila'nın bu bilgiyi kendi yararına kullanıp Baykal'a bir anlaşma için yaklaşma ihtimali vardı. Kendi düşüncelerinin gülünçlüğüne kıkırdadı ve Aneski ona tuhaf bir bakış attığında bunun önemsiz olduğunu söyleyerek el salladı.

Onu eğlendirmesi bir yana, Sila'nın Idle ile Harun arasında olup bitenlere bu kadar ilgi duyması için hiçbir neden yoktu. Bay ve büyükannesinin eskimiş, sararmış duvarlarda asılı çerçeveli fotoğraflarına baktığında hiçbir şey hissetmemişti. Kayıp parçayı, Bay'i zorlamak için gereken şeyi bulduğu açıktı ama ölü bir kadın ya da onun nasıl bu hale geldiği umurunda değildi.

Sonra Bay'in gözleri küçük bir cehennem gibi parladı ve Sila'ya ters ters baktı - daha önce ne kadar tahrik olduğunu saklamaya çalıştığı zamanlardaki gibi uysalca değil. Gerçek, alay ve öfke dolu bir bakıştı.

Bay haksızlığa
uğradığını hissetti.
Başka biri
tarafından.

Sila bundan hoşlanmamıştı. Bunun onu neden rahatsız ettiğini anlamıyordu ama ediyordu ve bu da durumu düzeltmek istemesi için yeterliydi. Bu yüzden, Bay için bunu çözecek ve nihayet yoluna devam etmek ve bu süreçte onunla birkaç kez daha oynamak için ihtiyaç duyduğu cevapları alacaktı.

Daha sonra, sıkıldığında ve bittiğinde, Bay'i diğer tüm kullanılmış oyuncakları yaptığı gibi geri atar ve yoluna devam ederdi.

Göğsündeki o tuhaf his geri geldi ve kaşlarını çattı. "Tek söylediğim," dedi Aneski, "bunu göz önünde bulundurmak isteyebileceğin.

Haroon doğruyu söylüyordu. Profesör Delmar karşı çıkmaya çalıştığında avukatların hepsi onun tarafını tuttu."

Bay, bu dava için de tutabileceği en iyi avukatı tutmak için elinde kalan az miktardaki birikimini kullanmıştı. Sefil bir şekilde kaybetmişti ve şimdi harap bir ucubede yaşıyor, sayısız haşaratla aynı mekânı paylaşıyordu.

Sıla hiçbir şekilde düzenli bir ucube değildi ama üçüncü siyah yaratık, çevresel görüş alanındaki çarpık döşeme tahtaları boyunca koşuşturduktan sonra, gerçekleşmeyi bekleyen bu ölüm tuzağından fazlasıyla bıkmıştı.

Bay'in yerini değiştirmesi gerekecekti. Sıla'nın orada onunla oynarken rahat etmesinin imkânı yoktu.

"Beni dinliyor musun?" Aneski homurdandı.

"Boşta kumar oynamanın izlerini bulmak imkansız çünkü üç yıl önce Shepard'ların şu anda sahip oldukları küçük pop-up inleri bile yoktu. Her şey çadırlardan yönetiliyordu. Bu da hacklenecek hiçbir güvenlik kaydı olmadığı ve hiçbir sabit diskte kayıt tutulmadığı anlamına geliyor," dedi Sila. "Tabii ki gerçekten kumar oynayıp oynamadığını araştırmayı düşündüm. Bu imkansız bir görev, bu yüzden en başta size ihtiyacım vardı."

"Pekâlâ." Teslimiyet işareti olarak iki elini havaya kaldırdı. "Adil."

"Bay'in evinde resmi belgelerin kopyaları var."

"Ama Haroon'un sahip olduklarını da görmem gerekiyor."

"Sence onları saklamış mıdır?" Aneski sordu. "Eğer , bakmayı düşünebileceğim tek yer özel ofisi. Oraya kimsenin girmesine izin verilmiyor ve kapıyı açmak için bile bir anahtar kodu gerekiyor."

Sıla aslında Aneski'ye paranın nasıl harcandığına dair makbuzları aramasını söylemişti ama bu bir çıkmaz sokak olduğu için en baştan başlayacak ve her şeyi kendi başına halledecekti. "İhtiyacımız olanı almak için içeri girmenize gerek yok."

Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

"Lens kullanıyorsunuz, değil mi?" Sıla cevabı zaten bildiği halde sordu.

Düzeltilici ameliyatlar yaygındı, ancak Shepard'ların çoğu üyesi gibi Aneski'nin de parası yoktu. Ameliyat daha çok

sadece lens takmaktan daha pahalıydı ve Vitality'deki alt veya orta sınıflardan çok az kişi bunu almaya zahmet etti.

"Hiç gözlük takıyor musun?" diye ekledi cevap alamadan. "Evet, bazen," dedi Aneski. "Neden?"

Kelevra Diar'ın gerçek gözünün yerine kullandığı bir bilgisayar gözü vardı ve bu göz on metrelik bir alan içindeki her türlü teknolojiye erişmesini sağlıyordu. Açıkçası Sıla adamdan gözünü isteyemezdi ama daha erişilebilir olan benzer bir ürünün planlarından yola çıkılarak yaratılmıştı.

"İçgörü 2.0." Baykal Void sık sık bu gözlüklerden takıyordu ve ailesinin şirketi bu gözlükleri üretip galaksinin dört bir yanına satıyordu.

"İyi fikir," diye başını salladı Aneski, "ama bunları herhangi bir sisteme yasadışı yollardan girmek için kullanamazsınız. Sadece cihaz sahiplerinin onayladığı cihazlarla senkronize olacak şekilde programlanmışlar. Haroon'un beni kabul düğmesine basacak kadar tabletine yaklaştırmasına imkân yok."

"Buna gerek kalmayacak. Bir çifti ana anahtara sahip olacak şekilde yeniden programlayabilecek birini tanıyorum."

"Canlılık Şeytanları'nın herkesin mahremiyetini ihlal etmek ve istediklerini elde etmek için kullandıkları mı?"

"Evet," dedi Sıla, "o"

"Sana bir şey alabilecek kimi tanıyorsun?" Sıla'nın ağzının kenarı yukarı kalktı. "Kelevra Diar."

"Peki İmparatorluk Prensi neden sizin için böyle bir şey yapsın? İmparator ya da İmparatorluk Varisi öğrenirse başı büyük belaya girer."

Kelevra'nın kız kardeşleri ona en fazla bir tokat atarlardı ama Sıla bunu tartışmaya zahmet etmedi.

"Duymadın mı? Kardeşimle ilişkisi var." Sıla herkesin bildiğinden emindi. Bugünlerde başkentte neredeyse herkesin konuştuğu tek şey buydu.

"Bilmiyorum dostum... Bu büyük bir istek."

"İşte bu yüzden bunu sormayı bana bırakıyorsun." Bu konuşmayı bitiren Sıla bankın üzerine yürüdü ve havlusunu aldı, bir yandan hafifçe kurulanırken bir yandan da çoklu levhasını kontrol etti. Kaçırılmış herhangi bir iletişim yoktu.

Bay bugün okula gelmemişti ama Sıla'nın dersi yarına kadardı, bu yüzden otomatik olarak ondan kişisel olarak kaçtığını varsayamazdı.

Hasta olduğunu söylemesi iyi miydi yoksa kötü mü? Profesöre bunu söylemek çok zordu. Sila, Bay'in acıdan ve hafif aşağılanmadan hoşlanacağını çoktan anlamıştı - bu son konuda çok ciddi bir şey yoktu, çünkü teşhirciliğın hayranı değildi - ve ormanda birlikte geçirdikleri zaman, sahip olabileceğı tüm şüpheleri ortadan kaldırmıştı. Ama bu, Sila onu boşalttı diye Bay'in pes edeceği anlamına gelmiyordu. Hem de iki kez.

Kedisi gibi berbat bir evde yaşamayı ve nefret ettiğı bir işte çalışmayı göze alan biri kolay kolay günaha girmezdi. Yarışmak ve deniz kenarına yaptığı geziler zaten Bay'in kendini kaptırmasına izin verdiği iki şeydi. Ayrı kaldıkları yirmi dört saat içinde Sila'yı da aynı kategoriye itmeye başlamış olma ihtimali yüksekti.

Sila fikrini değıştirmesine izin vermedi. İkinci seçeneğı seçmişti, bu da onun istediğı gibi davranabileceğı ve Sila'nın onu istediğı sürece kullanacağı anlamına geliyordu. Ta ki profesörün adı her geçtiğinde göğsünün ortasında oluşan o tuhaf his sona erene kadar.

Sila, Aneski'nin yanından geçip soyunma odasına doğru giderken dalgınca, "Telefonumu bekle," dedi. Önce üstünü değıştirecek, sonra da Bay'in okulu neden astığını öğrenecekti. Aklı başına geldiğı ve özgürlüğünü istediğı içinse, Sila'nın ruh hali kararacaktı.

O zaman kimse mutlu olmaz.

Bölüm 14:

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi Nate, Bay'in yıkık dökük ön verandasına çıkarken. Üç basamakla kırık dökük kaldırıma inen metal korkuluk yamuktu ve uzun zamandır öyleydi, bu yüzden ona dokunmaktan kaçındı. "Sonra görüşürüz."

Bay arkadaşına el salladı ve Nate'in bisikletine binip uzaklaşmasını izledikten sonra kapıyı kapatmaya başladı. Bugün izin almıştı ama geçen haftadan kalan ve gelen kutusunda notlandırılmayı bekleyen birkaç sınav vardı.

Yaptığı işten zevk almasa da, duygularının kilitli olması, not vermek ve derse hazırlanmak için harcanan tüm zamanı gerçekten umursamadığı anlamına geliyordu. Ama şimdi tek yapmak istediği kanepeye kıvrılıp kendisinde potansiyel olarak yanlış olabilecek birçok şeyi araştırmakken bunlarla uğraşmak zorunda kalmaktan rahatsızlık duyuyordu.

Çünkü Nate'in ziyareti sırasında düşünebildiği tek şey Sila'yı en iyi nasıl cezbedebileceğiydi.

Kapı, Bay'in öne doğru tökezlemesine ve neredeyse verandaya düşmesine neden olacak kadar güçlü bir kuvvet tarafından tutunduğu yerden çekildi. Bunu yapamadan sert bir cisim onu geri itti ve girişin yanına kurduğu küçük masaya çarptı, sert ucu yan tarafına battığında tısladı.

Başını kaldırdığında Sila'nın evine girdiğini fark ettiğinde laneti dilinin ucuna kadar geldi; Sila'nın hayattan daha büyük olan varlığı sadece kapıyı doldurmakla kalmıyor, Bay'in göz kırpmasından daha kısa bir sürede tüm evi kaplıyordu.

Genç adam bir anda her yerde ve her şeydeydi, sanki tüm gezegende Bay'in odaklanabileceği hiçbir şey kalmamış gibiydi.

"Sila," bu isim dudaklarından sadece bir fısıltı olarak döküldü ama davetsiz misafir duyduysa bile hiçbir işaret vermedi.

Genç adam kapıyı arkasından çarptı ve bir hareket bulanıklığı içinde ilerlemeden önce kilide hafifçe vurdu. Bay'in etrafında döndü ve

Masanın üzerine eğildi, ön tarafı saniyeler içinde pürüzsüz ahşap yüzeye yaslandı ve boynundan tutturuldu.

Bay, giydiği şortun kemerinin altından bir elin kaydığını hissederek hissetmez mücadele , ancak Sıla ile boy ölçüşemezdi.

Pantolonu yırtarak Bay'in ayak bileklerine kadar indirdi ve sonra tek bir parmağıyla Bay'in girişini aradı, daha fazla uyarı yapmadan deliğine girdi. Sıla parmağını fazla içeri itmedi, sadece sıkı kas halkasını geçti, sonra memnun bir ses çıkardı ve Bay'i yakaladığı gibi hızla bıraktı.

Bay onunla boğuşurken küçük masa sallandı, genç adam uzaklaşırken kendini düzeltmeye çalıştı. Pantolonuna uzanırken neredeyse düşüyordu, Sıla'yı görüş alanında tutmak için etrafında dönmeden önce pantolonunu geri çekiyordu.

Sıla hem mutfak hem de yemek odası masası olarak kullanılan küçük yuvarlak masaya doğru yürüdü ve orada bırakılmış olan iki kahve fincanına baktı. "Hangisi onun?"

Bay gözlerini kırıştırdı ve az önce olanları anlayamayacak kadar şok olmuş bir halde başını salladı.

"Nate Narek," diye alay etti Sıla ve Bay'e baktığında, uyumsuz gözlerinde bir cevap alamazsa cezalandırılacağını vaat eden bir karanlık dönüyordu. "Hangi fincanı kullandı?"

Kendisinden en uzakta olanı işaret etti, Sıla hemen onu kapıp kalan yudumu içtiğinde şaşkınlığı daha da arttı.

Sıla ikinci kez üzerine yürüdüğünde Bay öfkelen-di, çenesi yakalanıp başı geriye itildiğinde keskin bir nefes aldı. Sıla hızlı bir hamleyle dudaklarını birbirine yapıştırdı ve bir ağız dolusu kahve Bay'in boğazına zorla tıkıldı. Bir kez daha itilip kakılınca öksürdü ve acı demi yuttu.

Kendini düzeltmeye çalıştığında Sıla eğildi ve Bay'i alnını göğsüne çarpmamak için küçük masanın üzerine doğru eğilmeye zorladı.

"Belki de hastasıdır diye düşündüm," dedi Sıla, sesi sinirli ve her nasılsa hâlâ çekici arasında gidip geliyordu. "Aslında bunca yolu sadece seni kontrol etmek için geldim ve ne buldum? Meğer burada başka bir adamla baş başa vakit geçiriyormuşsun."

"Sen..." Bay neredeyse soramayacak kadar inanamıyordu ama... "Kıskandın mı?"

"Duruma göre değişir," dedi Sila avuçlarını kalçalarının iki yanına koyarak, "Sadece yapmaman gereken bir şeye kalkışmadığından emin olmak için kontrol ettim, ancak başka bir yerine dokunulup dokunulmadığını teyit etmenin bir yolu yok."

Bu yüzden mi az parmağını kıçına sokmuştu?!

Bay elinde olmadan kızardı ve Sila ona alaycı bir şekilde homurdandı.

"Daha geçen gün ierideydim. Senden daha önce görmediğim ya da hissetmediğim bir şey yok. Öte yandan Nate Narek..."

"O ." Bay başını sertçe salladı. "Asla yapmayız." "Hayır mı?"

"Hayır! Biz sadece arkadaşız. Buraya geldi çünkü-" Aniden durdu, alay etti. "Bunu sana neden anlatıyorum ki? Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Bunu tekrar düşünmek ister misin, Kedicik?" Sila'nın elleri, başparmakları Bay'in kalçalarının kenarına değene kadar biraz daha yaklaştı. "İkinci seçeneği sen seçtin, hatırlatmama gerek var mı?"

Sila parmağını boynundaki metal halkadan geçirmek için kaldırdığında Bay dilini ısırdı ama sadece hafifçe çekiştirdi.

"Sana sahibim," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde, sanki Bay'i bunu kabul etmesi için ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Benim olana kimse dokunamaz."

"Biz..." Bay sanki bir uçurumun üzerinde asılı duruyormuş ve tek bir rüzgâr onu uuracakmış gibi hissediyordu. Tüm duyuları önündeki adama odaklanmıştı, adam onu deniz tuzu ve biraz da klor kokusuyla çevreliyordu.

Doğru ya. Pazartesi günüydü. Sila havuzda olmalıydı.

Bay daha yakından incelediğinde altın sarısı saçlarının hâlâ hafif nemli olduğunu fark etti. Üniversiteden ayrılıp doğruca buraya gelmiş olmalıydı ama

neden? Nate'in ziyarete geldiğini bilmesine imkân yoktu. Eve ite kaka girdiğinde hazırlanmak için vakti olamayacak kadar sinirliydi, bu da Nate'in gidişini görmek için zamanında geldiği anlamına geliyordu ve bu onu harekete geçirmişti. Bay'in içinde memnuniyet verici bir heyecan belirdi ve gülümseme

isteğine güçlükle karşı koydu. Eğer bunlardan herhangi birinden gerçekten

mutlu olduysa delirmiş olmalıydı. Sila'nın ısrarcı, zorba tavrını çekici

bulmaması gerekirdi ama yine de aletinin içinde seğirdiğini hissedebiliyordu pantolonunu ve deliğini ağzl bir ihtiyaçla sıkıyordu.

Geçen günkü dayaktan sonra henüz tam olarak iyileşmemiş olan deliği.

Evet, deliydi. Yardıma ihtiyacı vardı.

"Neden seslendin, Kedicik?" Sila sordu.

"I..." Bakışlarını indirdi ve neredeyse üzerine oturduğu masanın kenarını sıkıca kavradı, sert tahta avucuna batıyordu.

"Hâlâ ağrıyor mu?" diye sorarak Bay'ın sadece başını sallamasına ve bunu kendisinin söylemek zorunda kalmamasına izin verdi. "Dur sana yardım edeyim." Uzaklaştı ve daha önce plastik bir torbayı düşürdüğü anlaşılan girişe döndü.

Sila içindekileri çıkarıp mutfak masasının üzerine koydu ve ardından bir tanesini eline alarak ocağa doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun sen?" Bay etrafını görmeye çalıştı ama omuzları o kadar genişti ki bunu yapmak imkânsızdı.

"Çorba yapıyorum," diye yanıtladı Sila. "Merak etme, dağıtmayacağım, hazır çorba. Sadece ısıtmam gerekiyor. İçinde kar çiçeği kökü ve kömür çiçeği var. Kardeşim boğazına iyi geleceğini söylüyor."

"Kardeşine bizden bahsettin mi?" Bay bu fikirden nefret etti.

Sila homurdandı. "Tabii ki hayır. Ona tahriş olmuş bir boğaza neyin iyi geleceğini sordum, hepsi bu. Bu onun önerisiydi."

"Boğazın acıyor mu?"

Bay'e omzunun üzerinden bir bakış gönderdi. "Aptalca sorular sormayalım, olur mu Profesör? Oyunun bu kadar başındayken sizin hakkınızda daha az düşünmeye başlamak istemem. Şu anda takındığınız semi herhangi bir gösterge ise, sizin de bundan hoşlanacağınızı sanmıyorum."

Bay yere baktı ve sonra hızla üstünü örttü. İçindeki spor şortu oldukça ince bir malzemeden yapılmıştı ve sertleşen sikinin dış hatları tam olarak ortaya çıkmıştı.

Sila ona güldü ve küçük yerdeki üç dolabı aradıktan sonra küçük bir metal tencere çıkararak çorba yapmaya geri döndü. Ayrıca bir tüp güneş kremi ve bir paket hap daha getirmişti ama Bay bunları tanımlayamadı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sila gizemli bir şekilde sordu ve Bay'ın kaşları yeniden çatıldı. "Keyifsiz görünüyorsun."

"Ah." Öyleydi ama kendisinin de hâlâ tam olarak anlamadığını düşünürsek, yapmak istediği son şey öğrencisiyle sohbet etmektir. Ayrıca, tüm bunlar zaten yeterince tuhaftı. Bir dakika önce ona yaklaşıyor ve onunla seks yapmadığından emin olmak için kontrol ediyordu.

ve sonra Sıla ona çorba mı yapıyordu? Ne oluyor lan? "Hayır."

"Bunu Nate ile zaten konuştuğun için mi?" Sıla'nın sesi bu ihtimalden pek memnun değil gibiydi.

"ünkü bu tür bir ilişkimiz olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Bizim *ilişkimiz*," dedi Sıla, "ben ne dersem odur. Ben de diyorum ki bana aılacaksın ve bugün sana neler olduğunu anlatacaksın."

"Sen bana yemek pişirirken mi?"

"Akşam yemeği için tkettiğin normal miktar bu mu?" Sıla küçük tencereyi aldı. "Bu kadar küçük olmana şaşmamalı."

"Ben küçük değilim," diye homurdandı. "Bir Vital için ortalama boydayım, bunu bilmeni isterim."

"Ah, bu Berga'nın neden seninle aynı boyda olduğunu açıklıyor."

Bay bunun kalbinin durmasına neden olmasından hoşlanmamıştı.

"Berga'ya dikkat ettin mi?"

Sıla döndü ve kaşlarını çattı. "şimdi kimin sesi kıskanç geliyor?"

"Bu farklı."

"Nasıl yani?"

"Başka biriyle birlikte olmaya çalışsaydım, ne olacağı çok açık."

"Cinayet," diye onayladı Sıla.

"Evet," gözlüklerini düzeltti, "aynen yle. Peki ya sen? Başka biriyle yatarsan ne olur? Bunu sorun etmem mi gerekiyor?"

"Olmasaydın umursayacağımı mı sanıyorsun?" Sıla sordu ve Bay'in ruh hali gözle görülür şekilde bozulunca dilini şaklattı. "Sana takılıyorum, Kedicik. Merak etme. Aynı anda sadece bir oyun arkadaşım var ve sen de bu gezegendeki en ilginç şeydin zaten. Hem sen zaten benimle olmak istediğini sylemişken neden başka bir yere gideyim ki?"

"Bu kadar yeter. Ben deliyim."

"Boşsun," diye düzeltti Sıla, ama sonra başını eğdi ve ona daha yakından bakar gibi oldu. "Ya da en azından sen yleydin. Bir şeyler değişti. O zaman sorun bu mu? Gerçekten neden işten izin aldın ve Nate neden buradaydı?"

"I..." Bir nefes verdi ve kollarını koruyucu bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu, Sıla'nın bakışlarına karşılık veremedi, "Hissedebiliyorum

tekrar."

"Öyle mi?" Mırıldandı. "İlginç."

"İlginç mi?" Bay ters ters baktı. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Rica ederim?" diye önerdi. "Bu daha mı iyi?"

"Ciddi misin?"

"Benim yüzümden, değil mi" Sıla mutfak masasına çıktı ve sandalyelerden birinin arkasına yaslandı. "Programın ilerisindeyiz."

"Bunun olacağını tahmin etmiş miydin?"

"Ummak daha doğru olur," dedi Sıla ona. "Yaz boyunca ufak tefek değişiklikleri fark etmediğiniz belliydi ama ben fark ettim. Başından beri sizi bu işe alıştırmaya çalışıyorduk Profesör. Sadece, daha fazla zamana ihtiyacınız olacağını düşünmüştüm. Tek bir sert sikişten sonra hayata döneceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Bu seks değildi," diye tersledi. "O-"

Sıla sözünü bitiremeden el salladı, belli ki sıkılmıştı. "Ne olduğunun bir önemi var mı? Hangi etiketi takarsan tak, işe yaradı. Peki, söyle bana, nasıl hissediyorsun? Umdüğün ve hatırladığın her şey gerçekleşti mi?"

Bay soruyu düşündü, çünkü cevap vermekten başka çaresi yoktu. Sıla'yı tanıyan genç adam, sırf Bay'i rahatsız ettiği için konuyu kapatmazdı, hatta tam tersini yapardı. Sorun şu ki, nasıl tatmin edici bir cevap verebileceğinden ya da verip veremeyeceğinden tam olarak emin değildi, çünkü bunu henüz kendisi de çözmemişti.

"Hissediyorum," diye başladı ve o kadar uzun süre öylece bıraktı ki Sıla'nın gözleri sonunda uyarıyla kısıldı. "İşte bu," diye iç geçirdi. "Hissediyorum. Önceden bunu zar zor yapabiliyordum ama bu sabah ağırlı ve sinirli uyandım. Ve koleksiyonuma ne yaptığını öğrendiğimde-" elini ağzına götürdü ama artık çok geçti.

Sıla ona sıırttı. "Ona böyle mi diyorsun? Vestiyerinde sakladığın o saçma tapınağımıza mı? Ne kadar çocukça. Böyle bir şey yapacağınızı tahmin etmezdim Profesör. Ama işte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Beni eğlendirmek ve şaşırtmak için sürekli yeni yollar buluyorsun."

Bunu Sıla'nın iyiliği için yapmamıştı ama gülmek kesinlikle diğer seçenekten daha iyiydi.

Bay, "Çoğu insan, öğretmenlerinin kendilerinin fotoğraflarını biriktirdiğini görse çılgına döner ve tiksindirirdi" dedi.

Sıla tek omzunu kaldırarak omuz silkti. "Ben çoğu insan gibi değilim."

Ya da herhangi biri. Sila Varun orijinaldi.

Evren bunun için sevinmeli, çünkü Bay ondan birden fazlasının ortalıkta dolaşmasını kaldırılabileceğini düşünmüyordu.

"Neden bazılarını parçaladın?" Bay, çorba kaynamaya başladığında ve Sila onunla ilgilenmek için döndüğünde sorma cesaretini buldu.

"Kardeşiminkilere ihtiyacın yok," diyerek omzunun üzerinden ona bir kez daha karanlık bir bakış attı, "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye tüm kalbiyle kabul etti. Rin ona arzuladığı şeyi veremezdi, Sila'nın verebileceği gibi değil. Daha önce onları birbirinden ayıramaması onun hatasıydı ama bundan sonra daha iyisini yapacaktı. Aslında bunun için o kadar uğraşması gerekeceğini bile düşünmüyordu. Geçen hafta Doğu Avlusu'nda ikizleri izlerken, aralarındaki farklar göz kamaştıracak kadar açıktı, aslında buna şaşırmıştı.

Bir kere etraflarındaki hava farklıydı. Rin bu elektriği yayıyordu, dalga dalga yayılan enerji. Dikkat istiyordu. Sila ise karanlıkla çevrili sakın bir merhem yayıyordu. Acı vaadiyle renklendirilmiş sahte bir yumuşaklık hissi vardı. Kimliğini açıklamadan önce Sila'nın ona bıraktığı defne güllerinden birinin keskin dikenleri gibi.

"Bana öyle bakmamalısın, Kedicik." Sila, Bay'in hâlâ küçük masaya yaslanmış durduğu yere en yakın sandalyenin önüne bir kase çorba koymuştu. Omurgası dikleşmiş ve başı hafifçe aşağıya eğilmişti, gözleri sabit ve kırışmıyordu.

Bay dudaklarını yaladı. "Ne gibi?"

"Sanki seni yememi istiyormuşsun gibi." İfadesi esrarengizdi ve kelimeleri açıkça söylenmişti, bu da ne hissettiğini anlamayı imkânsız kılıyordu. "Sanki bu gecenin geri kalanının nasıl geçeceğini şimdiden kafanda tasarlıyormuşsun gibi."

"Nasıl gidiyor?"

Sila'nın ağzının kenarı yukarı kalktı ve büyü bozuldu. Elini boş sandalyeye doğru uzattı. "Çorbanı iç de öğrenelim, olur mu?"

"Ya ben-"

"Ye," diye emretti Sila.

Bay neredeyse hiç düşünmeden sandalyeye çöktü ve kaşığa uzandı. Lezzet, iç geçirmesini ve anında koltuğunda rahatlamasını sağlayan bir miktar tatlılık ve umami ile zengindi. Su

Sıla'nın dün ona verdiği karışım harikalar yaratmıştı ama boğazı hâlâ ağrıyordu ve çorba rahatsızlığını hafifletmeye yardımcı oldu.

Sıla birkaç dakika sonra karşısındaki sandalyeye oturduktan sonra, "Bağlantımdan büyükannenle ilgili şeyleri araştırmaya başlamasını istedim," dedi.

Bay kaşığı tekrar ağzına götürürken durakladı. "Şimdiden mi?"

"Sözlerimi tutarım."

"Teşekkür ederim."

"Şaşırmışa benzemiyorsun," dedi Sıla.

"Teklifini yaptığında sana inandım," diye açıkladı Bay. "Bu yüzden kabul ettim."

"Bu yüzden mi?" Sıla bunu bilerek söyledi ama Bay bakışlarını kaçırıp yemeye devam edince konuyu uzatmadı. "Çorba nasıl?"

"Bu iyi. Teşekkür ."

"Kardeşime teşekkür ederim. Bizim için anlamı olan şeylere özen göstermenin önemini bana o öğretti. Ya da," diye fikrini değiştirdi, "aslında, yapma. Ben yokken onunla konuşma."

Bay, "Zaten ona karşı bir ilgim yok," diye cevap verdi.

Sıla homurdandı. "Geçen güne kadar bizi ayırt bile edemiyordun, kanıtı dolabında."

"Resimler sayılmaz," diye karşı çıktı. "Sahtesini yapmak daha kolay." "Nasıl yani?"

"Bir insan tam karşınızda dururken, size dönüp bakarken hissettikleriniz... eşsizdir. Bunu bir fotoğraftan alamazsınız." Bay son kaşığı da bitirdi ve boş kâseye baktı, hayal kırıklığı aşikârdı.

Sıla sözünü esirgmeden ayağa kalktı ve ocaktaki tencereden daha fazla kepçe almak için geri döndü. Tekrar Bay'ın önüne koyduğunda, sanki hiç ara vermemişler gibi konuşmalarına devam etti.

Sanki az önce tatlı ve şefkatli bir şey yapmamış gibi.

Eğer Bay dikkatli olmazsa, mükemmel, özenli aşık imajının içine düşecekti. Genç adama olan saplantısı yüzünden işler zaten yeterince kötüydü.

"Nasıl hissediyorum?" Sıla sordu.

"Tehlikeli," dedi tereddüt etmeden. "Tehlike nasıl bir his?"

Bay bir lokma daha yuttu ve dürüstçe, "Cezbedici," dedi.

Sıla'nın yine sırtımasını bekliyordu ve onun yerine Sıla'nın kendisine metanetle bakmaya devam etmesi biraz cesaretini kırmıştı.

"Büyükannenle yakın mıydınız?" Sıla sandalyede arkasına yaslandı ve güneş kremi tüpünü kendine doğru kaydırды, onlar konuşurken tüple oynuyordu. "Seni evlat edinmişti, doğru mu?"

"Evet," diye başını salladı. "Çoktan yaşlanmıştı, bu yüzden ona anne yerine büyükanne dememde ısrar etti, ama benim için her şeyden çok buydu. O benim ebeveynimdi. Sadece bir tane vardı ama bir tanesi yeter de artardı bile."

"Benim de sadece bir ebeveynim var," diye itiraf etti Sıla. "Babam."

"Ondan hoşlanmıyorsun," ağzının hoşnutsuzlukla bükülmesinden bunu tahmin etmek zor değildi.

"O bir korkak ve Varun ismi için bir utanç kaynağı. İsteddiği şeyleri nasıl elde edeceğini bulacak kadar zeki olmadığı için, yükü bize yıkmak için çocuk sahibi olmayı tercih etti. Kardeşim bana Crate Varun'un öğrettiğinden çok daha fazlasını öğretti. Kabul ettiğim tek aile o. İhtiyacım olan tek aile."

"Büyükannemle olan ilişkiye çok benziyor," dedi Bay. Okuldan sonra ne zaman kapıdan içeri girse onun parlak gülümsemesini hayal edebiliyor ve onu selamlama şeklini duyabiliyordu, sanki ciddiydi ve sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen onu görmekten mutluydu. "Hiç kimse benimle onun ilgilendiği gibi ilgilenmedi."

"Buraya gel."

Bay gözlerini kırptırdı, anılarından kopmuştu. Farkına varmadan ikinci kâseyi de bitirmişti ve Sıla'ya baktığında onu beklerken buldu. Yavaşça ayağa kalkıp masanın etrafında dönerek bir metre kadar ötede durduğunda korku ile karışık bir beklenti dalgası içinden geçti.

Sıla kızgın bir ses çıkardı ve bileğinden tutarak Bay kucağına düşene kadar onu öne doğru çekti. Sonra da Bay'i, Sıla'nın kalçalarına göğüs göğüse gelecek şekilde oturttu.

"Ayakta dur," diye emretti ve sonra Bay'in pantolonunu o gün ikinci kez aşağı çekti.

Bay uzaklaşmaya çalıştı ama Sıla kışına bir tokat attı, geçen geceye göre daha hafifti ama yine de canını yakmaya yetti. Durakladı, şeytanı daha fazla kışkırtmak istemiyordu, özellikle de ne olacağını zaten bilmiyorken.

Acının seksle birleşmesi hoşuna gitmişti ve gittikleri yön buysa buna karşı çıkmazdı ama Bay sebepsiz yere, görünürde bir son oyun olmadan canının yanmasından hoşlanmıyordu. Eğer Sıla onu döver ya da keserse, buna katlandığı ve iyi davrandığı için bir ödül kazanacağını umuyordu. Eğer yapmazsa... Bay kaşlarını çatı.

"Sorun nedir, Kedicik?" Sıla onun yüz ifadesini fark etti. "Açıktan olmaktan hoşlanmıyor musun?"

"değil."

"Ne oldu o zaman?" Bay'in bileklerinden birine dokundu. "Ellerini omuzlarıma koy."

Bay itaat etti. Bu pozisyondan Sıla'nın başının üst kısmını görebiliyordu, arkasındaki lavabonun üzerindeki pencereden gelen ışık oraya altın bir hale düşürüyordu. Vital folklorunda ya da dininde melek diye bir şey yoktu ama olsaydı bile Bay'in aklına Sıla'nın düşmüş bir melek olacağına dair pek şüphe gelmiyordu.

"Ne yapmayı planlıyorsun-" Sıla'nın parmakları aniden kık yanaklarını aralayıp girişini dürtmeye başladığında Bay boğuk bir ses çıkardı. Sıcak ve ıslaktılar ve Sıla'nın onları güneş kremiyle kaplamış olduğunu anlaması gerekenden bir saniye daha uzun sürdü.

Bir parmağını sonuna kadar içeri soktu ve sonra derinlere iterek Bay'in iç duvarlarını hissetti. "Seninle ilgileniyorum," dedi, sesi alçak ve boğucu. "İstediğin bu değil miydi?"

O da böyle mi yorumlamıştı? Bay büyükannesine atıfta bulunuyordu, Sıla'yı sormuyordu - ilkinin yanına bir parmak daha sokulduğunda başı sessiz bir iniltiyle öne düştü.

"Eğer bana iyi davranırsan," diye söz verdi Sıla, "senin için bunu da halledebilirim." Diğer eli Bay'in artık şişmiş olan aletinin başını dürttü.

Haykırdı ve öne doğru sallanarak tacını utanmadan Sıla'nın göğsüne çarptı.

Misilleme olarak Sıla penisine sertçe vurdu, aletini itti ve Bay'den acı dolu bir çığlık daha kopardı.

"Boşalmanı gömleğime bulaştırma," diye uyardı Sıla, Bay'in aletine acı verici bir darbe daha vurma tehdidini detaylandırmaya gerek duymadan.

Bu parmaklar derinlere kayd ve prostatına bastır ve uyarıya rağmen -ya da, muhtemelen bu yüzden, kimi kandırıyordu- Bay öne doğru itti ve kendini Sıla'nın önüne daha sıkı bir şekilde sürttü. Sıla'nın

Sıla'nın gömleğinin yumuşak malzemesi, altındaki karın kaslarının sert düzlükleriyle birleşince Bay zevkle inledi.

Uzun sürmeyen bir zevk.

Bir sonraki anda Sıla, Bay'i mutfak masasının üzerine çevirdi ve ilk geldiği zamanki durumlarını yansıtan bir hareketle dikti. Ancak bu sefer Bay'in aletini yakalamıştı ve şimdi onu çekerek Bay'in bacaklarının arasına geri götürdü. Yaralanma riskini göze alacak kadar sert değildi ama hissetti ve zevk/acı dalgası Bay'in dişlerini sıkmasına neden oldu.

"Bunca yolu seni iyileştirmek için geldim, Kedicik," dedi Sıla ona. "Canını yakmaya değil sen."

Bay tutamayarak bir protesto sesi çıkardı. O Spiral çiziyor, hislerin acelesi onu ele geçiriyor, daha fazlasını istemesine ve tüm utancı bir kenara bırakmasına neden oluyordu. En son bir şey hissetmeyeli ne kadar olmuştu, hele de bu kadar güçlü bir şey? Sıla'nın tekmeleyerek, çığlık atarak ve acı dolu bir mutluluk içinde kıvranarak içinden çekip çıkarabildiği şeyler gibi?

"Lütfen." Bay kışını kaldırdı ve Sıla'ya süründü, genç adamı ne yapması için kışkırtmaya çalıştığından bile emin değildi. Şaplak mı atacaktı? Parmaklamaya devam etmek mi? İkisinden biri mi? İkisi de mi? İnledi, sesi uzadı ve yalvardı.

"Sana istediğini verebilirim," dedi Sıla, "ihtiyacın olanı verebilirim. Kimse seninle benim gibi oynayamaz Bay. Kimse senin onlar için ağlamayı sağlayacak doğru formülü bilmiyor. Adımı haykırmanı, bana daha fazla kan vermen ve için yalvarmanı sağlayabilirim..." Parmakları Bay'in omurgasında dans etti ve Bay dokunuşa doğru eğildi.

Ve sonra gitmişti.

"Ama yapmayacağım." Sıla ondan uzaklaştı, Bay'i masanın üzerine eğilmiş ve yarı çıplak halde bıraktı, siki kalçalarının arasından damlıyordu. "Bugün bunu hak etmedin bebeğim."

"Sıla."

"Bir dahaki sefere evinde başka bir erkekle yalnız kalmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde," dedi Sıla ona, "Bu duyguyu hatırla. Sana çok fazla zevk ve çok fazla acı verebilirim." Dudakları Bay'in sağ omzunu hafifçe öptü ve o kadar hızlı gitti ki, hayal edip etmediğini merak etti. "Ya da sana hiçbir şey vermeyebilirim."

Ön kapının çarparak kapanma sesi Bay'i ve doğruldu, kafasını o yöne çevirdi.

Tabii ki yalnızdı.

O kadar tahrik olmuştu ki aletinin düşebileceğini düşündü.

OceanofPDF.com

Bölüm 15:

Bay o öğleden sonra milyonuncu kez gömleğinin yakasını düzeltti ve kaşlarını çattı. Seçtiği gümüş kravatın düğümü, hâlâ taktığı kolyenin metal halkasının neden olduğu küçük çıkıntıyı gizlemeye yardımcı oluyordu ama altında ne olduğunu bilmek onu bütün gün kıpır kıpır etmişti.

Birkaç öğrenci kesinlikle dikkatini çekmişti.

Ofisine kaçmış ve bir saatin büyük bir bölümünü akılsızca kâğıtları not ederek geçirmişti ama yirmi dakika kadar önce şey çok fazla gelmeye başlamıştı ve pes edip Sıla'nın son birkaç haftadır kendisine isimsiz olarak ulaşmak kullandığı numarayı aramıştı. Telefon doğrudan telesekretere düşmüştü ve Bay kendini aptal gibi hissetmişti.

Bugün dersi asan, derse gelmeyen Sıla olmuştu ve Bay tüm ders saatini onun nerede olabileceğini ve ne yapıyor olabileceğini merak ederek geçirmişti. Ders bittikten sonra onu görmeye geleceğinden emindi, hatta belki de ofisinde, ama zaman ilerliyordu ve bunun olacağına dair hiçbir işaret yoktu.

Yapması gereken son şey, aynı zamanda psikopat bir sapık olan öğrencisine özlem duymaktır. Ormanda ne yapmışlardı?

-Hayır, *ona yapılan* şey tecavüz olarak adlandırılabilir kadar yakındı.

Gerçekler ortadaydı, Sıla ona hem fiziksel hem de cinsel olarak saldırmıştı ve bu doğru değildi. Bay son birkaç günün büyük bir bölümünü bunun tekrar olmasını hayal ederek geçirmemeliydi. Dün fantezilerinin nesnesi onu terk ettiğinde yaptığı gibi, Sıla'nın kalın sikini Bay'in hazırlıksız deliğine geri soktuğu düşüncelerine dokunmamalıydı.

Dürüst olmak gerekirse beklemek avlanmaktan daha kötüydü ve Bay sadece bir sonraki karşılaşmalarının bir an önce bitmesini istiyordu. Sıla'yla buluşmak, onun önünde durup gözlerinin içine bakmak ve burada gerçekten neler olup bittiğini anlamak istiyordu.

Asıl istediği, Sıla'yı sistemini tekrar şoka sokmaya teşvik etmektir. Onun kendisini hayata döndürmesini istiyordu.

ormanda vardı. Mutfağındaki tat neredeyse yeterli değildi. Bay daha fazlasını istiyordu.

Daha fazlasına *ihtiyacı vardı*.

Bay o uyuşuk haline geri dönmemişti ama yine bulanıklaşmaya başlamıştı, duygular ilk günkü kadar keskin ya da yoğun değildi ama yine de onları *hissediyordu*. Peki ya duracakları korkusu? Tamamen o hissizliğe geri mi dönecekti?

Bu onu derinden sarstı.

Kendisi hakkında ne söylendiği umurunda değildi, Bay o yere geri dönmek için elinden gelen her şeyi yapacağını çok net bir şekilde fark etmişti. Artık ölümsüz olmak istemiyordu, canlı olmanın nasıl bir his olduğunu tattığına göre artık istemiyordu.

Multislotu çaldı ve sandalyesinde biraz zıpladı, cevap vermeden önce birkaç kez çalmasına izin vermek için kendini zorladı. "Alo?"

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Kedicik?" Sıla'nın birini rahatlatmaya çalışırken kullandığı ipeksi ses tonu Bay'ın kulağını gıdıkladı. "Kütüphanedeydim. Ama bunu zaten biliyor olmalıydın."

Ezberlemişti. Dönemin ilk günü Sıla'nın programını ezberlemişti ama aceleden aklından çıkmıştı.

"Sınıfta değildin. Şimdi neredesin?" Bay sordu.

"Kampüsten yeni ayrıldım."

Dudaklarını büzdü. Bu . "Geri gel." Bir duraksama oldu ve sonra, "Döneceğimi sanmıyorum."

Bay onun işleri zorlaştıracığını bilmeliydi. "Rica etmiyordum Bay Varun. Sizi ofisimde görmem gerekiyor."

"Bana biraz demli çay verecek misiniz Profesör?"

Elbette Flix ve Berga'nın Bay'e verdiği ilaçlı çay yapraklarını keşfetmişti. Bay parmaklarını masasının yüzeyine vurarak bunun ne anlama geldiğini düşündü.

"Ofisime dinleme cihazı mı yerleştirdin, Sıla?" En mantıklı açıklama buydu.

"Aynı şeyi Lan'a da yaptığınızı biliyor muyum acaba? Elbette Profesör," diye cevap verdi, sesi şeker gibi tatlıydı.

Bay mırıldandı. Böyle daha kolaydı, ayrı ve sadece telefon hattıyla bağlıydı. Burada, masasının arkasında oturmuş, ders kitapları ve ev bitkileri ile çevrili Bay, kendini daha çok kendisi gibi hissediyordu ve bu nedenle

daha kontrollüydü. O öğretmendi ve Sıla da onun öğrencisiydi. Aralarında bir komuta seviyesi vardı.

İkisinin de bunu hatırlaması gerekiyordu.

"Elinde başka ne var?" Bay sordu.

"Son zamanlarda mı?" Durakladığında bunu tamamen etkilemek için yaptığı belliydi. "O sıkı, yuvarlak kıçın mesela."

Sertçe nefes aldı, hattın diğer ucundaki sesleri daha yakından dinleyebilmek için dondu kaldı, Sıla'nın tepkisini anlamamış olmasını umuyordu.

"Bunu mu düşünüyordun, Kedicik?" Sıla'nın sesi boğuk ve derindi ve Bay'in az önceki nefesini gerçekten duymuş olduğu belliydi. "Sikimin dar deliğini nasıl yırttığını hatırlıyor musun? Sana gösterme şansım olmadı ama sikimi hem menin hem de kanınla kaplamıştın ve bu çok hoş bir manzaraydı."

Bay'in bacakları masanın altına doğru kayarken, aleti kendi iradesi dışında uzamaya başladı.

"Neden birdenbire bu kadar sessizleştin?" Arka planda bir korna sesi duyuldu. Arabayı Sıla kullanıyor olmalı. "Yalan söylemeye çalışıp eğlenmediğini mi söyleyeceksin?"

"Evet," dedi Bay, daha sözünü bitirmeden bunun bir hata olduğunu anlamıştı. "Bundan zevk aldığımı hiç hatırlamıyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalçalarını daha da açtı. "Belki de bana hatırlatmalısın."

Uzun bir süre sessizlik oldu, bu da Sıla'yı hazırlıksız yakaladığının tek göstergesiydi. Bay beklerken kendi kendine zaferle gülümsedi, ancak daha zeki bir yanı ateşle oynamaktan zevk almanın aptalca olduğunu biliyordu.

Şeytanla alay etmenin sonu hiç kimse için iyi olmamıştır.

"Emin misin?" Sıla ender rastlanan bir şefkat gösterisiyle sordu. Her şeyi Bay'in seçme şansı varmış gibi gösterdiği doğrudu ama ikisi de işin aslının bunun sadece bir illüzyon olduğunu biliyordu. İnsanları piyonlar gibi manipüle ediyor, öyle olmasalar bile kendi iradeleriyle hareket ettikleri izlenimini veriyordu.

Bay bunu biliyordu. Düzinelerce araştırma makalesini taramış ve psikopatlar hakkında sayısız vakayı incelemişti. Sıla tüm kutuları işaretledi.

"Neredeyse Sickie köprüsünden atlıyordum," dedi Bay usulca. "Bunu biliyor muydun? Büyükannemin ölümünden üç ay sonraydı ve davayı yeni kaybetmiştim ve bildiğim tek evi boşaltmam gerektiği söylenmişti."

ya da hapis cezasıyla karşı karşıya kalırdım. Böyle bir şey sicilimi etkileyecek ve üniversite beni daha resmi olarak başlamadan kovacaktı."

"Hiç istemediğin bir işte," diye Sıla.

Bay başını sandalyesinin tepesine yasladı. "Çok... anlamsız hissettim."

"Seni durduran neydi?" Sıla sordu. "Neden atlamadın?"

"Atlasaydım umurunda olur muydu?"

"Seni tanıyamazdım," diye cevap verdi Sıla hiç duraksamadan. "Yani bir önemi olmazdı."

"Bugün yapsam umurunda olur muydu?"

Lastikler gıcırdadı ve Bay dik oturdu, bir an için Sıla'nın bir kaza geçirdiğinden endişelendi.

"Bu bir tehdit mi?" Daha önce ses tonunda bulunan tüm o rahat şakacılık gitmişti. "Bunlara pek iyi tepki vermem Profesör. Dikkatli olun."

"Soruya cevap ver."

"Hayır," dedi.

"Cevabın bu mu?"

Bay'in cihazı çalmadan bir saniye önce Sıla ona, "Sana bir adres gönderdim," dedi. "Benimle orada buluşmak için yirmi dakikan var. Yolda durmak yok. Çıkarken koridorda biri seninle konuşmaya çalışırsa, onu vuracaksın. Beni beklettiğini öğrenirsem, bir dahaki sefere o kışını yırttığım da güneş kremi olmayacak."

Bay ürperdi ama buna söyleyecek bir şey bulamadan telefon görüşmesi sona erdi. Koltuğunda kaykıldı ve Sıla'nın kendisine gönderdiği mesaja göz attı. Bulunduğu yer kampüse on dokuz dakika uzaklıktaydı. Piç herif ona kendini toparlaması için bir dakika bile vermemiştir.

İç kasları istismar edilmenin karanlık vaadiyle sıkıştı. Yatağında uyandığında yaşadığı ilk acıyı bir kenara bırakırsak, güneş kremi harikalar yaratmış ve bu sabah tamamen iyileşmişti. Yeni gibiydi ve bunun bir raunda daha hazır olduğu anlamına geldiğini düşünmek yerine, tüm bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışmalıydı.

Ama Bay çıkmak istemedi.

Sıla gibi insanlar uzun süre burada kalmayı alışkanlık haline getirmezdi. Bay hayalperest değildi, seks sırasında canının yanmasından hoşlanan bir ucube olduğu kesindi,

ama kuruntulu mu? Hayır. Sıla'nın bundan istediğini elde edip Bay'i kullanılmış bir çöp gibi bir kenara atmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Genç adam olaydan sonra ona karşı şefkatli davranmış olsa da, bunun gösterinin bir parçası olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu.

Oyunun bir parçası.

Sıla gibi karizmatik bir insan balla sinek yakalamanın sirkeyle yakalamaktan daha kolay olduğunu biliyordu. Bu yüzden ne söylerse söylesin ya da sözleri ne kadar kulağa hoş gelirse gelsin, Bay'in bunların hepsinin bir rol olduğunu aklından çıkarmaması gerekiyordu. Şeytanla girdiği bu dolambaçlı yoldan sağ çıkabilmesinin tek yolu buydu.

Ama kendini bu şanstın mahrum edemezdi. Sıla gibi birini, cinsel tercihlerinden iğrenmeyecek ya da onu dünyaya ifşa etmekle tehdit etmeyecek birini başka nerede bulabilirdi ki? Profesör Delmar'ın kırbaçlanmaktan, kesilmekten ve vahşice becerilmekten hoşlandığı duyulursa kimse ona aynı gözle bakmazdı. Hiçbir şeyin buna değmediğini hissettiği o alçak yere geri dönerdi.

Bu yüzden tercihlerini hep kendine saklamış, sadece Seaside'da kiraladığı videolardan zevk almıştı. Elbette Sıla'yla tanıştıktan sonra dikkati değişmiş, fantezileri karanlıkta onu her zaman tahrik ettiğini hayal ettiği bedene bir yüz kazandırmıştı ama sahnelerin temel konsepti değişmemişti.

Zihninde Sıla onu defalarca sikmiş ve canını yakmıştı. Bu fantezilerin hiçbirinin geçen gece yaşadığı patlayıcı hislerin yanına bile yaklaşamamış olması, Bay'in bundan vazgeçememesinin bir başka nedeniydi.

Oynamaya devam etmeyi kısmen kabul etmişti çünkü cevapları bulmasına yardım edeceğine söz verdiğinde Sıla'ya inanmıştı. Büyükannesi adaleti hak ediyordu.

Ama çürümüş kalbinin en derin köşelerinde bile olsa kabul etmek istediğini itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu. Sıla'nın onu ikinci kez sıkıştırma fırsatına neredeyse minnettar olmuştu.

Şimdiden üçüncü bir tane olması için dua ediyordu. Ve hatta belki dördüncüsü.

Açgözlülük edip bundan daha fazlasını ummazdı ama... Bay cezalandırılmak istiyordu.

Şeytan'dan daha iyi bir cezalandırıcı olabilir mi?

* * *

Burada çok fazla insan vardı.

Bay kalabalık erişte restoranının hemen girişinde durmuş, etraftaki müşterilere bakıyordu. Yoğun bir akşamdı ve birkaç boş koltuk vardı ve bir an için yanlış yere geldiğinden emin oldu. Burada Sıla ile konuşurken bile görülemezdi, kim olduklarını anlayabilecek çok fazla göz varken değil.

Teknik olarak, Vail'de öğrenci/öğretmen ilişkileri hakkında bir kural yoktu, çünkü yirmi yıl kadar önce bir noktada, görünüşe göre bir Brumal üyesi fen profesörüne aşık olmuş ve okul onları ayrı tutmaya cesaret edememişti.

Yine de. Bunun tabu olduğunu ve hoş karşılanmadığını söylemeye gerek bile yoktu. Pandaveer olduğu ortaya çıkarsa işini aynı şekilde kaybetmeyebilirdi ama yine de dışlanırdı. İşleri kendisi için olması gerekenden daha zor hale getirmeye hiç gerek yoktu.

Mesajı üçüncü kez kontrol etti, hâlâ yanlış yerde olduğuna inanıyordu.

"Affedersiniz," muhtemelen onunla aynı yaşlarda olan bir garson kız dostça bir gülümsemeyle yaklaştı. "Bay Delmar siz misiniz?"

"Evet." Çoklu levhasını kapattı ve bastırdığı dudaklarını hafifçe kıvrılmaya zorladı. "Evet."

"Mükemmel." Bir kolunu yana doğru uzatarak dört sıra halindeki kare masalardan ikisi arasındaki dar yolu işaret etti. Masaların hepsinde ya iki ya da dört koltuk vardı, renk düzeni parlak kırmızılar ve paslı turuncular gibi sıcak tonların bir karışımıydı. Kapı bir tarafta, mutfak ise karşı tarafta yer alıyordu. "Masanız sizin için hazır."

"Rezervasyon yaptırmadım." Böyle yerlerin rezervasyon aldığını bile bilmiyordu.

"Arkadaşın senin için yaptı," diye açıkladı onu yalnız bir masanın bulunduğu arka köşeye götürürken. "Siparişinizi de çoktan verdi. Hemen geliyor, ama başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Cevaplar iyi olurdu. Bu cevapları verebilecek kişi o olmadığı için Bay kibarca gülümsemekle yetindi ve yerine oturdu.

Duvar arkasındaydı - duvarın tamamına boyanmış erişte yiyen bir su köprüsü kuşunun büyük bir duvar resmi - solundaki caddeye bakan ve masaları dolduran tavandan tabana pencere

önden ve yandan. Masasında sadece bir sandalye daha vardı ve şeytan onu tekrar çağırdığında Sıla'nın gelip sandalyeyi doldurmasını bekliyordu.

"Neredesin sen?" Bay bu kez hoşbeş faslını atlayarak talepte bulundu.

"Sesiniz sinirli geliyor Profesör."

"Ben-" Burnunun köprüsünü, gözlüklerinin hemen üstüne sıkıştırdı. "Gecemi böyle geçirmeyi hiç hayal etmemiştim."

"Ah," diye bilmiş bir kıkırdama çıkardı Sıla, derin tınısı Bay'in omurgasında ürperti yarattı. "Anlıyorum. Mekan konusunda hayal kırıklığına uğradın. Surat mı asıyorsun, Kedicik?"

Bay, "Senden daha yaşlı olduğumu hatırlamaya çalış," dediğinde Sıla homurdandı.

"Hafızası kötü olan ben değilim. Ben ne zaman ve nasıl istersem, sen de öyle kabul ettin. Yemek geliyor."

Az önceki garson kız elinde dumanı tüten bir kâse köfte ile döndü ve dikkatlice önüne koydu. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Bay sadece Sıla ile konuşmasına devam edebilmek için onun gitmesini istiyordu. Telefonla konuştuğunu anlaması için sağ kulağındaki kulaklığa dokundu ve kadın başını sallayıp onu yalnız bıraktı. "Neden köfte?"

"Onları seviyorsun," dedi Sıla kesin bir ifadeyle. "Ayrıca erişteden daha az uğraştırıyor ve birazdan bir çift yemek çubuğu kullanmakta zorlanacaksın. Senin için ileriye düşünüyordum. Bir şey değil."

Bay kemiğe yapışmış bir köpek gibi orta kısma yapıştı. "Neden?"

"Kendini kaptırıyorsun," diye azarladı. "Önce bir tane deneyin. Yap Devam etmeden önce size yanlış türden vermediklerinden emin olun. Başladıktan sonra herhangi bir kesinti istemiyorum ve bana güvenin, siz de istemezsiniz."

Öğrencisinden emir almanın gülünç olduğunu bilse de Bay, metal çubukları itinayla aldı ve kâsedan yuvarlak bir hamur tatlısı seçti. Sıcak ve lezzetliydi, bir miktar baharat ve sonunda biraz tatlılık vardı.

"Kızarmış ternog," dedi Bay, Sıla'nın bilmek isteyeceğini biliyordu.

"Güzel." Bu ona doğru şeyi verdiklerinin tek göstergesiydi.

Sipariş.

Bay bir ısırık daha aldı ve beklemeye başladı.

gardının düşmesine izin verdi. Bu tehlikeli bir oyundu.

ne olup bittiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Sıla'nın onu buraya sadece karnını doyurmak için çağırması olmasına imkân yoktu, özellikle de genç adam görünürde yokken.

İlk geldiğinde etrafı iyice kontrol etmişti. Restoran tıka basa dolu olabilirdi ama Sıla'nın Bay'ın gözünden kaçacak kadar kalabalığın arasına karışmasına imkân yoktu. Adamı aylarca uzaktan izledikten sonra Bay, bırakın şu anda orta büyüklükteki mekânı dolduran otuz kişiyi, yüz kişilik bir kitlenin içinden bile onu seçebilirdi.

Çoklu ekranı gelen bir mesajla aydınlandı ve kulağındaki ses onu durdurduğunda kontrol etmek için bileğini çevirme aşamasındaydı. "Çıkar onu," diye emretti Sila. "Daha yakın tutmak isteyeceksin, böylece bir anlık bir bakış yakalayabilir. Bu gecenin senin bir polis aracının arkasında olmanla bitmesini istemeyiz, değil mi?"

"Neden..." Cihazı çıkarıp mesajı kabul tuşuna bastığında cümlesi kesildi. Neyse ki kulaklığı takılıydı, bu yüzden ses yüksek sesle çalmak yerine otomatik olarak ona yönlendirildi. İlk keskin feryatla sıçradı ve cihazı yüzüstü yere bıraktı. Yiyeceği ıskaladı, onun yerine sarı masa tablasına çarptı.

"Dikkatli ol, Kedicik," diye söylendi Sila. "Şimdiden istenmeyen dikkatleri üzerine çekiyorsun."

Bay, yakınlarda oturan ve takırtı sesiyle dönen birkaç kişiye başını hafifçe eğdi, ardından cihazı bir kez daha eline almadan önce derin bir nefes aldı.

Görüntü, ormanın ortasında bir yerde, siyah ve yeşil karışımı bir renkte gösteriliyordu. Bir adam elleri ve dizleri üzerinde öne doğru eğilmiş, çıplak ve titriyordu. Sol kışının yanağında bir el izinin en ufak bir izi vardı.

"Kendini arkadan tanıdın mı?" Sila sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçak çıkıyordu.

"Bu da ne böyle?" Bay yutkundu ve rahatsız bir şekilde etrafına bakındı. Herkes yemek yemeye ve arkadaşlarıyla konuşmaya geri dönmüştü.

"Aptalca sorular sorma," dedi. "Bu sadece beni kızdırır. Bu kadar oyalama yeter. Oynat düğmesine tekrar bas. Aynı hem izleyip hem de yemek yiyeceksin. Klibi düzenledim, böylece biter bitmez başa dönecek. Orada oturacak ve kaseni yalayıp temizleyene kadar gerektiği kadar izleyeceksin. Anlaşıldı mı, Kedicik?"

Başını hafifçe salladı ve gözlerini ekrandan ayırarak pencereden Sıla'nın izlerini aradı.

Restoran Ana Cadde üzerindeydi ve saat geç olduğu ve gökyüzü kararmaya başladığı için tüm cadde ılık dizileri ve vitrinlerin neon ışıklarıyla aydınlanmıştı bile. Bazı binalar diğerlerinden daha yüksekti ve Bay pencereleri karartılmış olanlara daha fazla dikkat etti, ancak camların arkasına gizlenmiş herhangi birini seçebilme şansı yoktu.

Sıla'nın onu bir yerden izlediğini çoktan anlamıştı. "Nerede olduğumu bilmemek entrikaya katkıda bulunuyor," dedi genç adam. dedi ve sesinde sözlerine kanıt katan bir heyecan vardı. Saklanmaktan zevk alıyordu.

"Gölgelerde sürünmek sana yakışmıyor," dedi Bay, onu kızdırmaya çalışarak. Sıla'nın nadiren umduğu şekilde tepki verdiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

"Sürünmek değil," diye düzeltti, "avlanmak. Bütün gece burada bekleyebilirim. Sen bitirene kadar ikimiz de bir yere gitmiyoruz. Bu arada, seninle telefonda konuştuktan sonra ne yaptığın aklıma geldi."

Bay'in neyi kastettiğini anlamak için detay vermesine gerek yoktu. Onu görmek istediğini saklamakta pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmazdı. Bay, Sıla'yı ofisine getirmeye çalıştığı anda kartlarını göstermişti.

"Sorun nedir? Sadece sen oyuncak değilsen mi oynamakla ilgileniyorsun?" Bay suları test ediyor, bunca zamandır yanlış bir şekilde kavradığını düşündüğü adamın bu yeni versiyonunu anlamaya çalışıyordu.

Ancak Sıla Varun hayal ettiği gibi biri değildi, Bay'in zihninde onun hakkında oluşan imaj geldiklerinden daha sahteydi. Onun damarına basarak ortaya çıkmasını sağlayacağını ummuştu ama onun yerine onlar buradaydı.

"Benimle oynamadınız Profesör," dedi Sıla.

Bay bileğinin küçük bir hareketiyle restoranı işaret etti, önündeki ekranda hâlâ duraklatılmış olan videonun farkındaydı. Yakındaki herhangi birinin ayağa kalkıp bakmasını önlemek için cihazı göğsüne yakın tutuyordu, ancak bir kısmı sırf donmuş çerçeve kışının ön ve ortadaki görüntüsünden başka bir şeye dönüşsün diye oynat düğmesine basmak istiyordu. "Öyle değil mi?"

"Hayır," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde. "Bu ancak hiç anlamamış olsaydım bir başarı sayılabilirdi, ama anladım ve şimdi beni yönetmeye kalkışmanın bedelini ödemek zorunda kalacaksın. Şimdi başla, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacağına söz veriyorum."

Sırf laf olsun diye itaatsizlik etmeyi düşündü ama daha şimdiden beklentiyle ve heyecanla dolup taşmadığını söylemek yalan olurdu. Daha önce toplum içinde hiç uygunsuz bir şey yapmamıştı, bu konudaki tek deneyimi Seaside Sineması'ndaki güvenli, kapalı alanda ve ormanda geçirdikleri zamandı.

Sıla'nın film çektiği zaman.

Bay yutkundu ve sonra bir kez daha yemek çubuklarına uzandı, onları alırken eli hafifçe titriyordu ve sonra oynatma düğmesine bastı.

OceanofPDF.com

Bölüm 16:

Bay, Sıla'nın devasa siki ekranı doldurduğunda boğuldu, bir parça hamur tatlısı yanlışı tarafa gittiğinde öksürdü. Daha önce garson tarafından bırakılan uzun su bardağını neredeyse deviriyordu, son saniyede yakaladı, böylece sadece bir kısmı elinin üstüne döküldü.

İçindekilerin yarısını mideye indirdi ve çoklu levhayı ölümcül bir şekilde göğsüne bastırdı.

"Sana ölmen için izin vermedim, Kedicik," dedi Sıla, sesi hâlâ oynatılmakta olan videonun sesinden geliyordu.

Bay izlemiyordu, hâlâ çok şaşkıındı. *Bu* onun içinde miydi?! İmkânı yoktu. Sadece yarım tüp güneş kreminin -çünkü Sıla onu banyodaki tezgâhın üzerine bırakmıştı ve Bay ne kadar kullanıldığını görmüştü

-*Bunu* aldıktan sonra iç organlarını iyileştirmek için yeterli olmuştu.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük yarak olduğunu unutun, bu kendiliğinden yanacakmış gibi hissetmesinin nedeninin yarısı bile değildi.

"*Delinmiş!*" diye fısıldadı, ses tonundaki suçlama imasını saklayamadı.

Sıla ona, "Buna sihirli haç deniyor," dedi ve Bay onun gizlendiği yerden kendisine güldüğü hissine kapıldı. "Şimdi iyi bir çocuk gibi filmi izle. Yemeğin soğuyor ve ikimizin de zamanını boşa harcıyorsun."

"Ben senden büyüğüm," diye homurdandı. Bay, küçük bir parçası merak etse de başını çılgınca salladı. Tüm bunlar onun içindeydi...

"Yap şunu," uyarısı Bay'in omurgasının dikleşmesine neden olan bir hırıltıyla yapıldı, "Şimdi."

Nefes alarak telefonu indirdi ve devam eden sahnenin değiştiğini görünce gözleri büyüdü. Sıla'nın aletinin kızarmış başını süsleyen dört metal topa bir an bile bakamıyordu, çünkü söz konusu uzantı şu anda Bay'in kıçına o kadar derine gömülmüştü ki, görebildiği tek şey deliğinin bu şaftın kalın kökü etrafında zorlanan gerginliği idi.

Videoda, Sila çekildi ve gece görüş moduyla çekilmiş olmasına ve bu nedenle yeşilin tonlarından başka renkler olmamasına rağmen, horozunun parlama şekli, Sila'nın Bay'in boşalması ve kanıyla kayganlaştığını söylediğinde yalan söylemediğini açıkça ortaya koydu.

İçeri girmeden önce Bay'in salgısını kendini kaplamak için kullanmış olmalıydı, her ne kadar bu Bay için çok az rahatlama sağlamış olsa da. Yine de, şimdi onu görünce, Sila'nın kendini tekrar içeri sokma şeklini izleyince, biraz kayganlaştırmamanın bile hiç olmamasından daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Ye," diye emretti Sila.

Bay neredeyse robot gibi bir hamur tatlısını ağzına götürdü ve çiğnedi, gözleri ekrana yapışmıştı. Kendi hıçkırık sesleri, Sila'nın alçak hırıltıları ve ağır nefes alışlarıyla birleşerek kulaklarını doldurdu. Videonun açısı tekrar değiştiğinde keskin bir nefes çekti.

Sila kendini Bay'in üzerine bırakarak onu toprağa sabitledi ve kamerayı başlarının durduğu yere getirdi. Bay yüzünü yere bastırmış, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Sila sırtarak başını Bay'in omzunun hemen üzerinde gezdiriyordu. Kamera, altındaki adamı acımasızca becermeye devam ederken kıcının yükselişini ve düşüşünü yakaladı.

Agresif, ilkel ve yanlış. Videoda olanları yanlış anlamak mümkün değildi. Bay'in istese de istemese de Sila'nın bedenini kendi bedenine almaya zorlandığı konusunda hata yoktu.

Bunu deneyimlemek bir şeydi ama şok, acı ve ardından gelen coşku nedeniyle zihninde çoğu şey karartılmıştı. Duyguların hepsi oradaydı ama tam olarak ne olduğu, nasıl yalvardığı ve toprağı nasıl tırmaladığı... bu ayrıntılar bulanıktı. Onları izlemek, Sila'nın o gece ona karşı ne kadar acımasız olduğunu görmek...

"Daha önce yüzümü filme alma hatasını hiç yapmamıştım," diye itiraf etti Sila ve sesindeki boğuk tını bir gösterge ise, o da Bay kadar tahrik olmuştu.

Ve .

Sila'nın sikinin her tarafına kendi kanının bulaştığını, adamın bunu kayganlaştırıcı olarak kullandığını ve onu tamamen ve tamamen yok olana kadar çiğ çiğ becerdiğini bilmek... Bu onun midesini bulandırmalıydı. Kendini istismar edilmiş, faydalanılmış ve iğrenmiş hissetmeliydi.

Ama öyle değildi. Bunun yerine, Bay'in aleti elbise pantolonunun dikişine acı verici bir şekilde bastırdı, düğme her an patlamakla tehdit edecek kadar sertti.

bir saniye. Zaten ıslak bir nokta oluşmuştu, koyu renkli malzeme bu gerçeği sadece biraz gizliyordu.

"Benim neyim var?" diye nefes aldı, bu sözler kendisi içindi.

Sıla yine de, "Senin bir sorunun yok," diye cevap verdi. "Sen bir mazoşistsin. Daha önce biliyor muydun?"

Bazı fikirleri vardı. Ne de olsa sıradan insanlar Bay'in izlediği türden pornolar izlemiyordu. Ama bu kadar yaygın olduğunu hiç fark etmemişti. Zihnini, kimsenin tam olarak ayıramayacağı ya da etiketleyemeyeceği kadar karmaşık olduğunu ve çocukluğunda neden bu tür şeylerden hoşlanabileceğine dair netlik sağlayacak hiçbir gösterge olmadığını anlamıştı.

Körfez bu şekilde inşa edilmiş olabilir.

Sıla'nın nasıl bu hale geldiğini.

Sıla sahneden ona bakmaya devam etti, dişleri beyaz ve sert, ifadesi kurt gibiydi. Sonra Bay altından boğuk bir ses çıkardı ve Sıla aniden kamerayı düşürdü. Bay'in görebildiği tek şey artık siyah olmasına rağmen sesler devam etti. Bay orgazm olurken onu dikkatle dinledi, sonra Sıla'nın kendi boşalmasının peşinden koşarken çıkardığı sesler karşısında nefesini tuttu.

Klip önce bitip yeniden başladı ve Bay kıcı bir kez daha ekranı doldurduğunda gözlerini kırıştırdı, o lanet el izi ona bakıyor gibiydi.

"Çalmaya devam edecek-" Bay çoklu levhayı yere çarpıp iki eliyle kaseye uzandığında Sıla aniden konuşmayı kesti.

Kalan dört köfteyi neredeyse içine çekecek kadar çiğnedi ve ardından kalan suyu içti. Tam ayağa kalkacaktı ki bir dil tıkırtısı onu duraklattı.

Bay bir an için anlamadı, göğsünün ortasında biriken hayal kırıklığıyla kaşları çatıldı. O kadar zorlanmıştı ki, Sıla'nın izlediği yerden çıkıp bir şeyler *yaptığı* kısma geçmek istiyordu.

Sonra tam olarak ne dediğini hatırladı ve kirpiklerinin altından kimsenin dikkatini çekip çekmediğini anlamak için hızlı bir bakış attıktan sonra -çekmemişlerdi- kâseyi ikinci kez kaldırdı ve dilini porselene vurdu. Tek bir damla bile et suyu kalmadığından emin olana kadar kaseyi yaladı ve sonra tekrar yerine koydu.

Masanın çaprazında oturan kızla göz göze geldiğinde yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştı ama kızın maskaralıklarına gülmesi iyi niyetli görünüyordu ve kız alkollü yudumlamadan önce kadehini selamlamak için kaldırdı. Şansı yaver giderse, sabah olduğunda arkadaşlarına bundan bahsedemeyecek kadar sarhoş olacaktı.

"Bu daha iyi," dedi Sıla memnun bir sesle. "Hesabı  dedim bile."

"Neredesin sen?"

"Sabır."

Bay ellerini yumruk yapıp üst baldırlarına dayadı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Sıla, "Diğer  ğrencileriniz komutları yerine getirmekte ne kadar iyi olduğunuzu bilselerdi ne derlerdi merak ediyorum," dedi. "Hepsinin tanıdığı ve geceleri kendilerine dokunan sert, buz gibi soğuk Profesör Delmar'ın, kontrolü başkası ele aldığında sertleőtini ve damladığını."

"Bu değil..." Bay ters ters baktı.

"Lütfen. Hakkındaki söylentileri duymamış gibi davranma. Öğrencilerin yarısının seni istediğini biliyorsun. Ama," arka planda bir şey deėiőt, ama bu Bay'e Sıla'nın nerede olabileceğine dair ipucu vermeye yetmedi, "şu anda *benim* için sızıyorsun, değil mi Kedicik?"

"Varun." Onu azarlayıp azarlamadığından emin değildi.

"Pantolonunu ıslatmadın mı daha?" Sıla sordu. "Olman gerektiği kadar azgınsan, insanların fark etmesine fırsat vermemek için oradan olabildiğince hızlı çıkmak isteyeceksin."

"Ne?" Bay'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh, sana geleceğimi mi sandın?" Homurdandı. "Sana daha önce daha yumuşak davranabilirdim ama gidip beni kızdırmak zorundaydın."

Bay'in köprü hakkındaki yorumlarından mı bahsediyordu?

Bay her ihtimale karőt, "Bu uzun zaman önceydi," dedi. " ma etmeye alıőmıyordum-"

"Kalk ve harekete geç," diye kesti Sıla. "O kapıdan dışarı adımını attığın anda av başlayacak."

Bu söz üzerine aleti acıyla seğirdi. "Avlanmak mı?"

"Tıpkı ormandaki gibi koşacaksın."

"Ama..." Sokaklar hâlâ gece hayatıyla doluydu. "Bu dikkat çeker."

"Aynen  yle."

"Ya biri-"

"Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek," dedi Sila ona. "Burası Vitality, hatırladın mı? Brumal'dan kaçtığını düşünecekler ve bu işe bulaşma riskini almayacaklar. Bu kadar çok suçtan nasıl sıyrılabildiklerini sanıyorsun? Atılmış halde bulunan iki cesedi duymadın mı?"

Bay'in vardı. Tüm haberlere çıkmıştı.

"Kelevra bile bir şeyleri araştırmakla uğraşmaması gerektiğini bilir. Baykal ve o çok zeki. Bu şehri korku ve vaatlerle yönetiyorlar. Kimse burnunu ait olmadığı yere sokmadığı sürece, Canlılık Şeytanları'nın gazabına uğramaktan endişe etmelerine gerek kalmayacak. Gün ışığında en kötünün de kötüsü bu şekilde paçayı kurtarır. Tüm bunları mümkün kılan şey kasıtlı ihmaldir."

Acı ama gerçektir. Idle Delmar toplumun saygın bir üyesiydi. Arkadaşlarının çoğu yaşlılıktan ya da başka hastalıklardan çoktan ölmüştü ama öldüğünde hâlâ hayatta olan birkaç kişi vardı. Cenazeden sonra hepsi Bay'e sırtını dönmüş, Bay kendileriyle temasa geçip davayla ilgili yardım istediğinde bu işe karışmak istememişlerdi. Büyükannesini en az onun kadar tanıyorlardı, hakkındaki suçlamaların saçmalık olduğunu bilmeleri gerekiyordu ama yine de hiçbiri onu savunmak için konuşmaya yanaşmamıştı.

Ve bu Shepardlar gibi düşük seviyeli bir çeteye karşı olmuştu.

Sila haklıydı. Birinin Brumal'ı kızdırmış olması gibi küçük bir ihtimal bile olsa, akli başında hiç kimse bu işe karışmaya cesaret edemezdi.

"Nereye kaçıyorum?"

"Her yere," dedi Sila. "Sadece uzağa ve hızlı koş. Ben seni yakalarım, bebeğim."

Bay çoklu levhasını aldı, bileğine yeniden takmaya zahmet etmedi. Zorlanan aletin görünmesini engellemek için kullanabilirdi, umarım bu yeterli olurdu. Koşmaya başladığında endişelenmesine gerek kalmayacaktı ama buradan çıkarken daha belirgin olacaktı.

Ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerlerken gerginlik onu yiyip bitirdi, sanki bu diğerlerini kendisinden uzak tutmaya yardımcı olacakmış gibi gözlerini kapıdan ayırmadı. Ona yardım eden garson kız kapının yanında duruyordu ve o yaklaşırken gülümseyerek küçük bir selam verdi ama bakışları onun vücudunda hiç dolaşmadı.

Dışarı çıkar çıkmaz, hala çoklu levhayı önünde tutarken, soğuk gece havasını derin bir nefesle içine çekti.

Sila'nın "Koş," emri kesik kesik geldi ve tek gereken buydu.

Toplumun saygın bir üyesiydi, Çift Galaksi'deki en seçkin okulda profesördü.

Ve şu anda yirmi yaşında bir genç onu bir hayvan gibi avlarken, o da ereksiyon olmuş bir halde sokaklarda koşturuyordu.

Kalabalık biraz azalmıştı ama bu küçük bir rahatlamaydı çünkü hâlâ Bay'in rahat edemeyeceği kadar çok insan Ana Cadde'de dolaşıyordu. Birçoğu başlarını çevirip Bay'in yanından geçişini izliyor, bazıları da arkadaşlarına işaret edip fısıldıyordu. Ama Sıla haklıydı. Kimse yetkililerle iletişime geçmek için çoklu tabletlerine uzanmadı ve kimse onu durdurup yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormaya kalkışmadı.

Bay bu sokaklarda büyümüştü, yaşadığı ev sadece on beş dakikalık bir hovercar yolculuğu uzaklığındaydı, bu yüzden tüm gizli köşeleri ve arka sokakları biliyordu. Gizli kalmak için en iyi şansının hangi yerler olduğunu biliyordu.

"Seni yakalayamayacağımı mı umuyorsun?" Sıla sordu.

"Evet," bu bir yalandı ama Bay yine de söyledi, sonunda beklediği dönüşe geldiğinde kelime dudaklarından döküldü. Fırın ile bir çıkartma dükkânı arasında uzanan bu yol, sonuna doğru daralıyor ve onu Ana Cadde'nin hemen arkasındaki Igor Yolu'na çıkarıyordu. Hâlâ mağazalar ve restoranlarla dolu genel bölgenin bir parçasıydı, bu yüzden meraklı gözlerden uzun süre uzak kalamayacaktı ama en popüler caddede kalmaktan daha iyiydi.

Yapmamalıydı, çünkü bu pek çok açıdan yanlıştı ama Bay yakalanmak istiyordu. Sıla'nın onu bulmasını ve geçen gecenin tekrarını yaşamasını istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki, içinden muhtaç bir inilti kaçtı.

"Bana rızaya dayalı rıza göstermemenin sana olmadığını söyleyen sen değil miydin?" Sıla, Bay'in sağ kulağında hâlâ takılı olan kulaklıktan alay etti. Sesi Bay'inki kadar nefes nefese çıkmıyordu.

Söz verdiği gibi onu takip ediyor muydu? Bay başka bir binanın etrafından dolandı ve durabildiği kadar çok hava emerek durdu.

"Neden durdun, Kedicik?"

Oh. Onu kovalıyordu. Güzel.

Bay cevap vermeden tekrar koşmaya başladı. "Fazla uzağa gidemezsin," dedi Sıla ona.

"Kapa çenenin," Bay bunu yapmasını istemedi. Onun sesini çok seviyordu. Sorun da buydu. Kalbi göğsünde çılgınca çarparken ve kalçaları yanarken bile, aleti vücudunun geri kalanının

vücudu ağrıyordu. Hâlâ kaskatı ve kaya gibi sertti ve bu şekilde koşmak hiçbir şekilde kolay değildi.

Sıla tarafından tüketilmeyi ne kadar çok istese de Bay görevi anlıyordu. İkisinin de istekli olması aralarındaki ilişkinin sıkıcı olması gerektiğı anlamına gelmiyordu. Zaten onun gizli arzusu da hep bu değildi miydi? Öğrencisiyle ilgili kurduğı tüm uygunsuz fantezilerin tek bir tanesi bile misyoner pozisyonunda olmamıştı. Bay yumuşak ya da tatlı istemiyordu.

Yaşadığını hissetmek istiyordu.

Göğsündeki bu ölü şeyi bir anlığına da olsa hayata döndürmek için bir şey, herhangi bir şey istiyordu.

Belki de daha önce köprü konusunu açtığında blöf yapmıyordu. Belki de bir parçası, ilk kez o kenardan bakarken korkup kaçtığından beri içinde sakladığı gerçeğı nihayet dile getiriyordu.

Bay geçen yıl Sıla'nın kahkahasını duyduğunda ve onu avlunun karşısında dururken gördüğünde pes etmeye çok yaklaşmıştı. Gerçekten Rin olup olmadığı, ikizlerin o gün yer değiştirip değiştirmediği ve Bay'in bunu yanlış anlayıp anlamadığđ önemli değildi. Çünkü o anda içinde bir şeyler değişmiş, aydınlanmış, esnemiş ve uzun zamandır ilk kez gerilmişti ve Bay bundan hangi Varun'un sorumlu olduğunu umursamıyordu.

O zamanlar pes etmek üzereydi ve şimdi buradaydı, sanki hayatı buna bağıymış gibi sokaklarda koşturuyordu. Sanki hayatı tutunmak isteyeceğı kadar önemliymiş gibi.

Bir anda bilinçsizce Orak Köprü'ye doğru gittiğini fark etti. Kefa nehrinin üzerinde duran büyük bir köprüydü. Birçok insan çalışmak için şehrin merkezine gitmek üzere buradan geçiyordu, bu yüzden iki hovercar şeridi, bir bisiklet şeridi ve her iki tarafta da yürüyüş yolları vardı.

Jumperlar ne yazık ki değildi.

Köprünün ışıkları uzaktan ona neredeyse acımasızca göz kırptı ve Bay neredeyse toprakta kayarak durdu. Son saniyede yönünü değiştirdi, sola doğru sapıp ilerlerken içinde küçük bir korku iğnesi belirdi.

Bir şekilde, birbirlerini çok uzun zamandır tanımıyor olmalarına rağmen, Bay bu yöne gitmenin yanlış bir hareket olduğunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Sıla muhtemelen bunu bilerek yaptığını, köprüye doğru gittiğini düşünüyordu-

İri cüsse bir anda ortaya çıktı. Bay bir saniye önce iki bina arasındaki dar geçitten aşağı koşuyor, Ana Cadde'ye geri dönüyordu ve bir saniye sonra kabaca tuğla duvara doğru itiliyordu.

Başı taşa çarptı ve bir an için yıldızları görerek haykırdı. Ona karşı zorlandı. Göğsü duvarla birleşti, avuç içleri bu güce karşı geri bastırmak için zayıf bir girişimde bulundu.

Ancak Sıla çok güçlüydü ve Bay'in ayaklarını tekmeleyerek ayırdıktan sonra bacaklarından birini Bay'in kalçalarının arasına soktu. Dizi Bay'in ereksiyon halindeki aletine çarptığında karanlık bir şekilde kıkırdadı, sıcak nefesi Bay'in kulağına ve boynunun yan tarafına doğru yayıldı.

Serbest kalan bıçağın çıkardığı tıkırtı Bay'in gözlerini açtı ve hareketsiz kaldı.

"Sonunda seninle her zaman çok kolay," dedi Sıla, bıçağı Bay'in yüzünün yanına getirebilecek şekilde kayarak, sokağın sonundaki caddeden gelen ışıktaki eğerken ona iyi bir görüş sağladı. "Birazcık gerçek acı vaat edersem far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kalırsın."

"Bekle." Bay'in gözleri sokağın girişine kaydı. Ortalarda bir yerdeydiler, karşı uçta bir dönüş vardı ama önlerindeki sokak, insanların arada sırada geçip gittiği kadar kalabalıktı.

"Bizi göremeyecekler," diye söz verdi Sıla, onun dile getirmesine gerek kalmadan tam olarak neyden korktuğunu biliyordu. "Ancak dikkatli olmazsan... Ses yayılır. Bu yüzden," eğildi ve ağzını Bay'in kulağının kıvrımına bastırdı, sonra aşağı inip lobunu kemirdi, "gerçekten çok sessiz olmalısın."

Sıla aniden ısırıldığında irkildi ve başını başka yöne çevirmek gibi bir hata yaptı, bu da acıyı daha da kötüleştirdi.

"Çok gürültülü," diye azarladı ve sonra yarayı yaladı, ancak deriyi kırmamıştı. "Bundan daha iyisini yapmalısın, Kedicik." Bıçaklı elini bıraktı, sert ön kısmı Bay'i duvara yasladı, böylece silahın nereye gittiğini takip edemedi.

"Bekle," Bay titrek bir nefes aldı ve bunu en son yaptıklarında neler olduğunu hatırladı. "Kıyafetlerim olmaz. Onlara ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

Bay, "Aynı şekilde görülmeden beni buradan çıkaramazsın," dedi.

"Bahse girmek
ister misin?"

"Sıla, lütfen."

"Talepte bulunma hakkınız yok Profesör. Anlaşmamız böyleydi."

"İkimiz de bunun gerçek bir anlaşma olmadığını biliyoruz," diye karşılık verdi. "Teklifini kabul etmekten başka bir seçeneğim yoktu."

Sıla bunu . "Öyle değil ?"

Bay, bıçağın keskin olmayan kenarının sağ bacağının yan tarafına süründüğünü hissedince irkildi. Onu zorlayan şey yaralanma ihtimali değildi - acıyı hoş karşılardı - onu rahatsız eden şey, kamu ahlaksızlığından tutuklanmadan buradan nasıl ayrılacağını bulmak zorunda olma fikriydi.

"Sana beni gönderme şansını verdim," diye karşı çıktı Sıla. "Sen beni yanında tutmaya karar verdin."

"Bunu yaptım çünkü en azından bu şekilde bir şeyler elde ediyorum." Bay havanın karardığını hissetti ve titredi. "Kulağa öyle geldiğini kastetmemiştim."

"Oh?" Sıla kalçalarını döndürdü ve sikinin tüm uzunluğu Bay'in kıkına müstehcen bir şekilde süründü. "Dünyayı sarsan orgazmlar yaşamana izin vermenin yeterli olmadığını söylüyormuşsun gibi geldi."

"Hayır," diye başını salladı Bay, çabaları yüzünden yanağı tuğlaya hafifçe sürtünyordu, "Hayır, sadece bu şekilde büyükannem için de adaleti sağlayabileceğimi kastetmişim."

"Adalet," diye alay etti Sıla. "Güldürme beni. Adalet umurunda bile değil Bay. Umurunda olsaydı August'u ya da Lan'ı zehirlemezdin ve o gün o köprüde, onu ölüme sürükleyen insanlar hâlâ nefes alırken kendi hayatına son vermeye hazır olmazdın."

"Onları senin için zehirledim."

"Güldürme beni. Bunu kendin için yaptın. Elbette bir bahane buldum ve sana bir fırsat verdim, ama bu senin intikamındı. . Benim için sorun değil. Senin yapmanı istedim. Beni rahatsız eden tek şey, işleri sonuna kadar götürüp onları öldürmemiş olman."

Bay'in gitmelerini istediği yön bu değildi. Bu çok korkutucu geldi, onu çok açıkta bıraktı. Hâlâ güçlüydü ama devam ederlerse uzun süre dayanamayacaktı. O tanıdık keder onu etkisi altına alacak, ardından da son iki yıldır içinde sıkışıp kaldığı uyuşukluk hali gelecekti.

Bu durumdan ancak Sila'nın onu yere serip şeytani bir canavar gibi ırzına geçtiğini düşündüğünde kaçabiliyordu.

Şeytan gibi.

Bay'in şu anda Şeytan'a ihtiyacı vardı. Gece ikisi için de mahvolmadan önce onunla alay etmesi ve oynaması için ikna etmesi gerekiyordu.

"Lütfen," diye sordu, sesini yumuşatarak, "giysilerimi değil. Bu bir talep değil, bir rica."

Sila durakladı ve Bay'in gerçekte ne yaptığını bilse bile bunu ona söylemedi. "İstekler göz ardı edilebilir."

"Biliyorum." Kararı beklerken nefesini tuttu. Kendisi ve yatak arkadaşı arasında aşağılanmak bir şeydi, başkalarının bunu öğrenmesine izin vermek... Yapamazdı.

Bıçak tekrar kınına sokulduğunda ve Sila onu ön cebine soktuğunda sanki bir milyon yıl geçmiş gibi hissetti. "Pekâlâ, Kedicik. Ama karşılığında benim için uzun uzun mırıldanman gerekecek."

Bay cevap veremeden Sila'nın elleri ön tarafına dolandı. Pantolonunun düğmelerini açtı ve fermuarını aşağı kaydırды, Bay'in dizlerine yapışana kadar kömür malzemesini yavaşça aşağı indirdi.

Soğuk hava Bay'in tenini yaladı ve genç adamın bir sonraki planını beklemek için gözlerini sıkıca kapattı.

Sila, elini Bay'in siyah boxer külotunun önünden aşağı kaydırıp onu kavrarken sessizce, "Herkes geçip görebilir Profesör," dedi.

Tısladı ve sarsıldı, Sila'nın şişkinliğine doğru geri bastırdı, o büyük avuç içi onu kovaladı, taşaklarını kavramaya devam etti.

"Tek yapmaları gereken sesin ne olduğunu merak etmek ve kontrol etmek için el fenerlerini açmak. Sonra sizi görecekler ve anlayacaklar" diye devam etti.

"Bunu istemiyorum," diye ısrar etti Bay, Sila'nın diğer eli arkadan bel kemerinin yanından geçip parmakları deliğiyle hafifçe oynamak için kıvrımlarının arasından kayınca nefesi kesildi. Dokunuşlar neredeyse eşitti, o kas halkasına karşı sadece sıyrıklar, alay ediyor ama asla girmiyordu.

Taşaklarının üzerindeki el onları avucunun içinde yuvarladı ve sonra Sila tutuşunu yeniden ayarladı ve Bay'in aletini kökünden ucuna kadar sağlam bir şekilde pompaladı.

"Neden olmasın?" Sila sordu ve Bay'in bunu takip etmesi gerekenden çok daha uzun sürdü. "İnsanların senin ne kadar pis bir ucube olduğunu bilmesi kimin umurunda? Zaten yaşamaya devam etmek istemiyorsun. Değil mi?"

Bir nefes çekti ve bu gerçeği tartışmak için ağzını açtı, ancak Sıla onu bir anda bıraktı. Bay bunun yerine bir hayal kırıklığı sesi çıkardı, vücudu zaten yanıyordu ve daha fazlası için istekliydi.

"Daha önce de bana bunu söylemiyor muydun?" Sıla'nın kendi fermuarını açarken çıkardığı ses, Bay'in aklını kaçırmamasını ve yalvarmasını engelleyen tek şeydi. Ona dokunmayı bırakmıştı ama bu iş daha bitmemişti.

Bay'in tek yapması gereken ona doğru cevapları vermektir ve o eller tekrar onun üzerinde olacaktı.

"Bunu daha önce düşünmüştüm," diye itiraf etti, yalan söylememeyi tercih ederek. "Neden?"

"Çünkü uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yoktu." Bay, Sıla'nın boxer'ını indirdiğini hissettiğinde memnuniyetle iç çekti. Aleti serbest kaldı ve rahatsız edici bir şekilde duvara çarptı ama şikâyet etmedi. "İlginç hiçbir şey kalmamıştı."

"Yarış mı?" Sıla onun arkasında bir şey yapıyordu, iki elini birden kullanmasını gerektiren bir şey.

Bay nefret etti.

Kıçını göstermek için kalçalarını eğerek geri çekildi, ama bu ona sert bir şaplak kazandırdı. "Yarışmak bir süre önce yeterli olmaktan çıktı," diye itaatkâr bir şekilde cevap verdi.

"Seaside'a gitmeye o zaman mı başladın?" Sıla ayaklarının dibine bir şey düşürdü ama Bay dönüp bakamadı çünkü hemen ardından Sıla parmağını onun ihmal ettiği girişine soktu. Bu kez yavaş gitmedi, parmağını ikinci boğumu geçene kadar zorladı. Parmağını içeri sokar sokmaz çekip işlemi tekrarladı ve adeta içine girdi.

Bay haykırdı ve inledi, tırnakları onu dik tutan sağlam tuğla duvarı kazmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"İşte." Sıla sağ elini tutup indirdi ve Bay'in kolunu aşağı doğru itti. Sonra Bay'in elini çıplak kalçasının üzerine koydu. "Kaz onları içime, Kedicik. İçinden geliyorsa beni pençele."

Bay o gece ormanda dokunamamıştı ve utanmadan etrafını yokladı, avucunun altındaki çelik gibi sert kası hissetti. "Sen de acıdan hoşlanıyor musun?"

"Beni incitmek beni kızdırmaz, üzülme. Sana zarar vermeyeceğim öfke."

"Çünkü mü?"

"Gerçekten ölmek istiyor musunuz Profesör?" Bay'ın elini hareket ettirmek için bakımlarını durdurmuştu, ama şimdi ikinci bir parmağı ilkiyle buluşmak için kaydırıldı ve onları kıpırdattı.

Ortadaki ucu Bay'ın prostatını buldu ve sıçradı, içinden yoğun bir his kıvılcımları patladı. "Şu anda mı?" Başını iki yana salladı. "Biraz bile değil."

Sıla mırıldandı. "Ama daha önce yaptın?"

"Tüm sırlarımı çoktan çözdüğünü , Varun?"

"Bir insanın sakladığı her bir sırrı bilmek imkansızdır," dedi. "Kendinizden bile sakladığınız şeyler var. Eğer siz bunların farkında değilseniz, ben nasıl olabilirim ki? Elektronik bir izi takip edebilirim, görünmeden hareketlerinizi izleyebilirim. Ama zihninizi okuyamam. Dün, önceki gün ya da ondan gün ne düşündüğünü bilemem."

"Evet," diye itiraf etti Bay, "ölmek istedim. Daha önce."

Bu ona bir parmak daha kazandırdı ve şimdi içinde üç parmak varken sessiz kalmak giderek zorlaşıyordu. Sila onu açmaya çalıştı, içini gerdi ve okşadı, sanki bu bir sınıf ödeviymiş ve onu sokaklarda avlamamış gibi acele etmedi.

"Ama artık değil mi?"

"Seninle tanıştığımдан beri değil." Bay, Sila'nın bunun üzerine hareketsiz kalmasına anlam veremedi. Görmek için dönmeye çalıştı ama sonra yüzü tuğlaya doğru itildi ve orada tutularak hareket etmesi imkânsız hale getirildi.

Sıla parmaklarını kurtardı. "Yanılmışım."

Bay genç adamın ses tonundaki tuhaf kötü niyetten ürperdi. "Ne hakkında?"

"Öfke yüzünden sana zarar vermek."

Tüm ruh hali değişmeden önce yaptığı tek uyarı buydu.

Bölüm 17:

Sıla onu yağladığına ve gerdiğine pişman oldu, ki bu tehlikeliydi çünkü pişmanlık onun normalde sahip olabileceği bir duygu değildi.

Yine de buradaydılar.

Aletin başını Bay'in deliğine soktu ve sonra geri çekilme zahmetine girmeden itti. Bunun gücü Bay'in önünü duvara doğru itti ve bir sonraki çığılgı, sadece Sila'yı teşvik etmeye yarayan bir zevk ve acı karışımıydı.

Gerçekten dikkat çekerlerse ve fark edilirlse, bu ikisi için de iyi olmazdı ama Sila hayatında ilk kez akıllıca davranmayı umursamıyordu. Mantık siktir olup gidebilirdi, umurunda bile değildi. Acımasızca ve özür dilemeden. Şu anda çileden çıkarıcı derecede karmaşık profesörünü becerdiği gibi.

Girebildiği kadar derine girdi ve sonra verecek bir şey kalmamasına rağmen içeri itti, hareket Bay'i parmak uçlarına zorladı.

"Bekle!" Bay tırnaklarını Sila'nın kalçasına batırdı, deriyi keserek kan akmasını sağladı ama Sila bunu yaptığını fark etmemiş gibi görünse de sesini fazla yükseltmemeye dikkat etmişti.

Sıla sonuna kadar çekti ve Bay'in vücuduna kapanmaya başlaması için zaman tanıyacak kadar uzun bir süre durakladıktan sonra aynı güçle içeri pompaladı. Bu kadar derine inmek için hareketleri istediği kadar hızlı ve kaotik olamazdı, ancak bu onu yapmaktan alıkoymak için yeterli değildi. Bay'i her doldurduğunda, aletin tuğla duvarın sert dokusuna neden olduğunu biliyordu. Çekildiğinde, Bay'in sözlü protestolarına rağmen kıcı da onu takip etti.

Bu doğru değildi.

Onu incitmek istiyordu. Sila, içinde dönüp duran bu garip, bastırılmış duygunun bir kısmını dışarı atmak istiyordu ve bunu yapmanın düşünebildiği tek yolu Bay'in bedeninden çıkarmaktı.

Neden Sila'ya her şeyin nasıl başladığını hatırlatmak zorundaydı ki? Eğleniyorlardı, bir şeylerin tadını çıkarıyorlardı ama sonra Bay gidip şu gerçeği gündeme getirmek zorunda kalmıştı

Varun'lara olan ilgisinin bunu söyledi.

Neden bu kadar *önemli* ki?

Sıla ve Rin de aynıydı.

Biri olmadan diğeri olmazdı.

Birbirlerinin aynısı olmaları en büyük avantajlarıydı.

Bay'in onlara söyleyememesine kızması için hiçbir sebep yoktu.

ayrı.

"Varun," diye hıçkırdı Bay, "lütfe! Beni öldürüyorsun!"

"Henüz değil," diye karşılık verdi ama pes etti. Bay'e tutunarak

Kalçalarından tutarak onu kısmen duvardan çekti ve sonra acımasızca sikmeye başladı. Taşakları Bay'in iç kalçalarına gürültüyle çarpıyordu ve kuralı çiğneyen ve onları riske atan kişinin kendisi olması umurunda bile değildi.

Aletiyle acımasızdı, halkının bildiği hızda hareket ediyordu, ancak yatak odasında her zaman kontrol etmeye dikkat ediyordu. Bay hüngür hüngür ağlıyordu ve örgülü deri Sıla'nın gözüne çarptığında ona uzandı.

Orta parmağını metal halkadan geçirebilmek için döndüren Sıla, çekmeden önce Bay'in son bir kez derin nefes almasına izin verdi. Bay'i boğazından tutarak duvardan uzaklaştırdı, diğer eli de deliğini yumruklamaya devam ederken onu yerinde tutmak için kalçasının üzerinde düzleşti.

Bay'in sırtı eğildi ve Sıla'nın kalçasını bırakıp onun yerine ön kollarını pençeledi, umutsuzca oksijen kaynağını kesen tasma üzerindeki tutuşunu gevşetmesini sağlamaya çalıştı.

Bay'in Seaside'da seçtiği videolarda nefes oyunu öne çıkan bir özellikti, bu yüzden Sıla onun tepkisi konusunda o kadar da endişeli değildi.

Bay'in ne olduğunu bilmesene bile endişelenmemeliydi.

içine.

Lanet olsun.

Bay'in kalçasındaki el onun aletini bulmak için hareket etti ve ağır sıkı bir şekilde tuttu. Bay'in gerçekten bayılmaması için yakasını hafifçe gevşeterek onu itişleriyle aynı zamanda çalıştırdı.

"Gel, Kedicik," diye hırladı Sıla onun boynunun kıvrımına karşı.

"Yoksa bu gece gerçekten dileğin gerçekleşip ölebilirsin."

Blöf yapıyordu.

Sıla onu öldürmezdi. Bu

gece olmaz.

Ve belki de hiç.

Tehlikeli. Tehlikeli. Tehlikeli.

Bay guruldadı ve tüm vücudu eğitildi. Sila'nın avucundaki aleti seğirdi ve fişkırdı, duvara doğru kalın boşalma ipleri fırlattı. Son damlasına kadar pompalandıkça sarsıldı.

Sila metal halkayı bıraktı ve Bay'i kendisiyle tuğla arasında sıkışana kadar ileri doğru itti. Sonra kendini o ipeksi sıcaklığa gömdü ve Bay'i doldurarak boşalttı.

"Sikim," diye homurdandı Bay'in ensesine karşı, dişleri oradaki narin deriyi sıyrınıyordu. "Boşalmam." O etin bir şeridini boğazının arkasından yan tarafına yaladığında tuzluydu. Sila mavi saçlarından bir tutam yakaladı ve çekerek Bay'in yüzüne ve oradaki gözyaşı izlerine ulaşmasını sağladı.

Karanlıkta bile Bay'in yüz ifadesi ıslıl ıslıl parlıyordu. Gözbebekleri şişmiş, ağzı açık kalmış, nefesleri telaşlı bir tempoyla girip çıkıyordu. İşlerin ne kadar sertleştiğine, naziklikten yoğunluğa ne kadar çabuk geçtiklerine rağmen tamamen ve tamamen mutlu olmuştu.

Sila eğildi ve dilini yanağının üzerinde gezdirerek nihayet gözyaşlarının tadına baktı. Tuzluydular ama Bay'in terden sıırılsıklam olmuş teninden çok daha fazla değillerdi. Sonunda aleti yumuşamaya başladı, ama kalçalarını öne doğru bastırdı, böylece kaymadı, o sıcak, kavrayıcı deliği terk etmeye hazır değildi.

Bay ile bir an daha birlikte kilitli kalmak istiyordu. "Sila," dedi Bay saygıyla onun adını söyleyerek.

Bu, Sila'yı bir kova buzlu suyla ıslatılmış gibi kendinden geçirdi. Geri sıçradı, bacaklarının kontrolünü hemen kaybedip kirli, çöplerle dolu zemine kayarken Bay'i yakalamaya zahmet etmedi. Bunun yerine, pantolonunun içine geri soktu ve gitmek için döndü.

Bay'in boğuk panik sesi onu kısa sürede durdurdu.

Sila gözlerini kendini toparlaması ve kafasını toparlaması için kendine bir saniye verdi, sonra döndü ve Bay'i kabaca yerden . Birkaç dakika içinde profesörün kıyafetlerini düzeltti ve dağınık saçlarını parmaklarıyla tarayarak yerine oturttu -en azından yeterince yakındı-. Bu iş bittiğinde ve ona dokunmak için başka bir neden kalmadığında, kollarını indirdi.

Orada durdular ve birbirlerine baktılar.

"Beni öldürecek misin?" Sessizliği ilk bozan Bay oldu. Sanki en başından beri bunu bekliyormuş gibi, bu ihtimalden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Onun gibi zeki bir adam, muhtemelen vardı.

Ne yazık ki içlerinden birinin beyni kafatasından sök÷lmüş gibi görünüyordu ve bu kişi profesör değildi.

"Yapmalıyım," diye bitirdi Sila, sesi monoton ve boştu. Şeytanın can sıkıntısını hafifletmek için yıkım talep ettiği o uçuruma düşmesini engelleyecek ilginç bir şey olmadığında genellikle içinde olduğu gibi.

Bu bir oyun olmalıydı, çözmesi gereken bir problemdi, böylece o ve kardeşi düzenli programlarına geri dönebilecek ve istedikleri zaman kendilerine bakılmadan yer değiştirebileceklerdi. Bay bir risk oluşturmuytu ve her türlü büyük riskle başa çıkmak Sila'nın işiydi.

Kendini fazla kaptırmış, Bay'e ve onu harekete geçiren şeylere odaklanmak için çok fazla enerji ve zaman harcamıştı. Hafif bir hayranlık olarak başlayan şey farklı bir şeye, yabancı ve tüketen bir şeye dönüşmüştü.

Özlem.

Sila'nın imrenerek baktığı çok az şey vardı. Bir kılıçla can almanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek bunlardan biriydi. Babasından özgür olmak da bir diğeri idi.

Hemen hemen hepsi bu kadardı. Sevişmeyi seviyordu ve arzuyu anlıyordu ama doğru koşullar altında hemen hemen herkesle birlikte olabilirdi. Bunun birlikte olduğu kişiyle pek bir ilgisi yoktu. Onlar onun için insan değildi; sadece kullanıp deneyim bittiğinde atacağı deliklerdi.

Sila toparlanmış ikizdi. Kendini toparlayan ikizdi çünkü zaten hiçbir şeyi yoktu. Dürtüleriyle hareket etmiyor, onları bir bütün olarak etkileyebilecek riskler almıyor ve kesinlikle sahiplenme ve kıskançlık gibi gereksiz şeyler hissetmiyordu.

Ve yine de...

"Yapmalıyım," diye tekrarladı, sadece sözcükler ortaya çıktığında nasıl hissedeceğini test etmek için. Yine de hiçbir şeyi değiştirmede. Hasar çoktan verilmişti. Tehditkâr bir adım atarak Bay'e yaklaştı, Bay bu kez geri çekilmek için sağduyulu davrandı, gözlerinde bir korku parıltısı belirdi.

"Bir dahaki sefere köprüyü ziyaret etmeyi düşündüğünde bunu aklında tut," uyardı. "Ölmene izin verilmesinin tek yolu benim elimden ölmen. Seni öldürebilecek tek kişi benim. Hayatın artık bana ait ve eğer benim olan bir şeyi almaya çalışırsan..." Tek bir parmağıyla Bay'in çenesini yukarı kaldırdı. "Seni gerçekten parçalara ayıracağım Bay Delmar ve tüm dünyanın görmesi için seni çıplak, kendi kanından bir havuzda yatarken bırakacağım."

* * *

"Sen mi yaptın?"

Sıla kardeşinin suçlayıcı tonu karşısında neredeyse gözlerini devirecekti ama Akademi'nin H binasındaki koridorda ilerlerken yüzünü asmadı. Kardeşi onu aramadan bir dakika önce kulaklığı takmıştı ama yine de telefonu açmamış olmayı diliyordu.

Ancak telefonları taramak, kardeşinin çok iyi bildiği bir hileydi.

Yazık.

"Ben ne yaptım?" Sıla bunun ne hakkında bilmesine rağmen sordu. Aramayı beklemesinin nedenlerinden biri de buydu zaten.

"Onu sen mi öldürdün?" Kardeşi Vail'de, sosyoloji dersine gidiyor ve Sıla rolünü oynuyor olmalıydı, Sıla ise burada, Rin rolündeydi. Son birkaç gündür şehirde orman yangını gibi yayılan dedikodulara kulak misafiri olmuş olmalıydı.

"Ben ," diye gülümsedi Sıla kendi kendine, "herkesin bildiği kadarıyla." "Ciddi misin?"

"Sakin ol. Benden asla şüphelenmeyecekler. Cinayet sırasında kütüphanede olmam gerekiyordu." İşte tam da bu yüzden açık ve halka açık bir rutin tutmak çok önemliydi.

"Peki ya etrafa sorduklarında herkes seni görmediğini söylediğinde?"

"Sorun olmaz," dedi. "hareket ediyorum. Her gün. Eğer biri beni fark etmediyse, o gün kütüphanenin farklı bir bölümünde olduğum için fark etmediğini düşünecektir." Şansımız yaver giderse, insanların da kafası karışacaktı. Orada olması gereken günlerde onu gördükleri için, durum böyle olsa bile kimsenin onu görmediğinden emin olmasının zor olacağı noktaya kadar karıştırıp karıştıracaklardı.

Geçen ay, August'un peşinden gitmeden önce doğru zamanı beklemiş, Bay'in niyetinin bu olup olmadığını teyit etmek için bir süre arkasından gitmişti.

işleri daha da ileri götürdü. Yangına körükle gitmeyeceği anlaşılnca Sıla devreye girdi ve onun yerine işi yaptı.

Kanıt olmadığını garanti etmenin tek yolu nedir? Ondan kurtulmak. Bay ve Berga ilacın izinin sürülemeyeceğine inanıyordu ama gerekli olmadığı halde neden risk alsınlardı ki? Profesörün yanında onunla ilgilenecek Sıla gibi biri varken?

Aynı işlemi Lan için de tekrarlamış, öğrencinin Bay'in ofisinden tökezleyerek çıkmasını beklemişti. Kendinde olmadığı için Lan'ın işi biraz daha kolaydı, doğruca arabasına gitti ve hızla uzaklaştı. Sıla onu takip etmiş ve tam yoldan çıkıp bir ağaca çarpacakken yakalamıştı. August cesedin fark edilmeden önce çürümeye başlamasını sağlamak için saklanmıştı ama Lan için buna gerek kalmamıştı.

Ölümüyle ilgili resmi karar? Araba kazası.

Sıla onu bulduğunda hala nefes aldığını kimsenin bilmesine gerek yoktu. Onu.

"O profesör için bir şeyler yaptığını biliyorum," dedi kardeşi. suçlandı.

"Evet," diye onayladı Sıla. "Ama profesör benden onun için cinayet işlememi istemedi."

"Bunun gerekli bir cinayet olduğundan bahsedilmedi."

Sıla atış poligonuna giderken yoldan saptı ve boş bir sınıfa girerek kapıyı arkasından kapattı. "Yoluma çıktı. Onu öylesine öldürmedim." Çoğunlukla doğru. Sayılır.

"Profesörle her ne yapıyorsanız, iptal edin."

Kıllarını kıpırdattı. Genellikle, kendisine emir vermeye çalışmasına izin verilen tek kişi kardeşiydi ve onun dırdırlarını dinlemek istemese bile, bunlara olumsuz tepki vermesi nadirdi. Ama bu konuda... "Hayır."

Kardeşi, "Bu sapık sorununu çözmen gerekiyordu ve bunun sona ermesi gerekiyordu," diye karşı çıktı.

"İkimiz de halimizden memnunuz ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi. "Profesörle benim aramda geçenler beni ilgilendirir."

"Bugün sınıfta yaptığı gibi bir buçuk saatini bana bakarak geçirdiği zaman değil," diye tersledi kardeşi.

Sıla midesinin sıkıştığını hissetti ve kendini yakındaki bir masanın yüzeyine bıraktı. "Açıkla."

Geçen hafta sokakta yaşadığı karmaşadan sonra Sila'nın bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Kardeşine gidip bir süreliğine yer değiştirmelerini istemişti, Kelevra'yla iletişime geçip Insight'ı sorabileceği ve ideal olarak bu tuhaf hisleri çözebileceği kadar bir süre.

Ağzının köşesi kendini beğenmiş bir şekilde yukarı doğru döndü. Bay'in kendisiyle dalga geçtiğini biliyordu ve onu evinde ismiyle çağırdığında şansı yaver gitmişti. Onu bir kez tanımış olabilirdi ama bu bir tesadüftü. Onları bir sonraki işe yaramaz et çuvalından daha iyi ayırt edemezdi. Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğuna göre, Sila her şeyi unutabilirdi-

"O biliyor, pislik," dedi kardeşi. Sila ayağa fırladı.

"Bana bakış şekli," diye devam etti kardeşi, "farklıydı. O biliyor. Ona söyledin mi?"

"Evet, bu haftanın sınavına not vermemesi için ona yalvardım çünkü ikizimle yer değiştirmeyi planlamıştık ve o psikolojide kötü," diye karşılık verdi Sila, kardeşinin ona karşı sık sık kullandığı alaycı tonu test ederek, ancak şimdi sadece hafifçe dikkat ediyordu.

"Tam bir pisliksin."

"Ona hiçbir şey söylemedim," dedi.

"Bunu elbette biliyorum," diye tersledi kardeşi. "Ama bir şey oldu. Daha önce bizi asla ayırt edemezdi, bize yavru köpek sevgisiyle bakardı-"

"Kızgın kedi," diye düzeltti Sila.

"Ne?" Nefesini dışarı üfledi. "Ne sikim olursa olsun. Demek istediğim, o bunu anladı."

"Ben hallederim."

"Senin bir bokun yok."

Sila'nın eli yumruk oldu. "Kardeşim. Ben ."

Bir duraklama oldu ve ardından derin bir iç çekti. "Peki, o korkutucu ses tonunla üzerime gelmene gerek yok. Bu zaten kurallarda var. Ben senin olanla uğraşmam, sen de benim olanla uğraşmazsın."

"Benim olan senindir," dedi Sila, "ya da tam tersi."

"Öyle mi? Ben Profesör Delmar'ı istemiyorum, o yüzden sende kalsın ve daha da önemlisi, onu benden uzak tut. Anladın mı?"

"İmparatorunuzun kıskanacağından mı korkuyorsunuz?" diye sordu Sila. Sonra bunu gerçekten düşündü ve bu fikirden pek hoşlanmadığı sonucuna vardı. "Eğer bir şey denerse-"

"Değerli profesörünüze dokunmayacak," diye sözünü kesti kardeşi ve sesinde biraz somurtkanlık vardı. "Oyun oynamakla çok meşgul. Siz pislikler, hepiniz aynısınız. Her zaman insanları avucunuzun içine alabileceğinizi düşünüyorsunuz."

Sıla sessiz kaldı çünkü bu konuda tartışmaya gerek yoktu ve o da bunu biliyordu. Yine de Kelevra Diar'la birbirlerine *o kadar* da benzediklerini söyleyemezdi.

Kelevra şeytani doğasının etrafındaki dünyada patlamasına izin verdi Onu.

Sıla daha fazlasını kontrol altında tuttu ve önemli olan şeylere odaklandı, çatlaklardan görünmeden geçmesine izin veriyordu. Ama bunun nedeni çoğunlukla İmparatorluk Prensi ile aynı lükslere sahip olmamasıydı. İşleri berbat edip kan banyosuna yol açtığına pisliğini temizleyecek bir İmparator ya da İmparatorluk Varisi yoktu.

Crate Varun'u baba olarak seçmişti.

Ancak kader ona acımış olmalı, çünkü o anda sınıfın kapısı açıldı ve tartışmanın şeytanı içeri girdi.

Kelevra kapı aralığında durakladığında Sıla sırtıttı.

"Seni sonra ararım kardeşim," dedi, eli bileğindeki dairesel amblemlili levhaya gitmişti bile. Telefonu kapattığında, gizli dillerinde küfür edilme sesiyle karşılaştı. Başını İmparator'a doğru eğdi. "Senin çiçeğin değil."

"Hadi canım," diye söylendi Kelevra. Sınıfın önüne doğru ilerledi ve öğretmen masasının kenarına tünemek için döndü. Kollarını kavuşturduğunda, hiç şüphesiz sorumlu adam hakkında çizmeye çalıştığı resmi tamamlıyordu.

Sıla'nın ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve fark edilmeden önce bakışlarını kaçırdı.

Şu anda Akademi arazisinde olmalarına rağmen Kelevra gibi üniforma giymiyordu. Hiçbir zaman aynı katı standartlara tabi olmamıştı ve onun yerine meşhur korse yeleklerinden birini giyiyordu. Renkler koyu maviler ve girdaplı altın desenlerinin bir karışımıydı, takım elbise ceket ve pantolonu eşleştirdi,

böylece hepsi bir araya geldi. Sanki bu dersin adı her neyse ona değil de bir baloya ya da partiye gidecekmiş gibi . Sila İmparator'un omzunun üzerinden projeksiyon tahtasına baktı.

Ah. Nano Teknoloji 101.

"Sanırım ziyaretinin bir nedeni var, Sahtekâr," diyerek sessizliği bozdu Kelevra. "Eğer konu-"

"Kardeşim bu tartışmayı yaptığımızı bilmiyor," diye araya girdi ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Bu şekilde kalmasını bekliyorum."

Kel kaşlarını çattı. Ela gözleri Sıla'nın hareketlerini takip ediyordu ve belli belirsiz de olsa bilgisayarlı gözünü Sıla'nın fiziksel sağlığını kontrol etmek için kullandığı belliydi. İnsanların bedenlerine kilitlenebiliyor ve bu bilgiyi kullanarak kendisine yalan söyleyip söylemediklerini, hatta bir ruh hali içinde olduklarını bile tespit edebiliyordu.

"Normal insanlar gibi çalışmıyorsun," dedi Kelevra, bu gerçeğe ilgileniyormuş gibi. "Aynaya baktığımda ve kendimi okumaya çalıştığımda gördüğüm şeye benziyor."

"Peki ya Baykal Boşluğu?"

Bu kez sırttan Kelevra oldu. "Onu merak ediyorsun, değil mi? Seni suçlamıyorum. Davranışlarına bakılırsa, bizim gibi olması mantıklı olurdu. Ne yazık ki, senin ve benim aksime, bu adam aslında bir canavar olarak yetiştirilmiş."

"Biz canavar değiliz."

"Pekâlâ," dedi Kel parmaklarını şıklatarak, "Biz Şeytanlarız."

Sıla bunun bir tuzak olup olmadığını anlamaya çalışarak başını eğdi. "Ve şimdi ben de buna dahil miyim?"

"Bu konuda seni ilk uyaran Void oldu," dedi ona.

Hemen olmuş olamaz. Eğer Baykal fark etmiş olsaydı, Sıla'yı Tavşan'dan ayırmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Sıla'nın gerçek doğasını daha sonra, müzisyenle olan ilişkisinden emin olduktan sonra fark etmiş olmalı.

"İlginç," dedi Sıla.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama buraya çene çalmak için gelmedin.

Ben."

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," diye onayladı Sıla, "Yani hayır. Ben yapmadım."

"Rin'e seni nasıl kontrol altında tuttuğunu sormam gerekecek. Anlıyorum. işe yarayacağını hissediyorum."

"Sor," diye cüret etti. "Bu onu sadece kızdırır."

Kelevra dudak büktü ve ellerini tekrar masanın üzerine bırakarak onlara yaslandı. "Her şey onu kızdırıyor."

"Doğru."

"Çok şirin."

Buraya İmparatorluk Prensi'nin kardeşine nasıl takıntılı olduğundan bahsetmeye de gelmedi.

"Bana bir iyilik borcun var," diye hatırlattı Sıla ve bunun ne zaman gerçekleştiğinin ayrıntılarını anlatmasına gerek olmadığını bildiren bir bakış geçti aralarında. "Onu arıyorum."

"Pekala."

"Bir çift Insight gözlüğüne ihtiyacım var," dedi. "Jailbreak yapılması gerekiyor."

"Bu inanılmaz derecede yasadışı." Kelevra multi-slate'ini kaldırdı ve birine bir mesaj yazmaya başladı. "Bunu sevdim." Bir dakika geçmeden cihazı çaldı. "Şanslısın. Madden'da bir çift var. Sizinle yirmi dakika içinde güney otoparkında buluşacak."

"Orada olacağım."

Kelevra ayağa kalktı ve giysilerini düzeltti. "Hepsi bu kadar mı?" Bunu bir soru olarak sormuştu ama Sıla'nın cevabını beklemedi ve geldiği gibi hızla odadan çıktı.

Belki Nano Teknoloji 101 dersini almıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 18:

Ona mı bakıyordu?

Bay projeksiyon perdesinden döndü ve Sıla Varun'un arkadaşlarıyla birlikte oturduğu arka tarafa doğru hafif bir bakış fırlattı.

bu Sıla değildi, en azından *onun* Sıla'sı değildi.

Hayatının en yoğun orgazmını yaşadktan sonra Bay'i o nemli sokağın ortasında tek başına bıraktığından beri ondan haber alamayan sapığı sessizliğe bürünmüştü. Bay aslında iki gün önceki dersi dört gözle bekliyordu çünkü en azından o zaman onu görebilecekti.

Yanlış.

Onun yerine kardeşini göndermişti.

Bay diğer insanların onunla nasıl etkileşime girdiğini izliyordu ve Sıla'nın haklı olduğu acı verici bir şekilde ortaya çıkmıştı. İkizlerin yer değiştirmeyi alışkanlık haline getirdiğini ve kimsenin bundan haberdar olmadığını söylediğinde bunu uydurmamıştı. Tek bir kişi bile normal Sıla'nın yerinde bir kopya olduğunu fark etmemiş gibiydi. Arkadaşları bile onunla her zamanki gibi gülüp şakalaşıyordu.

Ama Bay bunu anlayabiliyordu. Artık neye bakması gerektiğini bildiğinden, daha önce onlar tarafından kandırılmış olması neredeyse komik görünüyordu. Her şey gözlerindeydi. Şu anda Riel'in kendisine fısıldadığı bir şeyi dikkatle dinleyen bu Sıla'nın genel soğukkanlılığı aynı olsa da, uyumsuz bakışlarında bir şeyler parlıyordu. Bunu iyi saklıyordu ama iki gün önce içeri girip Bay'le göz göze geldiğinde bunu fark etmemek imkânsızdı.

Kuşkusuz, bunun dışında benzerlikleri tekinsizdi. Aynı şekilde hareket ediyor, aynı şekilde uzanıyor, hatta gülümsüyor ve aynı türden yorumlar yapıyorlardı. Sınıfında oturan Sıla'nın maskesi ancak kimse bakmadığı zaman düşüyordu ve o zaman bile kısa sürüyordu. Bay bakmasaydı bunu fark etmeyecekti.

Her zaman aynı şekilde görünseler bile Bay bunu bilirdi. Bunu yapan havadaki histi. İçini döndüren ya da farkındalıkla derisini karıncalandıran yoğun bir gerilim yoktu. Sıla

Riel'le konuşmak, Bay'i o tuğla duvara yapıştıran ve onu delicesine beceren kişi kadar fiziksel olarak çekiciydi.

Yine de Bay'in vücudu onu gördüğünde hiçbir tepki vermedi. Aleti pantolonunun içinde sarkık kaldı ve kalbi göğsünde tamamen etkilenmedi.

O gecedan beri Sıla'ya birkaç kez ulaşmaya çalışmış ama tüm mesajları cevapsız kalmıştı. Kardeşinin onun yerine geçtiği o ilk dersten sonra bir mesaj daha göndermiş, ancak replikanın kolundaki cihaz bip sesi çıkarmıştı.

Yani yer her şeylerini değiştirdiler, çoklu plakalarını bile. Karakterlerine sadık kalmak istiyorlarsa mantıklı. Yine de Bay'in o anda hissettiği hayal kırıklığını gizlemek imkânsızdı ve Sıla'nın kardeşi ona bakıp başını eğerek net bir gözlemlerde bulundu.

Bay onun ne kadar şey bildiğini merak ediyordu. Sıla ona birlikte geçirdikleri zamanın tüm iğrenç ayrıntılarını anlatmış mıydı? Bay'in Seaside'da kendine dokunduğu ya da ormanda götten aldığı videoları paylaşmış mıydı? Sormak istemişti, aslında bir cevap talep etmek istemişti ama korku onu sessiz tutmuştu.

Bay'in korktuğu pek fazla şey yoktu ama Sıla'nın kardeşine özel anlarına dair bilgi vermiş olması fikri onu korkutuyordu. Birkaç nedenden ötürü, ama en önemlisi bunun bir ihanet olacağı ve şimdiye kadar birlikte geçirdikleri zamanın büyük şemada kısa olmasına rağmen, Bay zaten bağlıydı. Şimdiden Sıla'ya güvenmek istiyordu, en azından büyükannesi hakkında verdiği sözü tutmak için.

Varun'un dersini haftada iki kez, aralarında bir gün olmak üzere veriyordu ve bugün Sıla'nın geleceğini umuyordu ama öyle olmadı.

Ders nihayet sona erdiğinde Bay, "Hepinize verilen dosyayı okuyun," diye duyurdu. "Her biriniz hakkında konuşulan suçlunun profilini yazmanız gerekiyor. Önümüzdeki hafta teslim edilecek."

Üç arkadaş ayağa kalkıp eşyalarını toplarken Jol sahte Sıla'ya, "Yemeğe geliyor musun?" diye sordu.

Riel kaşlarını çatarak ona baktı. "Ve Rin hakkında ortalıkta dolaşan tüm söylentilere katlanmak mı?"

Sıla kopyasının ağzı seğirdi ama verdiği tek tepki buydu. Keşke şu anda onun hakkında konuştuklarını bilselerdi.

"Yakındaki restorana bakmaya ne dersiniz? Özel oda koltukları var," diye önerdi Riel.

"Havuza gidiyorum," diye cevap verdi replika ve arkadaşlarının ikisi de kaşlarını çatı.

"Yemek yemeden mi?" Jol dilini şaklattı. "Bu hiç sağlıklı değil."

"İyi olacağım." Ona göz kırptı. "Benim için endişelendiğin için teşekkürler."

Homurdandı ve sırt çantasının askısını gereğinden fazla bir hışımla omzuna attı, sonra kolunu Riel'inkine dolayarak onu çıkışa doğru çekti. "Her neyse." Yolda dilini dışarı çıkardı ve sonra ikisi de sınıfın geri kalanıyla birlikte odadan dışarı döküldüler.

Bay, replika onlarla birlikte hemen ayrılmayıp, projektörün kumandaları arkasında olduğu halde hâlâ podyumun arkasında durduğu ön tarafa doğru yöneldiğinde nefesini tuttu. Gözlüklerini burnunun üzerine bastırdı ve rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı, Bay Varun?"

Kopya başını hâlâ açık olan kapıya doğru eğdi ve sanki diğer herkesin gerçekten gittiğinden emin olmak istercesine dinledi. Sonra geri döndü ve sanki tüm tavrı bir parmak şıklatmasıyla değişti.

Omuzları geri çekildi ve eli siyah sırt çantasının askısında sıkılaştı, diğeri siyah elbise pantolonunun ön cebine girdi. Başını eğdi ve gözlerinde bir şey vardı, gerçek Sıla gibi karanlık ya da boş değil, vahşi ve öfkeli bir şey. Sanki içinde kış uykusuna yatmış ve her an patlayabilecek bir yanardağ varmış gibiydi.

"O olmadığımı biliyordun," diye sordu ve sesi bile hafifçe değişmişti, Bay'in gerçek Sıla'dan daha önce hiç duymadığı suçlayıcı bir ton vardı. "Nasıl?"

Bay ona göz kırptı ve sonra kürsüyü kavradı, bir an için kendine şu anda Vail'de, onun sınıfında olduklarını ve burada profesörün kendisi olduğunu hatırlattı. Durum böyle olmasa bile, bu onun Sıla'sı değildi. Kardeşi, replika, yetkili değildi.

"Sana ne söylediğinden emin değilim-" Bay söze başladı, ancak replika ona homurdandı.

"Bana hiçbir şey söylemedi Profesör, bu yüzden burada durmuş size soruyorum. Öğrenirse çok kızar, o yüzden bana hemen söyleyin ki ikimiz de yolumuza devam edebilelim."

"Size öğretmeniniz olduğumu hatırlatırım, Bay Varun."

"Ah," diye mırıldandı, "demek ki sana kaba davrandığında kardeşimi azarlıyorsun, öyle mi?" Gözlerini devirdi, kulağındaki altın yıldız küpe sallanıyor ve ışığı yakalıyordu.

En küçük ayrıntılara kadar değiştiler.

"Onun dikkatini çekecek kadar ilginç görünmüyorsun. Kardeşim kimseyle uğraşmaz. Ama şimdi bir yabancı için cinayetleri araştırıyor. Bu hoşuma gitmiyor."

"Ben yabancı değilim," dedi Bay. Evet, birbirlerini uzun süredir tanımıyorlardı ama Sıla onun *içindeydi*. Bunun da bir anlamı olmalıydı.

"Ben olmayan herkes onun için bir yabancıdır," diye düzeltti kopya. "O olmayan herkes benim için bir yabancıdır."

"Öyle mi?" Bay kaşlarını çattı. "İmparatorluk Prensi bu ayrıntının farkında mı?"

Gözleri kısıldı. "Söylentileri duymuşsun."

"Herkes söylentileri duymuştur."

"Profesör olduğunuza göre bu tür saçmalıkları aşmışsınızdır diye düşündüm."

"Benim hakkımda bildiğin tek şey burada öğretmenlik yapmak mı?" Bay pes etti ve kendini sormaya zorladı. "Sana başka bir şey anlatmadı mı?"

"Ne gibi?" Başını iki yana salladı. "Bana hiçbir konuda bilgi vermediğini söyledim zaten. Burada karanlıktayım."

"Şu anda kendini bana göstererek risk alıyorsun, değil mi?" Bu retorik bir soruydu; kopyanın bakışlarının şüpheyile sertleşmesinden bunu anladığı belliydi. "Nedenmiş o? Kardeşin için mi endişeleniyorsun? İşlerin kötü anlıyorum ama sizi temin ederim ki ikinize de zarar vermek istemedim."

"Sen sadece aşık olmuştun," dedi. "Evet, bunu çoktan anladım. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Endişelendiğim kişi o değil. Sensin." Bay hafifçe geri çekildi. "Ben mi?"

"Rol yapmayı kes. Belli ki sana gerçekte kim olduğunu göstermiş, en azından bir dereceye kadar, yoksa ikimiz arasındaki farkı bu kadar kolay ayırt edemezdin. Sen bir suç psikolojisi profesörüsün, nasıl bir insanla ilişki kurduğunu herkesten daha iyi bilmen gerekir."

"Biz..." Bay her ne ise kelimelere nasıl döküleceğinden pek emin değildi. "O bana bir konuda yardım ediyor ve ben de onunla vakit geçiriyorum."

onu bu sürece dahil etti."

"Onunla vakit geçirmek mi?" Açık bir öfkeyle ellerini kalçalarına koydu. "Seninle oynuyor ve sen de ona izin veriyorsun. Bu tehlikeli bir oyun Bay Delmar."

"Kaybetmek benim için sorun değil." Ya Sıla'ya karşı olursa? Evet, belki bu onu zavallı yapıyordu ama Bay için sorun değildi. Sıla sözünü tuttuğu ve Bay büyükannesi ile Shepardlar arasında tam olarak neler geçtiğini öğrendiği sürece, tüm bunların sonunda ona ne olduğu önemli değildi.

"Kardeşim hakkında bilmen gereken önemli bir şey var," dedi, tereddütlüydü, sanki konuşarak Sıla'ya ihanet edecekmiş gibi hissediyordu, ama vicdanı -ikizi bilmesede açıkça sahip olduğu vicdanı -sessiz kalmasına izin vermezdi. "Onun için mesele kazanmak değil. Süreç onu eğlendirdiği sürece kaybetmek onun için sorun değil. Size siyah ve beyaz gibi görünebilir ama öyle değil. Onun için hiçbir şey öyle değildir."

"Anladığımdan emin değilim," diye itiraf etti Bay.

"Diyorum ki," diye tısladı, "kazanmana izin verebilir. Kaybetmene de izin verebilir. Her iki durumda da seçme şansın olmayacak. Ve sonunda? Kazanmayı umarken kaybettiğinizi ya da kaybetmeyi umarken kazandığınızı bile fark edebilirsiniz."

Eğer Sıla'nın kendisiyle tuhaf tekerlemelerle konuşmasına alışkın olmasaydı, bu konuşma daha itici olabilirdi. Bay hâlâ takip etmekte zorlanıyordu ama en azından konuşmalar boyunca soğukkanlılığını koruyabiliyordu.

"Bir anlaşmamız var." Ve garip bir nedenden ötürü, Sıla'nın anlaşmaya sadık kalacağına güveniyordu.

"Kuralları siz mi koydunuz?" diye sordu genellikle Rin adını kullanan replika, sordu.

Bay kaşlarını çatı.

"Sakın bana ikinizin el sıkıştığını ve bu kadar olduğunu söylemeyin?"

Bunu daha çok bir öpücükle anlaşmışlar gibi düşündü ama Sıla'nın kardeşine bunu söyleyecek değildi.

"Sırf üniversite öğrencisi ve senden beş yaş küçük diye," dedi replikanın sesi hafifleyerek ve alçak sesle uyarıda bulunarak, "onu hafife alma. Dava dosyalarınızdan birine girmemesinin tek nedeni akıllı ve kontrollü olması. Hata yaptığı an..."

"Kardeşinin bir katil olduğunu mu söylüyorsun?" Bu aşırı görünüyordu ve ikizinin paylaşması gereken bir şey değildi, özellikle de bir

Otorite figürü, öğretmen gibi. Her ne kadar adam Bay'i bir otorite figürü olarak görmese de. Yalnız olduklarından emin olmak için bu kez kapı aralığını kontrol eden Bay oldu. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Sanırım geçmişte öldürdüğünden bahsetmemiş."

Bay ona göz kırptı. "Burada ne yapmaya çalışıyorsun, Rin?"

Taklit öfkeleni. "Bana öyle deme. Bir şey yapmaya da çalışmıyorum. Sadece kardeşimin yaptığı bir pislği temizlemekten rahatsız olamam."

"Beni öldürmeyecek." Bay aslında bunun doğru olduğuna ikna olmamıştı ama yine de bu konuşmaya bir son vermek için şimdi söyleyecekti.

Sıla'nın kardeşinin ona attığı bakıştan, onun kötü örtülü oyununa kanmadığı belliydi.

O sırada Sıla'nın her zaman taktığı, kardeşinin bileğine takılı olan çoklu plaka çaldı ve hiç vakit kaybetmeden düğmeye basıp aramayı kabul etti.

"?" Sıla'nın sesi içeri sızdı.

"Profesör Delmar ile konuşuyorum. Merhaba demek ister misiniz? Hoparlördesiniz." Bay'e alaycı bir bakış gönderdi.

Bay nefesini tutmuş, Sıla'nın tepkisini bekliyordu ama cihazın yan tarafındaki hoparlörlerden gelen küstah yanıtı beklemiyordu.

"Touché, kardeşim."

Rin sırtıttı. "Kelevra'yla bir şeyler paylaşırsan olacağı budur."

"Demek haptan bahsettin?"

Bay'le şaşkın bir bakış paylaştı. "Ne hapi?"

"Imperial'ınızdan aldığım," dedi Sıla. "Personelin okula dönüş kutlaması için bir araya geldiği gece Castle'a götürdüğüm."

"Sen ne?!" diye bağırdı Rin ve Bay aynı anda.

"En iyi ağabey taklidini yaptığını ve Kedicik'i benden uzak tutmaya çalıştığını sanıyordum," diye devam etti Sıla. "Meğer cephaneliğinde işe yarayacak gerçek bir şey bile yokmuş."

Bay biraz sersemlemiş hissetti ve bu itirafı düşünürken kendini kürsüye yasladı. O gece Castle, Bay'i köşeye sıkıştırdığında bir çentik atmıştı ama bunun alkol tüketiminden kaynaklandığını varsaymıştı. Şimdi Sıla bunun aslında adama ilaç verdiği için olduğunu mu söylüyordu?

Ne amaçla? Şüphesiz ki amaç araya girip kahramanlık yapmak değildi. Gerçi... Bay mesajları kabul etmiş ama o noktaya kadar tüm telefon girişimlerini görmezden gelmişti, değil mi? Sıla onu telefonuna cevap vermeye ikna etmeyi başarmış, sonra da işler daha fazla ilerlemeden Castle'ı ondan kopardığında yaptığı iyilikle Bay'in gönlünü kazanmıştı.

"Sen... Bana tuzak mı kurdun?" Bay şaşırmamalıydı. Ne de olsa Rin'in az önce onu tam anlamıyla uyardığı şey buydu. Öfkenin gelmesini, iğrenmeyi ve bu tuzağa düştüğü için aşağılanmayı bekledi ama bu duyguların hiçbiri gelmedi. Elbette üzgündü ama öfkeli değildi.

Sıla'nın o gece Castle'a ilaç vererek onu riske attığını bilse de Bay, o zamandan beri aralarında geçen hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

Muhtemelen aptal bir yanı, aslında hiçbir zaman tehlikede olmadığına inanıyordu. Sıla, Castle'ın onu biraz okşamaktan başka bir şey yapma şansı bulamamasını sağlamak için başından beri oradaydı ve-

Bay elini yüzünde gezdirirken kendi kendine, "Kesin delirmiş olmalıyım," dedi ve bu sırada gözlüklerini düzeltmesi gerekti.

"Hâlâ benimle oynamak istiyor musun, Kedicik?" Sıla, ikizine takılı cihazın içinden, sanki izleyicileri ya da ne kadar utanmaz olduğu umurunda değilmiş gibi, yumuşak bir sesle sordu.

"Hey," Rin'in sesi alçaldı ama istediği belli olmasına rağmen cihazı hoparlörden kapatmadı, "şu anda kendini ifşa ettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum," dedi Sıla ona. "Bu da demek oluyor ki tek yapmak istediğin test etmek ve sırrımız konusunda profesöre güvenilip güvenilemeyeceğini görmektir. Ama zaten her şeyi ortaya dökme sürecinde olduğumuza göre, neden sonuna kadar gitmeyelim? Ona Ally Orl'dan bahsetmelisin."

Rin Bay'e baktı ama kardeşiyle konuştu. "Bu riskli."

"Şu anda August Bril'in ölümünden sorumlu olan adamla aynı odada tek başına duruyorsun."

"Ne?" Bay başını salladı, sanki Sıla'yı görebiliyormuş gibi çoklu levhaya bakıyordu ama öyle değildi. "Görmüyorum!"

"Ona zehirli çay verdin," diye hatırlattı Sıla.

"Evet, ama bu onu öldürmezdi!" Rin'e bir elini kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, tek yaptığı onu biraz delirtmek oldu. O da öyle davranırdı."

aptal gibi ve sonunda bir yerlerde bayıldı, hepsi bu. Ölmezdi!"

"Eğer onu saldırıya açık hale getirirseniz saldırır," diye düzeltti Sıla. "Kimin saldırısına?"

"Hadi ama Kedicik, o kadar da saf değilsin. İtiraf et, geçen gün August'un cesedinin bulunduğunu duyduğunda bir parçan bundan şüphelenmişti. Peki ya Lan?"

Lan'la birlikte Bay bunun kendi hatası olduğunu düşünmüştü, çünkü arabasını ağaca çarpmadan hemen önce adama uyuşturucu veren oydu. Aslında Sıla olduğunu duymak? Bu rahatlatıcıydı. Onu kancadan kurtardığı için değil -Lan insanlardan faydalanıyordu, Bay'in de aynısını yapması sadece karmik bir adalettir- ama Sıla kendi berbat yöntemiyle Bay'e değer verdiğini göstermişti.

"Bu," diye başını salladı Rin, "bana daha çok ikinizin sorunu gibi geliyor."

Kardeşi, Sıla'nın yakın zamanda birkaç kişiyi öldürdüğünü öğrendiğinde rahatsız olduysa da Bay bunu anlayamadı.

"Sana ihtiyaç olmayacak," diye kabul etti Sıla.

"Güzel, çünkü benim de gereken şeyler var." "Her şey kontrolüm altında."

"Rin Bay'e ters ters bakarak, "Öğretmenlere ve öğrencilere ilaç vermek artık kontrol altında, öyle mi? Sözümü geri alıyorum. Kardeşimin sende neyi çekici bulduğunu anlamaya başlıyorum ve keşke anlamasaydım. İhtiyacım olan son şey hayatımda daha fazla kaos. Kapatıyorum. Bu konuşmayı kendi başına bitir." Bir saniye bile beklemeden tam olarak bunu yaptı. Sonra parmağıyla Bay'i işaret . "Kardeşim sana yardım ederken başına bir şey gelirse, seni kampüsten eve dönerken yakalar ve Cerulean Gölü'nde boğarım."

Bay cevap vermek için ağzını açtı ama Rin onu da beklemedi, topuklarının üzerinde döndü ve neredeyse hışımla odadan çıktı.

Tüm konuşmalarını kafasında tekrar tekrar canlandırdı ama garip etkileşimler ve gizli çifte anlamlardan oluşan spontane bir kümelenmeydi. En azından ikizler arasında belki bir gün işine yarayabilecek ilginç bir fark daha ortaya çıkarmıştı.

Sıla, durgun bir okyanusun ortasındaki bir buzul gibi hesapçı ve anlayışsızdı.

Rin ise tam tersiydi. Vicdanı vardı ama asabi ve düşüncesizdi.

Kriminoloji üzerine kapsamlı çalışmalar yapmış biri olarak Bay, ikisinden ve aralarındaki farklılıklardan kuşkusuz etkilenmişti. Ayrıca, her ikisinin de tereddüt etmeden, açıkça hayatını tehdit etmesini gerçek bir tehdit olarak kabul etmesi gerektiğini de biliyordu.

O anda Bay, Rin'le etkileşime girmekten mümkün olduğunca kaçınmaya karar verdi. Tanıdığı şeytanı -ona nasıl çılgılık attıracağını ve nefes nefese bırakacağını *bilen* şeytanı- her gün tercih ederdi.

Köprüden düşmek bir şeydi.

Boğulmak?

Büyük hayır.

Kafasını eğdi, bu da artık ölmeye eskisi kadar açık olmadığı anlamına geliyor olmalıydı, değil mi?

Bölüm 19:

Bay yavaş yavaş kendine gelerek uyandı, yatak odasının karanlığı onu karşıladı. Uzun bir süre beyninin bir şeylerin ters gittiğini algılaması zaman aldı, bakışları dışarıdaki sokak lambasından duvara yansıyan ışıltılı çizgilere takıldı. Komodinin üzerindeki saat sabahın üçü olduğunu gösteriyordu. Hâlâ uyuyor olmalıydı.

Arkasından yayılan tuhaf sıcaklık sonunda sisin içinden sıyrıldı ve bir saniye sonra bir kol ortasına uzanarak onu sert bir bedene doğru çekti.

Ürkek bir ses çıkardı ve kendini çekmeye çalıştı ama arkasındaki kişi ona dil çıkararak sıkıca tutundu. Bay yatağa yalnız gitmişti ve ön kapıyı kilitletiğinden emindi, bu yüzden kimsenin onunla birlikte yorganın altında yatması için bir neden yoktu.

"Benim," dedi Sıla'nın sesi paniği hızlı bir bıçak gibi keserek, sanki Bay'in korkusu onun için zerre kadar önemli değilmiş gibi sözlerini alçak sesle ve telaşsızca söyledi. Sadece tüm bu boğuşma yüzünden canı sıkılmıştı.

"Sıla?" Sesi soluğu kesildi, rahatlamış bir şekilde nefes verirken başı tekrar yastığa düştü. "Nerelerdeydin?"

Bay'in yatağı küçüktü, gıcırdayan yayları ve pütürlü yüzeyiyle sadece ikiz bir yataktı. Bazı geceler tek başına bile zor sığıyordu, bu da Sıla'nın neden bu kadar yakın durduğunu, dizlerinin Bay'inkilerin sırtına çarptığını açıklıyordu. Gri yorganın altına da girmişti ve Sıla'nın parmak uçları boxer külotunun bel bandında gezindiğinde Bay sıçradı.

"Neden burada olduğumu daha çok merak etmeniz gerekmez mi?" Sıla dedi ki. "Sokakta bana seni öldürüp öldürmeyeceğimi sormadın mı? Belki de şimdi bunu yapmak için buradayım."

"Yapmayacaksın," diye cevap verdi Bay, parmakları bandın kenarında tembelce ileri geri gezinmeye devam edip Bay'in karnının alt kısmının açıkta kalan etine zar zor değdiğinde ürperdi. Eski bir Vail tişörtü ve iç çamaşırından başka bir şey giymeden uyumuştı ama üzerinde o kadar az giysi varken bile Sıla'nın ne giydiğini hissederek anlayamıyordu.

Bay'i cırılçıplak uyandırma fikri...

Dudaklar.

"O kadar emin misin?" Sıla sordu.

"Evet." Bay kışını kaldırdı, sert çıkıntıya çarparak geri döndü. Uyandığından beri onu dürtüyordu. "Burada şansımın yüksek olduğunu söyleyebilirim."

Sıla mırıldandı. "Ya niyetim becermek ve sonra öldürmekse?"
Pekâlâ olabilir.

"Burası boktan bir mahalle. Avazın çıktığı kadar bağırıp yardım istesen bile kimsenin polisi arayacağından şüpheliyim. Seni boğabilirim," Sıla'nın diğer eli hâlâ Bay'in boğazında duran deri kordonu hafifçe çekti, "ve seni burada bırakabilirim. Kimse aramaya gelmez. Cesedin eninde sonunda , postacı kokudan şikayet için olacaktır."

Bay, "Burada fiziksel posta dağıtımı yapılmıyor," dedi.

Sıla'nın sıcak ağzı sağ kulağının kıvrımında gezindi. "Sanırım kimse seni bulamayacak, ha?"

"Bunu da yapmayacaksın."

"Hayır mı?" Belindeki el durakladı. "Sana bu izlenimi veren ne?"

"Bu." Bay başını hafifçe öne doğru çekti, Sıla'nın parmağının hâlâ arkadan dolandığını biliyordu. Derinin boynuna bir an için rahatsız edici bir şekilde baskı yapmasına neden oldu ama sonra gevşedi. "Beni sen yakaladın."

Sıla, "En çok hoşlandığın porno filmde birkaç kez yaptılar," diye açıkladı.

Bay anlayışla başını sallayarak, "Denemeyi merak ediyordun," dedi. "Yani tüm bunlar senin için yeni mi?"

"Neymiş o?"

"BDSM. Gibi şeyler."

"Burada bir şeyi yanlış anlıyorsun, Kedicik," diye onu durdurdu Sıla. "Bu çok tehlikeli. Seni birkaç günlüğüne yalnız bıraktım ve görünüşe göre yokluğumda bir peri masalı uydurmuşsun. Bu olmaz. Böyle bir oyunun kuralları, güvenlik önlemleri ve kuralları vardır. Sana bunun numara olmayacağını söylemiştim."

Böyle oynamak rol yapmak değildi, bir anlayıştı. Karşılıklı bir güven. Ama Bay bunların hiçbirine işaret etmedi.

"Bunun olduğunu sanmıyorum."

"Eğer bu doğru olsaydı, şu anda dehşete düşmüş olurdun." "Öyleyim," diye itiraf etti Bay.

Sıla durakladı ve bakışlarını üzerinde hissetti ama genç adamın yüzünü görebilmek için dönme riskini göze almadı. Sıla'nın sırtı pencereye dönük olduğu için muhtemelen göremeyecekti. "Korkmuş görünmüyorsun."

"Çünkü içimde bir ölü var," dedi. "Hissedebiliyorum ama şu anda sesi kısılmış durumda. Geçmişte bunu yaptığın için, eninde sonunda beni dışarı çıkaracağını biliyorum. Beni öldürmek için burada olduğunu sanmıyorum ama acı vaadini gördüğümde tanırım."

"Beni henüz görmedin."

Ağzının köşesi seğirdi. "Lafın gelişi."

Bay'in aklına Sıla'nın sabahın köründe haber vermeden onu ziyaret etmesi için hiçbir neden gelmiyordu. Eğer konu büyükannesi ve Shepard'larla ilgiliyse, elbette bu bekleyebilirdi. Ayrıca, en son görüştüklerinden bu yana üç günden fazla zaman geçmişti ve bu öğleden sonra Rin'le telefonda yaptıkları konuşma, bu süre içinde kurdukları ilk iletişimdi.

"Bana göre yaka, bir tür ilişki içinde olduğumuz anlamına geliyor. Sahiplik anlamına geliyor. Bana ne dersen yapacağıma yemin mi ettim? Bu tam bir güç alışverişi. Kontrol sende," diye açıkladı Bay, ne açıklaması gerektiğinden ya da Sıla'nın gerçekten ne kadar umursayabileceğinden emin değildi.

"Sahiplik," kelimenin dilindeki hissini test ediyor gibiydi, parmakları Bay'in bel bandının üzerinde yavaşça ileri geri hareket etmeye başladı. "Bu çok kolay görünüyor. Seni kazanmak için gereken tek şey bu muydu gerçekten?"

"Beni *kazanmadın*," diye hatırlattı Bay.

"Aynen öyle." Yer değiştirdi ve ardından sertleşmiş aletini Bay'in kışına dayadı, bunu yaparken yerinde durmak için avucunu karnının üzerinde düzleştirdi. "Seni aldım. Ama Profesör, daha fazla karşı çıkmanız gerekmez miydi? Daha öfkeli? Onca zaman beni bu hale getirmenin hayalini kurduğunuz için mi? Tüm o hayaller eleştirel düşünme yeteneğinizi mi bozdu? Sana ormanda, yerde, terli tenine yapışan toprak ve yapraklarla tecavüz ettim. Bu gerçeği o güzel kafanda şekerle kapladın mı, tıpkı bu deri bükümü boynuna kilitleme nedenimi romantikleştirdiğin gibi?"

"Hayır." Bay ona ne yapıldığını çok iyi biliyordu. Sokakta geçirdikleri zaman bazıları tarafından rızaya dayalı olarak değerlendirilebilirdi ama ormanda yapılanların en kötü türden bir suç olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. İradesi dışında cinsel saldırıya uğramış ve vahşileştirilmişti. Aşağılanmış, güçsüz bırakılmış ve fiziksel olarak incitilmişti.

Ama zihinsel olarak.

"En son ne zaman bir şeyi o geceki kadar canlı bilmek ister misin?" Bay sordu. "O avukat bana evimi Shepard'lar tarafından çalınmaktan kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylediği zamandı. O gün o kadar öfkeliydim ki bisikletimle dışarı çıktım ve sonunda kaza yaptım. Bir kolum kırıldı ama onun dışında bir zarar görmedim."

"Köprüye o zaman mı gittin?" Sila sordu ve Bay başını olumsuz anlamda salladı.

"Bu daha sonra oldu, hissizleştiğimde. Sanki derin, karanlık bir havuzun dibine batmıştım ve geri çıkmanın yolunu bulamamakla kalmayıp, denemeye bile hevesim kalmamıştı. Büyükanнем gitmişti ve hayatın hiçbir anlamı, neşesi yokmuş gibi hissediyordum."

Sila homurdandı. "Seni sikimin üzerinde kanatmak sana keyif vermedi." "Hayır," diye kabul etti, "getirmedi. Çok acıyordu. Hatta kendimi çok kötü hissediyordum."

kısa bir an için ölüyor olabilir. Toplum acıdan zevk alan insanları küçümsemeyi sever, ancak bedenlerimiz öyle bir şekilde inşa edilmiştir ki, bu herkesin kabul etmek istediğinden daha yaygındır. Merkezi sinir sistemimizin acıya verdiği doğal tepki, acıyla mücadele etmek için endorfin salgılamaktır. Beni en alçak seviyeye getirdin, bu da beni en yüksek seviyeye çıkardı... Ve düştüğümde... *Öfori*."

"Sesiniz biraz delice geliyor Profesör," dedi Sila, ama ses tonundan ne hissettiğini anlamak mümkün değildi.

"Aklımın başında olduğunu hiç iddia etmedim."

"Normal olan birinden asla etkilenmezdim."

"Öyle misin?" Bay risk alarak sordu. "Benden etkilendin mi? Yoksa tüm bunlar bunun parçası mı? Şu anda sert olmanızın nedeni bir sonraki planınız mı, yoksa sert olmanızın nedeni-"

"Saçların şu anda ay ışığı kadar solgun görünüyor," diye sözünü kesti Sila. "Bu ışıktaki neredeyse gümüş renginde. İçeri girdiğimde, bu değersiz yorganın altına büzülmüştün, yatağın kenarına çoktan yaklaşmıştın, sanki beni bekliyordun. Eğer başkasına da benim gibi eziyet

sen olsaydın, polise giderler ya da intikam almaya çalışırlardı. Ertesi sabah burada uyandığında ne yaptığını biliyor musun?"

"Ne?"

"Bana baktın ve bakışlarımı tuttun."

"Evet, çünkü içgüdülerim bana yırtıcıyı görüş alanımda tutmamı söyledi."

Sıla kıkırdadı. "Beni tekrar içine almak istedin. Bunu anlayabiliyordum. O altın rengi gözlerindeydi. Bana memleketteki sahilleri hatırlatıyorlar bu arada. Onları ilk gördüğümde oyup çıkarmak istemiştim."

Bay keskin bir nefes çekti.

"Bu bir tehdit değildi," diye onu rahatlattı. "Artık bunu yapmaya hiç niyetim yok. Bana bakma şeklini çok seviyorum. Belki de sorun budur."

"Sorun mu var?"

"Seni düşünmeden edemiyorum," dedi Sila ona açıkça. Bunun bir itiraf olmadığı açıktı. "Bu benim için yeni bir şey. Aramıza mesafe koydum ama sonra sen gidip kendimle kardeşimi birbirinden ayırmak zorunda kaldın. Merak ediyorum Bay Delmar, ne yaptığınızı biliyor musunuz, yoksa bu sadece sizin açınızdan bir şans mı?"

Bay'in konuşmanın akışını takip etmekte zorlandığı düşünülürse, ikincisini seçmesi gerekecekti. Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydi.

"Hissetme yeteneğini kaybettiğini mi iddia ediyorsun?" Sila'nın parmakları nihayet bel kemerinin altından kayarak kıvrıkcık mavi tüylerin arasından aşağıya doğru indi ve Bay'in şişmiş ve istekli aletinin köküne sarılabildi. Ona yavaşça pompaladı, Bay'in sırtı anında eğildiğinde dilini tekrar tıkladı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Seni her gördüğümde ne hissettiğin yüzüne teknik renklerle yazılmıştı."

Bay'in eli Sila'nın bileğine gitti ama onu durdurmadı ya da çekmeye çalışmadı, sadece Sila onu ölçülü, işkenceli vuruşlarla pompalamaya devam ederken orada bıraktı. "Çünkü sen oradaydın. Bu yüzden sana bakmayı bu kadar çok sevdim. Sana bakmayı neden seviyorum. Bana hissettiriyorsun -" Cümlesi, eli aşağı inip taşaklarını sıkıca kavradığında boğuk bir feryatla sona erdi.

Sıla hâlâ onu kavrayarak, "Kendini bana aç," dedi. "Yap o."

Bay dönmeye başladı ama alçak bir hırıltı onu durdurdu.

"O tasmayı sana taktım çünkü kardeşimin uzak durmasını istiyorum," dedi Sıla. "Doğru düzgün baktın mı?"

Elbette banyo aynasında kontrol etmişti. İyi bir işçiliğe sahipti, muhtemelen pahalıydı, boynunun etrafında halkanın herhangi bir yöne yerleşebilmesi için döndürülebilecek kadar boşluk bırakıyordu. Halkanın kendisi altındı, ağır ve cilalıydı, ortasında küçük soluk mavi bir taş vardı. "Bir sır öğrenmek ister misin?" diye devam etti. Bay cevap verecek. "En uzun süre boyunca ikimiz arasındaki tek fark buydu. O Yeşil'di, ben Mavi."

"Gözlerin." İkisinin de aynı pastel, iki tonlu gözleri vardı. "Bu bir oyundu," dedi. "Birbirimize yüksek sesle böyle hitap ederdik. Bakalım birileri anlayacak mı diye. Bu, kendi dünyamızdan kaçıp buraya gelebileceğimizi fark etmemizden hemen önceydi. Saklanmaktan sıkılmıştık ve bu can sıkıntısı bizi risk almaya itti. Zaten kimse fark etmiyordu. Ben Sıla ya da Rin olabilirdim ve kardeşim aynı insanların önünde bana Mavi diyebilirdi. Fark etmediler. Tek yumurta ikizlerinin ara sıra yer değiştirebileceğini varsaymak o kadar da zor değil, bir profesörün öğrencisinin fotoğraflarını silikonla doldurduğunu hayal etmek kadar değil, her halükarda, yine de kimse fark etmedi - Emirlerime uymuyorsun, Kedicik."

Bay tereddüt etti ama sonra kolunu hareket ettirdi ve geriye uzandı. Konumları nedeniyle biraz garipti ama elini iç çamaşırının arkasından aşağıya doğru kaydırmayı başardı ve deliğini bulabilmek için yer değiştirdi. "Hiç kayganlaştıracım yok."

Sıla ona, "O halde daha nazik olmalısın," dedi.

Çenesini sıktı ve sonra bir parmağını içeri soktu, bunun neden olduğu hafif rahatsızlıktan dolayı yüzünü buruşturdu. Çok kötü değildi, ama geçişini kolaylaştıracak bir tür kayganlaştırmacı verilmiş olsaydı alacağı zevkten kesinlikle yoksundu. Daha iyi bir açı yakalamaya çalışırken elinin tersi Sıla'nın sikini sıyırdı ve dondu kaldı.

O şeyin kendisini tam anlamıyla yarmasının nasıl bir his olduğunu anımsayınca her tarafını sıktı ve gerildi. Acı genel olarak olağanüstü bir deneyime yol açmıştı, ama bu yine de bunu tekrar yaşamaktan korkmadığı anlamına gelmiyordu.

Ve eğer zonklayan aleti herhangi bir gösterge ise, bu ihtimalden de son derece tahrik olmuştu.

Bu tür bir acıyı artık doğal olarak zevkle ilişkilendiriyordu ve ikinci bir parmağı bastırmak için yeterli cesareti topladığında

o kadar kolaydı. Hafif bir yanma hissiyle keskin bir nefes aldı ve iki parmağı sadece ilk boğumu geçecek şekilde gömülüken durakladı.

Sıla küçük bir uyarıyla kalçalarını öne doğru itti, siki Bay'in eline çarptı. Parmakları daha da içeri itti ve nefesi kesildi.

"Sana bir şeyler hissettirdiğim sürece ne hissettirdiğim önemli değil, öyle mi?" diye sordu ve Bay kendini çılgınca başını sallarken buldu. "Hayır mı? Daha önce anlatmaya çalıştığın şey bu değil miydi? Seni kanattığımda hoşuna gittiğini söylemiştin."

"Hoşuma gitti çünkü acı zevke dönüştü," diye düzeltti Bay.

"Hoşuna gitti çünkü uykudaydın ve acı seni uyanmaya zorladı. Yine de ilk orgazmdan sonra ağladın ve kurtulmak için yalvardın."

"Ne-"

Sıla eliyle onu çalıştırmaya geri döndü, başparmağı Bay'in tepesinden precome damlacıkları topladı, böylece shaftını kolayca yukarı ve aşağı kaydırabilirdi. Bu sefer daha hızlıydı, her ulaştığında kafasına sürtünüyor ve aşağı indiğinde parmaklarını tabanın etrafına sıkıştırıyordu.

Bay'in yumruğunun içine girmesi uzun sürmedi, parmakları hala sıkı deliğine gömülü tutuldu. Sıla arkasında dönmeye başlayana kadar onları tamamen unuttu, sert uzunluğu eline sürtündü, böylece parmaklar biraz kayarak prostatına çarptı.

Birdenbire Sıla onu yukarı çekerek yatağın üzerinde diz çökmesini sağladı, yüzü hâlâ duvara dönüktü. Bay'in gömleğini başının üzerinden yırtıp köşeye fırlattı, ardından onu öne doğru eğilmeye zorladı, böylece başı yatağın kenarından sarkıyordu.

Bay, boxer külotu dizlerine kadar çekildiğinde ve kalçaları onları kısıtlayan malzemeye gidebildikleri kadar ayrılmaya zorlandığında nefesini içine çekti. Kıcını havaya kaldıracak şekilde konumlandırılmıştı.

"Seçim," diye teklif etti Sıla. "Hâlâ kayganlaştırıcı istiyor musun, Kedicik?"

Bay düşündü. Boşalmak için bir tür acı verici uyarıya ihtiyacı vardı. Sıla, içindeki ölü parçayı canlandırmak için o patlayıcı, süper yüklü olayın gerektiği varsayımında haklıydı, ama şimdi canlanmıştı, belki tam olarak çalışır durumda değildi, ama yeterince yakındı. Her halükârda, genç adam yanında olmasa bile bir şeyler hissedebiliyordu, son üç gündür ayrı kaldığında fark ettiği bir şeydi bu.

"Evet," diye karar verdi. Acı olması gerekiyordu ama her zaman değil. derece.

Sadece bu da değil, aynı şekilde sonuçlanacağını hiç sanmıyordu. O zamanlar adrenalin ve korkuyla doluydu çünkü henüz Sıla'yla yatmamıştı ve diğer adamın ne niyette olduğunu bilmiyordu. Ya şimdi? Bu gece burada ölmeyeceğinden emindi. Bunu bilmek, ormanda geçirdikleri zamanın çekiciliğinin bir kısmını yok etmişti.

Bu çok çarpık ve boktan bir şeydi ama olan olmuştu.

"Kendini benim için açık tut," diye emretti Sila.

"Ne?"

Bay'in bileklerini tutup geriye çekti ve bırakmadan önce ellerini her iki kık yanağına yerleştirdi. "Aç."

Bay'in içini bir utanç dalgası kapladı ve Sıla'nın onun arkasında diz çöktüğü yerden yüzünü görebilme ihtimali varmış gibi kızarıp başını kenardan daha da sarkıttı. Parmaklarını kıvrarak kendini kavradı ve sonra etlerini birbirinden ayırdı, neye benzediğini hayal ederken yüzünü buruşturdu.

Çırılçıplaktı ve kendini öğrencisine sunarken, siki kalçalarının arasında ağır ağır sallanıyordu. Ucu altındaki çarşafıya sürtündü ve bu küçük his karşısında inledi.

Sıla'nın fermuarının açılma sesi dikkatini çekti ve Bay bir işaret feneri gibi ona odaklandı. Kıyafetlerin yer değiştirmesi ve ardından folyonun yırtılma sesi duyuldu ve soğuk kayganlaştırıcı hissi için kendini hazırladı ama hiç gelmedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sormaya cesaret etti, beklemek ona fazla gelmeye başlamıştı. Omzunun üstünü görmek için başını kaldırmaya çalıştı ama tek seçebildiği Sıla'nın karanlıkta beliren suretiydi. Sanki ödölünü almaya gelmiş bir gölge şeytan gibiydi.

"Sana istediğini veriyorum," dedi Sıla şifreli bir şekilde. Sonra da Bay'in arkasında otuz bir çekmeye başladı.

Bölüm 20:

Sıla, Bay'ın büzüşmüş deliğini görüp mastürbasyon yaparken inledi. Getirdiği kayganlaştırıcı paketiyle kendini kayganlaştırmıştı ama yavru kedisi bu gece bunlardan hiçbirini alamayacaktı. Hayır, içine girmesine izin verilen tek şey Sıla'ydı.

Bunu düşünüyordu ve Bay'ın güzelce ağladığı ve sikiinin etrafında kenetlendiği yolda diğer iki kez boşalmış olma ihtimali çok yüksekti.

Bu yüzden bu sefer işleri farklı yapacaklardı. Deney yapmak Sıla'nın her zaman keyif aldığı bir oyundu. Sınırları test etmek her zaman bunun bir parçası olsa da, daha önce hiç kendisiyle ilgili olmamıştı.

Bay şimdi ağlamıyor, bir yeri kanamıyor ya da kaçmaya çalışmıyordu. Aksine, Sıla'nın kendi yumruğunu sikerken çıkardığı sesi dinlerken aletini yatağa sürüyordu.

Sıla tüm gücünü kullanarak sol kık yanağına vurdu.

öyle yap.

Bay öne doğru düşüp ağlamaya başladı.

Yapması gerekenin tam tersi.

"Pozisyonuna geri dön," diye emretti, ama hissettiği herhangi bir kızgınlık Bay hemen dizlerinin üzerine çöküp ellerini ikinci kez yanaklarına anında kaybordu.

"Sıla," dedi Bay adını yalvaran bir tonla. "Ne dedin, kedicik?"

"Kendimi yanıyord gibi hissediyorum."

Sıla hiçbir zaman mastürbasyon yapan bir adam olmamıştı. Arada bir, elbette, ama çoğunlukla, Sıla kendi başına bir şeyler yaparken pek zevk almazdı. Birlikte olduğu kişinin hissi, sıcak teni, keskin nefes alışları, çığlık atıp kıvrınması ve bazen kaçmaya çalışması... Onu sertleştiren şey buydu. Elektriğin sikiinden geçmesini ve taşaklarını yukarı çekmesini sağlayan şey buydu.

Bunun fiziksel şeylerle çok az ilgisi vardı ve her şey zihinsel olarak becerdiği kişi hakkında ona ne söylediğiyle ilgiliydi. Korkudan ya da başka bir şeyden olsun, onlara akıllarını kaybettirdiğini bilmek hoşuna gidiyordu. Onları bir satranç tahtasındaki taşlar gibi hareket ettirmek, böylece tam olarak istediği yere gelmelerini sağlamak, bu şimdiye kadarki en ateşli şeydi.

Ama Bay burada, yatağının üzerinde katlanmış, kıcı havada, tek bir şikâyetle bulunmadan kendini gösteriyordu... ve Sila bunun onun işi olduğuna tam olarak ikna olmamıştı.

"Bunu mu istiyorsunuz Profesör?" diye sordu, dizlerinin altındaki yaylar gıcırdarken kendini daha da zorladı. "Beni böyle hayal ettin mi? Seni istismar etmemi? Faydalandığımı?"

"Lütfen."

"Ben bitirene kadar bekleyeceksin. Kayganlaştırıcı istemiştin, unuttun mu?" "Ben-" Durakladı ve eğer ciddi inlemesi bir gösterge ise, sonunda yakaladı.

"Bunun için yalvar." Sila, yaşlı adamın bu işi ne kadar ileri götüreceğini görmek istiyordu. Şu anda Bay'ın yataktan kalkıp kaçmasını engelleyen onun sözlü komutlarından başka bir şey değildi. Bunu istediğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu -son iki karşılaşmalarında Bay avlanmıştı. Sila onun yeni bir kovalamaca başlatıp başlatmayacağını ya da işi gerçekten Sila'nın ellerine bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu.

Tam güç değişimi mi demişti?

Bunu görecekler.

"Bu gece geliyorum," dedi Sila ona. "Sen sadece manzara için buradasın." Bay boğuk bir ses çıkardı. "Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Ben de gelmek istiyorum." "Hayır."

"Sila." Yanaklarını tutuşu değişti, parmakları kendini daha iyi kavrayabilmek için yayıldı ve sanki içeri girmesi için onu kışkırtmaya çalışıyormuş gibi onları daha da ayırdı.

"Daha önce daha iyi yalvarmıştın."

"Beni daha önce beceriyordun."

"Ya seni kesersem?" Bıçağını getirmemişti ama Bay bunu bilmiyordu. "Ya sana istediğin şeyi vermek yerine o yuvarlak yanaklarına bir çizgi çekip açık yaralarının üzerine gelseydim?"

Bay titredi. "Yap şunu."

"Yine de gelmene izin vermezdim."

"Bu pozisyonda durmaktan kollarım ağrımaya başladı."

"Ne olmuş yani?"

"*Hissediyorum.*"

Sıla'nın sikinin üzerindeki eli yavaşladı. "Ya ben-"

"Bana ne istersen yap," diye araya girdi Bay, sesi nefes nefese ve kısıktı. "Ne istersen. Sadece *bunu* bir daha yapma."

"Ne?" Sıla başını öne eğdi.

"Gitme," dedi Bay. "Inspire'a mesaj bile göndermedin."

"Sanırım beni hem çoklu plakanızda hem de şaplak bankanızda yeterince sakladınız, Profesör."

Başını iki yana salladı. "Aynı şey değil."

"Nasıl yani?"

"Bu gerçek sen değilsin." Titrek bir nefes çekti, kasları gerildi ve vücudu hafifçe titremeye başladı. "Hiçbir şey gerçek senden daha iyi olamaz."

"Birkaç kez sikimle tanıştın ve birdenbire beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Seni tanıyorum," diye karşı çıktı. "Gazoz kutularının kapaklarını çevirip hesabı cebe indirdiğini biliyorum. Jol'den gerçekten hoşlanmıyorsun, onu sadece görünüş için yanında tutuyorsun ama Riel seni eğlendirebilir. Bu onun mizah anlayışı, değil mi? Alaycılığı nasıl kullanacağını ondan öğrenmeye çalışıyorsun. Sınıfta ne zaman iğneleyici bir söz söylese dikkat kesiliyorsun. Ve biliyorum ki ağabeyini taklit etmekte çok iyi olsan da, seni bana her zaman ele verecek bir şey var."

"O da ne?" Sıla kendi sesini neredeyse tanıyamıyordu. Onu kavrayan garip bir his vardı ve bir yanıt beklerken avucunu kalın şaftının etrafında döndürerek bunu sikinden çıkardı.

"Gözlerin."

Homurdandı. "Gözlerimiz aynı. Bunu kendin söyledin."

"Renk değil," diye açıkladı Bay. "Onların arkasında ne var. Gözler ruha açılan penceredir sözünü duymuş muydunuz?"

"Benim ruhum yok." Ama kardeşinin vardı. Demek istediği bu muydu?

"Senin bir ruhun var, Sila. Sadece çarpık ve ahlaksız. Bana her baktığında, iki şeyden birini görebiliyorum. Ya uçsuz bucaksız, bomboş bir deniz, ya da beni denizin dibine sürüklemeyi vaat eden bir fırtına."

Ciğerlerim yanıyor ve kurtulmak için tek umudum senin merhametin. Rin insanlara öyle bakmaz. Bakamaz. Bunu yapamaz."

Kelimelerin karışımından mı yoksa bir süredir bu işi yapıyor olmasından mı bilinmez, orgazm Sıla'ya sinsice yaklaştı, yarığından fişkırmadan bir saniye önce taşakları gerildi. Bay'in kıkına nişan aldı ve fişkırttı, profesör tenine ilk vuruşta sarsıldığında inledi.

Boşalır boşalmaz Sıla öne eğildi ve parmaklarını kalın bir topakta gezdirdi, deliğine itmeden önce Bay'in çatlağının dikişine yukarı ve aşağı sürdü. Sıla boşalmasını toplayıp içeri iterken Bay hareketsiz kaldı ve adam kıvranarak inleyen bir karmaşa haline gelene kadar iç duvarlarının etrafına süründü.

Sperminin Bay'in içinde kaybolmasını izlemek, Sıla'nın horozunun hiç vakit kaybetmeden hayata dönmesini sağladı.

Bir anlık dürtüyle hareket eden Sıla, Bay'i çevirdi ve sırt üstü yatağa fırlattı. Sıla da onu takip etti ve küçük adamın ağzını yakalayıp dilini dolgun dudaklarının arasından geçirerek onun tadına baktı. Biraz diş macunu vardı ama başka bir şey yoktu ve kendini tatmin olmamış buldu.

Bay'in aletini kavradı ve ucundan büyük bir damla sızana kadar birkaç kez pompaladı. Başparmağıyla toplayarak yukarı kaldırdı ve Bay'in ağzına soktu, diğer adamın öğürmesine rağmen Bay'in diline sürttü.

Sıla onu tekrar öptüğünde naneye bir miktar tuz eşlik etti, bu da onu inletti ve kalçalarını döndürerek ağır sikini Bay'in karnının üzerinde sürükledi.

Öpüşmekle hiç bu kadar ilgilenmemişti ama Bay'in ona açılmasında, dillerinin dans etmesinde ve Sıla onu neredeyse kanını çekecek kadar sert ısırıldığında çıkardığı seslerde bir şeyler vardı. Kalbi aynı anda hem rahatsız hem de rahat hissettiren alışılmadık bir şekilde çarpıyordu.

İçindeki ses, sahiplenmeye alışabileceğini fısıldıyordu.

Bu.

Şimdiye kadar yapmadıysa.

Tehlikeli.

"Ben." Sıla hafifçe doğruldu, böylece bir elini Bay'in omzuna dolayabildi.

Boğaz. "Senin içinde bu var, Bay. Ben, sadece ben. Hiçbir şeyin sana dokunmasına izin yok, müstehcen bir şekilde sahip olduğun o dildoların bile.

koleksiyonu. Bir şey ister misin bebeğim?" Bay'ın bacaklarını ayırmak için dizlerini kullandı. "O benim. Sahip olmana izin verilen tek şey benim."

"Evet." Bay kollarını iki yanında, avuç içlerini yatağın üzerinde düz tutarak tüm kontrolü Sila'ya verdi.

Girişini bulmak için bakmasına gerek yoktu, bunun yerine kendini hizalayıp kas halkasını iterken profesörün bakışlarını kendi bakışlarıyla sabit tuttu.

Adam içeri girdiğinde ikisi de ilk his patlamasında haykırdı.

Sila onu tuttu ve derinlemesine becerdi, ipeksi sıcaklığa tamamen gömüldüğünde inledi. Kısa bir an için durdu, bir eli hala Bay'ın boğazına hafifçe bastırarak yerinde kalması için uyarıyor, diğeri ise küçük adamı mükemmel açıda tutmak için sol dizinin altından kavırıyordu. Bakışları buluştukları yere kaydı ve onları bir arada görünce göğsünde patlayan sıcak ve sahiplenici bir şeyin elektrik kıvılcımını merak ederek başını eğdi.

Seks aşına olduğu bir değiş tokuştu, her iki tarafın da memnun ayrıldığı ve kendi yollarına gittiği bir son için işlemsel bir araçtı. Eylem sırasında baskın aşık rolünü oynardı elbette, ama bu çoğunlukla bir tahrikti. Aletini birinin içine soktuğunda, o kişi ona aitti, istediği her şeyi yapabiliirdi, ama onu bıraktığı anda her şey biterdi. İlgisi geldiği gibi hızla kayboluyordu. Çoğu zaman yüzlerini bile hatırlayamıyordu.

Ama şu anda.

"Başın belada, Kedicik," dedi Sila, Bay'ın gözlerindeki hafif genişlemeyi yakalamak için tam zamanında bakışlarını kaldırdı, "Belki de istediğin buydu." Dalgalandı. "Hayır, bu doğru olamaz, değil mi? Sen iyi ikizin peşindeydin."

Bu fikir onu kızdırdı.

"Dedin ki," dedi Bay, Sila çekilip kalçalarını aniden öne doğru kırıncı duraksayıp yutkunmak zorunda kaldı ve sonra tekrar sakinleşti, "iyi bir ikiz yok."

"Bu doğru," diye mırıldandı. "Ama bunu daha önce bilmiyordun. Seaside'da kendine dokunduğun onca zaman, eminim kardeşimin seni güzel ve tatlı bir şekilde aldığını hayal etmişsindir, değil mi? Bunun yerine, işte buradasın, bir şeytan için sırt üstü yatıyorsun."

İkisi de onun saçmaladığını biliyordu. Sila onu izlemişti. Bay sinemadaki gezintilerinin hiçbirinde kendine kelimenin tam anlamıyla nazikçe dokunmamıştı.

"Sıla?" Bay, bu olayın başlangıcından beri ilk kez saçma sapan öğretmen sesini kullandı. "Konuşmayı kes ve beni mahvet."

Bu cesur ifade karşısında şaşkınlık ve tahrik karışımı bir duyguyla kaşları kalktı. Hâlâ çocuksu ve çekici Sıla Varun rolünü oynuyor olsaydı ve Bay'in önünde olduğu gibi bu kimliğinden tamamen sıyrılmamış olsaydı, bir insanın ona söyleyebileceği cesurca bir şeydi.

Biraz sıcaktı.

"Benimle böyle konuşmaya cüret eden tek kişi kardeşim," diye düşündü, Bay'in boğazındaki eli bir kalp atışı kadar sıkıldıktan sonra tekrar gevşemeye zorladı.

"Senden korkmuyorum," dedi Bay.

"Öyle mi?" Tam olarak inanmamıştı. "Yaprak gibi titriyorsun." "Buna titremek deniyor," diye düzeltti Bay ters bir şekilde.

Eğer gözlüklerini takıyor olsaydı, kendisinden daha az zeki olduğunu düşündüğü birine bir şey anlatmaya çalışırken sık sık yaptığı o gösterişli şekilde ayarlayacağından Sıla'nın aklında şüphe yoktu. "Çünkü sakin kocaman ve şu anda beni ikiye bölüyor."

"mu?" Sıla hâlâ birleştikleri yere baktı ama herhangi bir kanama belirtisi yoktu. Hayal meyal, eğer varsa çekip çekmeyeceğini merak etti. Sırtında başka biri olsaydı bunu kontrol bile etmezdi ama Bay'in kendisi söz konusu olduğunda farklı tepkiler verdiğini kabul etmeye başlamıştı.

"Durma." Sıla'nın bileklerine tutundu, yapıştı.

"Bu bir emir mi Profesör?" Gözleri kısıldı. "Burada yetkili benim, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

Sıla kendini Bay'in üzerine bıraktı, göğüs göğüse. "Kollarını bana dola."

Avuçlarını Sıla'nın omuzlarının arkasına yerleştirdi.

"Şimdi," diyerek Bay'in alt dudağını ısırды ve diğer adam acı dolu bir ses çıkarana kadar dişlerinin arasında gezdirdi, "pençele beni, Kedicik."

Adama şiddetle vurmaya başladı, diğer adamı ikiye ayırmamasına gerçekten şaşılacak kadar büyük bir güçle onu yatağın içine soktu. Yatak sallandı ve sarsıldı, metal yatak başlığı duvara çarparak sıvayı delecek kadar sertleşti. Bu durum Sıla'yı daha da kamçılady ve Bay'in içine girip boynunu ısırды ve emdi, böylece kendi üzerindeki son kontrolü de kırılmış oldu.

Hakkını vermek gerekirse Bay tırnaklarını geçirdi ve yolculuğa devam etti, prostatına her vuruşta Sila'nın altında tısladı. Gözleri yuvarlandı ve ağzı bir solukta sürekli açıktı ve aleti aralarında sıkışmış olsa da, sürtünme için Sila'ya sürtünmeye ve sürtünmeye çalışmak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Sila aşağı indi ve sağ meme ucunu yaladı. Bu Bay'in eğilmesine neden olunca taktik değiştirdi, dişlerini hassas etin üzerinde gezdirmeden önce pembe tomurcuğu ağzına aldı. Sonra yukarı doğru çekilerek Bay'in kalçalarının arasına diz çöktü ve bunu yaparken itişlerinin ritmini kaybetmemeye dikkat etti.

Sila nihayet elini etrafına doladığında Bay'in aleti etini yakacak kadar sıcaktı. Bir an için, onu becerirken kaldıraç olarak kullanmak için sadece tuttu.

Bay sızlandı, elleri Sila'nın dizlerini buldu, tırnakları onu tırmaladı ve bu Sila'nın ona istediğini vermesi için yeterliydi.

Sila ona bunun söylemiş olsa da, kendini Bay'i doruğa doğru çalıştırırken buldu. Deliğini dövdü ve aletini çılgınca pompaladı ve hiç vakit kaybetmeden Bay patladı.

Kendisinin ve Sila'nın elinin üzerine boşaldı, vücudu o zirveye ulaştığında öğretildi.

Sila çok geride değildi, onu tıkamadan ve doldurmadan önce son bir hamle yaptı.

Daha önce hiçbir şey onun için böyle olmamıştı ve Bay'in inleyerek aleti gevşetmesini izledi. Arkasına yaslanarak bakışlarını, Bay çoktan boşaldığı için rahatsız edici olmaya başlamış olsa da, deliğinin horozunun etrafında gerildiği, ona yapıştığı yere indirdi.

Sila deneysel bir bükülme hareketi yaptı ve Bay sanki elektrik çarpmış gibi soluk soluğa yatakta seğirdi.

Profesörün teni tatlı bir kaplıydı ve zaten kurumakta olan meniye bulaşmıştı. Mavi saçları dağınıktı - tıpkı burası gibi. Şu anda sudan zarar görmüş duvarlarla çevrili lekeli yataklarda yatmak için fazla güzel, fazla mükemmel görünüyordu.

Bu olmaz.

Sila bir parmağını tasmanın halkasına geçirdi ve Bay'in itirazlarına ve onu hâlâ yarı sert olan sikinin üzerine daha da itmesine rağmen onu oturur pozisyona getirdi.

Bay onu yakalamak için bileklerine tutundu ve kaşlarını çatarak bakışlarını inceledi. Gözlerinde bir korku vardı, Sıla'nın daha önce sorduğu ama emin olamadığı o korku.

Ancak bunu şimdi görmek ona umduğu şeyi vermedi, bu yüzden Sıla onu daha yakına çekti ve öptü. Bu sefer nazık davrandı, Bay'in dilini yaladı, alt dudakını hafifçe emdi. Yumuşak, güvenli dokunuşlar vaadiyle, hala horozla dolu olmasına rağmen yavru kedisini o şaşkın durumdan aşağı çekmeyi başardı ve Bay'in tam istediği yerde olduğundan emin olduktan sonra ellerini kıcının altına kaydırды ve kaldırdı.

"Ne yapıyorsun sen?!" Bay, odadan tek banyoya götürülürken kollarını Sıla'nın boynuna doladı.

Sıla lekeli küvete dudak büktü ama bu onu caydırmaya yetmedi. Bu berbat evin tek iyi yanı küvetin büyüklüğüydü, Bay'in boyutlarında bir adamın rahatlıkla sığabileceği kadar büyüktü.

Sıla için biraz daha zor olacaktı ama bu noktada başka bir seçenek yoktu.

"Hey!" Sıla musluğu açmak için eğildiğinde Bay ona yapıştı. "Önce beni yere bırak!"

"Hayır." Dolmasını beklerken onu tuttu, profesör sonunda tutuşunu gevşetip başını Sıla'nın boynunun kıvrımından kaldırma riskini aldığıında Bay'in bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı.

"Ağır değil miyim?" Bay sordu. "Hayır."

"Sen," dudaklarını yaladı ve gözlerinde endişe vardı, "beni tekrar becerecek misin?"

Sıla başını salladı. Bir dahi olmak gerekmiyordu -ki öyleydi, ama yine de -Yavru kedisinin bitkin olduğunu söylemek için. Gecenin bir yarısı uyandırıldığı ve ardından bir süre sertleşmeye katlanmak zorunda kaldığı düşünülürse, bu adil bir durumdu.

Küvetin dolumu bitti ve Sıla musluğu kapatmak için Bay'i tutarken eğilme işlemini tekrarladı. Sonra kenarın üzerine çıktı ve profesörü dikkatlice tutarak ve horozunu hala sıkıca yerine gömülü tutarak indirdi. Suyun içine girdiklerinde beyaz fayanslara yaslandı ve Bay'i üzerine ayarladı.

Keskin bir nefes aldı ve kalçaları Sıla'nın kucağına yayılırken yüzünü buruşturdu. "Gitmiyor musun?"

"Hayır," diye sözünü kesti Sıla.

Bay gözlerini kırptırdı. "Ama olmadığını söylemiştin-"

Sıla onu susturdu ve öne doğru oturarak dudaklarını Bay'in yanağına bastırdı. "Bir şey yapmayacağım, sadece biraz daha böyle kalmamızı istiyorum. Senin içinde olmak hoşuma gidiyor, öyle hissettiriyor-" Neredeyse ağzından kaçıracağı şeyi söylemekten kendini alıkoydu.

Home.

Ev gibi demek üzereydi.

Bay beklenti içinde bekledi ama Sıla başını çevirdi ve yere yakın bir yerde duran vücut yıkama şişesine uzandı. Küvette onlar için raf yoktu, bu yüzden Bay onları diğer tarafa dizdi.

Sünger ya da el bezi yoktu, bu yüzden Sıla avucuna biraz yeşil yapışkan madde sıktı ve ellerini Bay'in kollarında gezdirmeden önce köpürttü.

"Ne yapıyorsun?" Bay sordu.

"Sıkıcı sorular sorma konusunda ne demiştim?"

"Oyun seanslarınızı genellikle böyle mi bitirirsiniz?"

Sıla bir elini Bay'in göğsünün ortasına koyarak durakladı. "Sana bunun o tür bir oyun olmadığını da söyledim. BDSM, sahneler ve bunun gibi her şeyi unuttun. Bu sadece biz geldik diye bitmiyor. Bunun *sonu* yok."

Bay, Sıla'nın karnının aşağı inen elinin arkasına dokundu. "Kulağa..."

"Sanki ben seni tutuyorum?" Karanlık bir bakışla itiraz etmesi için onu cesaretlendirdi, ancak profesör ya şoktan ya da Sıla'nın yorumlayamadığı bir şeyden dolayı sessiz kaldı. "Tutuyorum. Ne kadar süreyle bilmiyorum ama burada kararları ben veririm."

"Peki ya bir seçim?" Bay sessizce sordu, ne hissettiğini, üzgün olup olmadığını anlamak hâlâ zordu. "Büyükannemin masumiyetini kanıtlamama yardım edene kadar ne dersin yapmayı kabul ettim."

"Daha iyi bir hafızaya ihtiyacın var bebeğim," diye sırttı Sıla. "Bu hiçbir zaman şartlardan biri olmadı. Bunun için bir zaman sınırı koymadık. Yarın sana kanıt getirsem de fark etmez, yine de sana söylediğimde sikimin üzerine oturmak zorunda kalacaksın, tıpkı bunun gibi."

Bay sanki hatırlatılmış gibi kıpırdandı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Acıyor mu?"

"Bu... rahatsız edici," dedi Bay. "mısın?"

"Hayır."

"Lütfen?"

Sıla onun kalçalarını kavradı ve sertçe yukarı itti, Bay'in küfretmesi ve içgüdüsel olarak kendini sabitlemek için Sıla'nın omuzlarına uzanması hoşuna gitti.

Aralarında, Bay'in aleti protestolarına rağmen kalınlaşmaya başladı.

Sıla, "Kıpırdamadan dur ki seni temizleyip yatağına geri götüreyim," diye emretti,

Başını su seviyesinin hemen üzerine çıkaracak kadar büyüdüğünde bile yükselen üyeyi görmezden geliyordu. "Erken gitmemiz gereken bir yer var ve uykusuz insanların homurdanmalarını dinlemekten hoşlanmıyorum, ne yapıyorsun?"

Bay şişeyi küvetin kenarından kapmış ve ellerini köpürtmeye başlamıştı.

"Sadece yapacağımı söyledim-" Bay onu yıkamaya başladığında Sıla kaşlarını çatı. Bay omuzlarını sabunlarken ona nazlı bir gülümseme verdi.

Uzun bir süre görevine konsantre oldu, Sıla'nın meme uçlarına ve kulaklarının arkasındaki noktalara ekstra özen gösterdi. Sonra eli suyun altına daldı ve daha aşağılara indi ve ne yaptığını düşündüğü kendisine söylenemedi, kapüşonlu kirpiklerinin altından yukarı baktı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

Sıla'nın kalbi göğsünde durdu.

"Eğer iyi olursam," diye sordu Bay, "fikrini değiştirecek misin?"

İlk başta, oyunu bitirmeyi düşündü ve öfke onu sardı, ama sonra Bay devam etti ve öfke bir anda yok oldu.

"İki kez boşalman gerekiyor," diye dudak büktü. Parmakları Sıla'nın göbeğinin etrafında dolanırken gerçekten de *somurttu*.

"İçin buradayız."

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Su zaten kirli, sonra da doğruca yatağa gideceğim. Bu şeyle uyuyabilmemin imkânı yok," çenesiyle sikini işaret etti, "böyle."

"Zaten yorgunsun," diye Sıla.

"Biliyorum," sesi çok memnun görünüyordu. "Çok yorgunum. Bayılacakmışım gibi hissediyorum."

"Bu-" Ah. Bay *hissetti*. "O yere geri dönmekten korkuyor musun bebeğim?"

Bay parlaklığının bir kısmını kaybetti ve Sıla aslında bu konuda kendini kötü hissetti. "Boş hissetmeyi sevmiyorum."

"Değilsin." Sıla kalçalarını tekrar kaldırdı ve bu kez Bay'in tepkisi muhtaç bir inleme olunca kıkırdadı. Onu tekrar sikmeyi planlamamıştı.

Çok erken ama.. "Yeni bir yatak al. Derhal."

Bay kaşlarını çattı.

"Tekrar boşalmak ister misin?" Sila elini Bay'ın aletinin üzerinde gezdirecek şekilde hareket etti. "O hurdadan kurtulacaksın ve yeni bir yatak alacaksın. Büyük boy."

Bay, "Bunun sığması mümkün değil," diye karşı çıktı.

"Sen de benim aletim için böyle düşünmüştün ve bak ne durumdayız. Bu bana piercinglerimin ne kadar iyi hissettirdiğini henüz söylemediğini hatırlattı."

"Eğer sen-"

"Hayır," gözleri kısıldı, "bu bir pazarlık değil. Ya yeni bir yatak alacaksın ya da o iğrenç yatağa geri döneceksin. Kendini tatmin etmeni engellemek için bileklerini direğe bağlayacağım, bu yüzden parlak fikirlere kapılma Profesör."

"Peki," diye kabul etti. "Yeni bir tane alacağım-" Sila onun cümlesini bitirmesine izin vermedi.

Buranın daha fazla sudan zarar görmesi bir fark yaratmayacaktı, bu yüzden su kenarlardan dağınık bir şekilde akıp gittiğinde, bunu Bay'i daha sert sikmek için bir teşvik olarak kabul etti.

Bölüm 21:

"Onu tanıdın mı?" Sila arabayı yolun kenarındaki boş arsaya çekerken sordu. Akademi'ye yakındılar ama sabahın erken saatleri olmasına rağmen kendileri ve buluşacakları kişi dışında henüz kimse dışarıda değildi.

Belirsiz konum, onlar içeri girerken arazinin kenarında, ağaçların yakınında durup onları izleyen genç kadın tarafından seçilmişti.

Bay kaşlarını çattı ve Sila onları bir yere götürüp park ederken daha iyi görebilmek için yolcu koltuğunda öne doğru eğildi. "Bilmiyorum. Yapmalı mıyım?"

"Adı Nila. İki yıl önce Harun'la çıkıyordu." Arabadan çıktı ve devam etmeden önce Bay'i bagajın yanında bekledi. "Sen o davayı açmaya çalıştıktan sonra polis onunla birkaç kez konuştu. Tanık olarak işaretlenmiş. Bilmiyor muydun?"

Bay başını salladı. Kimse ona görgü tanığı olduğunu söylememişti. Onlar yaklaşırken kızı inceledi ama kız, şimdiye kadar gördüğü diğer üniversite öğrencilerine benziyordu.

Nila'nın her iki omzunda da bir sırt çantası vardı ve üzerinde uzun bir pantolon ile rüzgârlık vardı. Kumral saçları açık bırakılmıştı ama dikkat çekmemesine yardımcı olacakmış gibi üzerine yün bir bere örtmüştü. Onlar yaklaştıkça gergin görünüyordu ama kendini tuttu.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" Kulak mesafesine girdiklerinde ilk konuşan Sila oldu ve çantasını işaret etti.

"Eğer akıllı olsaydım?" diye homurdandı. "Uzun bir tatile çıkardım, ama bu benim Guest'teki son yılım..."

"söylemem."

"Diğerlerine de söylemediğini düşünüyorum," dedi. "August ve Lan? Şunlara bir bakın."

Herkes onları Harun'un öldürdüğünü mü düşünmüştü? Bu garipti.

"Şey," dedi Sıla tek omzunu kaldırarak, "zaten yakılmışlar, yani görecek pek bir şey yok."

"Harun'un bir şekilde seninle konuştuklarını öğrenmiş olması benim kitabımda yeterince kötü," diye karşı çıktı. "Ölmek istemiyorum."

"Bu işe bulaşmadan önce düşünmeliydin, değil mi?" Sıla sadece şaka yaptığını göstermek için güldü, hafif ve dostça sesi Sıla'nın üzerinde istediği etkiyi yaratmıştı. "Bu ikisi nasıl bu işe karıştı?"

"Bunu Lan'a söylemekle hata ettim," diye itiraf etti. "August'tan emin değilim ama tahminimce Haroon hata yaptı. Bu kadar uzun süre sır olarak saklayabilmesine gerçekten şaşırdım. O kadar boşboğaz ki. Ben onda ne buldum ki?"

"Kendine bu kadar yüklenme. Gençken hepimiz aptalca şeyler yaparız."

Bay ikisinin arasına baktı, karşılıklı atışmaları göğsünü rahatsız edici bir hisle delip geçti. Şimdiye kadar Sıla içindeki pek çok duyguyu ölümden geri getirmişti ve Bay her biri için heyecanlanmıştı, acı verici olanlar için bile.

Ama kıskançlığı aşmıştı.

Boğazını temizledi ve gözlüklerini düzeltti, dikkatini görmek için bunca yolu geldikleri kıza çevirmeden önce Sıla'ya sert bir ifade verdi. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Yazın tanıştık," dedi Nila, sanki onun gözleriyle buluşamayacakmış gibi bakışlarını kaçırarak. "Beni arayıp iki yıl önce olanları sorduğunda, bunu bir an önce içimden atmam gerektiğini biliyordum."

"Bunun seninle ne ilgisi var?" Bay kaşlarını çattı. Eğer hâlâ Hediye Güzel Sanatlar'da okuyorsa, Harun'la aralarında birkaç yaş fark vardı. Harun'un birlikte aldıkları dersler dışında kimlerle takıldığına hiç dikkat etmemişti. İkisi o zamanlar çok yakın değildi ama Bay onu arkadaşısı olarak görüyordu ve bu da durumu öğrendiğinde daha da kötüleştirmişti.

Büyükannesi gerçekten zamanını ve parasını Harun'un derme çatma standında kumar oynayarak harcıyor olsaydı bile, iyi bir arkadaş Bay'e haber verirdi. Harun hiçbir şey söylememişti.

"O sırada çıkıyorduk," diye açıkladı. "Lady Lucky'deydim. çok."

Şanslı Hanım, şehrin kenar mahallelerinde iki yıkık dökük binanın arasına kurdukları yeşil çadırın dış kapağına spreyle boyayla yazdıkları isimdi. Acınası ve köhne bir yerd, Vail'deki akranları arasında bir şakaydı. O zamanlar Shepardlar Brumal özentileri olarak biliniyordu. Ancak Haroon onlara bir ev (Idle Delmar'ın evi) ve bir fon (Idle'ın evi) sağladıktan sonra toplumda daha fazla dikkat çekmeye başlamışlardı.

Yine de, çok fazla değil.

"Polis benden büyükannenizi daha önce orada görüp görmediğimi söylememi istedi."

"Ne dedin sen?"

"Onlara, bırakın Lady Lucky'yi, Idle Delmar'ın bile şehrin o tarafına adım atmadığını söylemem gerekirdi," diye duraksadı. "Ama söylemedim. Yalan söyledim."

"Haroon'u korumak için." Bay ellerini sıkıca yumruk yaptı ama soğukkanlılığını korudu. Nihayet cevapları almaya başlamışken, şimdi kendini kaybetmesi iyi olmazdı. Nila'nın birinin yaşlı bir kadına kazık atmasına ve itibarını zedelemesine yardım etmesine öfkelenmiş olsa bile.

"Kendini korumak için," diye düzeltti Sıla. Kollarını kavuşturdu ve gözlerini Nila'ya dikti. İfadesi esrarengizdi ama her an harekete geçmeye hazırmiş gibi kendini gevşekçe tutuşu, tüm bu olanlardan ne kadar rahatsız olduğunu ele veriyordu, daha önce gösterdiği şakacılıktan eser kalmamıştı.

Bay bunun nedenini merak etmekten kendini alamadı.

Sıla'nın her ne kadar aksini söylemiş ya da ima etmiş olsa da, belki de genç adam ona karşı gerçek duygular besliyordu ve onun adına üzülyordu.

Sıla aşk gibi şeyler yaşayabilir miydi? Kesin olarak bilmek zordu ama içindeki profesör Bay'e cevabın büyük ihtimalle hayır olduğunu söylüyordu. Ancak bu, başka şeyler hissedemeyeceği anlamına gelmiyordu, aşka yeterince yaklaşan şeyler, aynı şekilde tepki verirdi, Bay'e onu sevseydi davranacağı davranırdı...

Zihninin o tavşan deliğinde dönüp durması için uygun bir zaman değildi ve kendini bunu bir kenara bırakıp konsantre olmaya zorladı. Yıllardır istediği şey buydu. Sıla Varun'la ilgili berbat takıntısının dikkatini dağıtmasına izin veremezdi.

"Söyle ona," dedi Sıla, Nila'nın bağırması gibi sıçramasına neden olmayı başaran soğuk, eşit bir tonda.

"Oraya neden gittiğimizi bilmiyordum, yemin ederim," diye söze başladı ama Sıla dilini şaklattı.

"Bahane ürettiğin kısmı atla."

"Doğru." Sanki bu adilmiş gibi başını salladı. "O gün Harun akşam yemeğine çıkmadan önce onunla bir yere gitmemi istedi. Yıldönümümüzdü, ben de bunun benim için bir sürpriz olduğunu düşündüm ve seve seve gittim. Ancak daha önce hiç gitmediğim bir eve gittik ve kapıyı çaldığında tanımadığım bir kadın açtı."

"Büyükannemi görmeye mi gittin?" Kimse Bay'e o gün ziyaretçileri olduğuna dair bir şey söylememiştii ama zaten komşuların işi de diğerlerinin ne yaptığını gözetlemek değildi. "Ne zaman?"

"Bulunduğu gün," diye itiraf etti Nila, sırt çantasının askılarını öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. "Sınıftan bir arkadaşın olduğunu ve notları almak için orada olduğunu söyledi. Ben... İkimiz de ona inandık, ben ve büyükannen. İnanmamak için bir neden yoktu."

Hayır, olmazdı. Bay'ın çok fazla arkadaşı yoktu, ama sahip olduğu birkaç arkadaşını da bir ya da iki kez ders çalışmak için getirmişti. Elbette Idle, orada bıraktığı notları alması için bir arkadaşını gönderdiğine inanacaktı.

"Onunla nerede yaşadığım hakkında hiç konuşmadım bile," dedi Bay. Bunun için yeterince yakın olmamışlardı.

"Biliyordu," dedi ona. "Büyükannen kapıyı açtığında ona Bayan Delmar diye seslendi. Çok çekici ve nazik görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Bizi içeri buyur etti ve sonra içecek bir şeyler almak için mutfığa gitti. Harun'a üst kattaki odanızı tarif etti ve yukarı çıkıp aradığını bulabileceğini söyledi."

"Sonra ne oldu?"

"Çoklu levhasına bir mesaj geldi ve beni dışarı attı." Yanlış duyduğundan emin bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Ne yaptı?"

"Evet," diye telaşla başını salladı. "Yıldönümümüzde beni başka birinin evinden kovdu. Russ'a mesaj atıp gelip beni almasını ve kendisini beklemem için restorana getirmesini istedi. Oradan ayrıldım ve Russ'ın beni eve götürmesini istedim, çünkü Haroon'un canı cehenneme, ama Russ da neden orada olduğu konusunda en az benim kadar şaşkın görünüyordu."

Bu yüzden Harun, Bay'ın büyükannesini evinde yalnız yakalamıştı. Gün.

"Öldüğünü duyduğumda bir şeyler anladım ve Haruna sormak için ona gittim," diye devam etti Nila. "Farklı bir insan gibiydi. Beni tehdit etti ve suç ortağı olduğumu söyledi."

Konuşursam hayatımı mahvedecek ve onun yerine hapse girmemi sağlayacaktı. Russ'ı arayıp beni desteklemesi için ikna etmeye çalıştım ama..."

"Russ ortadan kayboldu," diye ekledi Sila. Bay'in bilip bilmediğini öğrenmek için bekledi ve bilmediği anlaşıncaya ekledi: "Hâlâ cesedini bulamadılar ama öldürüldüğüne inanılıyor. Kimse ne için olduğunu anlamadı ama Nila'nın söyledikleri doğruysa artık bir nedenimiz var. Ve bir şüphelimiz."

"Herkes bunun Brumal olduğunu düşündü," dedi Nila. "Bu, onlarla bazı Shepardlar arasında husumete neden oldu. Aynı gün alışveriş merkezinde büyük bir arbede yaşandı ama kimse Russ'ın orada olup olmadığını hatırlamıyor gibiydi."

Bay bunu hatırlıyordu, sadece Void'ler hikâyeyi medyadan çekirmeden önce bir saat boyunca büyük bir tartışma konusu olduğu için değil, aynı zamanda Flix de olaya karıştığı için. Olaydan dudağı patlamış ve iki parmağı kırılmış olarak çıkmıştı ve Shepard'lara duyduğu kin zamandan beri devam ediyordu.

Emin değildi ama Bay, Flix'in daha o hafta Shepard'ların arabalarından birini ateşe verdiğiinden oldukça emindi.

"Harun yaptı," diye ısrar etti Nila. "Bundan eminim. Hiçbir şey söylemeyeceğime yemin etmeseydim beni de susturacaktı. Başka hiçbir işine karışmadığım ve uzun süredir birlikte olduğumuz için, ilişkimizi bitirdikten sonra beni yalnız bıraktı."

"Dur bakalım." Bay şakağını ovuşturdu, bu yeni bilgiyle ve bunun gerçekte ne anlama geldiğiyle mücadele ediyordu. "Büyükanneimin öldüğü gün Harun onu ziyarete gitmiş ve yalnız mı kalmışlar? Sonra? Peki ya sonrası? Arayan o değildi yani... Saat kaçtı?"

"Öğleden sonra."

Idle akşam altı civarında bulunmuştur.

Bay ona baktı ve kadın ilk kez gerçekten de onun bakışlarını tuttu. "Bana Harun'un büyükanneimi öldürmüş olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Sila. "Tam olarak söylediği şey bu."

"Ama... Nasıl?" Aşırı duygusallıktan kaynaklanan bir kalp krizi geçirmişti. Ona söylenen buydu. "Sanırım onu tehdit edebilirdi, kafasına bir blaster dayayarak her şeyi ona devretmesini sağlayabilirdi ve bu yeterli olabilirdi-"

"Shepardların hepsi Brumal özentisi değil," dedi Nila. "Çoğu, kaçınmak istedikleri boktan ev hayatları olan çocuklardı. Harun

tuhaf kompleksi olan biriydi. O zamanki en büyük tutkusu bir Kasap kavramıydı. Baykal Void'in zaten kendi Kasap'ını yetiştirdiği ortaya çıkmıştı ve bu Haroon'un daha da fazla istemesine neden oldu. Bu yüzden bu rolü doldurması için gerçekten korkunç bir adam tuttu."

"Kim?"

"Önemli değil," diye sinirlenmiş gibiydi Sıla. "Kısa süre önce Brumal tarafından alakasız nedenlerle öldürüldü."

Nilâ alt dudağını dişleyerek, "Onun bu işle ilgisi olduğuna eminim," dedi. "Biz arabadan inmeden önce Harun'un arabanın ön panelinden bir şey aldığını gördüğümü hatırlıyorum. Küçük bir şişe berrak sıvıydı."

"Bu sahte Kasap onun için bir zehir yaratmış olsa bile, bunun bize bir faydası yok. Öldüğü için bunu kanıtlamanın ya da cevap almanın bir yolu yok. Shepard'lardaki bağlantıma bu konuda daha fazla bilgi edinmeye çalışmasını söyledim ama Haroon her şeyi temizlemiş olmalı. Bırakın Kasap gibi birini, herhangi biri üzerinde deney yaptığına dair bile bir bilgi yok." Sıla ellerini ön ceplerine soktu. "Haroon'un kendisine gitmek, bu konuyu açıklığa kavuşturabilmemizin tek yolu."

"Sana hiçbir şey söylemeyecek," dedi Nilâ ve sesi onun için endişeli geliyordu. "Cidden, kendini riske atmanı istemiyorum."

"Polise yeni bir ifade vermek istemiyorsun," diye hatırlattı Sıla, Bay'e ikisinin bu konuyu o gelmeden önce aralarında çoktan konuşmuş olmaları gerektiğini ima ederek.

O da bundan pek hoşlanmadı.

Aptal kıskançlık.

Nilâ, "Sessiz kalmaları için zaten birini öldürdü," diye karşı çıktı.

"Bu bir teori."

"İyi bir tane, bunu kendin bile söyledin! Ve Russ tek değil." Bay'e döndü. "Çetede kalan bazı kızlarla hâlâ yakınım. August'un da Haroon'un bilmesini istemediği bir şeye çok yaklaştığı için çıkarıldığına dair söylentiler var."

Sıla mırıldandı. "Boğazı kesilmişti, bu yüzden polis tanıdığı biri tarafından öldürüldüğünü düşünüyor. Haroon bunu kolayca yapmış olabilir. Özellikle de August olay sırasında çoktan uyuşturulmuş ve kendinden geçmiş olduğu için."

Nilâ onun bileğine tutundu. "Ne?"

"Biri ona Bolluk vermiş ve öfkeyle bir süre şehirde dolaşmış," dedi Sıla, sanki birinin böyle bir şey yapması onu tiksindirmiş gibi.

"Polis onun sarhoş olduğunu söyledi." Onlara kaşlarını çatarak baktı.

"Lan da uyuşturulmuştu."

"Kazimir'le bu yüzden mi kavga etti?!" Ağzı açık kaldı ve ellerini ağzına götürdü. "Kaz neredeyse onu öldürüyordu!"

Olayların zaman çizelgesine göre Bay, Lan'ın Kazimir arabasına binmeden önce onunla yüzleşebileceğini hiç sanmıyordu, bu yüzden düşündüğü başka bir durum olmalıydı.

"O iyi," diye gözlerini devirdi Sıla. "Ne yazık ki."

"Etrafta dolaşıp insanları uyuşturan kim?" Nila sordu. "Endişelenmeli miyim?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. En azından bu konuda. Yine de Harun için endişelenmekte haklısın. Bizimle konuştuğunu kimseye söylemediğinden emin ol."

"Ölmek gibi bir arzum yok," dedi.

"Polise anlattırsan seni koruyabilirler," diye denedi Bay. Onu ikna edebileceğini sanmıyordu ama şimdi önünde gerçek bir kanıt ipliği durduğuna göre, denemek zorundaydı.

O sırada Sila eğildi ve ağzını Bay'in kulağının kıvrımına yaklaştırarak fısıldadı, "Onu her zaman uyuşturup zorla istasyona götürebiliriz. Başka Abundance var mı Profesör?"

Onu itti ve genç adamı zerre kadar etkilemeyen sert bir bakış attı.

"Özür dilerim," dedi Nila. "Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum, başından beri yanlıştı ama yapamam. Hayatımı bu şekilde mahvetmeyeceğim. Özür dilerim."

"Boktan bir insan olduğun için mi?" Sıla önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı. "Hepimiz bencil ve berbat insanlarız. Sen neden farklı olasan ki?"

Nila en azından utanmış görünecek kadar sağduyuluydu.

* * *

Kampüsün yarısına geldiklerinde Sıla sessizliği bozarak, "Çok sessizsin," dedi. Onları okula götürürken sakın ve rahat görünüyordu, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Bu sırada Bay tüm evreninin çöküşün eşiğinde olduğunu hissediyordu.

Kolunu açık pencereye dayadı ve şakağını ovuşturdu. "İlk defa, keşke bu yeteneğimi sen başlatmasaydın diyorum."

tekrar hisset."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Dün gece söylediklerinden sonra bu büyük bir değişiklik."

"Yapamaz mısın?" Bay ona ters ters baktı. "Aynı anda hem senin sikini hem de büyükannemi düşünmek istemiyorum."

"Sakin ol."

"Bana sakın olmamı söyleme!" Bay tüm varlığı patlayacakmış gibi hissediyordu ama Sila hiçbir şeyden etkilenmemiş bir şekilde oradaydı. Nedense bu Bay'in kendini tamamen yalnız hissetmesine neden oldu.

Sözünü sakınmadan arabayı yoldan çekti ve Bay'e dönmeden önce trafikten uzak bir yere park edene kadar bekledi. "Eğer yanılmıyorsam, aşırı duygusal yüklenme yaşıyorsun. Kardeşim de bazen böyle olur. Bu kadar yoğun duyguları aynı anda hissetmeye alışkın olmadığın için olmalı. Nefes almalı ve odaklanmalısın. Ne hissettiğinizi ve neden hissettiğinizi sıralayın."

"Kendini hissetme yeteneğinden yoksun birinin tavsiyesini dinlemediğim için beni bağışlayın," diye tersledi Bay, söz ağzından çıkar çıkmaz dondu kaldı.

Sila sadece başını eğdi. "Kardeşim de nöbetlerinden birinde bana bu cümleyi kurmuştu. Burada olan şeyin bu olduğunun bir başka kanıtı."

"konuşuyor musunuz?" "Hayır.

Kendisi hallediyor."

"Oh."

"Ama seninle konuşacağım, Kedicik. Burada yalnız değilsin." Sila bir elini Bay'in kalçasının üzerine koydu. "Bana neler yaşadığını anlat. Ne hissediyorsun?"

"Öfke," dedi, odaklanabilmek ve Sila'nın uyumsuz gözlerindeki yoğun bakışla dikkatinin dağılmaması için başka tarafa bakarak. "Üzüntü. Kendimi umutsuz ve onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum. Nila'dan ya da büyükannemi kumar oynarken gördüğünü iddia eden tanıklar olduğundan haberim bile yoktu."

Polisin neden bu kadar kararlı olduğunu açıklamaya yardımcı oldu ama ona kanıtlardan bahsetmemiş olmaları mantıklı gelmiyordu. Tabii umursamadıkları için değilse.

"Bu Vitality," dedi Sila, sanki Bay'in aklından geçenleri okumuş gibi. "Yetkililerin elleri gün işlenen bir milyon başka suçla dolu. Ölen yaşlı bir kadını gördüler ve ölüm sebebinin

Ölüm sebebi kalp yetmezliği idi. Kesin, açık ve kapalı bir vaka. Sizi bilgilendirmediler, bu yüzden tabii ki bilmiyordunuz."

" "

"Bir muhbirim ve hapishanede kırılmış bir Insight gözlüğüm var."

"Nasıl yaptın-" Bay elini kaldırdı. "Biliyor musun, sakın

Ben."

"Muhtemelen en iyisi bu. Zaten bir sürü şeyle uğraşıyorsun. yasadışı faaliyet, Profesör."

"Bunu neden yaptın? August ve Lan'ı neden öldürdün?"

"Onlar bunu hak eden pisliklerdi," dedi Sıla. "İkisine de büyükannenden bahsettim ve her seferinde güldüler."

"Sen de gülerdin."

"Hayır, yapmazdım, çünkü ölümü komik bulmuyorum. Öldürme sebebim bu değil. Ayrıca, bu benimle ilgili değildi. Seninle ilgiliydi. Berga'ya istediğin kadar güven, ama o uyuşturucunun bir kısmının kalması ve sana geri dönmesi riskini almak istemedim."

"Dikkatli ol," diye uyardı Bay. "Kulağa son derece romantik geliyor."

Kaşlarını çattı. "Az önce sana söylediklerimi onlara söylesem çoğu insan dehşete düşerdi."

"Bu yüzden mi Castle'a ilaç verdin?" Bay sordu. "Senin için August ve Lan'ın peşinden gittiğim için mi? Senin içindi," diye ekledi Sıla itiraz edemedi. "Elbette Shepard olmaları etkili oldu ama bugüne kadar ikisinin de büyükanneme ne olduğu hakkında bir şey bildiğine dair hiçbir fikrim . O zamanlar çetede bile değillerdi."

"Castle'ı uyuşturmak iyiliğe karşılık vermek için iyi bir yoldu," diye kabul etti Sıla. "Ayrıca sana gelmem için de mükemmel bir bahane oldu. İki kuş, bir taş -ya da bir beyaz hap mı demeliyim."

"O videoları hiç silecek misin?" "Hayır."

"Senin olmayı çoktan kabul etmiş olmama rağmen mi?"

"Fikrini değiştirebilirsin," dedi Sıla ve o taş gibi dış görünüşünden bir hoşnutsuzluk kırıntısı süzüldü. "İnsanların bunu yapmaya eğilimi vardır. Bunu şansa bırakmayacağım. Zaten benim olduğunu söylediğine göre, onları tutmamın ne önemi var?"

"Kafamın üzerinde baskı kurmak pek de nazik bir davranış sayılmaz," dedi Bay ve onun homurdanmasına neden oldu. "Doğru. Sen nazik değilsin."

"Bunun için bakım yapıyor olmam gerekir," diye kabul etti Sıla.

Bay pencereye doğru döndü, o anda içinden geçen hayal kırıklığı parıltısını görmesini istemiyordu. Yine de genç adamın gözünden hiçbir şeyin kaçmayacağını bilmeliydi.

"Hey." Sıla, Bay'in çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve onu nazıkçe geriye doğru iterek kendisine bakmaya zorladı. "Bir dereceye kadar umursayabilirim, sadece geleneksel şekilde değil. Örneğin, kardeşimi üzgün görmek beni rahatsız ediyor. Bundan hoşlanmıyorum. Onu daha iyi hissettirmek için yapmayacağım şey yok."

Başparmağını Bay'in alt dudağının üzerinde gezdirdi, sonra daha kısık bir sesle, "Ben de seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum," dedi.

Bay elinde olmadan nefesini içine çekti.

"Büyükkannenizin öldürülmüş olabileceğini yeni öğrendiniz," diye devam etti Sıla. "Adamım hâlâ arıyor ama dürüst olacağım, bulunacak bir kanıt kalmamış gibi görünüyor. Harun izlerini büyük ölçüde cesetlerle kapatmış."

Bay'in büyükkanesi de onlardan biri olabilirdi. Her şeyi ona devretmeye zorlandığı için gerçekten panikten mi ölmüştü yoksa Harun ona bir şey mi vermişti, her iki durumda da Bay'e göre bu Harun'un suçuydu. Bay'in arkadaş olduğu bir adam. Idle'in mal varlığından haberdar olmasının tek nedeni Bay'i tanımış olmasıydı, her ne kadar ikisi böyle şeyler hakkında hiç konuşmamış olsalar da.

Kafasını toparlaması hâlâ zordu ve kapının iç tarafına doğru geri çekilerek Sıla'dan uzaklaştı.

Bu ani ayrılıktan pek memnun görünmüyordu ama kolunu indirdi ve Bay bir şeyler düşünürken sessiz kaldı.

Dünyaya karşı hissiz bir halde dolaşırken nasıl olmuştu da bu hale gelmişti? "Birkaç ay öncesine kadar," diye itiraf etti Bay, "o kadar da adalet ya da intikam almakla ilgileniyordum. Hiçbir şeyle ilgilenmiyordum."

"Hız yapmak ve sevişmek dışında," diye düzeltti Sıla, Bay'in gözleri kısılınca sırtarak. "Özür dilerim. Bu doğru. Aynı anda hem sik hem de büyükkannen hakkında konuşmak yok."

"Demek istediğim, eğer kanıt bulamazsak," parmağını havada daire içine aldı, "bu kötü olacak, evet, ama çoğunlukla onun için üzüleceğim. O hak etti

Sonunda elde ettiğinden çok daha iyi. Ya Haroon orada olma sebebi olarak beni kullandıysa?"

"Onu öldürmeye yardım ettiğini düşünmüyordu Bay," diye onu sertçe durdurdu Sıla. "Nasıl emin olabiliyorsun?" Sesinin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyordu, ama kendinden şüphe duymanın, onun duygular geri geldi.

"O seni, senin onu tanıdığın kadar iyi tanıyordu," dedi kesin bir ifadeyle. "Onun asla kumar oynamayacağı konusunda ısrar etmiştin. Haklıydın da."

." Başını ellerinin arasına aldı. "Neredeyse-" "Ama vazgeçmedin. Hâlâ buradasın ve nefes alıyorsun."

Şimdilik. Bay bunu söylemedi ama düşünüyordu ve Sıla'nın da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Aralarındaki bu çalkantılı şey her an çılgılık atarak durabilirdi ve eğer böyle bir şey olursa... Sıla'nın onu bağlı tutacak videoları vardı, peki ya Bay? Bay'in genç adam üzerinde nasıl bir etkisi vardı?

Deniyordu ama görünüşe göre boşuna. Bay, Sıla'nın onu asla terk etmemesi için ne yapabilirdi?

"Yaklaştık," dedi Sıla ona. "Bir tercihin var mı?" "Neyi?"

Bay'in kaşları çatıldı.

"Madem düşündün, seçimini yapmalısın. Sana adalet sağlıyor muyum Bay?" Sıla'nın gözlerinde hınzırca bir şey parladı. "Yoksa intikam mı alıyorum?"

22. Bölüm:

Bay sonunda Vail'e tek başına girdi. Ana binanın önüne geldiklerinde Sila acil bir mesaj almıştı ve hızla ayrılmadan önce Bay'i bırakmıştı. Nereye söyleme zahmetine bile girmemişti.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını Sila'nın kendisine sorduğu son soruyu tekrar tekrar düşünerek geçirmişti ama hâlâ kesin bir cevap bulamamıştı. Sila'nın hangi yöne gitmek istediği belliydi ama...

August ve Lan'ı uyuşturmak Bay'in bir başkasına yaptığı en kötü şeydi. Bunun dışında kimseye zarar vermemişti. Yine de, bunun sonunda onların öldürülmesine yol açacağını bilse bile, Bay kendini suçlu hissetmiyordu. Şans verilse yine yapardı. Belki de Bay'in tüm duyguları sabit değildi. Ya da belki de artık diğerlerine erişebilse bile bazı açılardan kalıcı olarak hissizleşmişti.

Son dersinin bitiminde Berga'yı ofisinin önünde kendisini beklerken bulduğunda bilinçaltında göğsünün ortasındaki noktaya bastırıyordu.

"Bir şey mi oldu?" Berga, Bay'in kalbinin üzerindeki eline bakarak sordu.

Kolunu indirdi ve omurgasını dikleştirdi, koridorda dolaşan başka öğrenci olup olmadığından emin olmak için kontrol etti. İkisi kampüste birbirlerini hiç tanımazlardı, bu yüzden bu ziyaret tuhaftı ve Bay'in o gün ne kadar çok tedirgin edici şey yaşadığını düşünürsek, otomatik olarak yüksek alarmdaydı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Obsidian?" Bay ofisinin kilidini açtı ve kapıyı onun için açık tuttu. "İsterseniz bunu içeride konuşabiliriz?"

"Teşekkür ederim," diye başını salladı Berga. "Önümüzdeki dönem derslerinizden birini almayı düşünüyorum ve birkaç sorum olacaktı."

"Elbette." Bay kapıyı arkalarından kapatana kadar rol yapmaya devam ettiler. Sonra masasına geçip oturdu ve Berga'ya karşısındaki boş sandalyeye geçmesi için el salladı. "Bir sorun mu var?"

"Seni kendi gözlerimle görmek istedim," dedi arkadaşı, onu açıkça süzerek. Berga da Bay gibi bir Vital'di ama saçları simsiyahtı ve doğuştan iki küçük kristal boynuzu vardı; evrimin büyük ölçüde ortadan kaldırdığı bir özellikti bu. Dışarıdan bakıldığında soğukkanlı, hatta biraz inek gibi görünüyordu ama işin aslı hiç de öyle değildi.

Eğer Bay o adamla büyümemiş olsaydı, ondan bile korkabilirdi.

Onu.

"Flix bana son zamanlarda farklı göründüğünü söyledi," diye başladı Berga. "I ona inanmadım. Deney yapmaktan tamamen vazgeçmişken nasıl sonuç alınabileceğini anlamadım."

"Buna terapi deniyor." Bay hafifçe düzeltti.

Berga açıkça, "Bir doktor size uymanız gereken bir dizi talimat verir ve siz de bu talimatları uyguladığınızda ortaya çıkan olası değişiklikleri kaydedersiniz," dedi. "Bunun bir deney yapmaktan ne farkı var emin değilim."

"Terapiye geri dönmedim," diye doğruladı Bay. Ama arkadaşı ile Sıla arasında daha önce fark etmediği benzerlikler olduğunu fark ediyordu.

"Ama artık bana seni sıkıyormuşum gibi bakmıyorsun." Kaşlarını çatı ve başını eğdi, belli ki bu durum onu şaşırtmıştı. "Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca her şeyi ilgisizlikle karşıladın. Sana nasıl parçalara ayrıldığımı tüm ayrıntılarıyla anlattıktan sonra bile-"

Bay onu durdurmak için elini kaldırdı. "Hatırlıyorum, teşekkür ederim. Bunu tekrar duymak istemiyorum." Midesi tam olarak içinde dönmüyordu ama kesinlikle uyarı sinyalleri veriyordu. Sıla'dan gördüğü her şeye katlanabildiği düşünülürse, bunun bir anlamı olmalıydı.

Ama Berga tamamen farklı türde bir şeytandı. Ne de olsa o, diğer şeytanların kendi ellerini kirletmek istemediklerinde başvurdukları şeytandı. Bu büyük bir sır değildi. Bay bir Kasap'ın ne olduğunu ve arkadaşının boş zamanlarında ne tür şeyler yaptığını biliyordu. Birkaç ölümcül olmayan zehirli çayı denemek hiçbir şey değildi.

"Tamamen iyileştin mi o zaman?" Berga neyse ki hikâyeyi bırakarak sordu.

"Emin değilim," dedi Bay. "Sanırım mı?" Ara sokaktaki ikinci buluşmalarından bu yana duygularını dengede tutmayı başarmıştı. Sıla üç gün boyunca ortadan kaybolduğunda bile Bay onsuz kendini gayet iyi hissedebilmişti.

Bunu biliyordu, çünkü gerçek Sıla'yı bir daha asla göremeyeceği için tam bir panik içindeydi.

Acınası.

"Giriş mi yapıyorsun-"

"Deney değil," diye Berga'nın sözünü kesti Bay. "Hatırladın mı?"

Büyük ahşap sandalyede geriye doğru yığıldı ve oflama sesi çıkardı.

"Keyfin bilir."

"Olacağım, teşekkürler." Bay gülümsedi. "Buraya sadece duygularımı geri kazanıp kazanmadığımı görmek için gelmedin, değil mi?"

Berga böyle bir şey için çok meşguldü.

"Geçtiğimiz ay birkaç olay oldu," diye söze başladı Berga. "Birçok ölüm. Karmaşık."

Bay alarma geçti ama kendini sakın tutmaya çalıştı. "Ve?" Berga,

"Baykal sana sormamı istedi," dedi.

Bay'e bakarak bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü belli etti. "Hedefinin August olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorundaydı. O Shepard'dı ve sen artık duygusuz bir robot olmadığına göre..."

Bay kaşlarını çatı. "August'u evimi çalan çetesinden intikam almak için mi öldürdüğümü düşünüyorsun?"

Öyle sayılırdı, değil mi? Ama tamamen bu nedenle olmamıştı ve sadece bu bile aklını başına getirip onu o kurtarmaya yetmeyecekti. İki yılın büyük bir bölümünü bir sisin içinde, etrafta dolaşarak geçirmişti. Sıla onu bu durumdan kurtaran kişiydi, her ne kadar kabus gibi ve acımasızca olsa da onu bu kaderden kurtaran kişiydi.

Bay her halükarda bu zalimliğin her bir parçasını sevmişti. Ama şimdi bunların hiçbirini arkadaşına itiraf edemezdi, ederse bu sadece daha fazla soruya yol açacaktı ve bunların hiçbirine cevap vermeye hazır değildi.

"Ben değildim," diyerek masasındaki sandalyesine geri çöktü. Bacak bacak üstüne attı ve yavaşça başını salladı. "Onu zehirledim, doğru, ama hepsi bu. Ve son zamanlarda daha kendimde olmamın nedeni o değil."

Berga ona inanmış görünmeyince Bay içini çekti.

"Gerçekten öyle değildi," diye ısrar etti. "Bilseydim sana söylerdim. Baykal'ın gözüne girmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Kasap pozisyonu Berga için önemliydi, sadece sağladığı statü nedeniyle değil, Berga da Sıla gibi biraz... farklı olduğu için. Off daha iyi bir ifade olurdu ama teknik olması açısından Berga'nın da

dış katmanlarının altında ne olduğuna bakmak için diğerlerini parçalara ayırıyor. O ve Sila bu işe farklı açılardan bakıyorlardı.

Belki de Bay'ın Sila'yla olan etkileşimlerinden olması gerektiği kadar dehşete düşmemesinin nedeni de buydu. Etrafını zaten ahlaki pusulası sağlam olmayan insanlarla çevirmişti. Ayrıca, iki ay öncesine kadar yaşayıp yaşamayacağını umursamayan biri için bunun ne önemi olabilirdi ki? Sila'nın onu ormanda avladığı o ilk gece bile Bay dehşete kapılmıştı elbette ama bu ölüm korkusu değildi.

Korkmuştu çünkü bunu hissetmişti. Kalbinin göğsünde çılgınca pompalandığını hissetmişti. Adrenalinin içinden nasıl aktığını ve bacaklarına kramp girmesine rağmen onu nasıl teşvik ettiğini hissetmişti. Hemen arkasında birinin olduğunu, giderek yaklaştığını ve bu kişinin onu öldürmeyi planlayıp planlamadığını düşünürken heyecanlanmıştı.

Bay sadece tüm bunların yarattığı duygulara odaklanmıştı; bu duyguların çarpık, kaotik patlaması, kalabalık bir rıhtımda yanlışlıkla yakılan havai fişekler gibi içinde patlıyordu. Tehlikeli. Tehlikeli. Heyecan verici.

Ve Sila onu yakaladığında... Sonra dikkati daha aşağıya, acıya ve zevke yöneldi ve-

Berga kaşlarını çatarak parmaklarını yüzünün önünde şıklattı. "Neydi o?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve sonra çoklu tablasındaki saate baktı. Bugünlük işi bitmişti ama gece bitmeden notlandırılması gereken bir sürü kâğıt vardı ve şimdi tek düşünebildiği Sila'yı evine gelip ona dün gecenin tekrarını yaşatmaya nasıl ikna edebileceğiydi.

"Eğer sen yapmadıysan, sorumlunun kim olduğundan emin değilim," dedi Berga ama en azından şimdi ona inanıyor gibiydi.

Bay ona hiç düşünmeden, "İçeriden birinin işi olabileceğine dair söylentiler duydum," dedi, kuşkusuz zihni hâlâ Sila'nın horoz tepesinin yanlarından çıkan dört metal topun görüntülerini çağırıyordu. İç duvarlarına vurduklarında nasıl hissettiklerini. Elektriğin omurgasına nasıl çarptığını.

Daha fazlasını ne kadar çok istemişti. O zaman ve şimdi.

Berga'nın bakışları tehlikeli bir şekilde ona yöneldi. "Nereden biliyorsun Bu mu?"

Arkadaşına yalan söylemek istemiyordu ama Varun'la herhangi biri arasında bir seçim yapacak olsa Bay'ın hangisini seçeceği hiç de zor değildi. Onu Brumal'ın radarına sokan kişi o olmayacaktı, bu kesindi. Onlara bakacakları başka bir yer vermek eninde sonunda Sıla'ya yardımcı olabilirdi. Ve eğer Sıla bunu anlayabildiyse, Brumal'ın da anlayabileceğinden emindi, yüzden artık ipin ucu kaçtığına göre ifadesine sadık kalması o kadar da büyük bir mesele olmamalıydı.

Ve şimdi o da kedi terminolojisiyle düşünüyordu.

Lanet Varun. Daha sonra aradığında açsa iyi olurdu. Bay hızla bir bağımlıya dönüşüyordu ve o bunu umursamıyordu bile.

"Harun'u araştırmalısın," dedi tabletini eline almadan önce, bu işe başlaması gerektiğinin bir göstergesiydi. "Cevapları bu şekilde bulabilirsin."

Şansı yaver giderse, büyükannesi hakkında da bir şeyler keşfedebilirdi.

"Sesin kendinden emin geliyor," Berga.

"Nasıl?" "Fark etmez."

"Benim için öyle." Ve belki Baykal için de, gerçi Berga bu kısmı eklememişti. Bay ve Brumal'ı mümkün olduğunca ayrı tutmaya özen gösteriyordu, Bay'ın bu işe bulaşmaya hiç niyeti olmadığını biliyordu.

Brumal'ın Varun'undan uzak durması gerekiyordu, aksi takdirde Bay ne yapacağından emin değildi. August'u öldürmek için yola çıkmamıştı ama o zamanlar işler farklıydı. Eski duygularının sadece bir kısmının kilidini açmıştı, böylece onlar oradaydı ama bulanık yüzeyin hemen altında sessizleşmişti. Ya şimdi?

Şimdi Bay her şeyi canlı teknik renklerle hissediyordu.

Eğer Sıla'yı kıskanır, kızar ya da onun adına korumacı davranırsa, neler yapabileceğini kimse bilemezdi. Brumal'a bulaşmak kimsenin yanına kâr kalmazdı. Hiç kimsenin.

"Nerede olduğumuza bak. Bir grup öğrencinin bunu tartıştığına kulak misafiri oldum. Ağustos popüler olduğundan beri oldukça büyük bir konu," diye güvence verdi. "Bana güvenmiyor musun?"

"Ben mafyanın bir parçasıyım," dedi Berga ona. "Kimseye güvenmiyorum." İcini çekti ve gözlerini devirdi. "Ama evet, tamam. Baykal'a bir öğrenciden duyduğunu söylerim."

"Bir öğrenciden geldi," diye onayladı Bay, sırf Berga bunu yaparken kendini güvende hissedebilsin diye. Arkadaşının kendisine yalan söylediğini düşünmesini istemiyordu.

geleceğin Dominus'u. Nila da bir öğrenciydi. Sadece Vail'de değil. "Başka bir şey daha var." Arkadaşlarından herhangi birini işin içine katmayı planlamamıştı ama şimdi bununla yüzleştiği bunu yapması doğru görünmüyordu. "Büyükanneme ne olduğu hakkında daha fazla şey öğrendim."

Berga'nın bakışları bir anda boynuzları kadar keskinleşti. Ona olanlardan her zaman nefret etmiş, hatta Brumal'ı bu işe bulaştırmak istemişti. Bay onu durdurmuştu, önce başlarının belaya girmesinden endişe ettiği için - Berga o sırada yirmi yaşına yeni basmıştı- sonra da vazgeçtiği ve uğraşmak istemediği için.

"Aslında bana yardım edebileceğinizi umuyorum," diye devam etti. "Benim için bir şeye ışık tutabilirsin."

"Elbette, söyle bana."

"Kalp krizi değildi. Ya da öyle olsa bile, doğal yollarla olmamış. Uyuşturulmuş olabilir."

"Bunu nasıl öğrendin?" Berga düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Sağlık raporuna göre kanında herhangi bir yabancı madde izine rastlanmadı."

"Evet," dedi Bay, "ve ikimiz de biliyoruz ki bu yüzde yüz onun bir şey kaçırmadığı anlamına geliyor." Ona sert bir bakış attı.

"Bolluk kalp krizine neden olmaz."

"Farkındayım," diye kabul etti. "Ama dışarıda bunu yapabilecek bir şey olmalı, çünkü büyükannem bu ilaç verildikten hemen sonra bir tane almıştı."

"Ve bu kişi kesinlikle onun ölmesini mi istiyordu?" Berga bunu söyler söylemez homurdandı. "Doğru, tabii ki istediler. Harun'du, değil mi? O solucan her şeyi altından çekip aldı, o olmalıydı."

Bay, kanıt olup olmadığını sormasını bekledi ama Berga sormadı.

"Yani Harun gibi birinin iki yıl önce eline geçirebileceği bir şey arıyoruz." Berga parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başladı, "Ve vücutta hiçbir iz bırakmayan bir şey. Kızın üzerinde herhangi bir yara ya da savunma yarası da bulunmadı."

Bay, "Harun ona okuldan arkadaşım olduğunu ve bazı notlar alması söylemiş," diye sır verdi.

"Bu yarayabilirdi." Berga, Idle'ın ne kadar nazik olduğunun farkındaydı. "Başka bir şey var mı?"

"Görünüşe göre Shepard'lar arasında Kasap olarak görevlendirdiği biri varmış." Bay, Berga ile aynı anda yüzünü buruşturdu, ikisi de bunu açıkça gülünç buluyordu. "Onunla yakın zamanda anlaştığınızı duydum, yani artık resimde yok."

"Öyle mi?" Berga siyah saçlarından bir tutamı işaret parmağının etrafında döndürdü ve omuz silkti. "Shepard'larla aramızda birkaç şey oldu. Artık takip edemiyorum. Acaba bu kişi hiç kayıt bıraktı mı?"

"Birinin bunu araştırmasını sağlayabilirim." Bay, Sıla'nın çetede ki bağlantısının kim olduğunu hatırladığını söyledi.

Aslında Sıla'dan kendisine söylemesini talep etmeyi aklına not etmişti. Bilmemek hoşuna gitmiyordu. Ya potansiyel bir aşk rakibi olsalardı ve-

Onun nesi vardı ki?

Başını ellerinin arasına aldı. "Aklımı kaybediyorum."

"Bu kişinin kim olabileceğini bilmek istiyor muyum?" Bay cevap vermeyince Berga dilini şaklattı. "Pekâlâ. O zaman bu konuda da sana güveneceğim, çünkü sen daha yaşlısın Be'tessi."

Bay bunun üzerine başını kaldırdı. Berga eski dilde ondan en son "ağabey" diye bahsettiğinden beri epey zaman geçmişti. Yüz yıl kadar öncesine kadar gezegen çok daha katı bir hiyerarşik sistemle işliyordu. Yakın arkadaşlardan akrabalara kadar herkese verilen önemli unvanlar vardı. Eski kuşakların çoğu hâlâ bu unvanları kullanıyordu ama onların yaşındakiler bu unvanlardan vazgeçme eğilimindeydi, bu yüzden de duymak o kadar yaygın değildi.

Büyükannesinin ölümünden önce Nate, Berga ve Flix ona hep böyle seslenmişlerdi, özellikle de onun önünde.

Ancak Berga bunu fark etmemiş gibiydi ve ellerini çırparak ayağa kalktı. "Bu işle hemen ilgileneceğim, yardımcı olabilecek yeni bir bulguya rastlarsanız bana haber verin. Ve bu kasap özentisinden herhangi bir not bulup bulamayacağınıza bakın."

"Elbette." Bay başını salladı ama arkadaşı çoktan kapının yolunu yarılamıştı.

Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, döndü ve kısmi bir selam verdi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Profesör."

Berga koridora çıkıp kapı arkasından kapandığında Bay gözlerini kırıştırdı. Gerçi bu adamla işler hep garipti, o yüzden buna alışmış olmalıydı. Haftalar önce o sabah Nate'in evinde kahve içtiğinden beri, Bay kapalı kaldığı süre boyunca arkadaşlarıyla kaçırdığı tüm ince şeyleri tekrar düşündü.

Berga ona robot demişti.

Kıkırdadı ama kısa bir süre sonra keyfi kaçtı.

Brumal bu işe çok yaklaşmıştı ve Baykal'ın da eninde sonunda Berga'nın Bay için ne aradığını öğreneceğine şüphe yoktu. Bu gerçekleştiğinde, Sıla onun yakınında bile olamazdı.

Baykal Void, Bay'in söyleyebildiği kadarıyla anti-sosyal kişilik bozukluğundan muzdarip değildi ama bu Sıla ile bazı ortak özelliklere sahip olmadığı anlamına gelmiyordu. Bir kere ikisi de sorumluluk sahibi olmayı seviyordu.

Ve ikisi de ölümcüldü.

Bay, teke tek bir dövüşte hangisinin hayatta kalacağından emin değildi ama Baykal'ın emrinde koca bir mafya ordusu varken Sıla tek başınaydı. Eğer herhangi bir nedenle Brumal Sıla'ya olumsuz bakarsa, Varun orada öylece durup bunu kabullenmeyecekti. Muhtemelen eğlence olsun diye karşılık verecekti.

O sırada çoklu ekranı kapandı ve söz konusu şeytanın adı ekranda yanıp sönmeye başladı.

Varun: Nila öldü.

Bay ayağa fırladı, parmakları ekranın üzerinde zihninin hareket ettirebileceğinden daha hızlı bir şekilde tıklıyordu.

Ne?! Bana her şeyi anlat.

Bunu Sıla'nın yapıp yapmadığını sormak istemişti ama fiziksel bir kanıt bırakmaması gerektiğini biliyordu. Aramaya çalıştığında ise sesli mesaja yönlendirildi.

Varun: Şimdi konuşamam. Meşgulüm. Shepard bağlantımla bu işin arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyorum. Bunu bana o söyledi. O zaman kardeşim için yapmam gereken bir şey var. Bu konuda endişelenme. Sana geri dönmeyecek.

Brumal zaten bir şeyleri araştırıyordu ve şimdi de *başka bir* Shepard cinayeti mi vardı? Sıla dışarıda aktif olarak araştırma yaparken bunu duyarlarsa kesinlikle yolları kesişirdi. Bay bunun olmasına izin veremezdi. Sıla'nın bağlantı kurduğu kişinin adını öğrenmeli ve sonra görevi kendisi devralmalıydı. Berga ona kefil olabilirdi ama arkadaşı Sıla'yı savunmak için Baykal'ı yatıştıracak hiçbir şey söyleyemezdi. Görünüşe bakılırsa, çeteye araları açılıyordu ve bu da tansiyonun normalden daha yüksek olacağı anlamına geliyordu. Brumal geçmişte masum ya da değil, birden fazla kişinin ortadan kaybolmasına neden olmuştu.

Sıla, Bay'e yapacağına söz verdiği her şeyi zaten yapmıştı. Ona istediği cevapları vermişti ve bunu destekleyecek herhangi bir fiziksel kanıtları olmasa bile, bu asla gerçekleşmeyecek gibi görünüyordu. Bu da ona araştırmayı bırakmasını ve rahat bırakmasını söylemenin sorun olmayacağı anlamına geliyordu.

Sıla'nın ona daha önce sorduğu, intikam mı yoksa adalet mi istediği sorusunu tekrar düşündü. Buna hâlâ cevap veremiyordu ama bildiği bir şey varsa o da Sıla'nın güvende olmasını istediğiydi.

Onun olmasını istedi.

Büyükannesini en son tehlikeli birine bulaştırdığında, bu kazara olmuştu. Harun'un onu hedef alacağına dair en ufak bir ihtimal olduğunu bilseydi, o adamla asla arkadaşlık etmezdi. Ama bu farklıydı. Bay, Sıla'nın Brumal'a bulaşmasına izin verirse, bu tamamen onun suçu olacaktı.

Sıla'yı kaybedemezdi, sadece içeride yeniden ölme ihtimali çok yüksek olduğu için değil, çünkü... Şey... Bunu istemiyordu.

Fikrini değiştiremeden bir yanıt girip gönder tuşuna bastı.

Burada duralım. İhtiyacım olanı aldım, bu yüzden devam etmek için bir neden yok.

Bölüm 23:

Bay'e kaybolma numarası yapmayacağına söz vermemiş miydi?

Yine

mi? Sıla'nın olması gereken sınıf geldiğinde kaşlarını çatmamaya çalıştı. genç adam ortalıkta sona erdi. Arkadaşları sanki aceleleri varmış hızla ayağa kalktı, ikisi de saatin vurduğu anda derin bir tartışmaya dalmıştı bile.

Gergin görünüyorlardı.

Dün Bay, Sıla'dan bir cevap bekledi ama cevap gelmedi. Yapışkan bir aşığa dönüşmek istemediği için tekrar arama dürtüsüne direnmişti. Sıla'nın yerini talep etmeye hakkı yoktu ve dahası, böyle bir şeyi gündeme getirmenin onu uzaklaştıracağından endişe ediyordu.

Sıla sadece yapmak istediği şeyleri yapıyordu ve Bay artık ilgisini çekmediği anda onu terk edecekti. Belki giderken Bay'i öldürecekti, belki de öldürmeyecekti, her iki durumda da son aynı olacaktı.

Yalnız

koy.

Tekrar.

Bay artık yalnız kalmak istemiyordu.

Psikoloji üzerine çok çalıştığından, kendisine neler olduğunun farkındaydı, bir süredir farkına varmadan neler oluyor olmalıydı.

Sıla'ya, Bay'i hissetmeye zorlayabileceği şeylere bağımlı hale gelmeye başlamıştı. Bu heyecan, uzun süre uykuda kaldıktan sonra güçlü bir uyuşturucu gibiydi ve Bay daha fazlasını istiyordu. Önceleri, ne zaman yalnız kalsa öğrenciyi sevgiyle düşünürdü ama şimdi sürekli Bay'in aklındaydı. Aslında başka bir şeye odaklanmak zordu.

Mantıken, çok geç olmadan aralarındaki şeye bir son vermesi gerektiğini anladı. Zaten bağımlıydı, kısa sürede kalıcı bir değişime dönüşebilirdi ve o zaman Sıla gittiğinde ne yapacaktı?

Ne yapacağını biliyordu. Sadece bunu itiraf etmek istemiyordu, çünkü son birkaç hafta içinde zihnindeki düşünce yapısı nihayet

bu düşünce tarzından uzaklaştı. Ölümü sık sık aramamıştı ama onu kollarını açarak karşılamıştı. Şimdi... Utanç verici bir şekilde, ani yaşama isteğinin büyükannesi hakkında öğrendikleriyle pek ilgisi yoktu ve her şey kendi içindeki kilidin açılmasıyla ilgiliydi.

Bay seks sırasında acı çekmekten, kendini küçük hissetmekten ve kendisinden faydalanılmasından hoşlanıyordu. Bu güç ya da kontrole ilgili değil, başkalarının korkunç bulabileceği -ya da muhtemelen bulacağı- bir şeye katlanmaya zorlanmakla ilgiliydi. Arzuları karanlıktı ve ruhunun derinliklerine öyle bir işlemişti ki, Seaside'da izlediği onca karanlık pornoya rağmen bunların içine nasıl işlediğini fark etmemişti bile. O sahneleri büyük ekranda izlemekten ancak küçük bir heyecan duymayı başardığı için, onu o sisten çekip çıkaran şeyin daha çok şiddet olduğunu varsaymıştı.

Birinin vahşileştirildiğini görmek, bu filmler sahnelendiği ve senaryolaştırıldığı için kontrollü bir ortamda olduğunu bilse bile, iç benliğini çağırılmıştı. Bunun bir şok olduğunu düşünmüştü, çünkü Bay bir ölümsüze dönüşmeden önce pek fazla sapkınlık keşfetmemişti ve kesinlikle ilkel oyun veya tecavüz fantezisi kadar grafik veya aşırı bir şey yapmamıştı.

Sıla'yı erkek düşman olarak hayal etmeye başladığında bile Bay, sonunda içinde yanan o küçük kuru canlı tutmak için çıtayı yükselttiğini düşünmüştü.

O kadar yanılmıştı ki neredeyse gülünecekti.

Bay, diğer insanların bağlandığını, kesildiğini ve kovalandığını görmesinin verdiği şok ya da dehşet nedeniyle yeniden hissetmeye başlamamıştı. Özleminden dolayı hissetmeye başlamıştı. Bilinçaltında, bu şeyleri bizzat deneyimlemenin onu boş kara uçurumda boğulmaktan kurtaracağını biliyor olmalıydı. Sadece bunu itiraf edememişti.

Ve şimdi boku yemişti, çünkü bu gezegende böyle bir sır için güvenilebileceği tek bir kişi vardı ve o kişi de mesajlarını görmezden geliyordu.

Bay, "Bay Xin," diyerek Riel ve Jol' gitmeden önce durdurdu. Sıla'ya neler olduğunu öğrenmek için bir an daha bekleyemezdi. Hemen şimdi öğrenmesi gerekiyordu. "İkiniz de Bay Varun'un bugün neden derse gelmediğini biliyor musunuz?"

Riel, Bay'in hâlâ arkasında durduğu podyuma çıkarak, "Durum kötü," dedi. "Birisi Sıla'nın babasının gezegene geldiğini duyduğunu söyledi."

"Hey," Jol ikisinin arasına baktı ve bariz bir hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü.

"Sorun yok," diye onu rahatlattı Bay. "Bir öğrenci ve ailesiyle ilgili bir şey varsa, eninde sonunda okula bildirilecektir. Bana şimdi söylemeniz sadece önceden hazırlanmamı sağlar. Devam edin Bay Xin."

Bay, Sıla'nın babası hakkında pek bir şey bilmiyordu, sadece ikizlerin ikisinin de onu pek sevmediğini ve kendi gezegenleri Tibera'da yaşadığını biliyordu. O gezegen kendilerinininkinden epey uzakta, başka bir galaksideydi, bu yüzden onları aramak yerine kişisel bir yolculuk yapmak için zaman ayırmış olması sinir bozucuydu.

"Kimse neyin doğru olup olmadığını bilmiyor," diye açıkladı Riel, "ama görünüşe göre babası onu eve geri götürmek için burada."

"Bu çok saçma," dedi Bay kendini tutamadan. "Bunu neden yapsın ki? Vail Üniversitesi evrendeki en iyi okullardan biri. İnsanlar bir kabul mektubu alabilmek için yıllarca dua ediyor ve onun oğlu daha ikinci yılında."

"Emin değilim," diye itiraf etti Riel. "Ama Sıla'nın babası hakkında duyduklarımı bakılırsa, bu beni şaşırtmaz."

Sıla gidemezdi. Özellikle de Bay'le bu konuyu konuşmadan önce.

"Asla kendi isteğiyle gitmez," diye konuşmaya katıldı Jol. "Ama babası

kişisel olarak ne isterse istesin onu ayrılmaya zorlayabilecek tek kişidir."

"Nerede olduklarını biliyor musun?" Bay neden sorduğuna emin değildi. Ortaya çıkıp Sıla'nın profesörü olduğunu ilan edebilecek gibi değildi. Ne Sıla'nın öğretmenini olarak ne de şu anda yattığı adam olarak söz sahibi değildi. Bu sıfatların hiçbiri ona talepte bulunma hakkı vermiyordu.

Bay'in bir şey yapmaya ya da söylemeye hakkı yoktu.

Sıla gerçekten gittiyse, buna kızabilir miydi? Genç adam ona büyükannesine ne olduğunu bulmasına yardım edeceği dışında hiçbir söz vermemişti. Bunu yapmıştı ve yarasına tuz basmak için ona mesaj atıp araştırmaya devam etmemesi gerektiğini söyleyen de Bay'di. Sıla'nın kendi iyiliği ya da yaptıkları anlaşma için burada kalacağını bir an bile düşünecek kadar aptal değildi - Sıla bunu yapacak kadar umursamazdı. Ne de olsa o sadece kendi yararına olanı yapardı ama daha önce küçük bir ihtimal olsa bile, şimdi Bay her şeyi iptal ettiğine göre...

"Hayır," diye başını salladı Riel, tüm bu olanlar yüzünden Bay'in hissetmeye başladığı kadar üzgün görünüyordu. "Şu anda sadece bize geri dönüp dönmeyeceğini görmek için bekliyoruz."

"Seninle iletişime geçmedi mi?" Yani görmezden geldiği sadece Bay değil miydi? "Ondan en son ne zaman haber aldın?"

"Bu sabah," diye yanıtladı Jol. "Bana mesaj atıp kahvaltıya geç kalacağını söyledi. Ders notlarını gözden geçirmek için okul kafeteryasında buluşmamız gerekiyordu ama gelmedi bile."

Oh.

Bay dün ona ulaşmaya çalışmıştı. Belli ki çoklu kanalları çalışıyordu. Bu ne anlama geliyordu?

"Babası ne zaman geldi demiştiniz?"

"Güya erken gelen bir mekikle gelmiş," dedi Riel. "Ve

Sıla'nın onun geleceğinden haberi yok muydu?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye . "Sıla babasından nefret ediyor. Eğer bilseydi, bu konuda ağzımıza sıçardı."

Bay, gerçek Sıla'nın dünyaya sunduğu sahte, arkadaş canlısı kişi kadar büyük bir paylaşımcı olmadığını düşünerek bundan şüphe ediyordu ama en azından bundan bahsetmiş olabilirdi. Kesinlikle yeterince kötü bir ruh hali içinde olurdu ve Bay'i arardı, sadece bu hayal kırıklıklarını Bay'in bedeninden çıkarmak için bile olsa.

Böyle olmasını diledi. Keşke dün gece daha önce olduğu gibi uyandırılırdı, Sıla arkasındaydı ve onu yakınında tutuyordu. Hava kaynağını kesmekle ya da keskin bir bıçakla onu kesip açmakla tehdit ediyordu.

İşleri daha ileri götürmediğinde, Bay'i becerdikten sonra sanki gerçekten sevgililermiş gibi onu banyoya götürdüğünde küçük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Birkaç nedenden dolayı üzücü olmuştu ama en çok iki nedenden dolayı.

Bay, Sıla'nın varlığının ona getireceği vaat edilen acıyı arzulamış ve bu gelmeyince üzülmüştü.

Ayrıca ılık banyodan ve Sıla'nın kucağında oturmaktan, aletinin kalınlığıyla gerilmekten de keyif almıştı. Yıkanırken ve hafifçe dokunulurken Sıla onu tutmuş ve Bay'in omurgasını titreten alçak, sıcak bir tonda konuşmuştu. O an kendini rahatlamış hissetmişti. Rahatlatıcı. Sağlıklı olduğunu söylemeye cesaret edebilirdi.

Sıla Varun'un olmadığı her şeydi ve belki de bu yüzden Bay'in hasta zihni onu bir kedi yavrusunun kremaya olan düşkünlüğü gibi yalayıp yutmuştu.

Özlemini çektiği şeyin sadece acı olmadığını bir anda fark etti. O yumuşak anlardan daha fazlasını da istiyordu. Sıla'nın ilgisini ve dikkatini daha fazla istiyordu. Bu ona kendini özel hissettirmişti -sevilme muhtemelen doğru kelime değildi, çünkü Sıla gibi bir psikopatın böyle bir duyguya sahip olup olmadığını kim bilebilirdi ki, ama kesinlikle buna benzer bir şeydi. Bay'ın aklına geldiğinde kalbinin küt küt atmasına neden olacak kadar yakın bir şey.

Öğrencisinin dediği gibi, birlikte oynadıkları süre için bir zaman sınırı yoktu, bu yüzden aptalca bir şekilde aralarındaki şeylerin er ya da geç sona erebileceğini düşünmemişti bile. Yine de şimdi buradaydı, başka birinden Sıla'nın babasıyla birlikte gezegeni terk edebileceğini öğreniyordu...

Eğer giderse, bu kadar olur.

Bay onu bir daha asla göremeyecekti.

Babasının çoklu kaykayını ondan almış olabileceğine inanmak mantıksız mıydı? Sıla yirmi yaşında bir adamdı ve dahası, babası da olsa kimsenin onu ezip geçmesine izin verecek biri değildi. Evrenin geri kalanını başka türlü kandırmış olabilirdi ama Bay daha iyi biliyordu. Eğer Sıla gerçekten gitmek istemiyorsa, onu buna zorlayacak kadar güçlü hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Bu da demek oluyordu ki eğer gerçekten gittiyse, hiçbirinin haberi olmadan çoktan gittiyse, bunun tek nedeni bir parçasının kabul etmişti.

Bir parçası bunu istemişti.

Bay'i terk etmek istemişti.

Belki de Bay'i hiç düşünmemişti bile.

"Gezegenden üç gemi yola çıktı bile," dedi Jol ve bu sözleriyle Bay'in midesine saplanan bıçağı daha da sertleştirdi. "Sence onlardan birinde miydi?"

Riel, "Veda etmeden gitmez," diye karşı çıkınca, Riel ona karanlık bir bakış attı.

"Yapacağı şey tam olarak buydu ve sen de bunu biliyorsun. Onu şahsen uğurlamamız için çok geç olduğunda bize bir e-posta gönderir, vedalarda kötü olduğunu ya da bunun gibi aptalca bir şey söylerdi," dedi, "ama öylece giderdi."

O bile böyle düşünüyordu ve Jol, Sıla'nın aslında onları umursamadığını bilmiyordu. Onların hepsinin

harika arkadaşlardı ve o zaman bile Sıla'nın arkasına bakmadan gideceğini biliyordu.

Bay'in çoklu plakası çaldı ve o kadar hızlı kontrol etti ki, o anda kırbaçlanmaması bir mucizeydi. Yine de Sıla değildi.

"Neyse," dedi Riel küçük bir selam vererek, hâlâ üzgündü, "bir sonraki derste görüşürüz Profesör."

Jol başını salladı ve ikisi ayrıldı.

Az önce aldığı mesaj Nate'den geliyordu ve ona Bay'in geçen gün yapmayı kabul ettiği hazırlıksız yarışı hatırlatıyordu. Şimdi iptal etmek istedi ama daha iyi düşündü. Yapabileceği başka bir şey yoktu ve Sıla'nın olası gidişine karşı duygusal tepkisini düzenlemek için uygun araçlarla donatılmamıştı. Şu anda tam da ihtiyacı olan şey, kafasını dağıtmak ve bastırılmış duygularını başka bir yere odaklamasını sağlamak için yarışmaktı.

Yine de bu, sınıftan çıkarken Sıla'yı aramasına engel olmadı.

Ya da cevap gelmeyince arabasına doğru yürürken tekrar denemek.

Ya da rıhtıma giderken.

* * *

Kaybetmişti.

Bay, Sickle köprüsünün üzerinde durmuş, aşağıdaki mürekkep gibi suya bakıyordu. Gökyüzü karanlıktı, sadece parıldayan yıldızlar ve onların küçük parıltıları onun parçalanışına tanıklık ediyordu.

Sokaklar sessiz ve sakindi, köprüden geçen son araba neredeyse yarım saat önceydi. Yarış her zamanki gibi gece yarısını geçene kadar bitmemişti ve şu anda muhtemelen saat üçe yaklaşıyordu. Bay, üzerinde sadece bir tişört ve yıpranmış siyah bir kot pantolonla soğukta dururken aslında ne kadar zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama yine de havanın acısını pek hissetmiyordu.

Nate ve Flix yarıştan sonra onunla takılmaya çalışmış olabilirlerdi ama bu anılar en iyi ihtimalle bulanıktı ve o da bundan emin olamıyordu. Onlara kötü mü görünmüştü? Her zamanki gibi kendi yollarına gitmek yerine onu kahve içmeye götürmeyi teklif etmelerinin aklına gelen tek nedeni buydu.

Kaybettiği için olmalı. Bu işi profesyonel olarak yapmaya başladığından beri ilk kez Bay ikinci olmuştu. Çok yakındı, o sadece birkaç saniye gerideydi ama bu bir şeyleri değıştirmede.

Köprünün korkulukları çok geniş değildi, belki sadece dört ya da birkaç santim. Muhtemelen kenarından devrilmeden üzerinde durabileceği kadar. Kendini hiç vakit kaybetmeden üzerine çıkarabilirdi ve o zaman dibi daha iyi görebilirdi. Su çok karanlıktı, sanki aşağıda esneyen bir mağara vardı. Bu ona içindeki boşluğu, onu tüketmekle tehdit eden sisi hatırlattı.

O karanlık, tanıdık kenarların şimdi ona süründüğünü hissedebiliyordu, sanki onu hazırlıksız yakalamayı ve olmasını engelleme şansı olmadan önce onu derin uçuruma geri sürüklemeyi umuyorlardı.

Sanki zaten başladığının farkında değilmiş gibi.

Bitiş çizgisini rakibinin hemen arkasında geçtiğinde ve kalabalığın inanmayan haykırışlarını kaydettiğinde... hiçbir şey hissetmemişti. Kaybettiği için içinde tek bir duygu bile kıpırdamamış, sadece hissizleşmişti. Tekrar. Bunun bu kadar kolay olması, vücudunun kendini bu kadar çabuk ve sorunsuz bir şekilde kapatması neredeyse etkileyiciydi. Zihnindeki bir düğmeye basılmış gibi, adrenalin, endişe ve Sıla'nın nerede olduğuna dair şüpheden... boşluğa geçmişti.

Bunun umursamanın tam tersi olduğunu bile söyleyemezdi, çünkü içinde bunun için yeterli duygu bile yoktu. Sanki burada durup okyanusa bakan kişi tamamen başka biriymiş gibiydi. Beden dışı bir deneyim gibi.

Bay köprüye varıp yolun sonuna park edene kadar köprüye doğru gittiğinin farkında bile değildi. Dikkat çekmemek için yolun geri kalanını yürümüşü, köprünün üzerinde birinin arabasını çalışır halde bıraktığını görseler bile kimsenin onu rahatsız edeceğini bir an bile düşünmemişti. Burası Vitality'ydi. Böyle bir gezegende kimse kimseyi umursamazdı; namuslu ve seçkinmiş gibi davranan ama aslında evrenin geri kalanını korku içinde koşturacak iblislerin ve şeytanların yuvası olan bir gezegende.

O şeytanlardan biri Bay'in kalbini kısıp almıştı. Bu sadece bir saplantı değildi, Bay'in tarafında değildi. Öyle olsaydı çok daha basit olurdu.

Sıla onu hiç geri aramamış, Bay'in gönderdiği bir düzine kadar mesaja cevap vermemiş ve hepsinin üstüne bir de yarışı kaybetmişti.

Doğru ya. Bu yüzden buradaydı. Neredeyse unutmuştu.
Oyun.

Bu gece ölse ne fark eder ki? Pandeveer bu gece Blaze ve arkadaşları sonunda onun için endişelenmeyi bırakacaklardı. Belki de kimliği ortaya çıkacak ve adı tekrar bilinmezliğe karışana kadar basın bir süre ondan bahsedecekti. Büyükannesi hayal kırıklığına uğrayacaktı ama artık onun düşüşünü görmek için yanında değildi.

Bay artık bu şekilde yaşamak istemiyordu. Yaşayamazdı. Göğsünde kara bir delik vardı ve etrafındaki her şeyin, ona rahatlık ve neşe getirmesi gereken her şeyin hayatını emiyordu. Ona savaşıma isteği ve devam etme arzusu vermesi gereken her şeyi.

Tatmin olmamaktan başka bir şey hissedemediği zaman var olmanın anlamı neydi?

Pandeveer olarak mükemmel rekoru gitmişti. Sila gitmişti.

Amaçsızdı, sürüklenmiyordu bile, gidecek hiçbir yeri olmayan ve denemek için bile motivasyonu olmayan uçsuz bucaksız bir denizin ortasında sıkışıp kalmıştı.

Neden zahmet ediyorsunuz?

Yanından kuvvetli bir rüzgâr geçti ve ayakları titredi. Aşağıda, dalgalar çarpıyordu, sesi sükûnet verici ve davetkârdı ve hiç düşünmeden avuçlarını metalik kenara koydu ve planladığı gibi kendini kaldırmaya hazırlandı.

Ancak tam yerden sıçrayacakken, boynundaki deri örgünün etrafına bir şey dolandı ve onu çekti. Boğazına acı verici bir şekilde bastırıp hava akışını anında kesince hırıldadı. Ona saldıran her kimse, Bay'in çırpınışlarını ve kendini kurtarmak için çırpınışlarını görmezden gelerek görüş alanının dışında, hemen arkasında kaldı.

Nefes alabilmek için umutsuzca ipi öne doğru çekmeye çalıştı ama arkasındaki kişi çok güçlüydü, bir santimetre bile bırakmadı. Sert bir yüzeye -birinin göğsüne- doğru geri çekildi; çırpınmaya devam ederken bir kol onu yerinde tutmak için beline dolanmıştı. O kolu pençelemeye, tırnaklarını saldırganın etine geçirebildiği kadar derine geçirmeye başladığında bile, kordon öğretilmeye devam etti.

Önünde siyah noktalar göz kırpıp sönmeye başladı, vücudunun oksijensiz kaldığı her geçen saniye görüşü bulanıklaşıyordu. Bir köprüden atlamak istemekle, bir köprüden atlamak istemek arasında büyük bir fark vardı.

Bay bir dakika önce atlamaya bu kadar kararlıyken böyle bir şey düşünmezdi.

Panik, daha önce her şeyi kendi kendine bitirme niyetine rağmen onu karşılık vermeye zorlayan, çığ ve her şeyi tüketen bir şeydi. Tekmeledi, saldırganın kaval kemiğine birkaç darbe indirdi ama etrafındaki kavrama asla gevşemedi.

Ciğerlerindeki yanma çok fazla olmaya başlayınca gerildi.

"Sorun nedir, Kedicik?" diye bir ses kulağına mırıldandı, ılık nefesi teninde geziniyordu.

O ses. O tanıdık ses.

"Ölmeye çok heveslisin," diye devam etti Sila, ama ses tonunda şeytani ve vahşi bir keskinlik vardı. "Sana yardım etmeme izin ver."

Deri kordon daha da sıkı çekildi ve Bay'in vücudu bir anda kendini bıraktı. Görüşü karardı ve yığıldı, sadece onu tutan adam sayesinde dik durabildi. Tamamen bayılmadan hemen önce, ağzının kenarının rahatlayarak yukarı kalktığını hissetti.

Dileği gerçekleştiği ve sonunda öleceği için değil. Ama

Sıla orada olduğu için.

Her şeye rağmen onu terk etmemişti.

Bölüm 24:

Sıla daha önce hiç böyle hissetmemişti. Öfke, her ne kadar hissedebilse de, ona göre değildi. Hiç kimseyi doğru yola götürmeyen yararsız bir duyguydu. Öfke duyuları köreltir, insanı aptallaştırır ve hiddetlendirirdi; her zaman öfkesinin ve sürekli değişen ruh halinin esiri olan kardeşine bir bakın. Her zaman çabuk öfkelenir, ancak iş işten geçtikten sonra pişman olurdu.

Sıla sakın ikizdi. Sakın olan. Akıllı olan. Her zaman mükemmel ve kusursuz bir kontrol içinde kalabilme yeteneğiyle gurur duyardı. Onu dünyadan saklayan, kendisini ve kardeşini güvende tutmaya yardımcı olan şey buydu. Tahtadaki taşlarla oynadı ama onlardan biri değildi.

Sıla hiçbir şeyin kölesi değildi, en azından kendisinin. Ama yine de buradaydı.

Tamamen ve tamamen öfkeli.

Hepsi lanet profesörün suçuydu.

Şeytani doğası öfke saçıyor, misilleme talep ediyordu. Geçmişte birine zarar verdiyse, bu meraktan ya da can sıkıntısından olurdu. Bir şey yapmasının tek nedeni bunlardı. Karanlık benliğini, gerçek benliğini, onu meşgul ve eğlendirerek yatıştırıyordu çünkü bunu yapmamak kendi ölüm belgesini imzalamakla aynı şey olacaktı. Bunu yapmamak kardeşini de kendisiyle birlikte dibe sürüklemek anlamına gelirdi çünkü onlar bir ve aynıydı.

Sadece...

Kardeşi burada değildi.

Şu anda öfkeli ve öfkeli olan kardeşi değildi. İnsanları boğmaya meraklı olabilirdi ama kardeşi hiçbir zaman bir başkasının kanını dökmekle ilgilenmemişti. Bu yüzden, kendini bildi bileli bıçaklara düşkün olan Sıla'nın aksine, silah olarak her zaman blaster'ı tercih etmişti.

Genellikle, farklılıklarına rağmen hala aynı oldukları açıktı. Sila Rin'di ve Rin de Sila.

Ama şu anda, şu anda kimdi o? Kontrolünü kaybeden kişi kimdi? Çözülen? Bu rolü tanımadı. Bu

geçmişte oynadığı bir rol değildi ve maskesiz gerçek benliği de değildi.

Ya da... miydi?

Hayır. Hayır olamazdı çünkü o, özünde hesapçı biriydi. Kendisinin ve diğer herkesin kaderinin efendisiydi. Kaymazdı. Bocalamadı.

Sıla Varun hata yapmadı.

Profesörü köprüde öldürmek mi? Bu bir hata olurdu.

Kendini durdurmuş olması bile önemli değildi. Şu anda karanlıkta oturmuş, orta büyüklükteki odada profesörün bilinçsiz haline bakarken bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Bay'i buraya getirdiğinden beri yapabildiği tek şey onu nasıl parçalara ayırabileceğini düşünmek olduğundan, orada aklının başına ne zaman geldiğinin bir önemi yoktu.

Sıla çenesini sıktı ve elindeki bıçağın keskin ağzını kavradı, derisini kesip geçerken duyduğu acı karşısında dişlerini sıktı. Avucunda kan birikti ama fark etmedi bile, onu merkeze getireceği umuduyla yanığın peşinden koşmaya çalışıyordu. Topraklanmaya ihtiyacı vardı, hem de hemen.

Tiberanlar topraklama tekniklerinde mükemmeldi ve Tiberan duygularının tamamına erişimi olmadan büyümüş olsa da Sıla'ya da herkes gibi öğretilmişti. Elbette bu öğretileri kullanmaya nadiren ihtiyaç duymuştu ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.

Ancak çaresiz olduğu gerçeği onu daha da çileden çıkardı ve hırlayarak sandalyeden kalktı ve bıçağı olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. Bıçak Bay'in yüzüne sadece birkaç santim kala duvara saplandı.

Profesör hiç bile.

Bunun olmaması gerekiyordu. Sıla, Bay'i buraya bu şekilde getirmek istememişti. Hafta sonu profesöre sakince, kibarca göstermeyi planlamıştı. Yaşlı adamı ikisinin de bildiği sahte bir güvenlik duygusuna sokmak için bir sis perdesi. Sıla, Bay'in bu yönünü seviyordu.

Bay, Sıla'nın tam olarak ne olduğunu biliyordu ama yine de asla kaçmadı. Elbette kendisine söylendiğinde kaçtı, ağladı, çığlık attı, kanını akıttı ve yalvardı. Ama günün sonunda, kabul etmek isteseler de istemeseler de, bunların hepsi kendi seçimiydi.

Bay'in tüm eylemleri kendi seçimiyle gerçekleşmişti. Aksine inanarak kendini kandıran Sıla'ydı. Diğer tarafa düşen Sıla'ydı.

adamın tuzağı. Bay'i yakaladığını mı sanmıştı? Kendisiyle alay edercesine kıkırdadı.

Onu yakalayan Bay'di. Gerçekten.

Sila'nın çoklu ekranı kapandı ve kulaklığı sağ kulağına sokup ekranı çatlatmayacak kadar sert bir şekilde kabul tuşuna bastı. "Ne?"

Bir duraklama oldu ve sonra "...Sorun nedir?" diye sordu.

Kardeşi, her zamanki gibi anlayışlı bir pislik. Tıpkı İmparatorluk Prensi gibi. İkisi de dahi. Diar'lar gibi bir İmparatorluk ailesi baştayken tüm gezegenin alevler içinde kalmaması mucize olurdu. Ve şimdi kardeşi de buna bağlıydı.

Ve Sila bunu teşvik etmişti.

Hay sikeyim.

"Kardeşim?" sesinde gerçek bir endişe notası vardı. "Neredesin? Geliyorum."

"Yapma," diye kestirip attı, içinde fırtınalar kopmasına neden olan öfkelerini odaklamak için bir kez daha gözlerini kapadı. Derisi yanıyormuş ve kafası yarılp cilalı döşeme tahtalarının üzerine dökülmek üzereymiş gibi hissediyordu.

Yaralı eline kaşlarını çatarak baktı ve halihazırda yarattığı dağınıklığı hatırladı. Sandalyeden hareket ettirdiği iki ayağına kadar uzanan kan izi, odanın loş ışığında bile görülebilen zemini kırmızıya boyamıştı.

Koridorun ışığını açık bırakmıştı ama bunun dışında tavana serpiştirdiği ışık kürelerinden hiçbirini çalıştırma zahmetine girmemişti. Burası çok sık gittiği bir yer değildi, özellikle de daha bir hafta önce satın aldığından beri, bu yüzden de oldukça çoraktı. Bir yatak vardı, dört afişli, kral boyunda bir canavar, ama Bay'ın bedenini arkasından sürükleyerek içeri girdiğinde bunu görmezden gelmişti.

Onu kolayca taşıyabilirdi ama öfkesi onu alt etmişti ve bunun yerine ayak bileğinden tutup evin içine doğru çekmeyi tercih etti. Eğer Bay uyandığında kafasında döşemeye çarptığı yerden birkaç şişlikle uyanırsa ne olacaktı? Hak etmişti.

"Bir şey oldu," dedi kardeşi, bir an cevap gelmesini bekledikten sonra, "Burası her şeyin kontrol altında olduğuna dair bana güvence verdiğin kısım," diye ekledi.

Ama yapmadı. Her şey kontrol altında değildi. Hiçbirini.

"Neredesin?" diye tekrarladı kardeşi ve hattın diğerk ucunda hareket ettiğini duyabiliyordu, şüphesiz onu bulmaya hazırlanıyordu.

"Uzak dur," diye uyardı Sıla ve sesi gerçekten de hafifçe titriyordu. Yaralı yumruğunu sıkarak tırnaklarını taze yaraya geçirdi. "şu anda yanına biri yaklaşırsa, sen bile, ne olacağını bilmiyorum."

Bay her an uyanabilirdi ve eğer burada yardım isteyebileceğı başka biri varsa... Sıla onu öldürecekdi. Bunu hiç düşünmeden, karşısındakinin kim olduğunu görmek için durmadan yapardı. Eğer kardeşi şu anda ön kapıdan içeri girerse, o bile Sıla'nın kaosundan ve bu-

"Uzak dur," dedi ikinci kez, neredeyse yalvarırcasına. Hayatında bir gün bile hiçbir şey için yalvarmamıştı ama kardeşinin güvenliğı için yalvarmak kendi güvenliğı için yalvarmakla aynıydı.

Öyle değil
miydi?
Hâlâ öyle
mi?

"Biz aynıyız," diye mırıldandı ve bunu kendisi için söylemiş olsa da kardeşi duydu.

"Öyleyiz," diye onayladı kardeşi.

Hayır, bu da doğru değildi.

"Biz değiliz." Sıla başını salladı. "İmparatorluk artık senin elinde."

"Mesele bu mu yani?"

miydi?

"Bu bizim için hiçbir şeyi değıştirmez," diye ısrar etti kardeşi. "Sen ve ben hâlâ aynıyız. Hep aynı kalacağız."

Sıla aynı kişi değildi. Aynı o değildi.

"Ben kendimde değilim." Homurdandı. "Bu da ne demek oluyor? Ben kimim ki?"

Uzun bir sessizlik daha oldu ve sonra, "Tamam, dürüst olacağım kardeşim, şimdi endişeliyim. Tam anlamıyla çıldırmış gibiyim. Neler oluyor?"

Neler oluyordu? Birinin ona söylemesini diledi çünkü o zaman her ne ise durabilirdi. Bu onun her zamanki hali değildi. Sıla her zaman onun ne hissettiğini ve neden hissettiğini tam olarak anlardı. Kişisel kontrol listesinde gözden geçirmesi gereken çok fazla duygu olmaması da buna yardımcı oluyordu.

Kendisine karşı dürüst olmak gerekirse, bu sefer anlamamış değildi. Sadece, tüm bunların geldiğini bilmiyordu. Profesör onu

Sıla dikkati o kadar dağınıktı ki kardeşinin başına gelenleri ya da bunun onları bir bütün olarak nasıl etkileyeceğini düşünmek için gerçekten durmamıştı. Biraz ısrarcı olmasa bile destekleyici olduğu doğrudu ama ikisinin birbirine sağlıksız bir şekilde bağlı olduğu da doğrudu.

Kelimenin tam anlamıyla bağımlı.

Daha önce, babası hiçbir uyarıda bulunmadan gelip içlerinden birini gezegenden ayrılmaya zorlamakla tehdit ettiğinde, Sıla'nın ilk tepkisi soğukkanlılık olmuştu. Durumu tüm açılardan gözlemlemiş ve kendisinin, kardeşinin ve yavru kedisinin birlikte Vitality'den ayrılacakları sonucuna kolayca varmıştı. Biletleri için fazlasıyla para biriktirmişti ve Bay'in dün gece ona gönderdiği mesajdan sonra, Bay'in onlarla birlikte gitmeye istekli olacağından emindi.

Bundan o kadar emindi ki, Bay'in tam istediği yerde olduğundan ve söylediği her şeyi yapacağından o kadar emindi ki.

Neyse ki kaçmak gerekli değildi ve babaları zaten tek yönlü bir uçakla eve dönüyordu. Bir daha onun için endişelenmelerine gerek kalmayacaktı ve o ve kardeşi artık kendi başlarına kaçma planlarını zorunda kalmayacaklardı. Vitality sonsuza dek onların evi olacaktı.

Sıla kendi gözleriyle görmek için mekik limanına gitmişti. Gölgede beklemiş ve Crate Varun'un yetkililer tarafından zorla bindirilmesini izlemiş ve gemi gezegenden ayrılmak gökyüzüne yükselene kadar ayrılmaya cesaret edememişti.

Dün gece Bay'in mesajını aldığı anda, bunun büyükannesinin davasıyla ilgili olduğunu düşünmüştü. Sıla bu konuyu onunla yüz yüze görüşmek için beklemişti ama sonra tüm bu karmaşa onun tüm gününü aldı ve gerçekten bittiğinde gece çoktan çökmüştü.

Bay'in arabasına yerleştirdiği takip cihazı onu köprüye götürmüştü ve Sıla Bay'in nerede olduğunu fark edene kadar mesajın başka bir anlama gelebileceğini düşünmemişti.

Bay onunla ilişkisini bitirmeye mi çalışıyordu? Aralarındaki ilişkiyi bitirmeye mi çalışıyordu?

Lanet bir kısa mesajla mı?

Kendini tutamadan dudaklarından alçak bir hırıltı döküldü ve hattın diğer ucunda kardeşinin keskin nefes alışını duydu.

"Ben," Sıla dudaklarını yalayarak sözcükleri söylemeye zorladı, "kontrolümü kaybediyor olabilirim. Sadece birazcık."

Daha çok, ama kardeşinin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bana ne yapacağımı söyle." Sıla şimdiye kadar ağabeyinden başka kimseyi dinlememişti ve sormak zorunda kalmak onu rahatsız etse de bunu yapmaktan utanmıyordu. Ağabeyi duygusal düzensizlikten muzdaripti, Sıla'nın bu konuda kişisel bir deneyimi yoktu. Burada ona olan şeyin de bu olduğunu düşünmüyordu ama dünyanın elinden kayıp gittiğini hissettiği zamanlarda kardeşine neyin yardım ettiğini öğrenmenin zararı olmazdı.

"Yalnız mısın?" diye sordu kardeşi, sonra Sıla cevap küfretti. "Hayır, orada seninle birlikte birinin olduğunu söylemiştin. Bir erkek. O güvende mi?" "Bağlanmış." Sıla, Bay'i sandalyenin diğer tarafındaki sandalyeye sabitlemişti. yatak odası. Sandalyenin kendisi yere sabitlenmişti. yaptığında, aklında Bay'i kilitlemek vardı. Ama bu şekilde değil.

Bay'in vücudu öne doğru yığılmış, el ve ayak bilekleri metal sandalyenin kol ve bacaklarına bağlanmıştı. Solgundu, saçları dağınıktı ama nefes alıyordu.

Şimdilik.

"Onun için bir tehlike misin?"

"Ben herkes için tehlikeliyim," diye hırladı Sıla. "Sadece bana ne olduğunu söyle yap."

Kardeşinin bunu istemediği belliydi, ama bir süre sonra içini çekti ve verdi. "Seks yardımcı olur."

"Ne?" Sıla kaşlarını çatı.

"Evet. Kontrolü bırakmak-"

"Hayır."

Tekrar iç çekti. "İşte bu yüzden sana söylemek istemedim. Biz-"

"Farklı mıyız?" Sıla onun yerine bitirdi. Midesinde bir şey battı ve gözlerini ikinci kez kapattı. "Evet. Öyleyiz." Ama tam olarak değil. "Seks mi dedin?"

"Abi..."

"Seks ve kontrol." Hepsi buydu. Ondan uzaklaşan şey buydu. Sıla'nın kontrolü yeniden ele geçirmek için bir yola ihtiyacı vardı, o zaman her şey yoluna . Gerçek doğasını giydiği Tiberan derisinin içine geri sokacak ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Çünkü bu mu? Sıla bundan hoşlanmadı.

Ve sadece sevdiği şeyleri yapardı.

"Teşekkür ederim kardeşim," dedi ve başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı. Çoklu levhayı kapattı ve arkasındaki uzun masanın üzerine fırlattı. Aktif tutması için bir neden yoktu çünkü

izlenmek ya da rahatsız edilmek istemiyordu. Kardeşi henüz buranın farkında değildi, bu yüzden onun da birdenbire ortaya çıkmasına imkân yoktu.

"Sadece sen ve ben," diye fısıldadı karanlığa, odanın içinde Bay'in baygın haline doğru ilerlerken. "Sadece sen ve oynamak için çağırđığın Şeytan."

Sıla onun önünde çömeldi ve bir süre ona baktı. Satın aldığı ev şehrin pahalı bir bölgesindeydi, Bay'in yaşadığı çöp evden çok farklıydı. Yatağı dayadığı duvarda iki büyük kanatlı pencere vardı ve birinin panjurundan içeri sızan ay ışığı Bay'in yanaklarında soluk ışık demetleri oluşturuyordu.

Sıla uzanarak Bay'in dolgun alt dudağının dış hatlarını çizdi, sonra da aynı şeyi burnunun düz köprüsüyle yapmak için yukarı doğru hareket etti. Adamın gözlüklerini daha önce onu arabasına atarken çıkarmıştı ve muhtemelen hâlâ arka koltuğun zemininde duruyordu çünkü Bay'i içeri taşıırken onları almak aklına bile gelmemişti.

Parmağı Bay'in alnındaki kavisin üzerinde gezindiğinde profesör kıpırdandı ama bu Sıla'yı caydırmadı. Keşiflerine devam etti, yaşlı adamın yüzünü dokunarak ve görerek haritalandırdı ve hepsini hafızasına işledi.

"Ne...?" Bay yavaşça uyandı, inledi ve sandalyede kaydı. Gözlerini açmakta zorlandığı belliydi ama sonunda açtı, aynı anda hem gözlerini kırptı hem de kaşlarını çattı. Boğazını temizledi ve yüzünü buruşturdu, şüphesiz Sıla'nın onu o kadar iyi boğmasından sonra bunun neden olacağı hafif acıdan dolayı.

Aslında onu neredeyse öldürüyordu. Bay bayıldıktan sonra durması ve sırf öfkesinden onu köprünün kenarından denize atmaması gerçekten bir mucizeydi.

Seks ve kontrol, diye hatırlattı kendine, şimdi o öfke sarmalıyla boğuşuyor, onu tekrar ele geçirmesine izin vermeyi reddediyordu.

Sıla arka cebinden ikinci bir bıçak çıkardı, bıçağın serbest kalması Bay'in hareketsiz kalmasına neden oldu. Bıçağı önce Bay'in sol ayak bileğine, sonra da sağ ayak bileğine bağlanan ipe götürdü ve Bay'in hiç hissetmediğı bir rahatlıkla onu çözdü.

Görünüş önemliydi. Sunum, kontrolün bir başka biçimiydi.

Sıla onu geri alacaktı, bunun için kendisiyle savaşmak zorunda kalsa bile.

"Ne yapıyorsun?" Sıla ayağa kalkıp bileklerini tutan bağları hızla çözdüğünde Bay sordu. Ses tonunda bariz bir korku vardı ama başka bir şey de sezinliyordu.

Beklenti.

"Bensiz yüzmeye çalışmışsın," dedi Sıla, yüzü Bay'inkinin önünde duracak şekilde eğilerek. Odanın kısmi karanlığında yavru kedisinin kendisini pek seçebildiğinden şüpheliydi. "Ne yazık ki başaramadın."

"Ne?"

"Senin için," diye açıkladı Sıla. Bir kırbaç kadar hızlıydı, eli fırladı ve Bay'i ensesinden yakalayarak sandalyeden kaldırdı. Onu odanın içinde sürükledi, profesör kendi ayaklarının üzerinde tökezledi, Sıla'nın onları ne kadar hızlı hareket ettirdiğine ayak uyduramadı.

Ana banyo bitişikti ve onları kapıdan geçirip büyük pençeli küvete götürdü. Sıla'nın burayı seçmesinin nedenlerinden biri de suya olan yakınlığıydı. Bay'in evindekinin iki katı büyüklüğündeydi, ikisinin de rahatça sığabileceği kadar büyüktü. Bileğinin bir hareketiyle küveti doldurdu ama bunu bekleyecek kadar sabırlı değildi.

Sözünü sakınmadan Bay'i dizlerinin üzerine itti ve sonra başını musluğun altına soktu, çırpınırken suyun yoğun akışı Bay'e çarpıyordu. Bay'in kolları çırpındı ve Sıla'nın tutuşuna karşı koyarak küvetin kenarından itmeye çalıştı.

Köprüde olduğu gibi.

Sıla tırnaklarını boynunun yan taraflarına, kan akıtacak kadar sert bir şekilde geçirdi, sonra Bay'i geri çekti, neredeyse onu geriye doğru bükerek kendisine bakmaya zorladı.

Bay nefes nefese kaldı ve öksürdü, elleri Sıla'nın bileğine gitti. Gözleri çılgınca Sıla'ya dikilmişti, o altın bakışlarda dönen korku güçlü ve hamdı. "Ne

oldu?" Sıla sordu. "İstedğin bu değil miydi? Planlamamış mıydın? ciğerlerini suyla doldurmaya mı çalışıyorsun? Ben sadece sana yardım ediyorum, Kedicik."

"Hayır." Bay başını salladı ve Sıla'nın tırnakları etine daha da derin batınca yüzünü buruşturdu. "Hayır, istediğim bu değil."

"Beni kandırabilirdin." Hırladı. "Aslında beni kandırdın, öyle değil mi?"

"Neden bilmiyorum. Sıla, beni incitiyorsun."

"Hissetmene yardım ediyorum," diye düzeltti. "Yoksa bunun da istediğini bir şey olmadığını mı söyleyeceksin?"

"Sıla. Lütfen."

Küvet artık çoğunlukla doluydu ve Sila onu tekrar içine itti, bu sefer omuzlarına kadar suya daldırdı. Bay çırpınırken su kenarlardan taşıp Sila'nın üzerine sıçradı ama Sila onu yüzeyin altında sabit tutma hissine, kendi başına yetişkin bir adam olan Bay üzerindeki kontrolüne odaklandığı için bunu fark etmedi bile.

Sıla'yı geride bırakmayı düşünen biri.

Bir kükremlerle ile onu dışarı çekti ve neredeyse fırlatıp attı, Bay'i görüş alanında tutmak için küvete sırtını dönerken ciğerlerini yakan o kaynama hissi.

Bay küçük bir ahşap rafa sertçe çarptı, çekmeceler ağırlığının etkisiyle kırılırken inledi. Başını sallayarak gözlerindeki suyu temizlemeye çalıştı ve nefes nefese kaldı. Sıla'ya baktığında bakışlarında bir çaresizlik vardı ama ne için olduğunu söylemek imkânsızdı.

Zaten Sıla'nın da pek umurunda değildi. Profesörün bu tür bir muameleden hastalıklı bir heyecan duyup duymadığı umurunda değildi. Bu onun için değildi. Bu Sıla içindi. Böylece içinde bulunmaktan hoşlandığı o sakin ve ağırbaşlı yere geri dönebilecekti. Kaçırıldığı için çok öfkeli olduğu yere.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu karanlık bir sesle. "İlk sıkıntı belirtisinde kırılan zavallı bir hiç kimse. Ne cüretle benden bir şeyler almaya hakkın düşünürsün?"

Bay başını çılgınca salladı. ". Asla yapmam."

"Atlayacaktın." Sıla ona doğru yürümeye başladı. "Ölmeyi o kadar çok istiyorsun ki benim ellerimde öleceksin." Bay'in gömleğinin önünü kavrayarak onu yerden kaldırdı.

Bay hemen tutuşunu gevşetti, gözleri kapandı, elleri Sıla'nın bileğinde hafifledi.

"Ne yapıyorsun?" Sıla durdu ve başını eğerek Bay'in yüzüne yerleşen boş ifadeyi inceledi.

Profesör yumuşak bir sesle, "Devam et," dedi ve daha önce var olan korku kayboldu. "Beni öldürmek istiyorsan, yap."

"Ne?"

"Kim olduğumu sormuştunuz," diye devam etti Bay o boş sesiyle. "Senin. Ben seninim Sıla, istediğini gibi kullanabilirsin. Eğer beni öldürmek istiyorsan?"

Tama

m." "Tamam mı?" Daha önce kızgın olduğunu düşünmüştü. "Tamam mı?!"

Sıla, Bay'i duvara çarptı, ancak Bay'in yüzü

O taş gibi maskenin içinde duraksadı. Öfke sisinin içinden her şeyi olduğu gibi gördü ve bunun profesörün kendisiyle oynamaya çalışacağı başka bir yol olduğunu fark etti.

"Bunu yapamazsın," dedi alaycı bir tavırla. "Duygularından saklanamazsın." Çünkü burada olan şeyin bu olduğu çok açıktı. Bay her nasılsa kendini yeniden kapatmış, hissedeni yanını kesmişti. Bu Sıla'nın istediğinin tam tersiydi. Bay'in gözleri açılana ve bir kez daha ona bakana kadar onu gömleğinin önünden sarstı. "Benden saklanamazsın."

Her zaman taktığı küpenin tokasını çözdü ve bunun Bay'in dikkatini nasıl çektiğini fark etti. İyi oldu. Burada sadece birinin acı çekmesi adil değildi.

"Benim mi?" Sıla sordu. "Seninle her şeyi yapabilir miyim?"

Bay'in gözlerinin arkasında lezzetli bir belirsizlik kıvılcımı parladı.

Sıla onu çenesinden tutup başını duvara yasladı ve küpeyi Bay'in sol kulağına götürürken onu sabit tuttu. "Bu seni işaretleyebileceğim anlamına geliyor, değil mi? Seni herkesin görebileceği bir şekilde sahiplenebilirim."

"Bekle," Bay nefesini içine çekti. "Ben-"

Kavrayışını sıkılaştırarak Bay'i anında susmaya zorladı, sonra yüzünü yaklaştırdı ve sırtıttı. "Biliyorum."

Sıla küpeyi yerine taktığında Bay uludu, küpenin ucu delinmemiş lobuna saplandı. Küpeyi tutmaya devam etti, kilitlendiğinden ve hiçbir yere gitmediğinden emin oldu, etrafındaki alanın parlak kırmızıya dönüşmesini ve parmaklarının uçlarına kıpkırmızı bulaşmasını izledi.

"Yeterince kan yok," diye yakındı Sıla ve hangisini kastettiğinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu çünkü Bay'in yanıt olarak çıkardığı inilti kulaklarına müzik gibi geliyordu. Gerçekten de göğsünü kabartan alçak bir inilti duydu.

Bay daha önce başarıyla atlamış olsaydı, Sıla o acı dolu sesi bir daha asla duyamayacaktı.

Onu duvardan koparıp yatak odasına sürükledi ve yatağın üzerine fırlattı. Sıla bakışlarını, armesafe koymak için nafile bir çabayla karşı tarafa doğru koşuşturan Bay'in üzerinde tuttu. Onun

Giysiler aceleyle çıkarıldı, dikkatsizce yere düşürdüğü her parçada olacakların sessiz vaadi belirgindi.

"Bekle!" Bay, Sıla tamamen çıplak olduğu anda avucunu kaldırdı.

Sıla durakladı.

"Peki ya seçim?" Bay çılgınca sordu ve titreyişinden artık gerçekten korktuğu belliydi. Bu sefer gerçekten.

Ama ağlamıyordu. Sıla

bundan hoşlanmadı.

"Bana her zaman bir seçenek sunuyorsun," diye ekledi zayıf bir sesle.

"Bir saatten kısa bir süre önce neredeyse kendi canına kıyan biri için bu sözler çok zengin," Sıla. "Benim seçimim bunun neresindeydi, Kedicik? Hmm? Eğer oraya zamanında varamasaydım, seni nehirden çıkarıyor olacaktı ve ben-" Kendini durdurdu.

Enkaz haline gelirdi. Şu olduğundan daha büyük bir enkaz. Ve bundan nefret ederdi. Bunun gerçek olduğunu bilmekten nefret ediyordu.

"O kadar çok aradın ki," diye taktik değiştirdi, cevaplar istiyordu. "Sebebi bu muydu? Geldiğimde seni ölü bulacağımı mı umuyordun? Yoksa seni kurtarmamı mı istiyordun? Neyi başarmaya çalışıyordun? Söyle bana!"

"Hayır!" Bay tamamen diğer tarafa geçmişti, neredeyse yatağın kenarından sarkıyordu. "Seni bu yüzden aramadım! Seni bir şey yapman için kandırmaya çalışmıyordum!"

"Hayır mı?"

"Ciddiyim!"

"Cidden orada oturup bunun kasıtlı olmadığını mı iddia edeceksin? İşleri senin yaptığın gibi ustalıkla tersine çevirmediğin için mi?"

"I-" Bay kaşlarını çatı. "Ne?"

"Harika bir oyundu Profesör. Sizinle o kadar meşguldüm ki, çok geç olana kadar neler olduğunu fark etmedim bile. Benim için o kadar güzel mırıldandınız ve ağladınız ki, her zaman çok anlayışlıydınız, tabii ki buna kandım."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bağlandım," diye itiraf etti Sıla, ama bu durumdan hoşnut olmadığını da belli etti. "Seni kendime bağımlı hale getirmeye odaklandığım süre boyunca sen de aynısını yapıyordun. O köprüde ölmen gerekirdi ama buna izin veremezdim. Senden ayrılmaya dayanamadım. Ama şimdi... Şimdi aklım başıma geliyor."

O değildi.

Good Light, ikisine de yardım et. O gerçekten, gerçekten değildi.

OceanofPDF.com

25. Bölüm:

"Seçim mi istiyorsun?" Sıla sehpanın çekmecesini açtı ve bir bıçak daha çıkardı. "İşte seçiminiz, Profesör. Ya seni bu bıçakla kanlı bir şekilde sikerim ve sonra boğazından göbeğine kadar keserim ve içeride neye benzediğini görürsün ya da sikimde boğulursun. Her iki durumda da bu iş bu gece bitecek Bay Delmar. Bu gece, senin canını alacağım."

En başından beri yapması gereken buydu. Bay'in rutinine kendini kaptırmak ve onun sırlarıyla büyülenmesine izin vermek yerine Sıla, ağabeyi ona birinin izlediğini söylediği anda adamın karnına bir bıçak saplamalıydı. Tehditle başa çıkmalı, ellerini yıkamalı ve her şeyi unutmalıydı. Bunun yerine, avını çok uzun süre, asıl niyetini unutturacak kadar uzun süre takip etmişti.

"Sıla," Bay'in sesi titriyordu.

"Seç," diye tersledi. "Ya da ben senin yerine seçerim ve ikimiz de hangi tarafa meyilli olduğumu biliyoruz." Silahın kabzasını sertçe çevirdi.

İnsanların dış katmanlarının altında neye benzediklerini her zaman merak etmiştir. Daha önce Hayati bir kalbin nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettirdiğini bilmek istediğini söylediğinde abartmıyordu. Sıla daha önce sadece bir kişiyi zevk için kesip açabilmişti ve kardeşinin tepkisi -öfke ve iğrenme- onu bunu bir daha yapmaktan alıkoymaya yetmişti, ancak...

Bakışları Bay'in vücudunda gezindi ve profesör koruyucu bir şekilde kendi üzerine kıvrılmış olsa da Sıla, eğer fırsat verilirse tam olarak neresini keseceğini kolayca hayal edebiliyordu.

Ve bu artık Bay ile oynayamayacağı anlamına geliyorsa? Ne olmuş yani? Bu onun için neden bu kadar önemliydi ki? Oyun arkadaşları değişti. Parçalar tahtadan düşer. Oyun böyle işliyordu. Sıla birini ortadan kaldırdı ve sonra gidip bir başkasını buldu. O kadar da zor bir kavram değildi. Yeni bir şey değildi.

İkisinin sonunun böyle olacağını, Bay'in onun ellerinde öleceğini hep biliyordu, öyleyse neden midesi burkuluyor ve göğsü bu şekilde daralıyordu? Neden derisi çok sıkı hissediyordu?

Sıla neden *kendisi* gibi davranmıyordu?

Kendini kontrol altında hissetmiyor olabilirdi ama Bay'in Sıla'nın bakışlarıyla karşılaştığında gördükleri bunun aksini kanıtlıyordu. Profesör bir anda yere yığıldı, mücadelesi geldiği gibi hızla tükeniyordu.

Pes ediyordu.

"Sikin," diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki Sıla'nın duymak için zorlanması gerekti. "Ben," diye titrek bir nefes aldı, yanakları pembeye boyanmıştı, "gitmeden önce tadının nasıl bilmek istiyorum."

İtiraf etmek için ne kadar hastalıklı ve berbat bir şey.

Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama Bay bunu duyduktan sonra ondan ürktüğü için söylemiş olmalıydı.

Sıla uyarırcasına hırladı, sonra da "Soyun" diye emretti. Bay kaşlarını çatarak ona baktı.

"Nasıl geldiysen öyle gideceksin," diye açıkladı. "Çıplak ve ağlayarak. Yap hadi. Eğer oraya gelip senin için yapmam gerekirse, birinci seçeneğe geri döneceğiz."

Bay yavaşça soyunmaya başladığında, Sıla'nın zihninin arkasındaki küçük bir ses ona ne kadar yanıldığını fısıldadı. Sıla, Bay'in ikisinden hangisini seçeceğini çok iyi bildiği için ona bu seçenekleri sunmuştu. Acıdan hoşlanıyor olabilirdi, ama hiçbir karşılık almadan kurdeleye kesilmekten kaçınmak isteyeceği çok açıktı. En azından oral seks yaparken, Bay büyük olasılıkla kendisi de tahrik olabilirdi.

Profesör pantolonunu indirebilmek için yatağın kenarından çekildi ve tabii ki aleti yarı sert bir şekilde ortaya çıktı.

Sıla uzanıp ışık düğmesini açtı, tavanda asılı duran yedi ışık küresi tüm odayı parlak bir floresan ışıyla aydınlattı. Bu ışık her şeyi aydınlatıyordu, böylece Sıla bakışlarını göğsünden aşağıya, sallanan üyesine doğru kaydırırken Bay'in hiçbir parçası onun seyir zevkinden gizli kalamazdı.

"Bana doğru sürün," diye emretti, Bay hemen söyleneni yaptığında beklenti öfkesinin bir kısmını kovarken nefesi boğazında düğümlendi.

Tekrar yatağa tırmandı, koyu mavi yorganın neredeyse siyaha çalan ipeksi kumaşı dizlerinin ve avuçlarının ağırlığıyla dalgalanarak yavaşça Sıla'ya doğru ilerledi.

Sıla'nın kalçalarının tepesi yumuşamıştı, öfke onun için çok fazlaydı ama şimdi Bay'in gözlerinin heyecanla parlamışını izliyordu

ve yavru kedisinin bariz bir hevesle dudaklarını yalamasıyla, siki acı verici bir şekilde sertleşene kadar kalktı ve şişti. Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, Bay'ın bakışları sikine inip orada kaldığında göğsünde bir şey memnuniyetle gerildi.

"Son bir sözün var mı?" diye sordu, bunu söylerken hissettiği tuhaf rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışarak.

"Bedenim," Bay uzun kirpiklerinin altından ona baktı, başına gelecekleri bilmesine rağmen sakinliğin resmiydi. "Onunla ne yaparsan yap, sana geri bağlanamayacağından emin ol."

Bu karıncalanma daha da kötüleşti.

"Arabayı köprüde bıraktım," demek için kendini zorladı Sıla. "Yarın derslere gelmediğinde herkes atladığını düşünecek."

Sanki Sıla'nın yaptığı son derece akıllıca bir şeymiş gibi başını salladı.

"Başka bir şey var mı?" Bunu uzatıyor muydu? Ne amaçla? Sıla onu öldürmeye çoktan karar vermişti. Onunla işi bitmişti. Ne de olsa Bay'ın de istediği buydu. Adam gitmek üzereydi. Eğer Sıla şimdi onun canını almazsa, bu yenilgiyi kabul etmek gibi olacaktı.

Bay'ın gitmesine izin verirse, Bay tekrar deneyecek ve sonunda başaracaktı. Sonra ne olacaktı?

O zaman Sıla avını ve kapanış şansını kaybetmiş olacaktı. Bay ölmek istiyordu. Eğer önce Sıla onu öldürmezse, bunu kendisi yapacaktı. "Bunu daha önce yaptın mı?" Bay sorarak onu şaşırttı.

"Ne? Sikimle birini mi öldürdün?" Sıla içinde hissettiği çalkantılı duygulara rağmen kıkırdadı, sesi zorlama ve sahteydi. En iyi işi değildi. "Sen ilk olacaksın, Kedicik."

"O zaman bir iyilik isteyebilir miyim?" Sıla başını salladı.

"Ben de sonuncu olayım."

Bu delilikti ve onun gibi biri için çok şey ifade ediyordu ama Sıla bir kez daha başını sallamadan önce sadece kısa bir an tereddüt etti.

Bay, onuruna düzenlenen sürpriz bir doğum günü partisinde içeri giren birinin yapacağı gibi genişçe gülümsedi. Kesinlikle son nefesini vermek üzere olduğunu bilen birinin bakışı değildi. "Teşekkür ederim."

Sıla'nın cevap verme şansı olmadı, ki bu muhtemelen en iyisiydi çünkü ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir sonraki anda, Bay

Ağzını sonuna kadar açtı ve sikinin üzerine düştü, boğazının arkasına gelene kadar tek seferde yuttu.

Öğürdü ve çekildi, Sıla'nın tepesinin etrafında daireler çizerek yaladı, dişleri onu tekrar emmeden önce piercinglerinin uçlarından hafifçe çekti. Bay avuçlarını yatağın üzerinde düz tuttu, burnunu Sıla'nın sikinin hemen üstündeki tel tel altın kıllara gömerken Sıla'ya yaslanabilmek için sırtını dikleştirdi.

Sıla'nın etrafında ışıklar patladı ve çok geçmeden bıçağı takırdayarak yere bıraktı, böylece iki elini Bay'in yumuşak, toz mavisi saçlarında gezdirebildi. Henüz kontrolü ele almadı, yaşlı adamın tempoyu ayarlamasına izin vermekle yetindi, Bay'in sıcak ağzı ondan uzaklaştığında kalçalarını hafifçe öne doğru salladı.

Bunu neden daha önce yapmamıştı? Bir haftanın büyük bir kısmını Bay'e bunu yaptırarak, onun ağzının içinde nasıl kaybolduğunu, burun deliklerinin nasıl alevlendiğini ve Bay'in altın gözlerinin köşesinden nasıl yaşlar süzülüğünü izleyerek geçirebilirdi. Bay'in sikinden her boşaldığında derin bir nefes çekip daha fazlası için geri dönüyor, sanki Sıla bir dondurma külahıymış gibi açgözlülükle onu yalıyordu.

Yapmalıydı-

Sıla bu düşünceleri kısa kesti. Yine oluyordu. Bay'in onu -kelimenin tam anlamıyla- taşaklarından tutup götürmesine izin veriyordu. Burada güc ondaydı. Her yerde güce sahip olan oydu.

Fikrini değiştiremeden, Bay'in başını sıkıca kavradı ve sonra kendini ağzına sokabildiği kadar derine soktu, yavru kedisinin paniklemesine ve kekelemesine neden olan yolu izliyordu. Bay'e bir nefes daha alma umudu vererek yarı yolda dışarı kayd ve sonra ona gerçek bir şans vermeden önce tekrar içeri girdi.

Sıla sertti, ama daha önce daha sert olmuştu. Daha azgın. Birlikte geçirdikleri son seferde, Bay'in teninin kendi tenine ilk dokunuşundan sonra patlayacağını düşünmüştü. Şimdiye kadar aldığı en iyi başın ortasında, o zirveye ulaşmak için mücadele etmesi hiç mantıklı değildi.

Belki de gecenin öldürme kısmını aradan çıkarsaydı, her şey daha farklı olurdu.

Belki de bunu yaparsa Bay artık ona daha önce yüzünde olan o donuk ifadeyle bakamazdı. O cansız, boş ifadeyle.

Sıla onu sahilde bulduğunda üzerinde olanın aynısı.

Köprü.

Sıla hayatına girmeden ve onu kovalamadan önce giydiğinin aynısı.

Ormanda.

Lanet olsun. Sıla ne zamandan beri bu bakışı önemsemeye başlamıştı? ne anlama geliyor?

Bay'in şarjlı halini ne zaman özlemeye başlamıştı? Canlı Bir. Nefes alan.

Bay artık nefes almıyordu. Nefes zorlanıyordu, gözyaşları yanaklarından küçük nehirler gibi akıyordu. Sümük ve tükürük her tarafını kaplamıştı ve Sıla kendini sabit tutarken solgunluğu kesin bir mavi renk almaya başlamıştı, aleti gömülmüştü, böylece aletin Bay'in solunum yollarını tıkadığını hissetti.

İlk başta çırpınışları çok azdı, içgüdülerini Bay'i daha önce bunu yapmaları konusunda anlaştırmış olmalarına rağmen direnmeye zorluyordu. Ama sonra çırpınışları hızlandı, Sıla'nın etrafında neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp titreyene kadar panik görüntüsü büyüdü. Onu yerinden oynatmak için Sıla'nın karnını itti ama Sıla sağlam durdu. Kalçalarına vurup tokatlamaya başladığında, hareketler ikisini de sarsacak kadar güçlüydü, Sıla göğsünün ortasındaki o keskin, yabancı hisle eşzamanlı olarak sikişinin nasıl titreştiğini merak etti.

Ona bunu durdurmasını söyleyen kişi.

Yapmazsa pişman olacağına söz veren kişi. Hiç mantıklı değildi, ama yine de.

Sıla, Bay'in başındaki tutuşunu gevşetti, diğer adamın gerçekten isterse kaçabileceği kadar.

Bay onu öyle sert çekti ki, adam yatağın üzerinde geriye doğru düştü, öksürdü ve nefese kaldı. şey boyunca ağladı, çirkin gözyaşları -Sıla'nın görmekten hoşlandığı o güzel hıçkırıklara hiç benzemiyordu; yatağın ortasında kendi içine doğru kıvrılırken hıçkırıkları tüm vücudunu kadar güçlüydü.

Sıla, kollarını kendi etrafında sararken ve dizlerini göğsüne doğru çekerken onu izledi. Bu his büyüdükçe büyüdü ve artık küçük bir iğne değil, doğrudan kalbine saplanan bir bıçak hissi haline geldi. Hiç düşünmeden bir avucunu kaldırdı ve göğüs kemiğine bastırdı.

"Lütfen," Bay'in tok sesi Sıla'nın dikkatini kendisinden ve o tuhaf duygudan çekip tekrar ona yöneltti. "Lütfen, Sıla. Lütfen."

Sıla'nın kafası çok karıştı ama artık öfkeli değildi. Başının üzerinde bir tehdit gibi beliren öfke olmadan, oyunculuk konusunda kendine güvenebiliyordu.

içgüdüsel olarak.

Bir dizini yatağa koyup kendini yukarı kaldırdı, sonra bir kolunu uzattı ve Bay'in yüzündeki birkaç ipeksi saç tutamını fırçaladı. "Ne var, kedicik? Bana anlatabilirsin."

Bay'in saçlarını okşadıkça bu acı biraz hafifledi, bu yüzden ona yaklaştı ve devam etti. Kardeşiyle telefonda konuşurken, onun yerine bunu sormalıydı. Daha önce böyle bir şey hissedip hissetmediğini sormalıydı. Ağabeyi, Sıla'nın hem deneyimleyebildiği hem de deneyimleyemediği diğer tüm duyguları öğrenmesine ve sıralamasına yardımcı olmuştu. Kardeşi neler olduğunu bilirdi. Neler yaşadığını.

Kardeşi ona yardım edebilirdi.

Ama şimdi değil. Şu anda bunu atlatması gerekiyordu.

Bay.

Profesör hıçkırmaya devam edince onu susturdu. "Söyle bana, Kedicik. Sorun yok."

"Değil," diye karşı Bay. "Değil."

"Nasıl yani?" Başını eğdi. "Neden durdun? İstedğin bu değil miydi?"

Bay ayağa kalktı ve o kadar hızlı bir şekilde ona doğru atıldı ki Sıla neredeyse yataktan geriye doğru yuvarlanıyordu. Kollarını Sıla'nın boynuna bir mengene gibi doladı ve bacaklarını Sıla'nın beline dolayarak aynı şeyi yapabilmesi için kucağına yerleşti. Yüzü boynunun kıvrımlarında kayboldu ve gözyaşlarının sıcak, ıslak baskısını hissetti.

"Lütfen," diye yalvardı Bay. "Ölmek istemiyorum. Yanılmışım! Ölmek istemiyorum! Lütfen, Sıla!"

Göğsündeki bıçak saplanması bir ağrıya dönüştü ve profesöre tekrar sarılmak istemesine neden oldu ama direndi. "Köprü."

"Gittiğini sanmıştım!" Bay aceleyle açıkladı, tırnaklarını Sıla'nın omuzlarının arkasına geçirdi, oysa onu sarsmaya ya da uzaklaştırmaya çalışmamıştı. "Ve sonra bir yarış kaybettim. Önemli değil. Ölmek istemiyorum. Beni öldürmeyin. Onun yerine beni tut. Kalıcı olarak."

Sıla'nın beyni bir anlığına durdu, tüm vücudunun hareketsiz kalmasının ve dünyanın donmuş gibi görünmesinin tek açıklaması buydu. "Ne?"

"Beni tut," diye tekrarladı Bay. "Bana bu seçeneği ver. Ölüm ya da sen. Lütfen."

Eğer bunu kabul ederse, bu Bay'ın kararları verdiği anlamına gelmez miydi? Gerçi Sıla bir süredir bunu yapmasına izin vermiyor muydu?

Evet, aslında bunu yaptığını fark edince kaşlarını çattı. Bunu inkâr ediyordu ama bilinçaltında, Bay'i ormanda incittiğinden beri ona karşı daha yumuşak davranıyor, etkileşimlerinin tonunu ve hızını onun belirlemesine izin veriyordu.

Kahretsin, Sıla üç gün boyunca ortadan kaybolmuştu çünkü başına gelen bu tuhaf şeyi çözmek için zamana ihtiyacı vardı ve hala ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

Ancak bu teklifin sesiyle birlikte, içimdeki his değişti.

"Seni tutmak mı?" Böyle bir olasılık hiç aklına gelmemişti. Sıkılana kadar onunla oynayacağını ve bu kadar olacağını düşünmüştü. Ama onu tutmak... Sıla daha önce Bay gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Onu hayatlarının sonuna kadar eğlendirme şansı var mıydı? Sonsuzluk gerçekten uzun bir süreydi. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

İçindeki o küçük ses sorduğu için onu azarladı. Bay'e fikrini değiştirmek şansı vermemesi ve onu hemen alması gerektiğini fısıldıyordu. Onu al ve gerçekten sahiplen.

"Ölmek istemiyorum." Bay yüzünü sakladığı yerden çıkardı ve Sıla'nın bakışlarıyla buluşabilecek kadar geri çekildi. Ağlamaktan gözleri şişmişti ve çenesinde hâlâ onu emmekten kurumuş tükürük vardı. "Daha önce istiyordum ama artık istemiyorum."

"Ölüm mü yoksa Şeytan mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Her şeyi isteyebilirdin ama seçtiğin seçenekler bunlar mı?"

"Şeytan olmadan," Bay utanarak bakışlarını kaçırды, "ölüm zaten tek seçenek."

Sıla sustu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Beni hayata döndürdün," dedi Bay. "Sorumluluk almalısın. Tüm bu sıkı çalışmanız boşa gitseydi yazık olmaz mıydı? Beni öldürseydin ve her şey bitseydi? Bu yüzden köprüde durmadın mı? Beni orada boğarak öldürebilirdin ama yapmadın. Bunu sen de istiyorsun, Sıla."

"mi?" Gözleri kısıldı. "Beni idare etmeye çalışıyorsun."

"Hayatta kalmaya çalışıyorum," diye karşı çıktı Bay.

"Ah?" Sıla temel doğasının çağrısını hissetti ve aşinalığın tadını çıkararak bunu memnuniyetle karşıladı. Hesaplamalar zihninden geçti ve

Sanki daha bir dakika önce olduğu o kafa karıştırıcı karmaşa sonunda silinip gitmiş, yerini gerçek benliğine bırakmıştı.

Sıla'nın istediğı her şeye sahip olmasının bir yolu vardı, hem şeytani tarafını hem de içini sızlatan o garip parçayı yatıştırmak için ihtiyaç duyduğu her şeye. Her şeye rağmen Bay'ın cansız bedenini görmek istemeyen parçasını.

Bay ölmek istemedi mi?

Şanslıydı. Sıla'nın da bunu istemediğı çıktı.

Bununla birlikte, profesörün burada yetkili olduğunu düşünmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Değildi ve asla da olmayacaktı.

Bay'ın akli başına gelmiş ve fikrini değiştirmiş olsa bile Sıla hâlâ köprü için onu cezalandırmak istiyordu. Ama onu elinde tutma fikri de cazip geliyordu...

"İşte anlaşıma, Kedicik," dedi Sıla, Bay'i yatağın üzerinde sırt üstü yatırarak ona doğru yaklaştı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, dolgun aleti Bay'ın çıplak kalçasının yan tarafına çarpıyordu. "Yaşamana izin vereceğim. Tabii benden kurtulabilirsen."

Bay içini çekti ve Sıla ona acımasızca sırtıttı.

Göğsündeki bu şey ilgi ya da aşk bile olsa, bir insanın Sıla'ya uygun olması için bundan çok daha fazlası gerekirdi. Daha önce bir hayat arkadaşı edinmeyi hiç düşünmemiş, hatta bu fikirle alay etmişti. Ama şimdi... itiraf etmek gerekirse, Bay'e ne zaman ve nasıl isterse sahip olma düşüncesinde bir tür çekicilik vardı. Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar. Yine de bununla başa çıkabileceğini, Sıla'nın gerçek benliğiyle başa çıkabileceğini kanıtlaması gerekiyordu, Çünkü eğer yapamazsa... Bu, Sıla'nın ileride, yaşlı adama daha da bağlandıktan sonra uğraşmak isteyeceğı türden bir hayal kırıklığı değildi.

Sıla, Bay'i ezmemeye dikkat ederek kendini alçalttı ve onu tekrar güvende hissetmesini sağlamak istedi. Öpücüğü hafif tutmasının nedeni de buydu, geri çekilip ona tekrar gülümsemeden önce dudaklarının sadece bir fırçalanmasıydı.

"Ne dediğini unutma, bebeğim. Hayatta kalmaya çalış."

Sıla son kontrol ipini de bırakıp nihayet gerçek Canlılık Şeytanı'nı dünyaya tanıttığında, Bay'ın gözlerine şüphe daha yeni düşmeye başlamıştı.

Bölüm 26:

Sıla kalçalarını ayırmaya zorladığında ve hazırlıksız deliğine ulaşmak için onu neredeyse ikiye büktüğünde ne kadar büyük bir hata yaptığını fark etmesini sağlamalıydı.

Ama olmadı.

Bay, o devasa horoz kışını dürttüğünde, ona getirmek üzere olduğu mutlak cehennemi bilse bile, büzülmüş girişini ararken bile savaştı. Elbette, bu sıcak çelik çubuk onu acımasız bir itişle parçaladı, gözlerinden yeni bir gözyaşı dalgası akarken içi acı içinde çılgılık attı.

Yine de çılgılığı onu ele verdi. Acı ve zevkin belirgin bir karışımı olan bu ses, onu şu anda üstünde olan adamınkinden daha çıplak bırakıyordu.

Sıla bu gerçeği daha da kanıtlamak istercesine onun üzerinde durdu ve Bay'e kuşkuyla baktı.

Belki de hepsi kafasının içindeydi ama Bay belki de bir onaylama iması olduğunu düşündü. Emin olamadı ve bir sonraki anda, Sila keskin, acelesiz vuruşlarla içine girmeye başladığında tüm mantıklı veya tutarlı düşünceler zihninden kaçtı.

Bunu yapma şekli, tamamen çekilmesini engelledi, horozunun başı sürekli olarak Bay'in prostatına çarptı. Bu dikkat, Bay'in aletinin karşılık vermesinin uzun sürmemesini sağladı, uyarılma onu kasıp kavururken taşakları gerildi. Çok kuru olmanın verdiği acı hala oradaydı, ama bu onun zevk almasını engellemiyordu, aslında tam tersiydi.

Acı ona hâlâ hayatta olduğunu hatırlattı.

Bu zevk onu bu gerçek için minnettar kıldı.

Birkaç dakika içinde, Bay utanç verici bir şekilde tohumunu dökmeye yakındı ve yorganını elleriyle kavradı ve Sila'nın bir sonraki itişini karşılamak için sırtını eğerek inledi.

Sadece bir anda horoz onu terk ettiğinde, üzerinde gezinen sıcak vücut da onunla birlikte gittiğinde sızlanmak için. Gözleri yuvalarından fırladı.

Genç adam yataktan kalkıp açık bıraktığı sehpadan başka bir şey alırken Sıla'nın hareketlerini izliyordu.

"Çok sık sevişiyoruz," diye homurdandı Sıla geri döndüğünde. "İlk seferki kadar sıkı değilsin."

"Yani o kadar kanamam yok."

"Çok kuru olduğunda benim için acı verici oluyor. Bunu yanlış anlama. Bu senin için değil."

"Biliyorum." Bay, Sıla'nın yeni aldığı kayganlaştırıcı şişesini açmasını izlerken sessizleşti. Bacaklarından biri tekrar yukarı itildiğinde bir nefes çekti, dizi neredeyse başının yanında duruyordu, deliğini Sıla için havaya kaldırdı, Sıla nişan aldı ve her tarafına bol miktarda fişkırttı.

Tatmin olur olmaz şişeyi bir kenara fırlattı ve ardından Bay'i yüzüstü çevirdi. Kalçalarını kaldırmak yerine vücudunu onunkinin üzerine örttü ve bir dizini uyluklarının arasına kaydırarak aralarını açtı. Aleti bir anda hedefini buldu ve sonra tekrar onun içine girmeye başladı, hareketleri daha önce olduğundan daha ilkeldi.

"Bu daha iyi," diye inledi Sıla ve ağzını Bay'in sol omzuyla boynu arasındaki noktaya indirdi. "Artık sonuna kadar girebiliyorum. Daha önce giremiyordum." Sanki bunu kanıtlamak istercesine içine girdi ve kalçalarını döndürdü.

Bay davetsiz misafirin etrafında gerildiğini, karnının alt kısmına çarptığını hissetti, bu hem rahatsız edici hem de zevk vericiydi.

"Bana kan borçlusun," dedi Sıla dalgınca ve dişleri Bay'in derisini parçalamadan önce verdiği tek uyarı buydu.

Çılgılık atarak yorganı tuttu ama Sıla'nın ağır bedeninin altından kalkması mümkün değildi. Omzundaki ağrı daha yeni zonklamaya başlamıştı ki, Sıla aniden onu dizlerinin üzerine kaldırdı.

Sıla her iki bileğini de yakaladı ve kollarını arkasından çekerek aynı anda sikini içeri sokmaya zorladı. Bay'in kollarındaki kasları gelecek kadar sert çekti. "Seni incitmek istiyorum."

"Öyleyse," dedi Bay soluk soluğa ve özellikle sert bir hamleyle geriye doğru sallandı, "yap. Canımı yak. Bunu kaldırabilirim."

Ya da denerken ölürdü.

Fikrini değiştirdiğini söylerken ciddiye ama bunun nedeni dünyanın güzel ve yaşamaya değer bir yer olduğuna dair ani bir netlik kazanması ya da buna benzer saçmalıklar değildi.

Hayır, Sıla'nın sikiyle boğulurken, o gece ikinci kez gözleri kapandığında, ölürse her şeyin biteceğini gerçekten anlamıştı. Artık acı ya da zevk veren bir Sıla olmayacaktı. Artık Sıla'nın dünyanın geri kalanından sakladığı ve sadece böyle yalnız kaldıklarında Bay'e gösterdiği şeytani sırtışları olmayacaktı.

Artık dokunmak yok, sert ya da yumuşak ya da ikisi arasında bir yerde. Artık onun için kanamak, onun için gelmek ya da heyecan için ondan kaçmak yok.

Her şey biterdi.

En onu o köprüye sürükleyen de bu değil miydi? Sıla'nın onu terk ettiği, artık yalnız olduğu korkusu, atlamak üzere olduğu şey buydu. Bay'i en çok korkutan şey buydu. Ölüm hiçbir şeydi. Ama Sıla'yı kaybetmek?

Bay burada neler olduğunu anlamıştı. ğrencisinin ne yapmak istediğini. Bay'in sözlerini bir meydan okuma olarak algılamıştı, bu da Bay'in bunu kaldıramayacağını kanıtlamak için elinden geleni yapacağı anlamına geliyordu. Bay'in bir hata yaptığını ve yanlışı seçtiğini. Bay'i elini zorladığına pişman etmek istiyordu çünkü yaptığı buydu ve ikisi de bunu biliyordu.

Bay ona, "Bıçağı düşürdün," diye hatırlattı, sözcükler soluk alıp vermeler ve homurdanmalar arasında bir ağızdan çıkıyordu. Kayganlaştırıcı daha kolay bir kayma sağlamıştı, ancak önceden düzgün bir şekilde hazırlanmadığı gerçeğini hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı. Bu kadar büyük bir şeyi açılmadan almak hâlâ acıttığı anlamına geliyordu.

Ama yeterince değil.

"Beni kışkırtma," diye karşılık verdi Sıla, sesi kısık bir hırıltıya dönüşmüştü. Bay'i tekrar yere itti ve bir eliyle ensesinden tuttu. Diğer eliyle de kışına, Bay'in derisinde parmak izi şeklinde yaralar bıraktığına şüphe bırakmayacak kadar sert bir tokat attı. Bunu da sürdürdü, bir vuruşu bir diğeri izledi ve sonra bir başkası.

Ta ki Bay kıpır kıpır bir karmaşa haline gelene, kışı dıştan ve içten yanana, yüzü yatağa o kadar sert gmlene kadar ağızının bir köşesinden sadece kısa nefesler alabildi.

Sıla ikinci kez arkasından kayboldu ve bu sefer Bay bu ani yokluk karşısında hıçkırarak ağladı, tüm vücudu gevşedi ve kemiksiz kaldı. Sıla'nın

Kısa bir süre sonra metalin metale çarpma sesi geldi ve ardından Sila, Bay'in yakasındaki halkaya bir şey takıyordu.

Bay'in gözleri deriyle boynundan yukarı çekilirken açıldı, parmakları derinin altından kaymak için zar zor yeterli zamana sahipti, böylece bu sefer onu tamamen boğmasını engelleyen küçük bir boşluk vardı. Ayak parmaklarının ucuna gelene kadar yatağın üzerinden yukarı kaldırılırken tutundu, sonra Sila dört direkli yatağın etrafında döndü ve Bay'e bağladığı makaranın ucunu tutarak görüş alanına girdi.

Yatağın ahşap direklerinden birinin etrafına doladı ve bu sırada Bay'e muzaffer bir edayla baktı. Bay'in paniğinden zevk aldığı belliydi.

Ve panikliyordu, çünkü Sila ona sözde bir şans vermiş olsa da, olayları ifade etme şeklinin Bay'in lehine olmadığı konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Sadece hayatta kalırsa yaşayabilirdi.

"Bu birlikte geçireceğimiz son gece olabileceğine göre," dedi Sila, Bay'in mızızlanmasını duymazdan gelerek, "İstediğim her şeyi denemeliyim diye düşündüm, sence de öyle değil mi?" Öne çıktı ve 'in aletine uzandığında ve Bay uzaklaşmaya çalıştığında güldü. Onu sıkıca kavradıktan sonra üzerine bir şey geçirdi, yerine sabitlemeden ve bırakmadan önce tabana kadar itti.

Bay'in horoz halkasının ne olduğunu anlaması için sormasına gerek yoktu, ancak daha önce hiç kendisiyle oynamamıştı. Birdenbire nabız gibi atmaya başlayıp içinden güçlü titreşimler gönderdiğinde sarsıldı ve neredeyse ayağını kaybedip tasmayı tutamayacaktı.

"Piercinglerimi taktırırken bunlardan birini takmıştım," dedi Sila, sonra kıkırdadı ve Bay'in gözle görülür şekilde solgunlaşması üzerine yatağın üzerine çıktı. "Merak etme, bu geceki amacım bu değil." Diğer elinde bir şey tutuyordu ama gözlerden uzak tutuyordu. Bay'in önünde durduğunda, tek parmağıyla Bay'in göğsünün ortasını hafifçe itti. ", Kedicik?"

Bir ayağı şilteden çıkınca Bay bir alarm sesi çıkardı, boğazındaki tasmaya anında daha fazla baskı uygulandı.

"Sakin ol." Sila ona yardım etmekle gerçekten ilgileniyormuş gibi bir elini kalçasına koydu. "Bir sonraki bölümde kıpırdamadan durmak isteyeceksin." Sonunda sakladığı şeyi ortaya çıkardı.

Bay içinden bir heyecan geçtiğini hissetti ve başını olumsuz anlamda hafifçe salladı ama Sila bunu hemen görmezden geldi.

Sıla küçük bir şişe antiseptiği Bay'ın göğsüne püskürtürken, "Küpemin sana yakışmasını çok seviyorum bebeğim," dedi. Elindeki uzun iğneye de aynı işlemi uyguladıktan sonra şişeyi ayaklarının dibine bıraktı. "Ama bu şekilde etrafta dolaşmana izin veremeyiz, değil mi? Bu çok bariz olur ve öğrencilerinden biriyle yattığın için başının belaya girmesini istemezsin."

"Sıla," diye mırıldanmayı başardı Bay ama bu bile zordu.

"Hmm?" Anlamamış gibi davrandı ve yaptığı şey o kadar belliydi ki Bay'ın sinirinin bozulduğunu hissetti.

Bu da onu daha da tahrik etti.

Çünkü Sıla tüm bu çabayı gösteriyorsa, bu Bay'i elinde tutmak istediği anlamına geliyordu, değil mi? Onu öldürmek de istemiyordu ve tüm bu olanlar, yenilgiyi kabul etmek zorunda kalmadan ikisine de istediklerini vermenin başka bir yoluydu.

Bay onun için iyi olduğu ve bundan sonra olacakları kabul ettiği sürece Bay'i boğmayacaktı.

Bunu yapabilir.

Acı çekmek sonunda Sıla'yı kazanmak anlamına geliyorsa? Bay sadece dayanmakla kalmaz, işkence olsun ya da olmasın tüm bu ilginin altında geliştirdi.

"İyi olabilirim," diye söz verdi, her ne kadar Sıla aslında bunu hiç yüksek sesle istememiş olsa da.

Neyse ki bunu duymak onu memnun etmiş görünüyordu ödül olarak uzanıp Bay'ın sol meme ucunu bir kez çimdikledi. "Öyle mi? O zaman bana bir iyilik yap ve benim için güzelce ağla, Kedicik."

İğne bir an sonra aynı meme ucunu delip geçti ve Bay dişlerini sıkıp gözlerini kapadı. Acı kısa sürdü, batma devam etti ama kıcının zaten yediği dayak kadar kötü değildi. Takıdan gelen soğuk metali hissettiğinde, görmek için gözlerini açma riskini aldı.

Yakasındaki halkada bulunan taş gibi, iki ucunda iki mavi mücevher bulunan küçük bir altın halterdi.

"Senin için yeterince acı verici değil mi?" Sıla eğilip taze yarayı ısırmadan bir saniye önce düşüncelere daldı. Yaptığı işe zarar vermemeye dikkat ediyordu ama canının yanacağından emindi.

Bay sarsıldı ve ayağını tekrar kaybetti.

Sıla onu sakinleştirdi ve sonra gülümsedi, arkadaşlarına verdiği o tatlı çocuksu gülümseme.

Bay bunca zaman bunun sahte olduğunu düşünmüştü ama belki de gerçek payı vardı. Belki de bunu ortaya çıkarmak için aşırı ve aşağılık bir şey gerekiyordu.

İkinci piercing ilkinden daha fazla acıttı, muhtemelen bu sefer Bay gergindi ve onu bekliyordu. Haykırdı, ayak parmaklarının üzerinde kaydı, ereksiyon halindeki aleti bu sırada Sıla'nın karnına hafifçe çarptı.

Bu küçük dokunuş, meme uçlarındaki acıyı hemen unutturarak içinden elektrik ve ihtiyaç sancıları geçirmeye yetti.

"Bu hile yapmaktır," diye azarladı Sıla, ama aslında sesi o kadar da üzgün gelmiyordu. "Şu haline bak." Geri çekildi ve bir parmağını Bay'in şişmiş sikinin üzerinde gezdirdi. "Damlatıyorsun. O halka bu kadar sıkıyken boşalamaman çok kötü."

Bay'e bir sonraki bakışı sadece saf, su katılmamış olarak kabul edilebilirdi. Kötülük.

"Lütfen," diye yalvarmaya başladı Bay. Sıla kesebilir, kırbaçlayabilirdi, Bay'in kendi kurtuluşunu bulmasıyla sona erdiği sürece onu istediği kadar delebilirdi.

"Hayır," diye söz verdi Sıla, "gece daha yeni başlıyor. Seninle daha yeni başlıyorum bebeğim."

* * *

Bay, Sıla'nın dördüncüden sonra kaç kez geldiğini unuttu. yuvarlak.

Onu deldikten sonra arkadan sertçe becerdi, bu sırada Bay kaymamak ve kendini asmamak için mücadele etmişti. Sıla çekilip Bay'in iç kalçalarını spermiyle boyadığında, Bay her şeyin bittiğini ve sıranın kendisine geleceğini düşünerek anlık bir rahatlama hissetmişti.

Yanılmıştı.

Sıla onu hayal kırıklığına uğratmamıştı bile. Sadece etrafından dolaşmış, piercinglerden damlayan boncuk boncuk kanı yalayarak kendine birkaç vuruş yapmış ve sonra Bay'i kaldırıp tekrar önden başlamıştı.

Sonunda boynundaki zinciri onu yatağa geri indirdiğinde, Sıla Bay'in istismar edilmiş taşaklarını yalayabilsin ve ısırabilsin diye, bir kez bile horoz halkasını gevşetmedi veya aletine dokunmadı. Onu sadece bir ya da iki kez ısırdı ve hiçbir zaman gerçekten acıtacak kadar sert olmadı, sanki saklamayı tercih ediyormuş gibi

Gerçek bir hasar ya da zarar vermek yerine cinsel işkenceye maruz kalıyorlar.

Sonra Bay'i yine yatarak becerdi. Sırt

üstü.

Karnının üstünde.

Sıla onu kaldırıp metal sandalyenin yanına getirmiş ve Bay'i kendi evindeki banyoda yaptığına benzer bir şekilde sikinin üzerine oturtmuştu. Bir noktada, Bay'in bileklerini birbirine bağladı ve boynuna doladı, böylece Bay vücudu kaldırılıp indirilirken satın aldı.

Bayılmış olabilirdi ama emin olamıyordu çünkü kendine geldiğinde hâlâ oradaydı, sadece arkası dönüktü, sırtı Sıla'nın ön tarafına dönüktü ve sanki saatlerdir yapmıyorlarmış gibi o alet hâlâ deliğini dövüyordu.

Bay kendini yerde buldu, girişinden damlayan ılık sıvı hem onu hem de üzerinde yattığı soğuk tahtayı yapışkan bir hale getirdi. Gözleri henüz kapanmaya başlamıştı, vücudu tamamen tükenmişti ki keskin bir acı hissetti ve irkildi.

Sıla onun yanına çömeldi, elinde daha önce attığı bıçaklardan biri vardı. "Uyanık kal, Kedicik. İyi olacağını söylemiştin, hatırladın mı?" Bıçağı Bay'in az önce sığ bir çizgi kestiği üst uyluğuna indirdi ve hareketi tekrarladı.

Bay tısladı ve zavallı ihmal edilmiş aleti için sürtünme bulmaya çalışarak kalçalarını döndürdü.

"Sana yaptığım onca şeyden sonra hâlâ sert olman için ne kadar hasta olman gerekiyor?" Sıla sordu ama sert sözlerine rağmen ses tonunda kötü niyet yoktu.

"Bunu yapmaktan zevk alan birinden duymak," diye karşı çıktı Bay, kendi sesi de bitkinlikle doluydu, "bunun pek bir anlamı yok."

Başını döşeme tahtalarına yasladı. Sıla işini bitirmiş ve onu yere iterek yan yatmasını sağlamıştı. Aleti geriliyordu ve her yeri ağrıyordu. Ağladığını fark etmeyi çoktan bırakmıştı ama gözyaşları hiç bitmiyordu. Gördüklerine odaklanabilmek için birkaç kez gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı ama sonra Sıla'nın eli, dizinin üzerinde rahatça durduğu yerde birkaç kez belirdi.

"Ne oldu?" Bay ani hareketin sırtında yarattığı acıdan dolayı yüzünü buruşturarak doğruldu ve Sıla'nın eline uzandı.

Avucundaki derin kesigi inceledi - Sila'nın Bay'e silahla açtığı yüzeysel yaraların hepsinden çok daha derin. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bu bir kaza değildi," dedi Sila ona.

"Enfeksiyon kapmadan önce bunu temizlememiz gerekiyor. Ne zamandır böyle?" Bay talep etti.

"Sen uyanmadan önce."

"Ne?!" Bay ona onaylamayan bir bakış attı. "En azından beni piercing için hazırlarken üzerine biraz dezenfektan sıkmayı akıl edemedin mi?"

Sila ona boş bir bakış attı, Bay'in ihtiyacı olan tek cevap da buydu.

"Hadi," diye onu çekti ama genç adam yerinden kıpırdamayı reddetti. "Banyoya gidelim ve suyun altında çalıştıralım. İlk yardım çantan var mı?"

"İlk yardım mı istiyorsun?" Sila gizemli bir şekilde sordu.

Bay iç çekti. "Beni dinliyor musun? Evet, elbette ilk yardım istiyorum. Seni sargıya . Dikiş bile gerekebilir! Bu benim söyleyemeyeceğim kadar kanlı. Gerçekten ne düşünüyordun?"

"Profesör."

"Ne?" diye tersledi.

"Az önce seni üzerimden ittiğimde kafanı mı çarptın?" Bay kaşlarını çatı ama . "Hayır, sanmıyorum. Neden?" "Ciddi misin sen?"

"Sila, ben-ne yapıyorsun?!" Bay uzaklaşmaya çalıştı ama vücudu uzaklaşamayacak kadar yorgundu ve Sila onu kolayca sırt üstü yere yatırdı.

Sik halkasını çıkardı ve Bay basınç hafifledikçe sarsıldı ve inledi, gözleri bir an için başının arkasında yuvarlandı. Sonra Sila bir elini onun etrafına sardı ve ona uzun bir pompa verdi ve kalçaları bu tatlı sürtünmenin peşinden koşmak için yerden kalktı. Bir an için kendini kaptırdı, onu daha da yaklaştıran lezzetli elektrik şırıltılarının tadını çıkardı, merakı onu alt etmeden önce gözlerini açtı ve aşağıya baktı.

"Dur!" Bay doğrulmaya çalıştı ama Sila diğer eliyle onu omzuna bastırdı. "Bunu yapamazsın!"

"Biraz kandan mı korkuyorsun?"

"Korkarım enfeksiyon kapacaksın, seni aptal!"

Sıla'nın yaralı eli Bay'in aletinin dibinde yavaşladı, tekrar gevşemeden önce bir kez sıktı. "Az önce bana aptal mı dediniz Profesör? En iyi öğrenciniz olduğumu hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Bay'in tüm derslerinden en yüksek notu aldığı doğrudu ama şu anda bu konunun dışındaydı.

"Benim için gerçekten bu kadar endişeleniyor musun?" Sila, Bay'i tekrar pompalamaya başlarken sordu, bu sefer yavaş, işkence edici vuruşlarla. Kanı ve Bay'in önsuyu kayganlaştırıcı görevi görerek avucunun kadifemsi teninde aşağı yukarı kaymasına yardımcı oldu ve itirazlarına rağmen kıvranmasını sağladı. "Gerçekten durmamı istiyor musun?"

Bay dilini ısırdı ama kendini başını sallamaya zorladı. "Evet. Evet, onu gerçekten tedavi ettirmeliyiz, Sila. Lütfen."

"Gelmene izin vermemem için bana yalvarıyor musun?" Dilini şaklattı ve her ne kadar bu yorumu alaycı bir şekilde yapmış olsa da Bay onun bakışlarını yakaladı ve sert profesörün gözlerini olabildiğince kendi gözlerinin içine sokmaya çalıştı.

"Evet, tam olarak bunu söylüyorum çünkü kan zehirlenmesi geçirip ölürsen benim işime yaramazsın."

Bay'i ilk kez görüyormuş gibi başını eğdi. "Öleceğimden mi korkuyorsun? O kadar ciddi bir şey değil."

"Öyle," diye karşı çıktı Bay.

"Siz kendi yaralarınız için endişelenmelisiniz," dedi Sila. "Orada çok."

"Hayatta kalacağım."

"Yaşayacak mısın?"

"Sen istiyorsun."

Sıla'nın gözleri kısıldı. "Öyle mi?"

Yaralanmasının üzerinden saatler geçtiğini düşünürsek kanaması hâlâ çok fazlaydı, Bay dikiş atılması gerekeceğinden emindi.

Sıla onu aletinin kökünden bir santim ileri çekti ve bu ama aynı anda harika hissettirdi ve Bay inledi. "İşte böyle, sadece hisset, daha iyi değil mi? Beni önemsemek zorunda değilsiniz Profesör. sınıf değil ve şu anda sizin öğrenciniz değilim."

Sıla başparmağını yarığına doğru yuvarlarken, "Bu değil," diye nefes nefese kaldı, "Neden?"

"Hayır mı?" diye mırıldandı, ona inanmadığı belliydi. "Eğer bu ahlaki bir sorumluluk değilse o zaman-"

"Seni seviyorum." Sila'yı olduğu kadar Bay'i de şoke etti ve ikisi de dondu kaldı. Ama o sözünü geri almadı. Aslında bu çok şeyi açıklıyordu. Bunun sadece bir saplantı olduğunu düşünmüştü ama bundan çok daha fazlasıydı, yoksa neden burada yatıp bu tür tacizlere maruz kalsındı ki?

Göt deliği ve meme uçlarının yanı sıra küpenin dikkat edilmeden zorla sokulduğu kulağı da yanıyordu. Kışından ve aletinden sıvı . Her tarafı çürükler, yaralar ve birkaç ince kesikle kaplıydı ve galaksideki tüm güneş kremleri yarın kendi ayakları üzerinde işe gitmesi için yeterli olmayacaktı ve Bay de bunu çok iyi biliyordu.

Aklı başında bir insan şu anda aşağılanmış ve öfkeli olurdu.

Bay sadece gelmek istedi.

Ve bir hafta uyu. Ya da yedi.

Ama Sila'nın kötü kesiğiyle ilgilendikten sonra.

"Kafan karışmış," diyerek sessizliği ilk bozan genç adam oldu ama Bay, dikkatli olmazsa ve onu ikna edemezse her şeyin biteceğini bildiğinden hemen karşı çıktı.

Bu sefer gerçekten.

"Ben . Aşkın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bunun ne biliyorum."

"Benimle tanışana kadar hiçbir şey hissetmediğin için böyle söylüyorsun."

"Muhtemelen bunun bir parçası, elbette," diye itiraf etti, çünkü yalan söylemek ikisine de iyi gelmeyecekti. "Ama bu seninle aramda daha güçlü bir bağ olduğu anlamına da gelmiyor. Ben seni seviyorum. Sen de beni sevmek zorunda değilsin, bunu istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Biraz ara verelim ve kesiğine bandaj yapalım, tamam mı?" "Sen benden daha delisin."

"Sila-"

"Al," diye bıçağı uzattı. "Eğer şimdi kendi boğazını kesersen, ben de buradan ayrılıp doğruca hastaneye giderim. Bunu istediğini söylüyorsun, değil mi? Çünkü beni seviyorsun."

Bay'in kaşları çatıldı. "Bana inanmıyorsun."

"Tabii ki hayır. Şu anda mutluluktan uçuyor, endorfin ve adrenaline kafayı buluyorsun."

Bay'ın eli dışarı fırladı ve bıçağı aldı, ama tam bıçağı boynuna götüreceken durakladı. Bay, Sıla'nın yüz ifadesini inceledi ve diğer adam yine okunamaz hale gelmiş olsa da, orada bir şeyin parıltısını gördüğünü düşündü.

"Hayır." Bıçağı indirdi. "Ölmemi istemiyorsun." "Öyle mi?" Sıla çizdi.

"Kendine karşı dürüst ol. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Sadece bundan kurtulmaya çalışmadığına emin misin? Gerçek aşk, başka biri için kendini şairane bir şekilde kılıcın üzerine atmak değil midir?"

Bay, Rin'le yaptığı konuşmayı ve Sıla hakkında bildiği her şeyi düşündü.

Bu bir sınavdı. Bundan emindi.

"Eğer şu anda kendimi öldürürsem bu son olur," dedi. "Sıkıcı ve sen asla sıkıcı birine aşık olmazdın."

Sıla'nın gözlerinin arkasında karanlık bir şey titreşti. "Sana aşık olduğumu ima ediyorsun."

"Benden hoşlanmaya başladın," diye kabul etti Bay. "Bu yüzden böyle davranıyorsun. Beni köprüde durdurup buraya getirmenin nedeni de bu."

"Yapma-"

"Ben de bu yüzden köprüdeydim," diye ekledi Sıla bu hatırlatmaya fazla sinirlenmeden. "Beni terk ettiğini sanmıştım."

Sıla kaşlarını çatı.

"Telefonlarıma cevap vermiyordun ve arkadaşların babanın geldiğini ve onunla birlikte gitmeni istediğini söylediler," diye itiraf etti Bay. "Korktum."

Sıla uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kardeşim ve ben Sandık Varun'u asla bırakmazdık. Bir kaçış planımız vardı." Duraksadı ve sonra daha sessiz bir şekilde ekledi. "Sen de bunun bir parçasıydın."

Bay kafasını kaldırdı.

"Seni terk etmeyecektim, Bay."

Adının duyulması tüm vücudunu ürperti, bitkin düşmüştü.

Vücut.

"Sana olan düşkünlüğümden mi, yoksa sadece ama benden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

yap." "Köprü," diye başını salladı, "anlatmaya çalıştığım şey bu değildi.

"Hayır mı?"

"Hayır."

Sıla onun bakışlarını tuttu. ". "

"Öyleyse-"

Onu tekrar aşağı itti, eli anında Bay'in sikine döndü.

"Benim için gel ve sonra elimi görmene izin vereceğim, Kedicik."

"Sıla."

"Gel."

Tartışmaya devam etmek istese bile Bay'in bunu yapacak gücü yoktu. O kadar uzun süre reddedildikten sonra dayanamadı ve sadece birkaç sert pompadan sonra orgazm oldu.

Ve hemen . Tekrar.

OceanofPDF.com

27. Bölüm:

Bay uyandığında oda öncekinden daha da karanlıktı. Bu kez yatağın sağ tarafında, banyoya açılan kapıya en yakın yerde, ipeksi yorganın altında yatıyordu. Açık kapı aralığından yayılan yumuşak altın rengi bir parıltı, yanındaki sandalyede oturan adamı siluet halinde gösteriyordu.

"Sıla?" sesi cılız ve çiğdi, yüzünü buruşturdu ama kıpırdamaya cesaret edemedi. Odadaki yüklü enerjide onu kıpırdamadan yatmaya iten bir şey vardı, gözleri karanlığın içinde genç adamın ne hissettiğini anlamasına yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi arıyordu.

Bay hiçbir yanılsama içinde değildi. Bu gece neredeyse ölüyordu. Aslında üç kez. İlk girişim kendi eliyle olmuştu ama diğer ikisi...

"Sıla," diye tekrar denerdi, biraz daha sertçe ve sıcak bir avuç Bay'in açıkta kalan baldırına yerleşmeden bir saniye önce diğer adamın omuzlarının hafifçe kaydığını gördü. Bacaklarının yorganın altından dışarı çıktığını fark etmemişti ama parmaklar dizinden ayak bileğine doğru hafifçe dans etmeye başladığında bunu görmezden gelmek imkânsızdı.

Bir şeyler yanlıştı. Dokunuşu şefkatli ya da tatlı değildi. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. Bay risk alarak doğrulmaya çalıştı ama boynundaki tasma çekiştirilerek boğazındaki çürüklere saplandı. Keskin bir nefes aldı ve başını arkaya yaslayıp eğildiğinde siyah bir iple yatağın direğine bağlanmış olduğunu gördü.

Bay panik yapmamaya çalışarak, "Bana ne düşündüğünü söyle," diye sordu. Teknik olarak gece henüz bitmemişti. Tüm bunlar hâlâ testin bir parçası mıydı? Daha önce bayılmış, sonra da Sıla'yla birlikte banyoda uyanmıştı. En fazla avucundaki yaranın temizlenmesine ve bandajlanmasına yardım edebilmişti ama Bay hâlâ yaranın gerçek bir doktor tarafından incelenmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Bacaklarını kırıyım mı?" Sila mırıldandı ve Bay o takip eden parmakların altında bir heykel gibi hareketsiz kaldı. "Bu yeterli olmaz, değil mi? Eninde sonunda iyileşirler ve ben de süreci tekrarlamak zorunda kalırım ve bu senin sevdiğin türden bir acı değil."

"Hayır," diye sessizce kabul etti Bay, "değil."

"Artık yarışamayacağın için üzölür müsün?" Sıla onu duymamış gibi davrandı, sanki kendi küçük dünyasındaydı. "Ben varsam yarışmaya ihtiyacın olmayacak. Sana ihtiyacın olan tüm oksijeni verebilirim."

"Ne?" Bu daha önceki Sıla değildi. Bay'in diğer tüm durumlarda etkileşimde bulunduğu kişi de değildi. Onda bir tuhafılık vardı ama aynı zamanda Bay'in aklının bir köşesinde, maskenin ardındaki gerçek adamı bir anlığına da olsa görebildiğine dair garip bir sezgi vardı.

Sanki daha önce tanıştığı Şeytan, Sıla Varun'un gerçekte kim olduğunun sadece bir başka katmanıydı.

Sanki aslında gerçek Şeytan o değilmiş de, Sıla'nın onu ve evrenin geri kalanını yanıltmak için sağladığı başka bir sis perdesiymiş gibi.

Bu Bay'i meraklandırırdı... Sıla gerçekten kendini tanıyor muydu? Aynanın karşısına geçtiğinde bile saklanıyor muydu?

Bay yüzünden saklanmayı bırakmış mıydı?

Bunu düşünmek bile onun için küstahça ve narsistçe bir davranıştı, ama Bay bu düşünce karşısında içinde hoş bir his uyandığını hissetti. Kendini hiçbir zaman çok yükseklerde görmemişti - özgüven eksikliği falan çekmiyordu ama gerçekçiydi ve gerçekçi konuşmak gerekirse, her zaman her alanda ortalamanın biraz üzerinde olmuştu.

Elbette yakışıklıydı ama bu yakışıklılık kuşkusuz sonradan gelmişti ve o zamana kadar okuldaki popüler kız ve erkeklerin ilgisini çekemeyecek kadar çalışkan olmuştu. Zekiydi, diplomasını tamamlayacak ve üniversitedeki pozisyonunu koruyacak kadar zekiydi. Ama dahi değildi. Sadece insanları doğru okuma becerisini geliştirmişti ve bunun büyük bir kısmı da aldığı eğitim sayesinde olmuştu.

Büyükannesinin ölümünden önce eğlenceli ve yeni şeylere açık biriydi ama içine kapanık bir robota dönüştükten sonra, hiçbir şey hissetmeden ya da umursamadan hareket etmeye başlayınca insanlar ona yaklaşmayı bıraktı. Kimse böyle bir şey istemiyordu. Kendisi bile istemiyordu.

Ama şimdi...

"Okyanusta boğuluyormuş gibi hissettiğini söylemiştin," diye hatırlattı Sıla, en azından son seferinde onu gerçekten duyduğunu kanıtlayarak. "Seni bir kez havalanman için yukarı çektim. Bunu yapmaya devam edebilirim. Sana yeniden hayat verebilirim bebeğim," eli Bay'in kalçasının kıvrımında gezindi, "devam etmeni sağlayabilirim."

Bay boğazındaki yumruyu yuttu. "Artık ölmek istemiyorum."

"Hayır mı?" Sıla'nın eli Bay'in kolunun üzerinde durakladı, sonra tekrar ona dokunacak şekilde alçaldı.

Soğuk odada teninin sıcak olduğunu hissetti, parmak uçları anında Bay'i yaktı.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Bay ateşi olup olmadığını merak etti. Elindeki kesik çoktan enfeksiyon kapmış olabilir miydi? "Hastaneye gitmeliyiz."

"Gitmek mi?" Eli Bay'in pazusunun etrafında sıkılaştı. "Hiçbir yere gitmene izin yok."

"Sıla," ne kadar sert tutulduğuna rağmen soğukkanlılığını korudu, "hastasın. Seni bir doktora kontrol ettirmeliyiz."

"Bahaneler."

"Değil."

"Eğer bacaklarını kırarsam, deneyemezsin bile."

Bay risk alarak ileri uzandı, eli titriyordu. Parmak eklemlerini Sıla'nın alnına bastırduğunda onu nemli ve sıcak buldu. Neredeyse tekrar oturmayı deneyecekti ama yakasının onu nasıl kısıtladığını hatırladı.

Daha önce yanılmış mıydı? Sıla'nın bu şekilde davranmasının gerçek nedeni hasta ve kendinden geçmiş olması mıydı?

Bu...korkutucuydu. Ve eğlenceli bir şekilde değil. Dikkatli olmalıydı. Dikkatle ilerlemesi gerekiyordu.

"Bacaklarımı kırmaya gerek kalmayacak," dedi.

Sıla başını eğdi. "Hayır mı?"

"Ben zaten seçimimi yaptım, hatırladın mı? Ölüm ya da Şeytan. Ben seçtim. sen."

"İnsanlar her fikirlerini değiştirir," diye karşı çıktı Sıla. "İşte bu Duygularla ilgili sorun. Değişkendirler. Mantık başka bir şeyin doğru olduğunu söylese bile sizi bir şeye inanmanız için kandırırlar. Beni seçtin çünkü artık ölmek istemediğine inanıyorsun. Peki ya yarın? Ya da sonraki gün? Ya da ondan sonraki gün? Yirmi dört-yedi saat yanında olamam. Sözümden dönmeyeceğinden emin olmak için yanında olamam."

"Kendimi tekrar öldürmeye çalışmayacağım."

"Sana inanmıyorum."

"Sıla."

"Kendine inanmamalısın."

"Her zaman kendine inanıyor musun?" Bay ses tonunu yumuşak tutmasına rağmen karşılık verdi. Bunun tehlikeli bir durum olduğunun farkındaydı. Sıla ister ateşin çekingenliğini azaltması yüzünden böyle davranıyor olsun, ister başka bir şey, şu anda tehlikeli ve değişken biriydi. Tahmin edilemez. "Kendine tamamen güveniyor musun?"

"Kimseye güvenmiyorum,"

dedi. "Kardeşine bile mi?"

Sıla durakladı. "Elbette kardeşime güveniyorum."

"Ama onun da duyguları var. Herkes gibi onun da duygularının esiri olmadığını nereden biliyorsun?"

"Öyle." Bay'den ve diğerlerinden bahsederken olduğu gibi, bundan o kadar da üzgün görünmüyordu.

Bay bunun kendisini ne kadar zavallı yaptığını düşünerek nefret ediyordu ama Sıla'nın ikizine karşı da bir kıskançlık hissediyordu. Sıla'nın tüm ilgisini istiyordu. Güvenini. İlgisini. Bunların hiçbirini paylaşmak istemiyordu, adamın kanından ve canından biriyle bile.

Kahretsin, Bay zaten gerçek etini ve kanını Sıla'ya vermişti.

Bu yeterli olamaz mı?

Belki de ateşi vardı çünkü şu anda ne düşünüyordu ki?

Lanet olsun.

"Senin de duyguların var," dedi Bay.

"Duygularım var."

"Şu anda ne hissediyorsun?" "Endişeli."

"Neden?"

"Ben-"

"Bacaklarımı kırmana gerek yok," diye tersledi Bay, ilk kez sabrı tükenmişti. Donup kaldı, tepkiyi bekledi ama tepki gelmedi.

"Tamam." Sıla'nın kolundaki tutuşu

gevşedi. "Tamam mı?"

"Evet." Hızlı bir hamleyle Bay'i sırt üstü yatırdı ve Sıla kendini onun üzerine bıraktı. Bay'i ezmek için ağırlığını dikkatli bir şekilde dağıttı, ancak ön kollarını Bay'in başının iki yanına, bacaklarını da iki yanına yerleştirerek Bay'i her yönden sıkıştırdı. "Tamam."

Bay ona baktı ama gözleri karanlığa kısmen alışmış olsa da Sıla'nın çok renkli gözbebeklerinin arkaya baktığı yerde hâlâ sadece hafif bir parıltı seçebiliyordu. "Sende benim tüm o videolarım var, hatırladın mı?"

Burada taktik değiştirmek en iyi hareket tarzı gibi görünüyordu. Gerçekten endişelenmeye başlamıştı ama ne kendisi ne de bacakları için. Eğer Sıla bu kadar kendinden geçmişse, ateşi çok yüksek olmalıydı ve Bay'in aklına gelen tek neden avucundaki kesikti. İşler daha da kötüye gitmeden buradan çıkıp bir hastaneye gitmeleri gerekiyordu ama bunun için Sıla'ya ulaşmaları gerekiyordu.

Şu anki durumunda, Sıla'nın umursadığı tek şey Bay'i kilitlemek gibi görünüyordu. Bunu zaten yapmış olduğunu görmesine yardım ederse, belki sonunda onu doktora götürmesine izin vermesi için ikna edebilirdi.

Bay, "Elinizde koz var," dedi.

"Eğer öldüyseniz ve bunu biliyorsanız, bu bir işe yaramaz."

"O köprüdeydim çünkü gittiğini sanıyordum."

"Gitmedim."

"Bana bir daha ortadan kaybolmayacağını söylemiştin ama kayboldun. Aramaya çalıştım ama cevap vermedin," diye hatırlattı Bay. Burada üzgün olması gereken kişi oydu. "Bir kenara atılmaktan korkması gereken benim."

"Seni hayalet gibi göstermememi istedin," diye yanıtladı Sıla, "ama asla kabul etmedim." "Peki ya diğer kısım?" diye ısrar etti. "Bana bunu söylemiştin

sadece sen istediğinde bitecek. Nefesimi tutup bir gün uyanıp fikrini değiştirmeni ve artık beni istemediğini fark etmeni mi beklemem gerekiyor?"

Göğsünden karanlık, ölümcül bir ses yükseldi. "Böyle bir şey olmayacak."

"Kendine nasıl inanabiliyorsun?"

Sıla kaşlarını çattı.

Kalmak istediğini söylediğinde Bay'in mantıklı düşünmesine ve ona güvenmesine yardımcı olacağı umuduyla bu sözleri ona geri atmıştı. Ama şimdi verdiği tepkiye bakılırsa, bunun işe yaramadığı açıktı.

Sıla'nın bu şekilde davranmasına neden olan sadece ateş değilse, başka ne olabilirdi? İlk uyandığında ve onu yatağın yanında otururken gördüğünde Bay, sanki odada onlarla birlikte uzanan canlı bir şeymiş gibi değişikliği hissetmişti.

Ya Sıla değişmemiş ?

Ya Bay'in yatak odasındaki acı saplantısı gibi onun da özünde kim olduğu gerçekten buysa?

"Kırılıyorsun, değil mi?" Bay, Sıla'nın altın sarısı saçlarından bir dalgaya dokunmak için uzanmaya çalıştı ama bileği anında yakalandı ve uyarıcı bir hırıltıyla yatağa sabitlendi. "Komik bir şey yapmaya çalışmıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yapamazsın," dedi Sıla ona doğru bastırarak. Tekrar sertleşmeye başlamıştı ama şimdi seks zamanı değildi.

"Şu anda kafan karışık mı?" Bay denemeye devam etti. "Endişeli olduğunu söylemiştin. Gitmeye çalışabileceğimi düşündüğün için mi? Yoksa bu fikirden hoşlanmadığın ve bu duyguyla ne yapacağından emin olmadığın için mi?"

Uzun bir süre Sıla cevap vermeyecekmiş gibi göründü, ama sonra kendini dengelemeye çalışır gibi derin bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi biraz daha düzgündü. "Seni köprüde görmek hoşuma gitmedi," diye itiraf etti. "Bu... acıttı."

"Nasıl incinmiş?"

"Hepsi bu," dedi. "Seni gördüm, canım acıdı ve sonra sinirlendim. Ben sinirlenmem, o şekilde değil. Öfke her zaman hatalara yol açar ve ben hata yapmam. Ben akli başında bir ağabeyim."

"Her zaman böyle olmak zorunda değilsin." "Evet," dedi kararlı bir şekilde, "zorundayım."

"." Bay yavaşça başını salladı. "Bunu bir daha yapmayacağım. Endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum."

"Sıla." Burada ne olup bittiği onun için çok açıktı, öğrenci bir benlik krizi yaşıyordu ve davranışlarının sorumlusu kısmen buydu. Olduğu şey, beyninin çalışma şekli nedeniyle, onu tekrar yola getirmezlerse kontrolünü tamamen kaybedebilir ve saldırganlaşabilirdi. Bay acıdan hoşlanıyordu elbette ama doğruyu söylüyordu.

Ölmek istemedi.

"Şu anda endişelisin," diye açıkladı Bay . "çünkü beni kaybetmek istemiyorsun ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Sana yardım etmemi ister misin?"

"Nasıl yardım edeceksin?"

"Sana büyük olasılıkla ne olduğunu söyleyebilirim." Rin'in her zaman yaptığı gibi. Sıla taklitçiliğinin çoğunu ikizinden öğrenmişti. "Yoksa kardeşini mi çağırmalıyım?"

Üstüne sertleşti. "Seni kurtaramayacak."

"Kurtarılmayı beklemiyorum," diye güvence verdi Bay. "Burada yardıma ihtiyacı olan sensin, ben değil."

"O kadar da saf değilsiniz
Profesör." "Elbette, beni
öldürebilirsin-"

"Yapmayacağım." Sıla başını eğdi ve az önce ne kadar hızlı cevap verdiğini düşünüyor gibiydi. "Asla yapmam. Sen benimsin Bay Delmar. Arabadayken benim olduğunu söyledin ve daha önce de tekrarladın."

"," diye kabul etti, "ve ." "Ne
kadar süre için?"

"Sonsuza kadar." Bay bunu istiyordu ve Sıla'nın da bunu istediğini düşünmeye başlamıştı. Yoksa Bay neredeyse atlıyor diye neden bu kadar sinirlensin ki? Daha önce canını yaktığında bile, piercinglerde olduğu gibi bazı durumlarda Bay'i kalıcı olarak iz bırakacak şekillerde olmuştu.

Hemen atmayı planladığınız bir eşyayı dekore etmekle uğraşmazsınız.

"İşte." Bay yavaşça hareket ederek Sıla'nın koluna uzandı, ta ki genç adam kayarak bileğinden tutmasına izin verene kadar. Sonra onu göğsüne götürdü ve Sıla'nın parmaklarını sol meme ucunun hassas etine bastırdı. Acıdı ve neredeyse inleyecekti, Sıla'nın karnına yaslanan kalın siki ona ne yapabileceklerini hatırlattı ama kendini tuttu.

Vücudu hırpalanmıştı ve Sıla'nın sert sevişmesine bir tur daha dayanamayabilirdi ve bu denklemin bir parçası olmasa bile, ateşi hâlâ Sıla'nın içinden geçiyordu.

"Bir de bu var." Yakasına dokunabilmek için Sıla'yı tekrar yukarı kaldırdı. "Ve bu." kaldırarak aralarındaki yorganın üzerinden Sıla'nın sikine sürtündü. İkisi de çıplaktı ama bu engel onları ayrı tutuyordu ve başka bir durumda Bay yorganı kaldırması için yalvarırdı.

"Beni çoktan sahiplendin." Bay bu kez parmaklarını Sıla'nın saçlarında gezdirmek istediğinde genç adam ona izin verdi. "Köprü için beni acımasızca cezalandırdın ve ben bunun her saniyesini sevdim."

"Bu senin için inanılmaz derecede berbat bir şey," dedi

Sıla ona. "Sen de her saniyesini sevdin."

"," diye karşı . "Yapmalıydım ama çoğunlukla sadece bir bulanıklık."

"Çünkü kızgındın."

"Bana ne hissettiğimi söyleyeceğini söylemiştin," diye hatırlattı.

"Önce beni yatak direğinden çözer misin?" Bay sorma riskini göze aldı. "Rahatsız edici bir durum ve hiç de zevkli değil." Sıla tereddüt edince ekledi: "Üstümde yatıyorsun Varun. İpe ihtiyacın yok."

Elini hâlâ Bay'ın boğazında tuttuğu yerden çekti ve boynundaki baskı hafiflemeyen önce bir klik sesi duyuldu. Tasma hâlâ takılıydı ama en azından artık yatağa bağlı değildi.

"Anlat bana," diye ısrar etti Sıla ve sanki buna açılmış, Bay'ın vermek istediği her açıklamayı dinlemeye karar vermiş ve bunu kabullenmiş gibiydi.

Bu bir çeşit güven değil miydi? Ona ulaşabiliyor muydu?

"Benden hoşlanıyorsun." Bay bu konuyu daha önce açmaya çalışmıştı ama ikisi de seksin ve Sıla'nın -ateşli olmayan Sıla'nın- sisine kendilerini fazla kaptırmışlardı.

-Belli ki bunu duymaya ya da kendisine tam olarak itiraf etmeye hazır değildi.

"Beni bir oyun arkadaşı ya da evcil hayvandan daha fazlası olarak seviyorsun. Bu yüzden benim iyiliğim için endişeleniyorsun."

"Seni kelimenin tam anlamıyla her işaretledim," diye Sıla.

"Ben bayıldıktan sonra güneş kremi sürmüşsün." Bay bunu anlayabiliyordu. Ağrılar aksi takdirde olacağı kadar kötü değildi. Ormanda geçirdikleri ilk zamandan sonra da aynı şeyi yapmıştı. "Beni kırıyorsun ve sonra tekrar dikiyorsun. Ve ben daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorum."

"Senden hoşlanıyorum," kelimeleri kendisine yabancıymış gibi dilinde yuvarladı. "Bu..." Birdenbire sallanmaya başladı, kendini zor tutuyordu. "Bir sorun var."

"Hastasın," diye açıkladı Bay, hareket etmesini için omuzlarına bastırarak. "Seni almamız gerek-"

"Hayır," sesi dalgalandı ve gözleri kapandı, "Gitmek yok." Bay tartışmak için ağzını açtı ama sonra Sıla üzerine düştü, ağırlığıyla göğsünü eziyordu. Hissettiği korku, neredeyse tavandan sarktığı zamankinden bin kat daha güçlüydü.

"Beni daha yeni geri getirdin," diye homurdandı genç adamı üzerinden itmeye çalışırken. "Beni geride bırakmaya iznin yok."

Ölüm ya da Şeytan.

Bay bu konuda da ciddi idi.

O seçimini yapmıştı ve hiç kimse, Şeytan'ın kendisi bile onunla yaptığı bu anlaşmayı bozamazdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 28:

Bay'in Sıla'yı üzerinden atıp yatağın diğer tarafına yuvarlaması, o bitkin haliyle olması gerekenden daha uzun sürmüştü. Sonra mantıklı düşünmeden hareket etti ve hemen ayağa kalkıp çoklu levhalarından birini aramaya başladı. Kendisinininki görünürde yoktu ama Sıla'nınkini yatağın karşısındaki uzun masanın üzerinde buldu.

Ambulans çağırmak için yolu yarılamıştı ki, nerede olduklarına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Rin'in numarası son aranan kişiydi ve Bay daha fazla tereddüt etmeden onu seçti ve Sıla'yı kontrol etmek için aceleyle geri dönerek aramayı tuşladı.

Genç adamın üzeri ince bir tatlı tabakasıyla kaplıydı ve titriyordu. Bu kadar çabuk enfeksiyon kapan birini daha önce hiç duymamıştı. Genelde iki ya da üç gün sürerdi. O kadar uzun süredir mi buradaydılar? Bay öyle düşünmüyordu.

"Pislik herif," dedi Rin'in huysuz sesi. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin? Hâlâ havanda mısın? Az önce birini öldürmüş olsan iyi edersin ya da-"

"Ben Bay Delmar," diye araya girerek Sıla'nın elini çevirdi ve kaba bandajı çıkardı. Durduramadan bir nefes nefese kaldı. "Yerimizi tespit etmenin bir yolu var mı?" Sıla'nın, kardeşinin bile şu anki adreslerini bilmediğini söylediğini çok geç hatırladı. "Lütfen bildiğini söyle."

"Neler oluyor?" Rin'in sesi bir an öncesine göre daha tetikteydi, sonra birine döndü ve "Kardeşimin çoklu levhasında bir iz sür. Sadece yap şunu. Profesör Delmar?" diye tekrar seslendi. "Bana neler olduğunu anlatın. Onu daha bu öğleden sonra gördüm. Neden onun çoklu levhası sende ve neden seni bulmam için bana ihtiyacın var? O-"

"Sorun ben değilim," diye onu durdurdu, Rin'in Sıla'nın arkasını toplamak zorunda kalacağını düşündüğünü biliyordu. "O hasta ve tepkisiz. Daha önce kendini kesti ama nasıl bu kadar çabuk enfeksiyon kap্তığını anlamıyorum."

Yeşilimsi mavi damarlar Sıla'nın derisinin altında yılan gibi kıvrılıyor, kesikten dışarı doğru dallanıyordu. Damarlar bileğinin bir kısmından aşağıya doğru inmeye başlamıştı bile.

parmaklarının ucunda. Bay tıp öğrencisi değildi ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti...

"Korkarım," diye itiraf etti. Bundan ya da Sıla'nın kardeşinin onu dinliyor olmasından utanacak enerjisi bile yoktu

"Yakaladın mı?" Rin yanında kim varsa ona sordu ve ardından merdivenlerden hızla inen Rin'in sesi hatta yankılandı. "Yoldayız Profesör. Onunla kalın."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdi Bay.

"Çok uzakta değiliz," dedi Rin. "On dakika, belki de yedi dakika içinde orada olabiliriz. Sorunun ne olduğunu anlat."

Bay ona damarlardan bahsetmiş. "O da ." "Kendini mi kesmiş? Nasıl kesmiş?"

"Hayır, o..."

"Oh. Yani *kendini kesti*." Rin homurdandı. "Dick. Her zaman sorun çıkarır."

"Hem balayımızda," dedi yeni bir ses Rin'e yakın bir yerde, bir araba motoru kükreyerek çalışmaya başlarken.

Bay bunun Kelevra Diar'ın sesi olduğundan oldukça emindi.

"Bu bizim balayımız değil," diye tersledi Rin. "Daha yeni birlikte olmayı kabul ettik. Balayı böyle olmaz."

"Şimdi gerçekten bunu tartışmanın zamanı mı

Flower?" "Biliyor musun-"

"Neredeyse geldin mi?" Bay onu bırakmak istemedi ama kendini yataktan kalkıp diğer kapıya gitmeye zorladı. Ay ışığıyla aydınlanan bir odaya inen bir koridor vardı ve soluk ışığa doğru yürüyüp oturma odasına çıktı. Oturma alanı ortada ve mutfak solda olmak üzere açık bir kat planına sahipti. Bu alanın yanında başka bir kapı vardı.

Bay kontrol etti ve çıkış olduğunu görünce rahatlayarak iç çekti. "Ön kapının kilidini açıyorum, buraya geldiğinizde sadece-"

Sıla arkadan ona çarptı, Bay'in çenesi kapıya çarpacak kadar sertti. Elinde tuttuğu çoklu plaka yere düştü ve ekranı çatladı. Sessizleşmeden önce birkaç bip sesi çıkardı ama Sila bunu fark etmemiş gibiydi, tüm dikkatini Bay'in etrafında dönerken ona yöneltmişti.

Hâlâ bolca terliyordu ve ayakları titriyordu ama Bay'i boynundan kolaylıkla tutmayı başardı ve üstün gücünü kullanarak onu sert tahtaya sabitledi.

"Sıla." Bay elini çekmeye çalıştı ama bu onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Sıktı ve Bay'in gözleri büyüdü. "Kaçmaya mı çalışıyorsun, Kedicik?"

Bay başını sallamaya çalıştı ama Sıla'nın tutuşu çok sıkıydı. Bunun yerine ona bir tokat attı, bir kelime söyleyebilecek kadar gevşemesini umuyordu, ama Sıla sadece boş gözlerle ona baktı.

Kesinlikle iyi değildi. Sıla, Bay'in yüzüne odağını kaybedip tekrar denemeye devam etti.

Bundan başka bir çıkış yolu düşünemediğinde, Bay körü körüne aşağı uzandı ve Sıla'nın gevşek horozunu yakaladı. Yaralayacak kadar değil ama kesinlikle hissedilecek kadar sert bir şekilde çekti.

Sıla hırladı ve kendini çekerek Bay'i bıraktı. Ne yazık ki bu da dengesini kaybetmesine neden oldu ve tökezleyerek yere yığıldı.

Bay kapıdan , ona yardım etmek üzereydi ki aniden kapı açıldı ve sırtına çarptı. İtilince haykırdı ve bu sırada kendi ayaklarına takıldı. Düştüğünde Sıla'nın üzerine düştü ve ikisi de inlemeye başladı.

"Ne oluyor lan?" O sırada Rin'in sesi duyuldu ve Bay başını kaldırıp omzunun üzerinden baktığında onu ve İmparatorluk Prensi'ni kapının önünde toplanmış halde buldu.

Ve işte o zaman hem kendisinin hem de Sıla'nın hâlâ tamamen çıplak olduğunu fark etti.

Ve Sıla'nın bacakları belinin iki yanında bükülmüş bir şekilde onun üzerine yayılmıştı.

"İyi Işık!" Sıla hemen bileğine yapışıp onu tekrar aşağı çekince bağırarak ayağa fırladı. Bu kez dirseğinin üzerine düştü ve kendisini bırakması için Sıla'ya tokat atarak bağırdı.

"Kardeşim," dedi Rin, sadece bu kadar. Tek, sinirli bir kelime ve Sıla hareketsiz kaldı.

"Buradasın." Rin'e baktığında Sıla'nın ifadesi hâlâ boştu. Göz göze geldikleri anda, Rin'in gözleri kafatasının içine geri yuvarlandı ve tekrar kendinden geçti.

Bay kendini Sıla'nın kollarından kurtardı ve onun yanında diz çökerek yanağına dokundu. "Sıla? Sıla, uyan!"

Kelevra Rin'e, "Onu arabaya götür," dedi ve onun etrafından dolaşarak eve girdi. Arka cebinden parlak bir şey çıkardı ve Bay bunun bir blaster olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi. "Ben bununla ilgilenirim."

"Neyin icabına bakacaksın?" Rin ileriye doğru ateş etmesine rağmen sordu. Kardeşinin diğer yanına çömeldi ve onu çekiştirerek ayağa kaldırdı, bir kolunu omzuna dolayarak baygın Sıla'yı ayağa kaldırabildi. Dönüp silahı da görünce gözleri büyüdü ve prensle Bay arasında bir bakış attı. "Dayanın."

"Neden?" Kelevra kayıtsızca sordu. "Burada ne olduğu açık. Şuna baksana," diyerek silahla Bay'i işaret etti. "Her tarafı çürükler ve kesiklerle dolu. Boğazının etrafındaki lekeleri düşünürsek, sizinle telsizden konuşabilmesi bile bir mucize. Kardeşin şeytani güçlerini kullanıyordu ve işleri çok ileri götürdü. Eğer bilinci yerinde olsaydı, şüphesiz bunu kendisi yapardı." Bay'in göğsüne nişan aldı.

"Yaparsan," diye mırıldanan Sıla'nın tehdidi hepsini duraksattı, "derini canlı canlı yüzerim."

Kelevra merakla başını eğdi. "Onu buradan çıkarır çıkarmaz seni işkence için ihbar etmeyeceğinden emin misin?"

"Evet," Sıla'nın bu tartışmayı yapabilecek kadar uzun süre bilincini korumasının zor belliydi, gözleri bir aralıktan daha fazla açık değildi, başı destek için Rin'inkine yaslanmıştı.

"Kardeşim," dedi Rin, sesi İmparatorluk Prensi'nin görüldüğünden daha emin çıkmıyordu.

"Ne kadar kesin?" Kelevra son bir kez daha sordu. "O benim," diye hırladı Sıla.

Kelevra karanlık bakışlarını kendisine çevirdiğinde Bay gözlüklerini düzeltmek için hamle yaptı ve tabii ki takmadığını çok geç fark etti. Bunun yerine boğazını temizledi ve Canlılık Prensi'nin önünde çırlıçıplak değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Ne dedi?"

"Anlıyorum." Adamın yüzünde bilmiş bir ifade belirdi ve Kelevra daha fazla tartışmaya gerek duymadan blasterı aldı. "Tuhaf."

Rin başını salladı. "Hastaneye gittiğimizde, tüm bu olanlara dair hafızamı silmeye yardımcı olabilecek bir hap olup olmadığını sor."

"Neden?" Kelevra kardeşini sürüklemeye başlarken ona kapıyı açmak için döndü. "Bir saat önce gözlerini bağladım ve-"

"Tek kelime daha etme yoksa seni boğarım," diye tersledi Rin. İmparatorluk Prensi kıkırdadı.

Tam kapıdan çıktıkları sırada Sila, "Bekleyin," dedi.

"Hâlâ uyanık mısınız?" Rin, Kelevra'nın "Hâlâ hayatta mısınız?" diye sorduğu anda sordu.

"Ona ceketini ver." Sila çenesiyle Bay'e doğru işaret etti. "Ve eğer ikinizden biri manzarayı beğendiğine dair bir şaka yaparsa-"

"İşte." Rin kardeşini neredeyse Kelevra'nın kollarına atacaktı, o da istemeye istemeye onu yakaladı. Üzerindeki uzun kollu rüzgârlığı çıkarıp Bay'e uzattı.

Bay çabucak giydi ve fermuarını sonuna kadar çekti. Tüm iç çamaşırlarını örtecek kadar uzundu ve daha önce kıyafetlerini aramak aklına bile gelmediğinden, iş görecekti. "Daha da kötüleşmeden acele etmeliyiz."

Rin başıyla onayladıktan sonra kardeşini geri götürdü ve Kelevra'ya ters ters baktı. "Manzarayı beğendiğine dair bir yorum yapmasan iyi edersin."

"Bunu hayal bile edemezdim, Konsorsiyum." Kelevra ona baştan çıkarıcı bir şekilde sırttı.

"Her neyse."

Bay ikisini arabayı garaj yoluna park ettikleri yere kadar takip etti ve aralarındaki bariz kimyayı sessizce kıskandı.

O noktaya gelebilecek kadar şanslı olup olmadığını merak ediyorum. Sila.

* * *

Bay, üzerinde hastane logosu bulunan pamuklu bir pantolon ve hastane önlüğüyle paravanın arkasından çıktı. Kendisine terlik de verilmişti, ancak hastanenin yan girişinden aceleyle içeri girdiğinde kaldırımın soğuk taşının ya da fayansların ısırdığını fark etmemişti.

Doktor yine bilinci kapalı olan ve Kelevra'nın onlar için tuttuğu özel odada yatakta yatan Sila'yı kontrol ediyordu. İmparator bir yerlere gitmişti ama Rin oradaydı, kardeşinin yanında durmuş, doktor muayenesini yaparken onu dikkatle dinliyordu.

Bir hemşire o anda hastanenin diğer tarafında bir makineyi çalıştırıyordu. Oda.

Doktor Dr. Ome, "Kan örnekleri üzerinde bir test yapıyoruz," dedi, Rin'e söyledi. "Şimdilik durumu stabil, ancak sorunun ne olduğunu bulana kadar onu nasıl tedavi edeceğimizi bilemeyeceğiz."

"Enfeksiyon değil mi?" Bay öne doğru bir adım atarak sordu. Sıla'nın kıpırdamayan haline bakarken göğsü ağrıyordu.

Ona bir hastane önlüğü ve pantolonu da verilmişti ama onu buraya getirmiş olmalarına ve üç farklı makineye bağlı olmasına rağmen daha iyi görünmüyordu. Cildi hâlâ parlak kırmızıydı ve avucundan çıkan damarlar kolunun üst kısmına, dirseğinin kıvrımına kadar ilerlemişti.

"Ben öyle olmadığı kanaatindeyim," diye açıkladı Ome. "Hayır, bunu anlamamız biraz zaman alabilir. Bu arada size de bakılması gerekiyor."

Bay'in doktorun kendisinden bahsettiğini anlaması gerekenden bir an daha uzun sürdü. İçeri girdiğinde, yaşlı beyefendi tüm dikkatini Sıla'ya vermeden önce ona sadece bir bakış atmıştı. İkisinin de içeri neredeyse çıplak girdiği düşünülürse...

"Sakin olun," dedi Kelevra elinde metal bir tepsiyle odaya girerek, "burası Kraliyet Hastanesi, Profesör. Burada görülen ya da yapılan her şey kesinlikle gizlidir. Bu odanın dışında kimse yaralarınız hakkında konuşmaya cesaret edemez. Öyle değil mi Doktor?"

"Evet," diye mırıldandı. "Çok doğru. Lütfen." Sıla'nın yatağının yanındaki boş yatağı işaret etti.

Bay gözlerini kırıştırdı ve özellikle bu nedenle iki yatak odalı bir oda tuttukları aklına geldi.

"Utanacak bir şey yok tatlım," diyen kadın hemşire makineden uzaklaştı ve Bay'i sert yatağa yatırmak için yanına geldi. "Burada her türlü şeyi görüyoruz. Hastalarımız arasında kaba ön sevişme şaşırtıcı derecede yaygındır."

Doktor uyarmak için boğazını temizledi ama o sadece Kelevra'ya göz kırptı ve ardından Bay'i kontrol edebilmesi için Ome ile yer değiştirdi.

Doktor göğsünü ortaya çıkarmak için gömleğini kaldırdı. "Belki o kadar sert değildir," diye irkildi hemşire.

Sıla için endişelenmek, Bay'in tam anlamıyla aşağılanması engelledi, neyse ki.

"Birlikte maruz kaldığımız bir şey olsaydı," Bay, doktor onu muayene ederken Sıla'yı görüş alanında tutmak için döndü, "ben de etkilenmez miydim?"

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiym."

Hemşire homurdandı.

"Rebecca, lütfen," Ome sanki ilahi bir müdahale bekliyormuş gibi bakışlarını tavana doğru kaldırdı. "Onun adına özür dilerim. O-"

"Madden'in kız kardeşi," diye Kelevra. "En iyi haliyle adam kayırma."

"Hey!" Beş saniyeliğine de olsa hakarete uğramış gibi görünme nezaketini gösterdi.

"Bu acıtıyor mu?" Ome, Bay'in çenesinin iki yanına bastırdı. "Hayır." Biraz ama başa çıkamayacağı bir şey değildi.

"Lütfen benim yanımda ereksiyon olma," diye içini çekti Rin ve yüzünü kapattı, bütün bunlardan bıktığı belliydi.

"Onu dinleme tatlım," diye karşı çıktı Rebecca. "Kendini daha iyi hissetmek için ne gerekiyorsa yap."

"Ben-" Sadece utanmayacak kadar endişeli olduğunu mu düşünüyordu? Yanlış düşünmüştü. "İşler böyle yürümüyor." Tek başına acıdan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Cinsel uyarılmaya ya da yaklaşan cinsel uyarılma vaadine ihtiyacı vardı.

Özellikle Sila'dan.

"Eğer sorun değil," diye ısrar etti.

"Öyle değil!" Bay yavaşça nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Başka bir yer var mı-" Dr. Ome sormaya başladı.

"Hayır." Bay'in onun alt bölgesine yaklaşmasına izin vermesine imkân yoktu. Yine de iyiydi.

"Emin misiniz? Yırtılma tedavi edilmezse enfeksiyona yol açabilir."

Bay, Sıla'ya bir kez daha bakarak, "Ben çoktan halledildim," diye itiraf etti. "Güneş kremi sürdü."

"Sana baktı ama kendine bakmadı mı?" Kelevra bu bilgiyi büyüleyici bulmuşa benziyordu. Bir ara aldığı metal tepsiyi Rin'in yanına getirmişti ve Rin dalgın dalgın meyve tabağını karıştırıyordu.

Yemek yiyor gibi yaparken kardeşine kaşlarını çatarak bakmaya devam etti, hastanede olmalarına ve doktorlarının gezegendeki en iyi biri olmasına rağmen açıkça endişeliydi.

Bay bu duyguyu anlıyordu. O da içten içe çıldırıyor ve dışarıda her şeyi bir arada tutmak için elinden geleni yapıyordu. Paniğin kimseye faydası olmazdı, en azından Sıla'ya. Şu anda, kendisine yer verildiği ve kimsenin onu odadan atmaya çalışmadığı için minnettar olmalıydı. Hatta doktorun onu muayene etmesini bile sağlamışlardı.

Bu... güzeldi.

Bu, yüzüne nişan alınmış bir blasterden çok daha farklıydı.
belli.

"Hastanın bütün gün nerede olduğunu biliyor musunuz?" Ome "Daha sordu.

önce bizimle birlikteydi," diye ekledi Rin, çenesini öne doğru eğerek Kelevra.

"Daha sonra mekik limanına bir yolculuk yaptı," dedi Bay ve bunun Rin için yeni bir haber olduğunu anlayabiliyordu. "Sonra beni bulmaya geldi. Bir süre Orak Köprüsü'nde kaldık ve sonra..." Dudaklarını büzdü.

"Crescent Sokağı," dedi Rin doktora ve ona. "Crescent Sokağı'nda bir evdeydiler."

Rebecca bir ıslık çaldı. "Güzel mahalle."

"Olağandışı bir madde var mı?" Bay ile işi biten doktor, hemşirenin bir süre önce boşalttığı makineye doğru ilerledi ve kendi kendine mırıldanmadan önce birkaç düğmeye bastı. "Düşündüğüm gibi."

"Ne oldu?" Rin sordu.

Ome, "Vücudunda yabancı bir madde olduğuna dair işaretler var," diye açıkladı. "Zehirlenmiş."

"Ne?" Bay yataktan fırladı ve neredeyse düşüyordu, kendini tam zamanında yakaladı.

"Ani hareketlerde bulunmamanızı tavsiye ederim," dedi Ome. "Şu anda çok yorgunsunuz Bay Delmar. Size bir uyku ilacı yazacağım. İyileşmek için biraz dinlenmeye çalışmalısınız."

"Ben iyiyim, teşekkür ."

"Yapabileceğin bir şey yok gibi," dedi Rin ona. "Tabii onu kimin zehirlediğini bilmiyorsan?"

"Ve ne ile," diye ekledi Ome. "Ne yazık ki, sistemimizde bir bilinmeyen olarak karşımıza çıkıyor."

Bay midesinin düştüğünü hissetti. "Bu da ne demek oluyor?" "Onu tedavi edemez misin?" Rin bilmek istedi.

"Elimizden geleni yapacağız elbette." Ome ikna olmuş görünmüyordu.

"Çoklu kaykayını ödünç alabilir miyim?" Bay kabul edeceğini düşünerek elini Rin'e uzattı. "Yardımcı olabilecek biri olabilir."

Kelevra, "Yarım saat içinde toksikologlardan oluşan bir ekibi buraya getirebilirim," dedi. "Onlardan daha iyi olabilecek kimi tanıyor olabilirsin?"

İmparatorluk Prensi'ne soğuk bir bakış fırlattı. "Berga Obsidian." Rin hemen cihazını uzattı. "Ara onu."

OceanofPDF.com

Bölüm 29:

Rin gibi davrandığı ve ortaokuldayken Highgate Kayalıkları'ndan atlamaya cesaret ettiği zamanki gibi hissetti. Sıla okyanusun yüzeyine tüm vücudunu sarsacak kadar sert bir şekilde çarpmış ve kardeşi ile birkaç arkadaşı tarafından çıkarılması gerekmişti. Sonuç olarak birkaç kemiği kırılmış ve yüksek ateş nedeniyle iki hafta yatak istirahati yapmıştı.

Her yeri ağrıyordu ve kendine geldiğinde, sanki bilinçsizlik umutsuzca ona tutunmaya çalışıyormuş gibi yavaştı. Gözleri yapış yapış ve isliydi ve onları zorla açmak zorunda kaldı, ancak kör edici beyaz bir ışığın sert parıltısıyla karşılaştı. Kendisi ve kardeşi arasındaki özel dilde bir küfür savurdu ve sonra eller kollarındaydı, onu oturur pozisyona getirmeye yardım ediyorlardı.

Sıla gözlerini kırptırdı ve onun ikizi olduğunu anladı, sonra da çevresindeki diğer şeyler netleşti.

Hastane.

Mavi ve krem rengi ince bir elbise giymiş, alt tarafına da beyaz bir çarşaf örtmüştü. Orada olması gerektiği, aslında vücudunda bir sorun olduğu açıktı ama nasıl olup da yatağa düştüğünü bir türlü hatırlayamıyordu.

Hatırladığı son şey-

"Çekil." Sıla Rin'i itti ve bacaklarını yatağın kenarına atarak ayağa kalkmaya çalıştı. Tökezledi ve ağabeyi onu yakaladı, ama yine de her zamanki gibi inatçı bir şekilde kendini tuttuğu yerden kurtarmaya çalıştı. "Bırak. Şimdi."

"Sen hastasın," diye Rin. "Kes şunu."

Kardeşinin gömleğinin önünü kavradı ve onu kendine doğru çekti, bu çabası yüzünden neredeyse ikinci kez düşüyordu. "Nerede o?" diye hırladı, karnına saplanan pekmeze benzeyen ağrılı ve karanlık şey duygularının kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Maskesi çatladı ve Rin'e bakışı şefkatli ya da kardeşçe olmaktan çok uzaktı.

Ama Sıla'nın hatırladığı son şey, onun ve Kelevra'nın Sıla'nın satın aldığı gizli eve geldikleri ve bir blaster ve-

Dudaklarının arasından yaralı bir ses geçti ve hem o hem de Rin sanki silah sesi gelmiş gibi donup kaldılar. İkisi de birbirlerine bakmakla meşgulken, odanın kapısı kayd ve iki kişi içeri girip tam girişte durdu.

Sıla, Bay'in şaşkın bakışını fark etti ve ciddi bir yara ya da kurşun deliği olup olmadığını kontrol etmek için onu taradı. Profesörle ilgili her şeyin yolunda olduğunu anladığı anda tüm enerjisi tükendi. Rin'i bıraktı ve tekrar yatağa düştü, bir baş dönmesi dalgası onu sararken çarşaflara tutundu.

Berga'ya ait olduğundan emin olduğu tanıdık bir ses, "Sana kalkmasına izin verme demiştim," diye azarladı ve ardından kardeşinden bir homurtu geldi. "Evet, başkalarını dinleyecek bir tip değil," diye söylendi Rin, sesi geleceğin Brumal Kasabı kadar sinirli çıkıyordu Mafya yaptı.

"Buraya gel." Sıla ikisinin ağız dalaşını dinlemek istemiyordu. Yavru kedisini görmüştü ama göğsünü tırmalayan çalkantılı şeyi yatıştırmak için bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve gözlerini açma zahmetine girmeden bekledi.

Elbette, bir an sonra Bay'in elinin sıcak baskısının kendi eline yerleştiğini hissetti ve çekiştirerek yaşlı adamı kucakladı. Yüzünü Bay'in göğsüne gömdü ve onu içine çekti, bergamot ve çay yapraklarının kokusu, Bay'in kokusu garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Sıla seyircileri umursamadı bile, kalp atışları nihayet normale dönmeye başlarken ona sarıldı.

Bay'in orada olmadığını fark ettiğinde paniğe kapılmıştı. Bu his içgüdüsel ve her şeyi tüketen, yabancı ama tanıdık bir duyguydu. Köprüye vardığında ve Bay'in korkuluklara yaslandığını gördüğünde de benzer bir şey hissetmişti.

Bu duyguyu kesinlikle sevmiyordu.

"?" Sıla, Bay'in giysisinin yumuşak malzemesi yüzünden sesi sordu; bu giysisinin de bir hastane önlüğü olduğunu fark etti.

"Berga ve ben kahve almak için dışarı çıktık," diye açıkladı Bay, konuşurken uzun parmaklarını Sıla'nın saçlarının kenarlarında gezdiriyordu. "Bir günü aşkın süredir buradayız ve Rin de bir şey içmedi, biz de ona bir şeyler alalım dedik."

"Eğer tekrar gidersen-"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye güvence verdi, bir tehdit başlangıcından rahatsız olmamıştı. "Tekrar uzanman gerekiyor. Doktor henüz hareket etmemen gerektiğini söyledi."

Sıla başını salladı.

"Böyle yapma," dedi Bay ona. "Uslu dur, böylece kısa sürede iyileşirsin ve biz de-"

"Evine git." Sıla bundan hoşlanmamıştı ama mantıklıydı. Homurdanarak Bay'i serbest bıraktı, ancak hiçbir yere gidemeyeceğinden emin olmak için gömleğinin kumaşını Bay'in sol kalçasından tutmaya devam etti. Başını yastığa koyar koymaz, ağrıyan eklemlerinde ve kaslarında anında bir rahatlama olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Sen iyi misin?" Berga sordu, Sıla tam cevap verecekti ki arkasını döndü ve adamın kendisi yerine kardeşine baktığını gördü.

Rin'in ağzı açıktı ve gözleri Sıla'nın daha önce hiç görmediği kadar genişti. Ayrıca sanki Sıla yeşile dönmüş ve ikinci bir kafası ya da kuyruğu çıkmış gibi ona bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. "Biz oraya varmadan önce bayıldığında başını mı çarptın?" Bay'e kuşkulu bir bakış fırlattı. "Vurdu mu?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Bay, dalgın dalgın alt dudağını dişlerken. "Hayır."

"Dramatik davranıyorsun," dedi Sıla.

"Yapışkan oluyorsun!" diye karşılık verdi ağabeyi ve Sıla'nın hâlâ Bay'in gömleğini tuttuğu yeri işaret etti. "O da ne?!"

Berga ikisinin arasına bir göz attıktan sonra Bay'a doğru eğildi ve odadaki herkesin duyamayacağı kadar alçak olmayan bir sesle, "Sıla Varun çapkın olarak bilinmiyor mu?" dedi

"Aynı zamanda onun öğrencisi," kapı vınlayarak açıldı ve Kelevra sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Muhtemelen öyle olduğu içindir.

"Bana boş boş bakma," dedi İmparatorluk Prensi Sıla'ya, göğsü Rin'in kolunu sıyıracak kadar yaklaşarak kardeşinin yanında durdu. "Aslında, hep birlikte rol yapmayı bırakmaya ne dersin, hm? Profesöre ne yaptığını hepimiz gördük. Kitlelere pazarladığın o dost canlısı komşu çocuğu değilsin."

Sıla başını eğdi. "Bunu sanki zaten bilmiyormuşsun gibi söylüyorsun. Merak ediyorum, ikimizden hangimiz-"

"Bu kadar yeter," dedi Bay sertçe, Kelevra'nın varlığında bile profesör rolüne kolaylıkla bürünerek. "İkiniz de birbirinize sataşarak kimseye iyilik yapmıyorsunuz. Önemli olana odaklanalım, olur mu?"

"Öğrenciniz tarafından nasıl sikildiğiniz gibi mi?" Kelevra dedi.

Rin onun karnına dirsek attı.

"El kitabında bunun okula aykırı olduğunu belirten hiçbir kural yok. politikası," dedi Bay ve sakınmadı.

Bu, Bay'ın Sıla'ya yakalandığı için yaptığı sızlanmalardan çok farklıydı ama neyse. Bunu söyleyen kesinlikle o olmayacaktı, en azından bu kadar insanın önünde.

Sıla'nın yavru kedisiyle yalnız kalabilmek için ortadan kaybolmasını dilediği insanlar. Hepsi birbirine çok yakındı, özellikle de Berga. Sıla, Baykal'ın kendisine yeni bir Kasap bulmak zorunda kalmasına neden olmadan önce Berga'nın geri çekilmesi gerekiyordu.

"Sakin olun Profesör," diye gözlerini devirdi Kel. "Sana bir şey söylemeyeceğim. sen."

"Zehirlendin," diye söze girdi Berga, açıkça bir şeyler söylemek istiyordu. tüm bunlara da bir son vermek için. "Zehirli, aslında."

Sıla başını duvara yasladı ve sırttı. "Bok yok mu?"

"Ölmüş olmalıydın," diye kabul etti, Sıla'nın aklının hemen oraya gittiğini fark etmişti. "Seni kurtaran tek şey hızlı Tiberan iyileşmen oldu. Bir de hastaneye bu kadar erken getirilmiş olman."

"Zehirli yavaş etkili değil mi?" Uyuşturucu son derece yasa dışıydı ve ele zordu. Bir kişinin sistemine girdikten sonra, hayatının tehlikede olduğu noktaya gelmesi birkaç günden birkaç haftaya kadar sürebiliyordu. "Bu sabah kendimi iyi hissediyordum."

"Dün sabah," diye düzeltti Bay. "Bir süredir dışarıdaydın." "Hâlâ dışarıda olmalıydın," Rin kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

"Dinlenmen gerek. Hayatını kurtardılar ama tam olarak iyileşmiş değilsin. işlevsel."

Berga, "Sisteminizde hâlâ zehir izleri var," diye açıkladı. "Ama onu senden temizlemek için bir yol bulmaya çalışıyorum. Biz konuşurken doktor da bunu denetliyor. Kısa süre içinde bitmiş olacak."

"Ne yapmalı?" Sıla sadece açıklığa kavuşturmak için sordu.

"Panzehir."

"Benim için yaptığın... Neden?"

Berga ona kaşlarını çatı. "Çünkü sen Bay'in..." Profesöre döndü. "Siz ikiniz tam olarak nesiniz?"

"Onun sahibi benim," dedi Sıla. "O yüzden geri çekil."

"Bay Varun-" diye başladı Bay, ancak Sıla ona karanlık bir bakış gönderince nefesini tuttu.

"*Bay Varun* beni bir daha becerirseniz, buradaki herkesin önünde sizi parmaklarımla sikerim."

Berga kaşlarını çatı ama Bay'in yüzündeki bir şey onu arkadaşını savunmaktan alıkoydu. Bunun yerine, sanki aylardır üzerinde çalıştığı imkânsız bir matematik denkleminin çözümünü bulmuş gibi başını salladı. Sonra da herkesin dikkatini yeniden toplamak için ellerini çırttı.

"Zehrin bu kadar çabuk etki etmesinin nedeni elinizdeki kesikten vücudunuza girebilmiş olması. Tipik olarak zehir, kurbanların gözeneklerinden sızan ve bu şekilde kan dolaşımına giren ince bir tozdur."

"Yani o zamandan önce zaten benim üzerimdeydi," diye tahmin yürüttü Sıla. Bay'le buluşmadan önce temas kurduğu birilerini düşünmeye çalıştı ama kardeşi ve Kelevra'nın evlerinde, sonra da mekik limanında yalnız kalmaları dışında kimse yoktu.

"Arabanın üzerindeydi," dedi Berga. "Kolu test ettim ve her yere bulaşmıştı. Görmeniz mümkün değildi."

"Sadece sürücü tarafı da," diye ekledi kardeşi. "Hedef sendin."

"Sadece anlamamız gerek-"

Hem Sıla hem de Bay, "Harun Caddel'di," diyerek Berga'nın sözünü kesti.

"Shepardların lideri mi?" Berga'nın kaşları çatıldı. "Bunun Büyükanne Idle ile bir ilgisi var mı?"

"Bu da kim?" Rin sordu.

"Büyükannem," dedi Bay ona. "O öldü." "Ah.

Üzgünüm."

Bay, çoğunlukla arkadaşıyla konuşarak, "Harun onu dolandırarak sahip olduğu her şeyi elinden almış," diye onları bilgilendirdi. "Ayrıca büyük olasılıkla onun ölümüne neden olduğunu da yeni keşfettik."

"Onu zehirlemiş olabilir," diye detaylandırdı Sıla. "Bu tür konularda uzman gibi görüldüğüne göre, bir fikrin var mı Kasap?"

"Ah, doğru, evet," diye başını salladı Berga. "Bay benden bazı şeyleri araştırmamı istedi."

"Peki ya zararlı?" Rin önerdi. "Suçlunun bu olma ihtimali var mı?"
Berga, "Kanda iz bırakmazdı," dedi. "Ve özellikle kalp yetmezliğinden öldü."

"Tundra," diye mırıldandı Sıla kendi kendine düşünerek. "Eğer Harun ikisini karıştırdıysa, tundra zehirli partikülleri parçalayarak neredeyse tespit edilemez hale getirirdi."

"Noxious kalp atışlarını hızlandırır ve ateşini yükseltirdi," diye heyecanla onayladı Berga. "Soğuk bir katil olan tundra ile karıştığında ise sistemde şoka yol açarak kalp krizine neden olabilirdi. Sağlık ekibi geldiğinde vücudu soğumuş ve her iki zehrin de belirtileri çoktan dağılmaya başlamış olurdu." Parmaklarını şıklattı. "Oh, bu iyi. Çok zekice. Bu şeytani dehanın en iyi örneği."

"Berga." Bay ters ters baktı.

"Özür dilerim." Bakışlarını ayakkabılarına indirdi.

Sıla ilk kez plastik kaplı olduğunu fark etti. İlginç.

"Ama," Sıla'nın bunu bilmemesi gerektiği aklına gelir gibi oldu ve Berga tekrar ona baktı, "bu sonuca nasıl vardın?"

"Ben tıp öğrencisiyim," dedi ve Kelevra'nın homurdanmasına neden oldu.

"O bir psikopat," diye düzeltti İmparatorluk Prensi. "Muhtemelen bu karışımı daha önce başkaları üzerinde kullanmayı düşünmüştür."

"Ağabeyim asla yapmaz," diye hemen savunmaya geçti Rin. "Zehirle öldürmek onun için yeterince elverişli değil."

Ya da değil.

"Sen bir psikopat mısın?" Berga sordu. "Büyüleyici."

"Onu yine kim davet etti?" Rin'in sırlarının ortaya çıkmasından hoşnut olmadığı belliydi.

Rin bakışlarını ona çevirdiğinde Kelevra gülerek, "Sen yaptın Çiçek," diye hatırlattı.

"Tamam," dedi Rin onu başından savarak, "yani piçin teki seni zehirlemiş," kardeşine döndü, "açıkça öldürme niyetiyle ve seni bilinmeyen bir yerde çürükler içinde bir adamla buldum-" Bay'i işaret etti, -özür dilerim- yani bu artık 'senin halledeceğin' bir şey değil. Bana neler olduğunu anlat. Şimdi."

"O kadar da büyük bir mesele değil," diye söze başladı Sıla ama Rin'in atacağı belli olunca kısa kesmek zorunda kaldı. Önemsediği çok az şey vardı.

En azından kontrollü bir ortamda olmadıklarında kardeşini kızdırmamak da bunlardan biriydi. Başboş dolaşan öfkeli bir Rin'in kimseye faydası olmazdı ve zaten yaşadıkları onca şeyden sonra Sila'nın onu dizginleyecek ne zamanı ne de sabrı . "Shepard'ların liderini öldürmek zorunda kalacağım, hepsi bu."

"Oh," dedi Rin, "hepsi bu mu?"

"İğneleme." Anlayışla başını salladı. "Bunu daha iyi algılamaya başladım."

Rin, Sila'ya doğru hamle yapmak istedi ama o birkaç öfkeli adımdan fazlasını atamadan Bay aralarına girdi. Kısa düştü, gözleri kısıldı, yumrukları iki yanında sıkıldı ama tek yaptığı profesörü sözsüzce süzmek oldu.

"Buna hiç gerek yok." Sila, Bay geriye doğru düşüp yatağın kenarına gelene kadar gömleğini çekiştirdi, sonra doğrulup kollarını ona doladı, biri omuzlarına, diğeri dar beline dolandı ve ona sarıldı. "Kardeşim benim için bir tehdit oluşturmuyor, Kedicik."

"Kit-" Rin bir nefes verdi ve burnunun köprüsünü sıktı. "Bu evcil hayvan. Almayı düşündüğünüzü söylemişsiniz."

"Bir şartın vardı," diye hatırlattı Sila, çenesini Bay'in sağ omzuna dayayarak. "Eve geldiğinde onu kanepede bulmak istememiştin, hatırladın mı? Ben o meseleyi hallettim. Memnun olmalısın."

"Profesörünüze tasma takmak için mi ev aldınız?" Kelevra başını eğdi. "Bu tamamen kötü bir fikir değil."

"Bu sürahide ciğerlerini doldurmama yetecek kadar su var," dedi Rin öfkeyle.

"Bu çok eğlenceliydi," diye boğazını temizledi Berga, gözlerini çoklu levhasına dikmiş bir halde, "ama Brumal'ın bana ihtiyacı var. Panzehir bulma konusunda en iyi şansın ben olduğum için doktor önemli test sonuçlarını bana bildirecek ama o zamana kadar hastanede kalman emredildi, Sila Varun."

"Hayır, teşekkürler." Birincisi, emir almazdı ve burada boş boş vakit kaybetmesi için halledilmesi gereken çok fazla şey vardı.

Berga, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla, "Bay zaten işten izin aldı," dedi. "Onları geri arayıp bildirdiği acil durumun yanlış olduğunu ve her şeye rağmen gelebileceğini söyleyemez, değil mi?"

Sila, Bay'in elinde sertleştiğini ve heyecanını bastırdığını hissetti. Seyircileri vardı ve şimdi oyun zamanı değildi.

Vücudunun şu anda onu kaldıracak kadar sağlıklı olduğundan bile emin değildi, ki şimdi düşününce...

"İyileşir iyileşmez," diye söz verdi odadakilere, "Haroon Caddel'i acımasızca, özür dilemeden öldüreceğim. Böylece hepimiz aynı fikirde olacağız."

"İşte." Kelevra cihazındaki birkaç tuşa bastı. "Az önce sana kişisel temizlikçilerimle doğrudan bağlantı kurmanı söyledim. Kimse cesede rastlamadan önce işi bitirmeleri için onlara yeterli zaman bıraktığınızdan emin olun. Eğer yakalanırsanız, tek başınıza kalırsınız."

"Cidden suç işlemesine yardım mı ediyorsun?" Rin içini çekti. "Bu aile çok boktan."

"*Aile* kim?" Sıla belirtti. "Siz ikiniz henüz evlenmediniz."

"Sana yardım ettiğim için beni pişman etme," dedi Kelevra ona. "İyi bir adam gibi davrandığın zamanlarda seni daha çok seviyordum."

"Çoğu insan öyle." Çoğu insan onun gerçeğiyle başa çıkamazdı. Bay gibi değil. Dudaklarını Bay'in boğazına, deri kıvrımının hemen üzerine bastırdı. "Profesör, İmparatorluk Prensi bana kötü davranıyor."

"O benim öğrencilerimden biri değil, Sıla. Duyguların incindi diye onun notlarını düşüremem." Bay iki elini bileklerinin üzerine koydu ve soğuk bir ses tonuyla ekledi, "Ancak, Zane Solace şu anda öğrencilerimden biri. Son zamanlarda onun da dikkati biraz dağınık. Birkaç derse geç kaldı."

"Sen," Kelevra'nın üzgün mü yoksa etkilenmiş mi olduğunu anlamak zordu, "şu anda beni tehdit mi ediyorsun, Delmar?"

"*Profesör* Delmar," diye düzeltti küstahça.

Rin rahatladı ve Sıla'ya, "Pekâlâ," dedi. "Sende kalsın."

"Ben de bunu planlıyordum." Kardeşi gözlerini devirince sırttı ve hatta göz kırptı.

"Gidelim," dedi Rin Kelevra'nın kolundan tutarak onu kapıya doğru sürükledi. "O iyi."

Bay, "Bir değişiklik olursa seni ararım," diye güvence verdi ve Rin gitmeden hemen önce durup dönerek ona baktı.

"Daha önce yaptığım uyarı hâlâ geçerli," dedi, "Açık olmak gerekirse."

"Eşyalarımı karıştırmandan hoşlanmıyorum kardeşim," dedi Sıla, bakışları biraz sertleşse de gülümsemesini . "Kuralları çiğnememi istemiyorsan, bunu aklında tutacaksın. Hâlâ hangimizin daha ahlaksız olduğunu merak ediyorum, ben mi yoksa İmparatorluk Prensini mi?"

"," diye cevap verdi Kelevra duraksamadan. "Arada sırada küçük bir bıçak oyununa varım ama morarma? Çok dikkat çekici."

"Tüm hayatını ışıktaki durarak, eğilimlerini tüm gezegenin görmesi için sergileyen birinden tavsiye almadığım için beni affedin."

"Bana tepeden bakıyorsun." "Bu yeni bir gelişme değil."

Rin, "Ve ikimizden biri ya da her ikimiz de pişman olacağımız bir şey yapmadan hemen gidiyoruz," dedi.

"Sadece birimizin pişmanlık duyabileceğini düşünürsek, kardeşim," diye belirtti Sıla, "sonunda sen olacaksın."

Tekrar gözlerini devirdi ve Kelevra'nın elini tuttu. "Her neyse. Buradan gidiyoruz."

Berga onların gidişini izledi ve sonra Bay'a el salladı. "Yakında döneceğim." "Teşekkürler." Bay ona gülümsedi. "Ve gerçekten, ben iyiyim. Söz veriyorum."

Sıla, o ikisinin bu işaretler hakkında konuştuklarını düşündü. Onları suçlamıyordu. İmparator'a söylediklerine rağmen, yatak odasında yaptıkları vahşi oyunların kimseyle paylaşılmaması gerekiyordu. Harun'un kendisini zehirleyeceğini ya da kardeşinin bu işe karışmak zorunda kalacağını hesaba katmamıştı.

Düşmanı hafife almıştı. Bu ikinci kez olmayacaktı.

Bölüm 30:

Berga'nın bir panzehir geliştirmesi iki gün daha sürdü ve o zamana kadar Sıla çıldırmanın eşiğine gelmişti. Ruh hali o kadar kötüydü ki, kardeşi bile etrafında dolaşmak istemiyordu, bu yüzden Sıla'yı hastaneden eve götürmek Bay'a düştü.

Umursadığından değil. Ona kalsa, ikisi bir daha asla üç metreden fazla ayrılmayacaklardı.

Sıla'nın yatalak olduğu süre boyunca hastaneden bir kez bile ayrılmamış, sadece kafeterya açık olmadığında ve yemek getirilmesini isteyemediğinde otomatlardan birini kullanmak için koridorun sonuna kadar gitmişti. Kelevra'nın soyadı her yere yapıştırıldığı için, bazı torpiller yapmış ve Bay'in ziyaret kurallarını atlayarak süresiz olarak kalmasına izin vermişti.

İmparatorluk Prensi ayrıca Sıla'nın odasındaki ilave yatağı başka kimsenin doldurmamasını sağlamıştı, böylece Bay'in uyuyabileceği bir yer vardı. Keşke Kelevra zahmet etmemesi gerektiğini bilseydi, çünkü Bay her gece Sıla'nın yanına kıvrılmış, kulağını kalbinin üzerine bastırmıştı.

Zehrin onu ele geçirmesinden ve uyandığında genç adamın gitmiş olduğunu görmekten korkuyordu. Bu onu Sıla'dan bile daha fazla rahatsız etmişti.

"Bir yerde durmamı ister misin?" Bay onları yaklaştırmakta olan binadan uzaklaştırırken sordu. Berga Sıla'yı iyileştirmiş ve artık iyi olduğuna dair onlara güvence vermişti, ancak Bay bir gece daha kalması için ısrar etmişti. Şehir merkezine doğru ilerlerken hava kararmıştı ve sokaklarda başka araba yoktu. "Hâlâ açık bir fast-food restoranı olabilir."

"Aç mısın?" Sıla başını koltuk başlığına yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Rengi büyük ölçüde yerine gelmişti ama iki gündür aralıksız devam eden ateş ona zarar vermişti.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama-"

"Sadece beni eve götür, Kedicik." Aklına bir düşünce gelince kaşları çatıldı. "Lanet olsun. Yaptığımız pisliği temizleyecek kimse yoktu."

Doğru, tüm kan ve... diğer vücut sıvıları şüphesiz döşemeyi ve çarşafları lekelemişti.

Bay yüzünü buruşturdu. "Evi iyi göremedim ama oturma odasında yeterince büyük bir kanepeniz olduğuna eminim. Ben temizlik işlerini hallederken sen de orada uzanabilirsin. Fazladan çarşafınız var mı acaba?"

"Bu bir şaka mı?" ağzının kenarı yukarı kalktı ama gözleri kapalı kaldı. "Onları kirleteceğini bilerek birkaç tane aldım, Kedicik."

"Bunun bana nasıl düştüğünden emin değilim," diye cevap verdi.

"İki kişi gerekir-" "Tango demeyin, Profesör. Gülmek acıtır."

"Göğüs ağrıları hâlâ devam ediyor mu?" Bay endişeyle sordu. Ateş göğsünde bir sıkışma hissine dönüşmüş ve nefes darlığına yol açmıştı. Doktorlar, Berga çalışırken Sıla'yı stabil tutmak için yarım düzine ilaç vermişti. "Arkamı döneyim mi?"

"Sadece seninle eve gitmek istiyorum," diye iç geçirdi Sıla. "Artık doktorlar, hastaneler ya da *insanlar* yok."

Bay anlamamış gibi yaparak, "Ben bir insanım," dedi.

Odaya ne zaman bir yabancı girse, ister Doktor Ome ister hemşirelerden biri olsun, Sıla otomatik olarak Beyaz Atlı Prens rolüne bürünüyordu. Acıya rağmen gülümser, güler ve personele takılırdı. Gösteri yapardı. Bay, çoğu zaman bunu yaptığının farkında bile olmadığına inanıyordu, bir maskenin arkasına saklanmaya o kadar alışmıştı ki bu onun için ikinci bir doğa haline gelmişti.

"Sen mi?" Sıla homurdandı. "Sen bir kedi yavrususun. Benim kediciğim."

Kuru dudaklarını yaladı ve boğazındaki ani yumruyu yuttu. Az önce Sıla'nın ses tonunda bir sahiplenme vardı ama hastanede geçirdikleri onca zaman boyunca ikisi de o evde ya da genç adam ateşler içinde baygınken konuşulan şeylerden bahsetmemişti.

"Bunun hakkında konuşmalı mıyız?" Bay'in sesi kendi kulaklarına bile kararsız geliyordu. Yine de korkuyordu. Konuşanın zehir olmasından ve Sıla'nın hiçbir şey kastetmemiş olmasından korkuyordu. Berga'ya göre, Bay o sandalyeye bağlı olarak uyanmadan önce bile ona zehir bulaşmıştı ve bu da genç adamın tüm hareketlerinin sorgulanabilir olduğu anlamına geliyordu.

Ya artık aynı şeyi hissetmiyor ya da düşünmüyorsa? Ya Sıla, Bay'in doğruları söylüyor olabileceğini düşünmesinden bile rahatsız olduysa?

O durumdayken gerçeği biliyor muydu?

O sırada köprü göründü ve elleri direksiyon simidinde sıkıştı. Sıla'nın satın aldığı eve ulaşmak için bu köprüden geçmek zorunda olduklarını unutmuştu. Hastaneye gittiklerinde dikkati çok dağılmış, İmparatorluk Prensi hızlanırken ve Rin Bay'in şimdi ancak kısmen hatırlayabildiği bir dizi sonu gelmez soru sorarken arka koltukta Sıla'yı kucaklamıştı.

Yan gözle bakmayı göze aldı ve Sıla'nın gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görünce rahatlayarak iç geçirdi. Dikkat çekmeden onları köprüden geçirebilirse belki-

Birisi aniden arkadan onlara çarparak bu düşüncüyü kısa kesti. Bay panik içinde direksiyonu kontrol etmeye çalışırken hovercarları savruldu. Dikiz aynasından siyah bir aracın ikinci kez üzerlerine doğru geldiğini gördü ve tamponlarına çarptığında ancak kendini toparlayabildi.

Kontrolü kaybetti ve savruldular, korkuluklara doğru kayarken metalin metale sürtünme sesi kulaklarını deldi. Kafası cama çarptı ve yıldızlar gördü ama neyse ki araba kısa süre sonra durdu.

Sıla ondan önce toparlandı ve emniyet kemerini çıkararak Bay'e doğru eğilip kontrol etti. Yanağını kavradı ve başını eğerek nereye çarptığını inceledi ama Bay'e iyi olup olmadığını sormadı. Bay'in en azından işlevini yerine getirdiğinden emin olduğunda gözleri arkaya doğru kaydı ve siyah araba sadece birkaç metre arkalarında durduğunda homurdandı.

"Bekle!" Bay yolcu tarafındaki kapıyı açmaya çalışırken onu durdurmaya çalıştı ama Sıla çok hızlıydı. Önlerinde farlar belirdiğinde nefesini tuttu, başka bir araba karşı taraftan köprüye giriyordu, ama yardım geldiğİ için rahatlayamadan sürünmeye başladı.

Ve Haroon Caddel dışarı çıktı.

Ceketinin yakasını kötü bir filmdeki klişe bir mafya babası gibi düzeltti ve Bay, arabanın önünde bekleyen Sıla'ya yaklaşıyor olmasaydı bu hareket karşısında gözlerini devirecekti.

Bay dışarı fırladı, Harun onlara ulaşamadan önce onu yuvarladı ve Sıla'nın yanına geldi.

"Tiberanların dokuz canı olduğunu bilmiyordum," dedi Harun. Arkalarından gelen araba kapılarının açılıp kapanma sesi dikkatini çekti

bir an için omuzlarını silkti ve sırttı. "Görünüşe göre bu gece şansınız tükendi."

"Seni tanıyor muyum?" Sıla ellerini rahatça ön ceplerine soktu ve başını eğerek Harun'u daha önce hiç görmemiş gibi süzdü. "Arkadaşların bize çarptı. Eğer mesele paraysa, sigorta bunu karşılamalı. Sakın bana sigortalı olmadığınızı söylemeyin?"

"Aptalı mı oynuyorsun?" dedi.

"Gerçekten mi?" "Denemeye değerdi."

"Bunu neden yapıyorsun, Harun?" Bay sordu. "Herkes gelip bizi böyle açıkta taciz ettiğinizi görebilir."

"Zahmet etmeyecektim," diye itiraf etti. "Özellikle de daha önce bana ya da büyükannene olanlara hiç ilgi göstermediğin için. Neden kayıtsız kalamadın, Del?"

"Ona öyle deme," diye emretti Sıla.

Üniversiteden sadece birkaç arkadaşı Bay'e bu lakapla hitap etmişti. Ne yazık ki Harun da onlardan biriydi ama burada Sıla'ya katılmayacak değildi. Ona bu isimle hitap etmenin ima ettiği yakınlıktan da hoşlanmıyordu.

"Büyükanne mi öldürdün ve tüm eşyalarını çaldın," diye suçladı Bay. "Ne tür bir insan böyle bir adaletsizliğe seyirci kalır ve cevapsız kalmasına izin verir?"

Harun keskin bir kahkaha patlattı. "Lütfen. Adaletsizlik mi? Onun adını temize çıkarmayı *bir kez* denedin ve sonra hemen vazgeçtin. Gerçekçi olalım, o zavallı yaşlı kadına haksızlık yapan biri varsa o da sensin. Aslında senin daha büyük bir sorun olacağını düşünmüştüm, bekleyip seninle daha sonra ilgilenmeyi planlamıştım, ama sonra bu konuda konuşmayı bıraktın ve artık umursamadığına ikna oldum. Değişen o mu?" Çenesini Sıla'ya doğru uzattı. "Bu bir hataydı. Bu gece ikinizin de ölmek zorunda kalmasının nedeni o."

"İlginç bir mantık," diye yanıtladı Sıla. "Merak ediyorum, eğer bu kadar biliyorsanız ve dolabınızı araştırdığımızı biliyorsanız, hiçbir kanıt bulamadığımızın da farkında olmanız gerekmez mi? Neden bu kadar korkuyorsunuz? Ah," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Şeytanla yüzleşmekten mi korkuyorsun?"

Harun'un kibirli bir şekilde alay etmesinden, Sıla'nın hangi Şeytan'dan bahsettiğini sadece Bay'in anladığı anlaşıyordu. Bir saniye sonra konuştuğunda bu daha da belirginleşti.

Harun, "Müstakbel kayınbiraderin şu anda sana yardım edemez, Varun," dedi. "Baykal Boşluğu da edemez."

Sıla'nın kaşları çatıldı. "İşleri bu kadar kızıştırmanın tek sebebinin benim bağlantılarım olduğunu mu söylüyorsun? Korku gibi bir duygunun seni yönlendirmesine izin vermek tehlikelidir, Haroon. Senin konumundaki biri, Shepardlar gibi bir grup insandan sorumlu biri, bundan daha iyisini bilmeli. Ama söylentiler hep işinde berbat olduğunu söylüyor, o yüzden sanırım o kadar da şaşırmamalıyım, değil mi?"

Bay, Sıla'yı karıştırmasaydı Harun onlara hiç saldırmayacak mıydı? Bay'i bir tehdit olarak görmüyordu ama Sıla farklı bir hikâyeydi çünkü kardeşi alenen İmparatorluk Prensi'ne bağlıydı ve Sıla da Baykal Geçidi'yle bağlantılı olduğu bilinen Tavşan İzi'yle açıkça arkadaşıtı.

Sıla'nın hedef alınmasının kendi hatası olduğunun , elbette aptal değildi. Ama bu her şeyi biraz daha netleştirdi ve iyi anlamda değil. Harun bir elini kaldırıp arabalarına çarpan insanları işaret etmeden bir saniye önce suçluluk duygusu üzerine çökmüştü.

Yaklaşan ayak sesleri Bay'in dönmesini sağladı ve Shepard olduklarına şüphe olmayan dört zinde adamı gördüğünde nefesi kesildi. İçlerinden ikisi ona gülümsedi bile, yüz ifadelerinde acı vaat ediyorlardı.

Bay'in hoşlandığı türden bir acı değil, teşekkürler.

Grubun arkasındaki son adamla göz göze geldi ve göz kırptı. Tanıdık geliyordu, öyle ki Bay onun da Vail'de öğrenci olup olmadığını merak etti.

"Sıla," diye kolundan çekti. "Arabaya geri dönmeliyiz." "Bunun için çok geç, Kedicik." Bay'in aksine, sesinin tonu mevcut durumları hakkında endişeliydi. Aslında, sesi...

"Cidden şu anda heyecanlı olamaz mısın?" Kendini bu kadar iyi tanımasaydı Bay bu sözlerle rahatlayabilirdi. Dövüşmek hiçbir zaman onun uzmanlık alanı olmamıştı.

"Neden olmasın?" Sıla boynunu kırdı ve etraflarını saran adamlara rağmen bakışlarını üzerinden ayırmadığı Harun'a sıırttı. "Hastanede geçirdiğim onca zamandan sonra iyi bir antrenman iyi gelirdi. Umarım sen ve adamların zaman ayırmaya değersiniz. Zaten sinirli bir ruh halindeyim. Seni düzgünce parçalara ayıramadan ve profesörün yalvarışlarını dinlemesine izin vermeden önce sıkılırsam çok kötü olur."

Harun gözlerini kırptırdı, Sıla'nın nazik ününe sahip birinden gelen bu tür bir tehdide hazırlıksız yakalandığı belliydi ama şaşkınlığı pek bir şey değiştirecek kadar uzun sürmedi. Parmaklarını şıklattı ve Shepardlar içeri girdi.

Sıla, Bay'i arabanın kaputuna doğru itti. "Yoldan uzak dur, bebeğim. Seni işaretleyecek tek kişi benim."

Sağ taraftaki iri yarı adam öne atılarak ilk hamleyi yaptı ve Sıla saldırıya geçti. Sallanan yumruğu yakaladı ve büküldü, gücü yaşlı adamı kolayca alt etti. Hareket etme şekli Bay'in bakışlarının takip edemeyeceği kadar hızlıydı ve Sıla'nın saldırganların etrafında adeta dans edişini gözleri fal taşı gibi açılarak izledi.

Birini dizlerinin üzerine çöktürdü ve diğerinin kafatası bir saniye içinde sürücü tarafındaki camı parçaladı. Sonra dalgınca uzandı ve çerçeveden en az on beş santim uzunluğunda sivri bir cam parçası kopardı ve yavaşça kalan iki Shepard'a doğru ilerledi.

"Bu acınası bir durum," dedi. "Sizin Brumal ile aynı ligde görülmemenize şaşmamalı."

Sağındaki adam kükreyerek onu tekmelemeye çalıştı ama Sıla onu bileğinden yakalayıp çekiştirdi.

Bardağın keskin kenarını adamın ayak bileğinin arkasına geçiren Sıla, şimdi uluyan adamı yere bıraktı ve hınzırca sırıttı. "Aşıl tendonu," diye not etti. "Hayati anatomisi benimkine benziyor."

Son kalan Shepard, dikkati dağılmışken Sıla'nın çenesinin yan tarafına bir darbe indirdi ama tek yaptığı kafasını sertçe yana itmek oldu.

Sıla'nın dili dışarı çıktı ve ağzının kenarındaki kan damlasını yaladıktan sonra yoğun bakışlarını kendisine vuran adama dikti. Uyumsuz gözlerinde parlak ve neredeyse neşeli bir kıvılcım vardı ve sonunda diğerleri fark etmiş gibi görünüyordu.

Shepard birkaç adım geri çekildi.

Bay, Sıla'nın onu arabalarının sonuna kadar takip etmesini izledi ama daha ileri gidemedi çünkü bir sonraki anda Harun onu kaputtan çekip korkuluklardan aşağı fırlattı. Metal korkuluk köprüünün kenarındaki yürüme yolunu yolun kendisinden ayırıyordu ve Bay dizlerini sert bir şekilde betona çarptı. Daha yeni ayağa kalkmayı başarmıştı ki tekrar yakalandı ve bu kez köprüünün kenarına doğru çekildi.

Haroon'un onu yukarı kaldırıp üzerinden geçemeyeceği kadar yüksekti ama denedi ve zor durumdaki Bay'i kaldırmaya çalıştı.

"Büyükannen tam bir enayiydi," dedi Harun, Bay'in bileklerini yakalayıp dövüşürken gülerek. "Tek yapmam gereken gülümsemek ve seninle en iyi arkadaşmışız gibi davranmaktı ve beni hemen içeri aldı. Ona çay yapmayı teklif ettiğimde? O boku yedi. Zengin insanlar çok aptal, paralarının onları koruyacağını sanıyorlar."

"Onu öldürmek zorunda değildin!" Bay bağırdı, o gün onu nasıl bulduğunu düşündü, cansız ve yerde yatıyordu. Çöp gibi.

"Tabii ki yaptım," diye hırladı. "Yoksa onun parmak izini evraklara nasıl basacaktım? Tarayıcı sadece imza ve parmak izi alınırken imza sahibinin hâlâ nefes alıp almadığını kontrol ediyor. Senin adına imzalaması gereken bir okul formu olduğunu söylediğimde bana inanması için onu kendinden geçirecek bir şeyle uyuşturdum. Sonra tek yapmam gereken oradan çıkıp gitmekti."

Şunu mu ima ediyordu.

"Öldüğünden emin olmak için bile beklemedin mi?"

"Ne? Son anlarında yalnız olduğu için mi?" Harun alay etti. "Yeter artık. Bunu sana neden anlatıyorum ki?" Geri çekildi ve Bay'in karnına bir yumruk indirdi.

Acı içinde kıvranarak kendi üzerine çöktü.

-Hem de hoşuna gidecek bir şekilde değil. Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu ve ayaklarının üzerinde yalpaladı, Harun saçlarından bir tutam yakaladığında tekrar ayağa kalkmak zorunda kaldı.

"Tüm bunları sadece onun parası için mi yaptın?" Bay talep etti. "Neden?"

"Neden sen demek istiyorsun? Neden büyükannen? Senin evin?" Harun omuz silkti. "Rastgele seçtim açıkçası."

Bunun üzerine Bay'in içinde bir şeyler kırıldı ve karanlık gecede yankılanan yaralı bir ses çıkardı. Tanıdığı en nazik insan olan büyükannesi öldürülmüştü ve ne için? Şanssız olmasından başka bir sebep yok muydu? Bu bir fark yaratmamalı, durumu daha da kötüleştirmemeliydi ama yine de bunun anlamsız bir suç olduğunu bilmek bunu yapmıştı.

Aynı zamanda Bay'i öfkelenen, duygusal kopuş yaşamadan önce bile içinde hissedebileceğini bilmediği bir öfkenin kilidini açmıştı. Harun'un omzunun üzerinden Sıla'nın kendilerine doğru geldiğini fark etti ve ne yapmak üzere olduğunu düşünmeden durdu,

Bay bir bacağını saldırganla arasına soktu ve tüm gücüyle tekmeledi.

Saç telleri kafa derisinden koparılırken haykırdı ama gözlerini tek bir adım geriye doğru tökezleyen Harun'dan ayıramadı.

Bu kadarı yeterliydi.

Sıla bir anda Harun'un hemen arkasındaydı ve tek koluyla onu belinden yakaladı. Diğer kolunu kaldırdı, elindeki kıpkırmızı cam parçası Harun'un boğazına geçirmeden bir saniye önce köprünün canlı ışıklarında göz kırptıyordu.

Kırmızı fışkırarak Bay'in yüzüne sıçradı ve bakır kokusu havaya yayıldı.

Harun homurdandı ve umutsuzca boynuna sarıldı, Sıla onu bıraktığında bir yığın halinde düştü.

Bay kanın etrafında birikmesini izledi ve sonunda Sustum.

Sonunda bakışlarını ayırıp tekrar Sıla'ya baktığında, ne Gördükleri nefesini kesti.

Sıla onu izliyordu, kollarını yana indirmiş, kollarına ve yanaklarına kan bulaşmış, saçları dağınık ve rüzgârda savrulmuştu.

Ve sırtıyordu.

Bölüm 31:

Kelevra, bir grup zırhlı adamın ölü Shepard'ları kaldırıp sokaktaki kanı temizleyişini izlerken, "Ne kadar da kadersiz," dedi.

Köprüye giden ve köprüden gelen yolları kapatmışlardı ama Kelevra'nın kız kardeşlerinden birine haber önce bunu ne kadar sürdürebileceklerini bilemiyorlardı. Hiçbiri bunun ortaya çıkmasını istemiyordu ve onu her zaman korumuş olsalar da, Sıla'nın beş kişiyi öldürdüğünü öğrenirlerse nasıl tepki vereceklerini bilemezlerdi.

"Hiçbir fikrin yok," diye onayladı Sıla onun yanında. "Şu anda hayal kırıklığı bile yaşıyor olabilirim."

"Seni bu şekilde rahatsız edeceklerse, en azından işleri eğlenceli tutabilirlerdi. Seni gerçekten yenmek istiyorsa daha fazla adam getirmeliydi. Ve blasterler. Bir sürü blaster. Belli ki Harun seni o kadar da derinlemesine inceleme zahmetine girmemiş."

"Fark etmezdi," dedi Sıla. "Bazı insanlar gibi karanlığımınla gösteriş yapmıyorum."

Kelevra kıkırdadı, hiç de aşağılanmış değildi. "Onları yenmen bile ne kadar sürdü?"

Bunu . "On dakika mı? Belki on iki."

"Ne yani, beş dakikada halledecek kadar iyi değil mi?" dedi kardeşi, cesetlerle dolu siyah minibüslerden birinin yanından geçerken alaycı bir tavırla. Manzaraya kaşlarını çatarak baktı. "Sana bir daha senin pisliğini temizlemek zorunda kalmak istemediğimi söylediğime eminim."

"Benimki mi?" Sıla Kelevra'yı işaret etti. "Yoksa onunkini mi?"

Rin ters ters baktı ama Bay temizlik ekibiyle birlikte gelen Madden'la konuşmasını bitirerek sataşmalarına bir son verdi.

Sıla Harun'un boğazını kestikten sonra Bay arabaya dönüp Rin'i aramak için multi-slate'ini aldı. Sıla hâlâ evde olduğu için Kelevra'nın hastanede gönderdiği irtibat numarası ellerinde yoktu. İkisi de bu tür bir karmaşayı arkalarında bırakamayacaklarını biliyorlardı, bu yüzden destek çağırmak akıllıca bir hareketti.

Kardeşi geldiklerinden beri onu durmadan azarlıyordu ama İmparatorluk Prensi olaydan neredeyse etkilenmiş görünüyordu ve Sıla'ya öyle sorular sordu ki, ikisi dehşet verici ayrıntıları tartışırken Rin ve Bay başka işlerle uğraşmak üzere oradan uzaklaştılar.

"Madden yakında işlerinin biteceğini söylüyor," diye onları bilgilendirdi Bay, Sıla'nın önünde durarak.

Sıla fazla düşünmeden bir adım öne çıktı ve aralarındaki küçük mesafeyi kapatarak kolunu Bay'in dar beline doladı. Fiziksel teması geçer geçmez iç çekti, göğsünde farkında olmadığı bir düğüm bir anda gevşedi.

Daha önce arkasını döndüğünde Harun'un Bay'i yakaladığını ve ona zarar verdiğini fark ettiğinde...

"Onu bu kadar çabuk öldürmemeliydim," dedi.

"Görünüşe bakılırsa," dedi Kelevra, "iş daha yavaş yapmak çabalarınıza değecek gibi görünmüyor." Sıla'nın sırtına vurdu, elini orada bıraktı, belli ki ikizlerin her ikisinin de gerilmesine ve gözlerinin kısılmasına neden olan yolu görmezden geldi. "Şöyle düşün, şimdi profesörü eve götürmek ve sırtına bindirmek için daha çok zamanın var. Ya da önünü. Aslında, G-Tester 450'yi denediniz mi?"

"Bir gece için bu kadar ölüm yeter," diye homurdandı Rin, Kelevra'yı kardeşinin üzerinden sertçe iterek. "Eğer burada işleri bittiyse, hadi gidelim."

"Neden?" İmparator ona çapkın bir sırıtış attı. "Benim sözüm of-"

"Bir kaç kişi göndermemizi istemediğimize emin misiniz? Shepardlar bir şeyleri araştırmak için mi?" Rin onun sözünü kesti ve soruyu Bay'e yöneltti. "Eğer bulunacak bir kanıt varsa, bunu başkalarına sızdırmadan bulmaları için Retinue'ya güvenilebilir."

Bay alt dudağını dişledi ama sonunda başını olumsuz anlamda salladı. "Hiçbir şey yok. Eğer olsaydı, Sıla'nın bilgileri şimdiye kadar bunu keşfetmiş olurdu."

"Haklı," diye kabul etti Sıla, her ne kadar bundan hoşlanmasa da. Eğer Harun ortalıkta bir şey bırakmış olsaydı, Aneski aradıkları kanıtı mutlaka bulurdu, bundan emindi. Geçen gün Bay'le birlikte Nila'yı terk ettikten sonra cesedi ilk bulan ve onu olay yerine geri çağırın Aneski olmuştu. Harun'un izini bulmaya çalışmışlardı ama adam çoktan kaçmıştı, bu yüzden Sıla başka şeylere odaklanmıştı.

Büyük ölçüde temizlenmiş suç mahalline baktı. "Onlardan birini canlı tutmamış olmam çok kötü. İtiraf etmeleri için onlara işkence edebilirdik."

" insanlar mı?" Kelevra homurdandı. "Harun'un onlara ayrıntılar konusunda güvenmesine imkân yok. Burada ne yaptıklarını bildiklerinden bile şüpheliyim. Muhtemelen koyun gibi emirlere uymuşlardır."

"Sıradaki kişi işleri daha ilginç hale getirecek," diye söz verdi Sıla.

"Öyle mi?" diye alçak sesle ısıklık çaldı. "Baykal çok kızacak kişinin o olacağını öğrendiğinde. Birden fazla kez Shepard'ları yok etmekten kendini zorlukla alıkoydu. Bunu yapmamasının tek nedeni, hiçbir zaman başka bir yöne bakmaları için kaç kişiye rüşvet vermesi gerektiğini gerektirecek kadar büyük bir tehdit olmamalarıdır."

"Ben olsam bu konuda bahse girmezdim,"

dedi Sıla. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun, Sahtekâr?"

İmparatorluk Prensi'nin ona taktığı lakap Sıla'nın omuz silkmesine neden oldu. "Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek."

"Yine de," dedi Rin kollarını kavuşturarak, "onları evinizden kovmak ve evinizi geri almak için yapabileceğimiz bir şeyler olmalı." Kelevra'ya döndü. "Onun için satın al."

"Oh, hayır," Bay ellerini kaldırdı. "Buna gerek yok." "Hayır mı? Sorun olmayacak."

"Zaten kalacak bir yerim var, yine de teşekkür ederim."

Sıla, "Bu ucubeye yer yok-" diye söze başladı ama Bay ona masum bir bakış gönderdi.

"Çok fazla göremediğim doğru," dedi, "ama satın aldığınız evin kelimenin tam anlamıyla bir canavarlık olarak kabul edilmesine imkan yok."

Sıla ona göz kırptı.

"İyy," diye öğürür gibi bir ses çıkardı Rin. "Yanına taşınmayı kabul etti mi? Sen?"

"Hem çok sinsi bir şekilde," diye onayladı Kelevra başını sallayarak. "Etkileyici, Profesör."

Madden o zaman onlara, " gitmeliyiz," diye seslendi.

"Her şeyi aldın mı?" Kelevra sordu ve yardımcısı homurdandı.

"Sabah odunu sert midir?"

"Çok güzel." Bay burnunun kenarını çimdikledi.

"Haklı," dedi Sıla ona, yavru kedisinin ne kadar yorgun göründüğünü fark ederek. "Gitmemiz gerekiyor."

"Arabamı al," Rin ön cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve ona doğru fırlattı. "Bay'ın arabasına baktıracağız."

"Gerek yok," dedi Bay. "Zaten hurda bu. Hurdaya gitsin. Zaten yeni bir tane almamın zamanı geçti."

"İşte benim bebeğim." Sıla parmaklarını birleştirdi ve onu gruptan uzaklaştırıp kardeşinin yirmi dakika önce hovercarını park ettiği köprü'nün diğer ucuna götürmeye başladı. "Etrafındaki döküntülerden kurtulalım ve bir üst modele geçelim."

"Seni asla bir temizlik manyağı olarak görmezdim." Sıla onun için kapıyı açtığı anda Bay arabaya girdi.

"Değilim," diye açıkladı. "Sadece ben daha elime alamadan parçalanmış şeylerden hoşlanmıyorum."

Bay irkildiğinde Sıla içten içe kendine küfretti, sonra arabanın kenarına çömeldi ve bakışlarını yerden kaldırıp onunkilerle buluşana kadar bir elini profesörün kalçasına koydu.

"Bu kötü ifade edilmiş bir şaka girişimiydi," diye itiraf etti. "Demek istediğim, seni dökülen ve küfle dolu bir evde ya da her an bozulup kaza yapabilecek bir arabada düşünmek hoşuma gitmiyor. Güvende olmanı istiyorum."

"Dikkatli ol," dedi Bay ve ses tonunda Sıla'nın hemen bir meydan okuma olarak algıladığı alaycı bir ima vardı. "Kulağa beni önemsiyormuşsun gibi geliyor."

"Elbette seni önemsiyorum," diyerek ayağa kalkan Sıla'nın yüzü tehlikeli bir şekilde Bay'inkine yaklaştı. "Sen benimsin." Birkaç saniye birbirlerine baktılar ve sonra Sıla arabanın tavanına vurdu, Bay sesle sıçrayınca kıkırdadı ve sonra doğruldu. "Hadi. Eve gidelim de sana göstereyim."

O Shepard'ları öldürmek iştahını kabartmıştı. Bay Delmar onun ana yemeği olacaktı.

* * *

"İmparatorluk Prensi'ne güvenebileceğimizden emin misin?" Bay yatak odasından çıkıp uzun koridora seslendikten sonra koridorun sonunda oturma odasına açılan kapıda belirdi.

Bir saat önce geldiklerinde tüm ışıkları yakma zahmetine katlanmamış olmalarına rağmen Sıla koltuğun üzerine uzanmış, kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. Köprüde direksiyona geçer geçmez bir baş dönmesi dalgası onu ele geçirmiş ve profesörün -Rin'e taş çıkartacak bir şekilde- onu dikkatsiz davranmakla suçlamasına neden olmuştu.

Doktor onu taburcu etmesine rağmen birkaç gün daha ağırdan alması gerektiği konusunda uyarmıştı. Bay'ın suçlamaları üzerine Sıla, bunu Shepard'lara söyleyip başka bir zaman gelmelerini sağlayamayacağını belirtmekle yetindi.

Belki de Bay'ın kendini suçlu hissetmesine neden olmuştu, Sıla emin değildi ama o günden sonra döndüklerinde tüm yatak odasını tek başına temizlemekte ısrar etmişti. Daha önce de bundan bahsetmişti ama Sıla bunun izleyicilerin iyiliği için olduğunu düşünmüştü. Profesörün böyle maskelerle uğraşmadığını fark etmeliydi.

"Buraya gel." Boştaki elini uzattı, arkasındaki duvarın neredeyse tamamını oluşturan tavandan tabana geniş pencerelerden süzülen şehir ışıklarını engelleyen kolunu kaldırmadı.

Burayı seçmişti çünkü zengin bir mahallede yer alıyordu, tüm restoranlara ve mağazalara yürüyerek gidebilecekleri kadar Ana Cadde'ye yakındı ama evden çıktıklarında tanınmaktan endişe etmelerini gerektirmeyecek kadar da uzaktaydı. İki katlıydı, üst katta yaşam alanı, alt katta ise garaj/çalışma odası yer alıyordu. Evi satın aldığı anda kendi kendine bunun, istediğinde oyun oynayabileceği bir alan olması için olduğunu söylemişti.

İşin aslı ortaya çıktıktan sonra Sıla, Bay'ın hoverbike hobisini düşünerek bunu yaptığını itiraf etti.

Kedisi için bu kadar önemli olan bir şeyin başka bir adamın evinde olması fikri onu kızdırmıştı.

Bay'ın avuç içi onunkine kaydı ve Sıla onu çekip yaşlı adamın bedenini onunkinin üzerine yerleştirdiğinde irkilerek bir çığlık attı. "Sakin ol!"

"Ben ," diye güvence verdi, sonunda başını kaldırıp ona bakabilmek için hareket etti.

Onu.

Bay'ın mavi saçları dağınıktı ve yanakları kızarmıştı. Şunlar Altın gözleri Sıla'yı aradı, oradaki endişe güçlüydü. Gerçek.

"Benim için endişeleniyor musun bebeğim?" Sıla ellerini Bay'ın ellerine götürerek mırıldandı.

Kalçalar.

"Bu senin hatan," dedi Bay. "Beni uyandıran sendin."

"Uyuyor muydun?"

"Ölüler gibi."

Sıla kıkırdadı. "Çok komiksin."

"Gerçekten değilim. Sadece mizah konusunda yeterince güçlü bir kavrayışa sahip değilsin. Sanırım bu benim işime yarıyor."

"Öyle mi?"

"Seni eğlendirebilirim."

Profesörü ele veren, sesindeki nota, hafif titreme ve göğüslerinin birbirine ne kadar yakın bastırıldığından dolayı Sıla'nın Bay'in kalbinin teklediğini hissetmesiydi. Burada geçirdikleri son zamanın olaylarının çoğu, Sıla'nın zihninde, onu kasıp kavuran ateş nedeniyle bulanıktı. Aslında Bay'i bileğinden tutup kapıya doğru sürükledikten sonra neler olduğunu pek hatırlamıyordu.

"Seni o kadar kötü mü incittim?" diye sordu. Gözleri Bay'in çıplak kollarında geziniyordu. Adamın giydiği tişörtün içinde bunu söylemek imkânsızdı. Zaten belirgin bir iz de göremiyordu. "Kelevra seni kırmışım gibi konuştu."

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," diye yanıtladı Bay. "Ve geçirgen bir şey değil. Şey." Sözlerini yeniden düşünüyor gibiydi. "Piercingler dışında bir şey yok."

Sıla kaşlarını çattı. "Piercing mi?"

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Bay'in sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Berga daha seni köprüde bulmadan önce zehirlendiğimi söylemişti," diye hatırlattı Sıla. "İkimiz de farkına varmadan çok önce hastalanmış olmalıyım ve öyle olmasam bile, ateş beni bayılttı ve hastanede uyandığım ana kadar geçen sürede pek bir şey hatırlamamı zorlaştırdı."

"Evet."

"?" Sila parmağıyla Bay'in sol kulağının kıvrımını okşadı. "Biri burada mıydı?"

"O senin küpendi," dedi. "Herkes tanır çıkardım."

"Artık çok fazla insan bizi biliyor. Seni kilit altına alma planım suya düştü." Yine de, şimdi bu konu açılmışken, küpeyi belli belirsiz hatırlıyordu. Ve...

"Meme uçlarını da deldim, değil mi?" Sabit tutmak için bir elini Bay'in başının arkasına koydu ve göğüslerini birbirine sürttü.

giysilerinin arasından küçük yumrular. "Evet, yaptım." "Hoşuma gitti," diye güvence verdi Bay.

"Tabii ki yaptınız Profesör," diye sırtıttı. "Sen bir ucubesin. Yaptın mı Yaralandın mı?"

Başını salladı.

"Çok mu?"

"Yeterli değil." Bay dudağının altını ısırды, açıkça şunu söylemek istiyordu Bir şeyler vardı ama emin değildi. Sıla onu bekledi ve sonunda ağzından kaçırdı: "Yani o gece bana söylediğin hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?"

"Sürekli soruyorsun. Neden? Bu kadar önemli olan ne söylendi?"

Bay onu hafifçe itti, Sıla onu bıraktığında ayağa kalktı ve kanepenin kenarına doğru ilerledi. İç çekti ve bir elini saçlarının arasından geçirdi, üzgün görünüyordu.

Sıla bundan hoşlanmadı.

O da ayağa kalktı, onun arkasına oturdu ve kollarını yaşlı adamın vücuduna doladı. Çenesini onun omzuna dayayan Sıla, insanları rahatlatmanın pek de iyi bir huyu olmadığını bilmesine rağmen ses tonunu olabildiğince yatıştırıcı hale getirmeye çalıştı.

"Beni köprüde bulduktan sonra çok kızmıştın," diye fısıldadı Bay. "Gerçek gibiydi."

"Oh, bu gerçektir." Öfke, Sıla'nın kusursuz bir netlikle hatırlayabildiği tek şeydi. "Seni yatak odasına sürükleyip bir daha deneyemeyesin diye yatağın direğine kilitleyecek kadar öfkeliydim ve hâlâ öyleyim."

"Yapmayacağım," diye söz verdi. "Kendimi öldürmek gibi bir niyetim yok."

Bu konuşmayı büyük ihtimalle çoktan yaptıklarını düşünen Sıla, boşa kürek çekmemeyi tercih etti. Bay'ın çenesinin alt tarafını ısırды. "Soyunmak ister misin?"

"Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi."

"Dinlendim," dedi ona. "Sen temizlik yaparken." "Neden onun yerine bir film izlemiyoruz?"

Sıla kaşlarını çatı. "Müstehcen filmlerinizden biri mi Profesör?" Başını eğdi ama mırıldanarak onayladı.

"Elinizde bunlardan biri var mı?" Sıla sordu. Bırakın prestijli bir öğretmeni, herhangi birinin yanında taşımamasını beklediği türden bir şey değildi bu.

Bay, "Çoklu ekranımda," diye cevap verdikten sonra Sıla'nın elinden kurtularak koltuğun karşısındaki duvara yerleştirilmiş büyük sanal ekrana doğru ilerledi.

"Biliyor musun," dedi Sıla, Bay'in cihazını görüntülerin yansıtılacağı holo-pad'in yanındaki rafta duran kare şeklindeki gri kutuyla senkronize etmesini izlerken siyah deriye yaslanarak, "onu tam da bu nedenle aldım. Birlikte birkaç tane izleyip notlar alabileceğimizi düşünüyordum."

Bay, "Burası bunun için mükemmel," dedi.

Kollarını kanepenin arkasına doğru uzattı ve parmaklarını yere vurdu. Geçen hafta çok şey yaşamışlardı, bu yüzden hayal görüyor olma ihtimali yüksekti ama.. "Keyifsiz görünüyorsun, Kedicik. Aklında bir şey mi var?"

Sıla hastanede Bay'in yanında uyandığında aralarının iyi olduğunu düşünmüştü. O kayıp zamanda ne yaşanmış olursa olsun, diğer adamın kendisinden kaçmasına neden olacak aşırı bir şey yapmamıştı. Bay de az önce artık ölmek istemediğini söylerken doğruyu söylüyordu, bundan emindi.

"Büyükannenle mi ilgili?" En mantıklısı buydu. "Fiziksel bir kanıt bulamadığımız için mi?" Sıla'ya göre adamın ölmüş olması yeterliydi ama o ve Bay aynı değildi. Belki de profesör kapanış için daha fazlasını istiyordu.

"Bu umurumda değil." Bay ekrandan uzaklaştı, ama kanepeye dönmek yerine kenarda durdu, çoklu çubuğuna tıklayarak oynatılacak doğru dosyayı seçiyor gibi görünüyordu.

Daha önce peşinde olduğu şeyin intikam mı yoksa adalet mi konusunda kararsız kalmıştı. Harun'un boğazının kesilmesi ve cesedinin kimsenin onu bulamayacağı meşhur halının altına süpürülmesi Sıla'nın kitabına göre oldukça iyi bir intikamdı. Ama yavru kedisini çarpık ve somurtkan yapan şey bu değilse, neydi-

"...neden büyükannen?" Köprüde daha önce yaşanan sahnenin görüntüsü titreyerek ekrana yerleşti. Harun, Bay'i dış cepheye doğru tutuyordu, kamera çok yüksek olmasa da sesi alıyordu. "*Rastgele seçtim açıkçası.*"

Sıla yavaşça ayağa kalktı, kaşlarının çatılmasına engel olamadı. "Nedir bu?"

"Bir itiraf," dedi Bay, bakışları ona kilitlenmişti. Sahne devam ederken ekrana göz ucuyla bakmadı.

"Araç kamerası," diye tahmin etti Sıla. Arabaları o yöne bakıyordu ve camlar açık bırakılmıştı. Gecenin tüm olaylarını ve konuştuklarını kolayca kaydetmiş olabilirdi. "Bunu neden Kelevra'ya vermedin?" Büyükannesinin masumiyetini kolayca kanıtlayabilecekken neden böyle bir şeyi kendine ?

"Anlamıyorsun, değil mi?" Bay içini çekti ve ellerini ön ceplerine sokarak topuklarının üzerinde sallandı. Rahat görünmek için çok çabalıyordu ama Sıla onun içini görebiliyordu. Rahat tavrına rağmen gergindi. "Bu tür şeylerin diğer ucunda olmaya çok alışkınsın, mantıklı geliyor."

Gözleri kısıldı. "Sakin ol, kedicik."

"Bu en iyi kısmı." Bay ekranı işaret etti ama yine kendisine bakmadı.

Ancak Sıla, tam zamanında kendisinin net bir görüntüsünün ortaya çıktığını gördü. Harun'u yakaladı ve bir hamlede adamın boğazını kanın sıçramasına neden olacak kadar derin bir şekilde kesti. Yüzündeki ifade ancak saf kötülük olarak değerlendirilebilirdi. Harun'un şahdamarını kesmekten zevk aldığı gerçeğini saklamak mümkün değildi.

"Ne düşünüyorsun?" Bay videoyu durdurarak sordu, böylece Sıla'nın hain sırtışı ekranda donup kaldı. "Bugün onları durdurmanın senin için bu kadar kolay olmasının tek nedeni tüm gezegenin senin iyi bir adam olduğunu düşünmesiydi. Bu sızdırılırsa masum kişiliğini korumak oldukça zor olacak, sence de öyle değil mi?"

İçinden bir şeyler koptu ve Sıla, Bay'e bakarken kendini zor tuttu. "Beni tehdit ediyorsun."

"Sıla Varun," diye gülümsedi ama acı bir gülümsemeydi bu, "En iyi öğrencim. Hiçbir şey seni geçemez."

"Profesör."

"Aslında," diye parmağını salladı, "birkaç şey var. Kuşkusuz. *Çok yaklaştığımız* ama sonra Haroon gidip seni zehirleyerek her şeyi berbat etti. Keşke hatırlasaydın..." İç çekti. "Sanırım artık itiraf etmemden başka çare yok."

"Neyi itiraf edeyim?" Sıla o anda ne hissettiğini tarif edebileceğinden emin değildi.

Öfkelenmeli ve hatta belki biraz endişelenmeliydi - bu Bay'in şu anda ona karşı sahip olduğu meşru bir kozdu - ama eğer bunlardan birini hissediyorsa

Bu şeyler, bu duygular şu anda şiddetli bir fırtına gibi iç dünyasına çarpan, fokurdayan hüznün tarafından bastırılıyordu.

Aptalca inanmıştı... Şey, her şeye.

"Seaside Sineması vali tarafından işletiliyor ve ona ait," diye bilgi verdi Bay. "İmparatorluk Ailesi ile yakın çalışıyor. İki elinle sayamayacağın kadar çok Kraliyet mensubu onların aletlerini çekiştirmek için ziyaret eder. Özel bir odaya girmen için çalışanlarından birine rüşvet vermenin o kadar kolay olacağını gerçekten düşünüyor musun?" Dilini şaklattı. "Hayır, *bebeğim*. Kolay değil."

Sıla ifadesini boş tuttu ama içinden bir ses onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldığını söylüyordu.

"İçeri girip bir tomar para teklif edeceğini, o uzun kirpiklerini kırıştıracağını, biraz flört edeceğini ve hepsi bu kadar olacağını düşündün, değil mi?" Bay devam etti.

"Seni takip ettiğimi biliyordun."

"*Seni takip ediyordum*," diye hatırlattı. "tersine döndüğünü elbette anladım. Gerçi dürüst olmak gerekirse, yarışından sonra beni oraya kadar takip ettiğin o geceye kadar değil miydi? Tekrar geleceğini, neler yaptığımı öğrenmek isteyeceğini umuyordum, bu yüzden çalışana gelip sorarsan sana bilgi vermesi için para ödedim. Odayı kullanan müşteri ben olduğum için, bilgiyi size vererek herhangi bir kuralı çiğneme konusunda endişelenmesine gerek yoktu."

Sıla için Bay'ın her zaman kullandığı odanın anahtar kodunu almak ve kameraları gizlemek oldukça kolay olmuştu. O oradayken kimse gelip bakmamış ya da devriye gezmemişti ama böyle bir yerde bunun olağan bir şey olduğunu düşünmüştü. Kimliklerini gizli tutmayı tercih eden müşterilerle karşılaşmamak için güvenliği açık tutuyorlardı.

"Senin ve kardeşinin fotoğraflarını dolabımda karıştırdım, belki bulursun diye umuyordum," dedi Bay. "Bu sömestre bir ay kalmıştı. Yine de hiç uğramadın."

"Arabayı ve ofisini dinledim," dedi Sıla ona. "Bu seni takip etmek için yeterliydi."

"Tek yaptığının bu olduğunu fark ettiğimde büyük hayal kırıklığına uğradım. Mesafemi korumak zorundaydım ama bunun için bir nedenin yoktu. Defne güllerinin ya da mesajların senden geldiğinden emin değildim, çünkü kampüste bana karşı her zaman çok kayıtsız görünüyordun. Crate bile olabilirdi. Restoranda beni ondan kurtarana kadar o olmadığından emin olamadım."

"Yine de ilk etapta senin peşine düşmesinin sebebi benim." Sıla ona ilaç vermişti.

"Sorun değil. Sen de onunla ilgilendin. Yine de elimde yeterli kanıt yoktu çünkü o ses modülatörünü kullanmıştın. Hatta başka biri olduğunu düşündüm. Hayal kırıklığına uğradım."

"Ben olsam da olmasam da, öldürülmüş olabilirdin."

"Gerçekten mi?" Bay omuz silkti. "Başlangıçta öyle ya da böyle umurumda değildi. Sonra sen olduğun ortaya çıkınca... Hiçbir fikrin yok. Ya beni öldürdün, ya becerdin ya da beni uyardın. Eğer ikincisiyse, sen fikrini değiştirip ilkinin seçene kadar konuyu zorladım. Seninle yatmak gerçek bir ihtimalden çok bir fantezi gibiydi."

"Ormana girdiğinizde-"

"Oraya ölmek için gittim," diye doğruladı. "Onun yerine beni becerdiğinde ve ertesi sabah hala nefes alıyor olarak uyandığımda yaşadığım büyük şoku hayal et."

Sıla başını eğdi, yaşlı adam ve aralarındaki etkileşim hakkında bildiğini sandığı her şeyi yeniden değerlendirdi. Ancak hangi açıdan bakarsa baksın, açık bir gerçeği inkâr edemezdi. "Bundan sonra oyununun sonu değişti."

"Dürüst olmak gerekirse, beni düzeltmenin senin için bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim. Yapabileceğini bile düşünmemiştim. Beni öldürmüş olsaydın, yaşadığım şok son nefeslerimi vermem için duygularımı açığa çıkarmaya yetebilirdi ama bunun yüksek bir ihtimal olduğunu düşünmemiştim. Ve bir kez daha hissedebildiğimde, artık ölmek istemeyeceğimi bilmeme imkân yoktu."

"Madem hayatına son vermeyi bu kadar çok istiyordun, neden daha önce köprüye geri dönmedin?" Neden Sıla'yı bu karmaşanın içine sürükledi? Neden ona bir deneyim yaşatsın ki?" Alçak bir hırıltı çıkararak bu düşüncüyü kısa kesti.

"Geçtiğimiz iki yıl boyunca oraya onlarca kez gittim," diye itiraf etti. "Sanki ne zaman orada durup suya baksam, suçluluk duygusu o zaman geri geliyordu. Büyükannemin yetiştirmek için onca zaman ve enerji harcadığı bir canı almayı düşündüğüm için bile kendimi çok kötü hissediyordum. İçimde ne kadar ölü hissetsem de bunu yapamazdım."

"Demek bunu senin için bana yaptıracaktın." Sıla ellerini yumruk yaptı. "Bu kadar mı yani? Sadece beni kullanıyordun."

Bay dudaklarını büzerek, "Seni hiç kullanmadım," diye karşı çıktı. "En azından senin beni kullandığından daha fazla değil. Bir çıkış noktası olması iyi hissettirdi, değil mi? Gölgele seninle paylaşacak birinin olması mı? Beni kesebilir, dövebilir

Ben, siktir Ben olmadan Yağla, herhangi bir şey sen aranıyor
olmadan korku yansımaları olacaktır."

"Buna tam olarak ne diyorsunuz?"

"Bu mu?" Bay onun bakışlarını tuttu. "Bu bir itiraf."

Sıla yanlış duymuş olmalıydı. "Ne?"

"Sana daha önce de söyledim. Bu sefer unutmamaya çalış," dedi Bay
derin bir nefes almadan önce. "Seni seviyorum."

OceanofPDF.com

32. Bölüm:

"Sen," Sila Sonunda biliyordu ne Şaşkın keçe gibi, "kesin olarak delidir."

"Bana öyle söyledin," diye başını salladı Bay. "Yine de hoşuna gitti." "Hoşlanıyor muyum?"

"Evet."

"Kendinizden son derece emin konuşuyorsunuz Profesör."

"Daha önce değildim," diye itiraf etti. "Ama yaşadıklarımızdan sonra Burada mı?"

"Hiçbir hatırlamadığım tüm o şeyleri mi kastediyorsun?" Sila homurdandı. "Zehirliyen sana söylediğim hiçbir şey sayılmaz."

"İşte bu yüzden bunu aldım." Ellerini ekrana doğru uzattı.

Şu anda kesinlikle kızgındı, çünkü oynandığını hissediyordu ve buna alışık değildi, ama... Kafa karışıklığı da hâlâ oradaydı, Sila'nın şu anda yaşamaması gerektiğinden oldukça emin olduğu bir şeyin hemen yanındaydı.

Kabul etmeyi reddettiği şey umut ve *gururdu*. Çünkü o zaman *ikisi de* deli olurdu.

"Cinayet işlerken çekilmiş görüntülerim," dedi Sila.

"Beni bir daha o köprüde bulamayacağının kanıtı," diye düzeltti Bay. "Seni asla terk etmeye çalışmayacağımın kanıtı." anlamıyordu.

Bay, "Elinizde benimle ilgili tüm o uygunsuz videolar var," dedi. "Ben sadece senin oyun kitabından bir sayfa ödünç aldım."

"Yani, ikimiz de videoları yok edeceğiz ve-"

"Onları yok etmeni istemiyorum," dedi. "Onları sakla. Yalnızken onları izlemeyi sevdiğini biliyorum. Muhtemelen onları bu odada birlikte izlememizi planladın, değil mi?"

Sila'nın vardı. Bay'ın bunu tahmin edebilmiş olması... İlginç.

Ve biraz da ateşli.

"Benim ve kardeşimin fotoğraflarını bilerek mi karıştırdın?" Bu ayrıntıya daha fazla dikkat etmeliydi ama çok sinirlenmişti.

ve daha önce şaşkıındı. "Nasıl?"

"Sizi nasıl ayırt edebilirim?" Bay sordu. "İkinizin Doğu Avlusu'nda Şeytanlar'a bulaştığınız o günden sonra bu çok açıktı. Kısa da olsa, İmparatorluk Prensi'nin seni boğazından tuttuğu ve maskenin hafifçe düştüğü bir an vardı. Kardeşin ortaya çıkar çıkmaz masken yerine oturdu ama o kadar çabuk düzelmedi."

"Öfkeli biri," diye onayladı Sıla.

"Senin tam tersin."

"Şu anda mı?" Başını iki yana salladı. "Ben olsam o kadar emin olmazdım, Kedicik."

Bay başını eğdi. "Beni öldürmek mi istiyorsun?" Sıla'nın gözleri kısıldı.

"Beni yatak odasına kadar takip edip-"

"Dur."

"Neden?"

"Piyon olmaktan hoşlanmıyorum Bay Delmar. Şu anda tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Senin başlattığın oyunun aynısını oynuyorum Sıla," diye düzeltti. "Aynı kurallar dizisiyle. Psikopat insanlar hepimizden üstün olduklarına, her zaman beş adım önde olduklarına inanma eğilimindedirler. Bunu düşünmene izin vermek yeterince basitti, çünkü çoğunlukla doğrudu. Ancak, bana gerçek doğanı açıkladığın anda, bu oyunumuzda bana bir avantaj sağladığını fark etmeliydin."

Bay, Suç Psikolojisi öğretti.

"Beni tuzağa düşürüyordun," diye fark etti Sıla.

"Psikopatlar da bir açıdan herkes gibidir," diye devam etti Bay. "Sevilmeye ve önemsenmeye aynı şekilde ihtiyaç duyarlar. Sevginin kişisel olarak yetenekli olduğunuz bir duygu olduğunu düşünmeseniz bile, bu sizi başkalarından bunu istemekten alıkoymaz. İşte bu yüzden ikizinize bu kadar sıkı sarılıyorsunuz. O sizi olduğunuz gibi seviyor ve kabul ediyor, o kısır kafanızdan geçen sapkın dürtüler veya düşünceler ne olursa olsun."

"Bana istediğin her şeyi yapmana izin verdim ve bu süreçte sana karanlığında yalnız olmadığını gösterdim. Sahip olmayı seviyor musun? Bu harika. Sahiplenilmeyi seviyorum. Beni işaretlerinle örtmen ve kardeşin çok yaklaştığında onu uyarman hoşuma gitti. Sen anlaşıldığını hissetmek istiyorsun, ben de istendiğimi. Biz mükemmel bir eşiz. Ben senin

beni sonsuza kadar sakla, Sila. Hepsi bu kadar. Sadece seninle olmak istiyorum. Elimi oynadım ve kartlarım bitti. Bu senin hamlen, Varun."

"Peki ya August?" Sıla'nın gözleri kısıldı. "Onun peşinden gideceğimi biliyor muydun?"

Bay, "Okul başladıktan sonra mı beni izlediğini yoksa yeni dönem başlamadan önce ne kadar ilgili olduğunu anlayamadım," dedi. "Sinemaya geldiğini bilmemin tek nedeni, çalışanın ben geldiğimde orada olup olmadığını söylemesiydi."

"Peki ya seni filme aldığım gerçeği?"

"Benimle odada olmadığın ve sürekli geri geldiğin için başka bir yerden izlemenin bir yolunu bulduğunu . Ama kaydedip kaydetmediğini bilmiyordum."

"Peki ya doğrudan polise gitseydim?"

Bay kaşlarını kaldırdı. "Bir seks tiyatrosunda yasadışı olarak birini filme çektiğinizi göstermek için mi?"

Doğru.

"August'un başına bir şey geldiğini duymanı ve senden hoşlandığımı bildiğin için belki ikiyle ikiyi bir araya getirmeni umuyordum. Sonra gelip bana bunu sorarsın ve biz de... Bilmiyorum, . Aramızda gerçekten bir şey olmasını beklemiyordum. Ama seninle konuşmak için bir bahane istedim. Sonra August ortadan kayboldu... Doğu Avlusu'ndaki o kaymayı görene kadar sen olabileceğini fark etmemiştim."

"Onu öldürmüş olabileceğimi umursamadın mı?" "Azıcık bile değil."

"Bu hiç profesyonelce değil Profesör. O sizin öğrencilerinizden biriydi."

"O sırada hiçbir şey hissedemiyordum," diye hatırlattı. "Benim için gerçekten önemli değildi."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi hissedebildiğim için mi?" Bay omuz silkti. "Onun bir pislik olduğunu söylemiştin."

O zaman ölmüş olması neden umurumda olsun ki?"

Bu çok fazlaydı. Kardeşi bile Sıla'nın tırnaklarına kan bulaşmasından hoşlanmıyordu.

"Bunu hemen şimdi polise götürebilir ve evinizi geri alabilirsiniz," diye belirtti.

"Ve seni ifşa etti?" Bay başını salladı. "Bunu asla yapmam. Görüntüleri birleştirip, birilerinin nasıl olduğunu keşfetmesini engellemenin bir yolu yok."

gece de sona erdi."

Bu doğruydu. Harun şu anda ölü olduğu ve Kelevra'nın Maiyeti cesedi ortadan kaldırdığı için, İmparatorluk Prensi'nin cebindeki biri tarafından uyduruk bir soruşturma başlatılacaktı. Bu da ancak Harun'un ailesi ya da arkadaşları onun kayıp olduğunu fark edip ihbarda bulunduktan sonra olabilirdi. Ancak bu video gösterilirse, bir şeylerin ters gittiği çok açık olurdu. Önce Bay'den şüphelenecekler ve profesörü ya Sıla'yı ele verip görüntülerin geri kalanını ifşa etmeye ya da suçu üstlenip kendini parmaklıklar ardında bulmaya zorlayacaklardı.

Bu senaryoların ikisi de kulağa eğlenceli gelmiyordu.

Görünüşe göre Bay'in önünde başka bir seçenek vardı.

Büyükannesi ya da Sıla. Gerçekten de Sıla'yı mı seçecekti?

"Bu hâlâ videoyla ne yapmayı planladığını açıklamıyor," diye belirtti Sıla, gerçi onun anladığından oldukça emindi. Yine de duymak istiyordu. Eğer burada bu şekilde duracaklarsa, Sıla'nın ilerlemeyi düşünmesi için Bay'in tüm kirli çamaşırlarını ortaya dökmesi gerekecekti.

Öyle olduğu gerçeği, onun bir insan olarak kim olduğu hakkında çok şey söylüyordu, ama haklı olduğu için profesöre lanet olsun.

Sıla söz konusu olduğuanda tüm doğru düğmelere basıp dürtmüştü. Yaşlı bağımlı hale geldiğinin işaretlerini fark edeli epey olmuştu. Ne zaman Bay'in nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmeseydi, Sıla kendini endişeli hissediyordu. Elbette bunun bir kısmı için Bay suçluydu ama Sıla masum değildi. Ona bir şeyler olduğunu biliyordu ve bir şeyleri bitirmemeye karar vermişti.

Bilinçaltında bir yerde, profesörün neyin peşinde olabileceğinin bile farkındaydı. Görmezden gelmişti, böylece daha sonra Bay'i artık istemediğine karar verirse, hiçbir fikri olmadığını iddia edebilecekti.

Ama yapmamış olsa bile. Daha önce hiç kimse ona üstünlük sağlamayı başaramamıştı. Onu kızdırmak ya da egosunu zedelemek yerine, Sıla kendini diğer yöne giderken buldu. Bay'in bu kadar zeki ve manipülatif olması son derece seksiydi.

"Bu bir kaldıraç," dedi Bay ona. "Tıpkı senin elindeki Seaside görüntüleri gibi. şimdi ben seni bırakamam, sen de beni bırakamazsın. Eğer ikimizden biri denerse, kendi hayatlarımızı havaya uçururuz."

"Seni bırakamam, ha?"

"Beni öldürebilirsin," dedi. "Ama Berga artık bu işin içinde olduğumuzu biliyor ve hastaneden ayrılmadan önce bana nasıl baktığını fark ettin mi? Eğer bir şey olursa, en başta senden şüphelenecek ve sonra tüm Brumal'la etmek zorunda kalacaksın. İmparatorluk Prensi'nin seni koruyabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Kelevra, Rin'i düşünerek deneyebilirdi ama bu sadece kaosla sonuçlanırdı, eğlenceli bir kaosla değil, çünkü kardeşinin bundan yararlanmadan çıkmasına imkân yoktu.

"Beni terk etmeye karar verirsen ne olacak?" Sıla sordu. "Elbette, senin videolarını sızdırabilirim, ama o zaman benimkileri yayınlamanı ne engelleyecek?"

"Seni asla terk etmeyeceğim," dedi Bay. "Bunu daha önce de söyledim ama bana inanmadın. Sen de beni terk etmeyeceğini söylemiştin ama ben sana inanmamıştım. Bu için de bunu hallediyor. Bizi rahatlatır, sence de öyle değil mi?"

Bu her türden berbat bir dehaydı ve Sıla... Etkilenmişti. Etkilenmek istemedi. Bu iş bitsin diye diğer adamın boynunu kırmak istiyordu ama aynı zamanda Bay'i öldürme düşüncesi bile göğsünü rahatsız edici bir şekilde sıkıyordu.

Bunu yapamazdı. Onun ölmesini istemiyordu.

Onu kaybetmek istemiyordu.

"Touche." Sıla vücudunun rahatladığını hissetti, yakın tehdit sona ermişti. "Çok zekisiniz Profesör."

"Vail gibi bir yerde çalışan en genç personel ben değilim. Şans."

"Açıkça."

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Evet."

"Gidiyor musun-"

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım," diye kesti Sıla. "Senin bu kadar alttan zirveye çıktım, bebeğim, ve gerçekten umursamıyorum. Ama yine de alttan. Burada sorumlu olan hâlâ benim."

"Bir daha seni manipüle etmeye çalışmayacağıma söz veriyorum," dedi Bay, ancak Sıla onaylamaz bir şekilde dilini şaklattı.

"Bunun neresi eğlenceli olabilir ki? Yaptığınız şeyi yapmaya devam edin. Sonsuza kadar uzun bir süre. Seni o kadar uzun süre istememi ister misin? Yap beni."

"Ölümsüz bedenime sürekli hayat üflediğin sürece mi?" Bay gülümsedi. "Anlaştık."

"Ben seni hissetmeye devam ettiriyorum, sen de benim seni geri istememi sağlıyorsun." Fena değildi. Eksik çıkmadı ve istediğini aldı.

"Beni seviyor musun?"

Sıla düşündü. "Senden hoşlanıyorum. Sen benimsin." "Belki bir gün o zaman?"

"Belki." Emin değildi ama şu ana kadar kimsenin ona bir oyun oynama ihtimali olmadığını söylerdi ama işte buradaydılar. Her şey mümkündü. "Hiç yapmazsam fikrini değiştirir mi?"

Bay hiç tereddüt etmeden, "Hayır," diye cevap verdi.

O gün köprüde ikisi de önemli bir şeyin farkına varmıştı. Bay, Sıla'yı asla kaybetmek istemiyordu.

Ve Sıla asla Bay'i kaybetmek istemedi.

"Bay Delmar," adını dilinden yuvarlayarak çıkardı, tıpkı bu işe ilk başladıkları aylarda yaptığı gibi test ediyordu. Sonra onun bakışlarıyla buluştu ve sırttı. "Koş."

Orada da hiç tereddüt etmedi. Bay hemen topuklarının üzerinde döndü ve hayatı buna bağlıymış gibi koridorda ilerlemeye başladı.

Ama dudaklarındaki gülümseme onu ele verdi. İlginç.

Sıla az önce öğrendiği her şeyi düşünmek için kendine bir an daha verdi. Ancak yavru kedisine karşı hissettiği sahiplenme duygusu azalmamıştı, hatta Bay bir saat öncesine şimdi kendisini daha çok eşiymış gibi hissediyordu.

Bay Delmar onun, o da Bay Delmar'ındı.

Heyecanlı bir hırıltıyla Sıla ileriye doğru yürüdü, yüzündeki ifade hâlâ hover ekranında donmuş olandan daha az şeytani değildi.

Bir Canlılık şeytanı her zaman avını yakalar.

Sonsöz:

Üç Yıl Sonra

"Yalayarak temizle. Boşalmak mı istiyorsun, Kedicik? Tekrar sertleştir."

Bay miyavladı ama itaatkâr bir şekilde dilini çıkardı, Sıla'nın gözlerini bağlamak için kullandığı kravat Sıla'nın sikini kendi başına bulmasını engelliyordu. Hoverbike'ının selesine eğilmişti, zaten çıplaktı ve o kadar muhtaçtı ki deri koltuğun her tarafına sızmıştı.

Bir yarıştan yeni dönmüşlerdi ve Sıla evlerinin garajında üzerine atlayıp onu çırılçıplak soyduğunda bir başka galibiyetin coşkusunu yaşıyordu. Birlikte oldukları üç yıl içinde Bay'e doğum günü hediyesi olarak aldığı kravatı bütün gece yanında taşımış, saatlerce bunun hayalini kurmuş, öyle ki bütün yarış boyunca yarı sertleşmişti.

Sadece Pandaveer'in galibiyetini kutlamıyorlardı.

Sıla sonunda Vail'den mezun olmuştu, bu da Bay'in öğretmenlikten nefret etmesine rağmen artık orada kalmak için bir nedeni olmadığı anlamına geliyordu. Orada kalmasının tek nedeni, çok erken ayrılırsa Sıla'yı her gün kampüste göremeyeceğinden şikâyet etmesiydi. İkinci sınıfın ilk döneminden beri birlikte ders almamış olmalarına rağmen.

Çok tatlıydı.

Biraz yapışkandı ama Sıla için sorun değildi çünkü Bay'in birkaç saatten fazla gözünün önünden ayrılmasından o da hoşlanmıyordu. Aradan geçen yıllar aralarındaki bu çarpık ilişkiyi daha da güçlendirmiş, onları birbirlerine daha sıkı bağlamıştı. Öyle ki, onları birbirine bağlayan düğüm o kadar karmaşıktı ki, Sıla istese bile çözemeyeceğinden emindi.

Ki öyle yapmadı.

Sıla'nın öğrenciliği sona erdikten sonra ilişkilerini kamuoyuna açıklamaları yeterli olacaktı ama Bay yine de burada kalmak istememişti. Mezuniyet töreninden bir gün sonra istifa mektubunu vermişti. Bundan sonra ne yapmayı planladığı sorulduğunda omuz silkmiş ve eninde sonunda bir yolunu bulacağını söylemişti.

Aceleleri yoktu. Yarışlardan rahat yaşamalarına yetecek kadar para kazanmışlardı ve Sila'nın hastaneden alacağı maaş da buna eklenecekti. İhtisasına bir haftadan az bir süre kalmıştı ve Bay her ne kadar iyi davransa ve şikâyet etmese de, Sila'yı ne kadar meşgul edeceğinden korktuğu belliydi.

Bu gece aynı zamanda onu rahatlatmak içindi. Yavru kedisi muhtaçtı ve bol miktarda bakım ve ilgiye ihtiyaç duyuyordu.

Ve disiplin.

Sila kendini öne attı ve sikini Bay'in dudakları arasına soktu, profesör - ya da eski profesör- onu hevesle emdiğinde inledi. Kendi giysilerini de çıkarmıştı ve tamamen metal, çimento ve tek yönlü camdan oluşan kapalı garajda teni kızarmış ve sıcak hissediyordu. Camlar dışarıyı görmelerini sağlıyor ama başka birinin yanlışıyla içeri bakmasını engelliyordu.

Bay'in bileklerini, daha önce diğer adamın alet kutusunda bulunduğu bir fermuarlı kravatla dar sırtından bağladığı düşünülürse, bu iyi bir şeydi.

Sila şimdi ona uzandı ve bir parmağını plastiğin altından geçirerek bileklerini çekiştirdi, böylece Bay'in tenini ısırdı. Bu hareket aynı zamanda onu açgözlü ağzının sıcak mağarasına daha sıkı bir şekilde oturttu ve ikisinin de inlemesine neden oldu.

Kendisi için bağlanmış yavru kedisinin görüntüsüyle otuz bir çekmiş, Bay'in yüzünü boşalmasıyla boyamıştı. Bu beş dakikadan daha kısa bir süre önceydi, ama Sila çoktan ağırlı bir şekilde tekrar sertleşmişti, horozunun tepesi çılgınca Bay'in boğazının arkasına çarpıyor, daha da derine inmeye çalışıyordu.

Bay'in ağzından kurtuldu ve yavru kedisi inledi. Onu görmezden gelen Sila bisikletin etrafında döndü ve Bay'in sıkı kıcının yuvarlak kürelerini görebilmek için arkasında durdu.

"Nedir bu?" Sila, pantolonunu çıkarıp onu bağladığında Bay'in deliğinden çıkan küçük nesneyi fark etmişti ama bilerek görmezden gelmişti. Şimdi öne doğru uzandı ve bir iple birbirine bağlı üç küçük boncuğu işaret parmağının etrafında yuvarladı. "Bu benim için mi, Kedicik?"

Bay onaylar gibi bir ses çıkardı. "Her şey senin için."

Bundan hoşlanarak sustu. Ama sonra, birlikte geçirdikleri zaman boyunca, Bay'in onun içindeki şeytanı çağırmak için ne söyleyeceğini ve ne yapacağını her zaman tam olarak bildiği açıkça ortaya çıktı. "Her şey, ha."

"Evet."

Başka bir uyarıda bulunmadan, Sila oyuncağın ucunu yakaladı ve hızlı bir çekişle Bay'in deliğinden çıkardı.

Bay ağladı ve bisikletin üzerinde çırpındı, ancak kıcına inen bir darbe, son boncuk serbest kaldığında onu sakinleştirdi.

Sila oyuncağı ışığa tutarak incelemek için bir saniyesini ayırdı. Oyuncağı kendisi satın almamıştı, bu da Bay'in kendi başına aldığı bir şey olduğu anlamına geliyordu. İnci dizisi tek tipti ve anal boncuklar ilkinden sonuncusuna kadar en az bir ayak uzunluğundaydı.

"Görünüşe göre kutlama yapmak için sabırsızlanan tek kişi ben değilmişim," diye güldü Sila, oyuncağı arkasındaki çalışma tezgahının üzerine koyarken. Yere düşüp üzerine basma ve mahvetme riskini göze alamayacak kadar güzellerdi.

Ayrıca, daha sonra, Bay'in boğazına sıkıca sarılmış olarak daha da iyi görüneceklerdi...

Sila iki elini de kullanarak Bay'in yanaklarını ayırdı ve deliği bu ilgi karşısında yalvarırcasına çırpındığında sıırıttı.

"Şunlar yukarı itilmişken sürmek rahatsız edici miydi?" Sila merakla sordu. Aslında Bay'in dikkatini kaybedecek kadar dağıtmamış olmasından etkilenmişti.

"Evet," diye itiraf etti Bay. "Özellikle de parmakların içimdeymiş gibi davranmaya devam ettiğim için."

"Yine beni idare etmeye mi çalışıyorsun, bebeğim?" Belli ki Sila'nın hızlanmasını sağlamaya çalışıyor ve bunu yapmak için güzel sözler kullanmayı tercih ediyordu.

Bay, "Bunun için beni daha sonra cezalandırabilirsin," diye teklif etti.

"Buna gerek kalmayacak," dedi Sila, Bay hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardığında kıkırdarak. "Mızımızlanma. Buna gerek kalmamasının nedeni," diyerek girişiyle aynı hizaya geldi, "çünkü seni şimdi cezalandıracağım."

Bay tısladı, Sila ileri atıldı ve altlarındaki bisikleti titreten sert bir hamleyle ona saplandı. Bağlarına karşı mücadele etti, ancak fermuarın ne kadar sıkı bağlandığı ile serbest kalma şansı yoktu.

"Şışşt," diye susturdu Sila onu azarlamaya başladığında ve Bay'in nefes alışları tam bir feryada dönüştüğünde. Garaj ses geçirmez olduğu için buna gerek yoktu ama küçük de olsa emirler vermesi ikisinin de hoşuna gidiyordu. "Sessiz ol ve bunu gerektiği gibi kabul et."

Bay ağzını kapattı, omuzları gerginlikten titriyordu.

Buna karşılık, Sila da çabası için onu daha sert becerdi ve yavru kedisinin en başta sessiz kalmasının nedeni olmasına rağmen onu kaydırmaya çalıştı. Ama bu da işin bir parçasıydı. Bu aralarında bir irade savaşıydı, hangisinin üste çıkacağını görmek için oynanan bir oyundu. Bay değerli bir rakipti. Tüm evrende böyle bir iddiada bulunabilecek başka kimse yoktu.

Her şeyi itiraf ettiği o gece Sila'yı aldatmacasını affetmeye ikna eden de muhtemelen buydu. Eğer bir başkası onu birini öldürürken çekilmiş bir videoyu elinde tutmakla tehdit etseydi, onları ortadan kaldırır ve kanıtları yok ederdi. Ama Bay haklıydı. Sila' o görüntüleri sakladığını bildiği her gün, yaşlı adamın onu sevdiğinden emin olduğu bir başka gündü. Sila'nın güvende kalmasını sağlamak için büyükannesi için adaletten vazgeçmeyi seçmişti.

Bir seçeneği vardı, gerçek bir seçenek ve Sila'yı kendi başına seçmişti.

Sadece o bile değildi. Bay, baştan sona onun mükemmel eşiydi. Sila'nın şeytani doğasını anlamakla kalmıyor, aslında egosunu okşuyor ve ortaya çıkıp oynaması için ona yalvarıyordu. Aralarındaki bu oyun her zaman eğlenceliydi ve birden fazla tur olmasına rağmen gerçekten hiç bitmiyordu. Çoğu zaman Sila galip geliyordu ama arada sırada Bay onu yeniyordu.

Bugünün o kısa listeye izin vermeyecekti.

Sila uca kadar geri çekildi ve sonra Bay'in kıvranmaya başlaması için yeterince uzun bir süre bekledi, sonra aynı anda ona şaplak atarak o sıkı sıcaklığa geri döndü. Tenin tene çarpma sesi, Bay'in yüksek sesli hıçkırığı ve Sila'nın ardından gelen kahkahasıyla karıştı.

"Sana sessiz olmanı söyledime eminim," dedi Sila, Bay'in üzerine kapanarak. Bay'in kulak memesini kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırды ve ardından yavru kedisinin yeniden inlemesini sağlayarak zevkle yaladı. "Bu da sessiz değil, bebeğim."

"Lütfen." Bay onun içine doğru geri itti, sikini daha derine sokmasına yardımcı olmak için kıkını kaldırdı.

"Olamaz," diye avucunu sağ yanağına bastırdı ve onu aşağı doğru iterek ikinci kez alaycı bir şekilde ucuna kadar çekti. "Şeytani tuzağa düşürdün. Sonuçlarına katlan." Onun cevap vermesini beklemedi, eve geri döndü. İticilerinin temposunu sabit ve derin tuttu, Bay'in girip çıkarken onun her santimini hissedebileceğinden emindi.

"Sila, lütfen!" Bay yalvardı. "Çok yaklaştım!"

"Öyle mi?" ağzını Bay'in kulağına götürdü, içinde kıpırdamadan duruyordu. Sonra kısık bir sesle fısıldadı: "Seni seviyorum Bay Delmar."

Bay keskin bir nefes çekti ve sonra tüm vücudu Sıla'nın altında canlı bir tel gibi titredi.

"Az önce boşaldın mı?" Sıla, sarsıntılar yatıştıktan sonra Bay'i bisikletten indirirken, onu sikinin üzerinde tutmaya dikkat ederek sordu. Göz bağını yırttı ve ardından Bay'i tezgâhın üzerine eğdi.

"Bu hiç adil değildi," diye yakındı Bay. Adil değildi.

Duygularını saklamamıştı. Sıla, göğsünde profesöre karşı hissettiği şeyin aşk olduğunu anladığı an, bu bilgiyi açık yüreklilikle paylaşmıştı.

Ve Bay pantolonunun içine boşalmıştı. Sınıfın ortasında.

Tam da başka bir derse başlamak üzereyken.

O zamandan beri Sıla ne zaman bunu söylese ya boşalıyor ya da sertleşiyordu.

"Şuna ne dersin?" Bay'in boynundaki deri tasmanın halkasını çekiştirdi, "Ona kadar sayacağım. Seni yakalamadan önce yatak odamıza gidersen, buna devam etmeden önce banyo yapmana izin vereceğim. O zamana kadar seni yakalarsam, seni o kadar çok beceririm ki ağlar ve merhamet için bana yalvarırsın."

"Şeytan merhamet göstermez."

Sıla onun arkasından sıırttı.

Bay yutkundü ve düşündü. "Peki ya bileklerim?"

"Peki ya onlar?" Onu çözmesinin imkânı yoktu. Bu eğlenceyi mahvederdi.

Titreyerek nefes aldı. "."

Sıla onu masadan kaldırdı ve evin oturma bölümüne açılan kapıya doğru çevirdi. Sonra da kışına bir tokat attı. "Koşmaya başla, Kedicik. Bir."

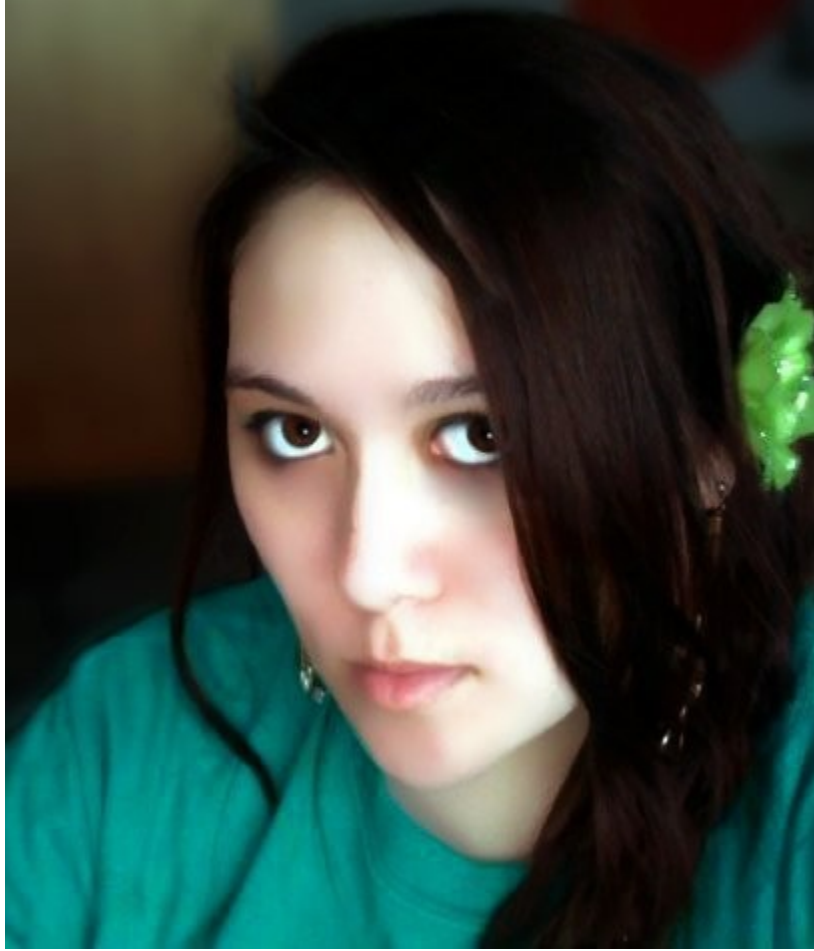
Bay merdivenlere doğru koştu, yukarı çıkarken sessiz olmaya zahmet etmedi. Onlar.

"İki!" Sıla kapıya doğru ilerledi. "Üç!" Bay'in tökezleyerek mutfığa girdiğini duydu.

"On!"

Adımlarını ikişer atarken Bay'in bedduası kulaklarını çınlattı. İkisi de bunun olacağını biliyordu.

Şeytan hiç merhamet göstermedi *ya da* adil oynamadı.
Ve sevdiği adam başka türlüünü istemezdi.

Chani Lynn Feener, on yaşında beşinci sınıftaki öykü saatinden beri yazar olmak istiyor. Vermont'taki Johnson State College'da Yaratıcı Yazarlık bölümünde okudu. Faturalarını ödemek için, tele-pazarlama, bir depoda sipariş toplama ve mürekkep kartuşlarını doldurma dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere birçok garip işte çalıştı. Yazmadığı zamanlarda TV şovları izliyor, çizim yapıyor ya da hayvanat bahçelerine/akvaryumlara gidiyor. Chani aynı zamanda Tempest C. Avery mahlasıyla yazdığı gençlik paranormal serisi *The Underworld Saga*'nın da yazarıdır. Şu anda Connecticut'ta ikamet ediyor, ancak Goodreads.com'da yaşıyor.

Chani Lynn Feener'i Goodreads.com'un yanı sıra Twitter ve Instagram'da @TempestChani adresinde bulabilirsiniz.

Gelecek ve geçmiş çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin:

[**ANA SAYFA| ChaniLynnFeener \(wixsite.com\)**](http://ANASAYFA|ChaniLynnFeener(wixsite.com)).

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.